JULIE GARWOOD

Autoarea romanului de succes
TRANDAFIRI PENTRU EA

SFĂRÎMĂTORUL DE INIMI

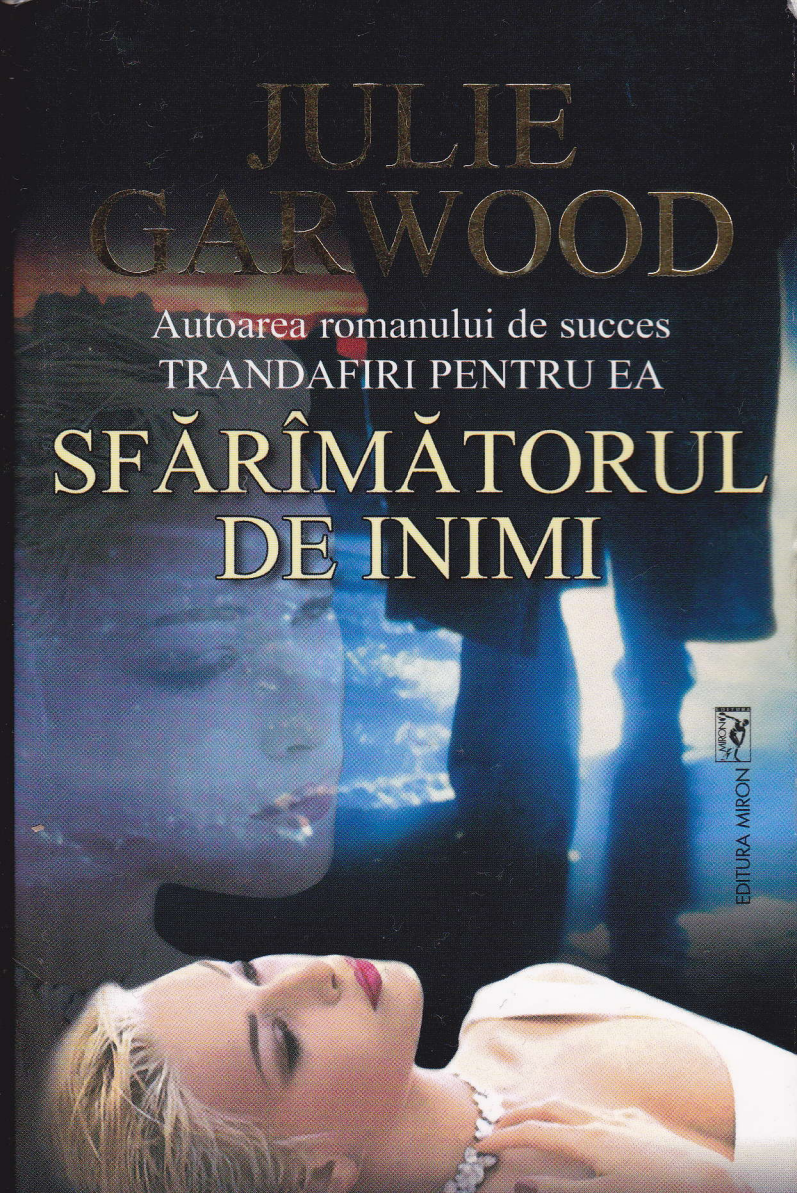

EDITURA MIRON

Traducere: LUCIA OSTAFI-ILIESCU

ISBN 973-95064-4-4

CAPITOLUL 1

În confesional era mai cald decît în iad. Perdeaua groasă şi neagră, prăfuită de ani şi neglijenţă, ce acoperea intrarea îngustă din tavanul cuştii pînă la podeaua roasă de lemn, nu lăsa să pătrundă nici lumina zilei, nici aerul.

Parcă te aflai într-un coşciug, pe care cineva lipsit de minte îl lăsase sprijinit de zid, dar părintele Thomas Madden îi mulţumea lui Dumnezeu că nu suferă de claustrofobie.

Totuşi, foarte repede ajunsese la disperare. Aerul era stătut şi înăbuşitor, îngreunîndu-i respiraţia ca pe vremea cînd se afla în statul Pennsilvania, alergînd ultimii zece metri către poartă cu mingea de fotbal strînsă în braţe.

Pe vremea aceea nu ţinea seama de durerea pe care o simţea în plămîni şi, în mod sigur, nici acum. Pur şi simplu, făcea parte din atribuţiile lui.

Preoţii mai bătrîni l-ar fi sfătuit să dedice aceste suferinţe lui Dumnezeu, pentru izbăvirea bietelor suflete din Purgatoriu.

De fapt, nu vedea nimic rău în asta, deşi nu se putea opri să nu se întrebe cum putea oare propria lui nefericire s-o uşureze pe a altuia?

Îşi căută o poziţie mai comodă pe scaunul de stejar masiv, foindu-se ca un băiat din cor la slujba de duminică.

Putea să-şi simtă sudoarea alunecîndu-i pe ambii obraji şi pe ceafă, pînă în sutană.

Îmbrăcămintea lungă şi neagră era umedă de transpiraţie şi se îndoia sincer că putea să mai miroasă ca săpunul „Primăvara irlandeză", pe care-l folosise de dimineaţă la duş.

Afară, sub portalul casei parohiale, unde pe peretele de piatră spoită în alb atîrna termometrul, temperatura ajunsese la 34-35°C la umbră.

Umiditatea făcea căldura atît de înăbuşitoare, încît nefericiţii, nevoiţi să iasă din casele lor dotate cu aer condiţionat şi să se aventureze afară, o făceau tîrîndu-şi picioarele, bîntuiţi de o furie din ce în ce mai puternică.

Era o zi îngrozitoare pentru confesor, nevoit să înghită tot praful din aer. Desigur, biserica avea ferestre, dar cele ce puteau fi deschise fuseseră sigilate definitiv cu mult timp în urmă, în încercarea zadarnică de a-i ţine departe pe tîlhari, iar celelalte două se aflau foarte sus, în cupola aurită.

Erau împodobite cu vitralii reprezentîndu-i pe Arhanghelii Mihail şi Gabriel, cu săbiile lor strălucitoare în mînă. Gabriel privea în sus, spre rai, cu o expresie de beatitudine pe faţă, în timp ce Mihail se încrunta la balaurul ţintuit sub piciorul gol.

Congregaţia considera că vitraliile erau neprețuite, lucrări de artă ce inspirau credinţă, dar asta nu le împiedicau să fie total ineficiente împotriva căldurii. Au fost create pentru a împodobi, nu pentru a aerisi.

Tom era un bărbat masiv şi bine făcut, dar năpăstuit cu o piele sensibilă, ca de bebeluş. Căldura îi provoca iritaţii supărătoare.

Îşi ridicase sutana pînă sus pe coapse, descoperind chiloţii imprimaţi cu figura unui boxeur, cadou de la sora lui, Laurant.

În această cutie sudorifică îl propulsase un exces de amabilitate.

În timp ce-şi aştepta rezultatele de la analize, ce trebuiau să hotărască dacă mai avea nevoie de încă o reprizăde chemioterapie la *Centrul Medical* al Universităţii *Kansas,* era oaspetele Monseniorului McKindry, preot la biserica *Sfînta Fecioară a Milei.* Parohia era situată într-un cartier mărginaş al oraşului Kansas City, la cîteva sute de kilometri de Holy Oaks, Iowa, unde îşi avea el domiciliul. Cartierul în care se afla acum era numit de fostul maior al forţelor de siguranţă „cartierul găştilor".

În fiecare sîmbătă după-amiază, Monseniorul spovedea, dar din cauza căldurii înăbuşitoare, a vîrstei înaintate şi a defectării aparatului de aer condiţionat, precum şi a programului lui încărcat – preotul era ocupat să pregătească întîlnirea cu doi prieteni din timpul seminarului de la Mănăstirea *Adormirea Maicii Domnului* –, Tom se oferise voluntar să-i ţină locul. Îşi imaginase că va sta faţă în faţă cu cel care se spovedea, într-o cameră cu cîteva ferestre deschise, aducătoare de aer proaspăt.

N-avea de unde să ştie că McKindry cedase demult preferinţelor credincioşilor lui, care se agăţau cu încăpăţînare de modul tradiţional de mărturisire al păcatelor, realitate pe care Tom a aflat-o doar după ce şi-a oferit serviciile, cînd Lewis, omul bun la toate din parohie, îl îndrumase spre cuptorul în care acum va trebui să stea următoarele nouăzeci de minute.

Apreciindu-i gestul, Monseniorul îi împrumutase un ventilator cu baterii, total ineficient, pe care cineva din turma lui de credincioşi i-l pusese în coşul de colectă. Obiectul nu era mai mare decît palma lui.

După ce Tom îi aranjă unghiul de ventilaţie în aşa fel, încît curentul de aer să-i cadă direct pe faţă, se sprijini cu spatele de perete şi începu să citească *Holy Oaks Gazette*, pe care o adusese cu el în Kansas City.

Pentru că aşa îi venea mai bine, întoarse mai întîi prima foaie pe verso, la *„Pagina obştească"*.

Îşi aruncă privirea peste informaţiile obişnuite primite de la club şi peste cîteva anunţuri – două naşteri, trei logodne şi o căsătorie –, după care găsi coloana lui favorită *„Despre oraş"*.

Subiectul principal era acelaşi: jocul de bingo.

Era prevăzut acolo numărul celor care participaseră seara la centrul de bingo al comunităţii, precum şi numele cîştigătorilor poturilor de douăzeci şi cinci de dolari.

Urmau interviurile cu norocoşii jucători, din care aflai ce intenţiona fiecare să facă cu neaşteptatul lui noroc.

Şi mai era şi obişnuitul comentariu al rabinului David Spears, organizatorul jocului săptămînal, despre cît de bine petrecuseră cu toţii.

Tom suspecta că redactoarea paginii, Lorna Hamburg, avea o pasiune secretă pentru rabinul văduv Dave, de aceea i se dădea atîta atenţie în ziar jocului de bingo.

Rabinul spunea în fiecare săptămînă acelaşi lucru şi tot în fiecare săptămînă, Tom îl tachina în legătură cu asta, la meciul de golf de miercurea după-amiază.

De cînd Dave îl bătea la joc, acestuia nu-i mai păsa că-l tachina, dar îl acuza pe Tom că încerca să-i distragă atenţia de la modul îngrozitor de prost în care juca.

Restul coloanei era dedicat informării tuturor locuitorilor oraşului despre organizaţia care sponsoriza distracţia şi ce le dădea aceasta să mănînce. Cînd informaţiile săptămînale erau prea puţine, Lorna umplea spaţiul rămas cu reţete culinare.

În Holy Oaks nu existau secrete. Prima pagină conţinea o mulţime de informaţii privind scuarul

oraşului, propus să fie reamenajat, şi viitoarea celebrare a o sută de ani de la înfiinţarea Mănăstirii *Adormirea Maicii Domnului.*

Apoi, mai exista acolo şi o frumoasă referire la sora lui, care dădea ajutor la mănăstire. Reporterul o numea „neobosita şi vesela voluntară", şi descria unele amănunte despre proiectele ei.

Nu numai că era pe cale să pună ordine în tot talmeş-balmeşul de la mezanin pentru a se putea închiria garajul, dar avea de gînd să transfere şi toate informaţiile din vechile dosare prăfuite într-un computer nou, primit de curînd ca donaţie, iar dacă ar mai fi avut ceva timp liber, ar fi tradus din franceză jurnalul intim al părintelui Henri VanKirk, de curînd decedat.

Tom rîse în sinea lui, cînd termină de citit această superbă declaraţie a surorii lui. Laurant nu făcea nimic realmente voluntar. Doar că se întîmplase să treacă pe lîngă stareţ în momentul în care acestuia îi venise ideea şi îi explicase lui Laurant ce greutăţi aveau. Iar ea nu putuse refuza.

Terminînd de citit şi restul *Gazettei,* cu gulerul ud de transpiraţie încleiat pe ceafă, Tom puse ziarul lîngă el şi se gîndi că ar fi cazul să închidă prăvălia cu cincisprezece minute mai devreme.

Dar, imediat ce îi trecu prin minte, alungată ideea. Ştia că dacă părăseşte confesionalul mai devreme, va primi o muştruluială drăcească din partea Monseniorului şi, după munca fizică grea din ziua aceea, pur şi simplu nu se simţea în stare să-i asculte predicile.

Din trei în trei luni, în prima miercuri a lunii – Miercurea Cenuşii, îi spunea el în taină – Tom se muta pentru şapte zile la Monseniorul McKindry, un irlandez bătrîn, cu nasul spart şi pielea crăpată, care nu pierdea niciodată ocazia să stoarcă cît mai multă

activitate fizică de la musafirii lui. McKindry era uscat şi sever, însă avea o inimă de aur şi o latură a caracterului miloasă, dar nealterată de sentimentalisme.

Credea cu convingere că braţele leneşe aparţineau iadului, mai ales atunci cînd casa parohială avea o nevoie cumplită de un strat de vopsea proaspătă. Munca fizică, predica el, poate vindeca tot, chiar şi cancerul.

Uneori, lui Tom îi era greu să-şi aducă aminte de ce îi plăcea Monseniorul atît de mult şi de ce se simţea înrudit cu el. Poate pentru că amîndoi aveau sînge de irlandez.

Sau poate pentru că filozofia bătrînului, pe care numai un nebun o putea striga în gura mare, îl susţinuse împotriva loviturilor sorţii, mai bine decît preoţia.

Loviturile pe care trebuia să le poarte el erau joacă de copil, în comparaţie cu viaţa lui McKindry.

Şi ar fi făcut orice pentru a-i uşura greutăţile. Acum, Monseniorul aştepta vizita unor vechi prieteni. Unul dintre ei, egumenul James Rockhill, era superiorul lui Tom la Mănăstirea *Adormirea Maicii Domnului*, iar celălalt, Vincent Moreno, era un preot pe care Tom nu îl întîlnise niciodată.

Nici Rockhill şi nici Moreno nu vor sta la casa parohială de la Sfinta Fecioară a Milei, împreună cu McKindry şi cu Tom, pentru că preferau condiţiile de lux oferite de parohia *Sfînta Treime*, lux constînd în apa caldă ce curgea la duş mai mult de cinci minute, precum şi în instalaţia centrală de aer condiţionat. *Sfînta Treime* se afla în mijlocul unui cartier de locuinţe, de partea cealaltă a liniei de demarcaţie ce separa statul Missouri de Kansas.

În glumă, McKindry se referea la ea ca la „Sfînta Fecioară a Luxului", şi, după numărul maşinilor de comandă aflate în parcarea bisericii duminică dimineaţa, denumirea era cît se poate de potrivită. Cea mai mare parte a enoriaşilor *Sfintei Fecioare a Milei* însă nici măcar nu aveau maşini. Veneau la biserică pe jos.

Între timp, stomacul lui Tom începu să chiorăie. Era foarte cald şi umed, şi-i era sete. Avea nevoie de încă un duş şi de o băutură răcoritoare Bud Light.

De cînd se afla în confesional, nu apăruse nici o persoană la spovedanie, iar el se prăjise ca un curcan în cuptor. Nici în biserică nu credea să fie cineva, cu excepţia, poate, a lui Lewis, căruia îi plăcea să se ascundă în vestiarul din vestibulul din spate şi să soarbă cîte o înghiţitură de whisky prost, din sticla aflată în cutia cu scule.

După ce se uită la ceas, Tom constată că mai avea de stat doar cîteva minute. Hotărî că-i ajungea. A stins becul de deasupra confesionalului şi tocmai cînd întindea mîna să dea perdeaua la o parte, auzi şuieratul curentului de aer expulzat de perna de piele, atunci cînd cineva îngenunchie pe ea.

Sunetul a fost urmat de o tuse discretă, provenind din compartimentul de alături.

Imediat, Tom şi-a îndreptat ţinuta în scaun, şi-a scos guma de mestecat din gură şi a pus-o în ambalajul ei, apoi şi-a plecat capul pentru rugăciune şi a descoperit grilajul de lemn ce acoperea spaţiul prin care avea loc mărturisirea.

– În numele Tatălui şi al Fiului... a început el cu voce scăzută, făcînd semnul Crucii.

După care mai multe minute s-au scurs în linişte. Probabil că penitentul îşi aduna gîndurile sau curajul, înainte de a-şi mărturisi păcatele.

Tom şi-a aranjat stola în jurul gîtului şi a continuat să aştepte răbdător.

O undă de parfum *Obsession* de Calvin Klein a pătruns plutind prin grilajul care-i separa. Era o mireasmă deosebită, grea şi dulce, pe care Tom a recunoscut-o, deoarece, la ultima lui aniversare, una dintre menajerele de la Roma îi făcuse cadou o sticluţă de colonie cu această marcă.

Deşi a străbătut o cale lungă pînă la el, mirosul era destul de puternic, poate pentru că penitentul a exagerat măsura. În confesional acest lucru conta mult.

Parfumul, combinat cu mirosul de mucegai şi de sudoare, îl făcu pe Tom să se simtă ca şi cum ar fi încercat să respire dintr-o pungă de plastic. Stomacul i s-a răscolit şi făcea eforturi să nu rîgîie.

– Mai eşti acolo, părinte?

– Sînt aici, a şoptit Tom. Cînd eşti gata să-ţi mărturiseşti păcatele, poţi să începi.

– E... cam greu pentru mine. Ultima mea spovedanie a fost acum un an. Atunci n-am fost dezlegat de păcate. Acum îmi dai dezlegarea?

Era o voce ciudată, tenoră, iar tonul era uşor batjocoritor, ceea ce îl puse pe Tom în gardă. Oare străinul era nervos, pentru că trecuse atîta timp de la ultima spovedanie, sau era o lipsă de respect intenţionată?

– Nu ţi s-a dat dezlegarea de păcate?

– Nu, nu, părinte, şi l-am şi supărat pe preot. Am să te supăr şi pe tine. Ceea ce am de mărturisit... te va şoca. Şi te vei înfuria, ca şi celălalt preot.

– Nimic nu mă va şoca şi nici nu mă va înfuria, l-a asigurat Tom.

– Ai auzit tot ce se poate auzi? Nu-i aşa, părinte?

Înainte ca Tom să poată răspunde, penitentul a mai şoptit:

– Urăşte păcatul, nu pe păcătos.

Ironia din voce se intensificase. Glasul lui Tom a devenit mai aspru:

– Eşti bun să începi?

– Da, a răspuns străinul. Binecuvîntează-mă părinte, pentru că voi păcătui.

Încurcat de ceea ce auzea, Tom s-a apropiat mai mult de grilaj şi l-a rugat din nou pe om să înceapă.

– Binecuvîntează-mă părinte, pentru că voi păcătui.

– Vrei să mărturiseşti un păcat pe care ai să-l comiţi?

– Da.

– Ăsta e un fel de joc, sau ce...

– Nu, nu e nici un joc, a răspuns omul. Sînt îngrozitor de serios. Ai început să te înfurii?

Un hohot de rîs, la fel de şocant ca o împuşcătură în noapte, a străbătut prin grilaj.

Tom fu atent să-şi menţină glasul cît se putea de neutru, atunci cînd răspunse:

– Nu, nu sînt furios, sînt doar nedumerit. Îţi dai desigur seama că nu poţi primi dezlegarea şi iertarea pentru un păcat pe care intenţionezi să-l faci. Dezlegarea se dă doar celor ce-şi recunosc greşelile şi le regretă sincer. Aceştia vor să li se ierte păcatele.

– Dar, părinte, nici nu ştii ce păcate am să fac? Cum poţi să-mi refuzi iertarea?

– Numirea păcatelor nu schimbă nimic.

– O, ba da. Acum un an i-am spus celuilalt preot exact ceea ce aveam intenţia să fac, dar nu m-a crezut, pînă cînd a fost prea tîrziu. Să nu faci aceeaşi greşeală.

– De unde ştii că preotul nu te-a crezut?

– Pentru că n-a încercat să mă oprească, după cîte ştiu eu.

– De cînd eşti catolic?

– Din totdeauna.

– Atunci ştii că un preot nu poate să dezvăluie păcatele sau pe păcătos în afara confesionalului. Secretul spovedaniei e sacru. Aşadar, cum ar fi putut celălalt preot să te oprească?

– Putea să găsească o cale. Apoi... am trecut la fapte. E drept că am fost prudent, dar ar fi fost foarte uşor pentru el să mă oprească. Deci, vina îi aparţine. Eu n-am nici o vină. Acuma, nu va mai fi aşa uşor.

Tom încerca cu disperare să dea un sens celor spuse de individ.

A trecut la fapte? Ce fapte? Şi care a fost păcatul, a cărui înfăptuire preotul n-a împiedicat-o?

– Am crezut că pot să mi le controlez, a continuat omul.

– Ce să controlezi?

– Poftele.

– Care e păcatul pe care l-ai mărturisit?

– Numele ei era Millicent. Un nume frumos, de modă veche, nu-i aşa? Prietenii îi spuneau Millie, eu nu. Preferam Millicent. Şi desigur, eu nu eram ceea ce s-ar putea numi un prieten.

Un alt hohot de rîs a străpuns aerul stătut. Fruntea lui Tom era inundată de sudoare, dar brusc l-a străbătut o răceală de gheaţă.

Omul nu glumea. Era îngrozit de ceea ce putea să audă, însă avea obligaţia să întrebe.

– Ce i s-a întîmplat lui Millicent?

– I-am frînt inima.

– Nu înţeleg...

– Ce crezi că i s-a întîmplat? a întrebat omul, nerăbdarea lui devenind evidentă. Am ucis-o. A fost o

mizerie; sînge peste tot, inclusiv pe mine. Eram toatal lipsit de experienţă pe atunci. Nu-mi perfecţionasem tehnica. Cînd m-am dus la spovedanie, n-o omorîsem încă. Eram doar în perioada de plănuire şi preotul ar fi putut să mă oprească, dar n-a făcut-o. I-am spus ce intenţionez să fac.

– Spune-mi, cum ar fi putut să te oprească?

– Rugîndu-se, a răspuns el cu nepăsare în glas. I-am spus să se roage pentru mine, dar nu s-a rugat suficient de intens, nu-i aşa? Deci, am omorît-o. E realmente păcat. Era un obiect aşa de drăgălaş... Mult mai frumuşică decît celelalte.

Dumnezeule mare, au mai fost şi alte femei? Cîte?

– Cîte crime ai...

Străinul l-a întrerupt:

– Păcate, Părinte, zi-le păcate, însă aş fi putut să rezist dacă preotul m-ar fi ajutat. Nu mi-a dat ceea ce aveam nevoie.

– De ce aveai nevoie?

– De dezlegare de păcate şi de iertare. Mi s-au refuzat amîndouă.

Brusc, străinul bătu cu degetul în grilaj. Furia, care probabil clocotise tot timpul pe dinăuntru, a erupt cu putere, eliberînd din el amănuntele înfiorătoare ale celor făcute bietei şi inocentei Millicent.

Tom s-a simţit copleşit, ororile auzite îmbolnăvindu-l. Dumnezeule mare, ce trebuia să facă?

S-a lăudat că nu va fi nici şocat, nici furios, dar nimic nu-l pregătise pentru atrocităţile pe care străinul le descria cu atîta plăcere.

Urăşte păcatul, nu pe păcătos.

– Am căpătat un adevărat gust pentru asta, a continuat nebunul.

– Cîte femei ai mai ucis?

– Millicent a fost prima. Mai avusesem şi alte pasiuni, şi cînd m-au dezamăgit, a trebuit să le pedepsesc, dar n-am omorît-o pe nici una. Însă, după ce am întîlnit-o pe Millicent, totul s-a schimbat. Am urmărit-o mult timp şi tot ce am aflat despre ea era... perfect.

Vocea lui se transformă într-un mîrîit cînd continuă:

– Dar m-a trădat, ca şi celelalte. A crezut că poate să-şi facă neînsemnatele ei jocuri cu alţi bărbaţi şi eu n-am să-mi dau seama. Nu puteam să-i permit să mă chinuie în felul acesta. N-am vrut, s-a corectat el. A trebuit s-o pedepsesc.

Apoi a oftat zgomotos şi exagerat, după care a rîs satisfăcut.

– Am omorît-o pe tîrfuliţă acum un an şi am îngropat-o adînc, foarte adînc. Nimeni n-o va găsi, niciodată. Acuma nu mai există cale de întoarcere. Categoric, nu. Nici n-am avut idee ce palpitant e să omori. Am făcut-o pe Millicent să mă implore s-o iert şi m-a implorat. Zău că da. A rîs. Guiţa ca un porc şi, o, cît mi-a plăcut sunetul acela! M-a incitat atît de tare, mai tare decît mi-aş fi putut imagina că ar fi posibil, aşa că a trebuit să o fac să ţipe şi mai mult, nu crezi? Cînd am terminat cu ea, plesneam de fericire. Ei bine, Părinte, nu mă întrebi dacă-mi regret păcatele?

– Nu, pentru că nu le regreţi.

O tăcere sufocantă a umplut confesionalul. Şi apoi, ca sîsîitul unui şarpe, vocea a revenit:

– Am din nou poftă.

Lui Tom i s-a făcut pielea de găină.

– Există oameni care pot...

– Crezi că pot să fiu închis? Nu fac decît să-i pedepsesc pe cei care mă rănesc. Aşa că, vezi bine, eu

nu sînt vinovat. Crezi probabil că sînt bolnav, nu-i aşa? Sîntem în confesional, părinte. Spune adevărul.

– Da, cred că eşti bolnav.

– O, eu nu cred. Sînt doar dedicat unui anumit scop.

– Există oameni care pot să te ajute.

– Sînt sclipitor de inteligent, să ştii. Nu va fi uşor să fiu oprit. Îmi studiez clientele înainte de a le termina. Ştiu totul despre familia lor, despre prietenii lor. Tot. Da, va fi mult mai greu să fiu oprit acuma, pentru că de data asta am hotărît să fac totul mult mai dificil, chiar şi pentru mine. Vezi? Nu vreau să păcătuiesc. Realmente, nu vreau. Vocea tenorală revenise.

– Ascultă-mă, a început Tom. Ieşi din confesional odată cu mine, ne aşezăm împreună pe bancă şi discutăm despre asta. Vreau să te ajut, numai să mă laşi.

– Nu, am avut nevoie de ajutor înainte şi mi-a fost refuzat, îţi aminteşti? Dă-mi doar dezlegare de păcate.

– Asta nu.

După ce a scos un lung oftat, a zis:

– Foarte bine. De data asta am să schimb regula. Ai aprobarea mea să spui oricui, orice vrei. Vezi ce înţelegător pot să fiu?

– Nu contează dacă îmi dai voie sau nu să spun ceva, discuţia aceasta rămîne confidenţială. Trebuie respectat secretul spovedaniei, pentru a-i proteja sacralitatea.

– Indiferent de ceea ce mărturisesc?

– Nu contează.

– Îţi pretind să vorbeşti.

– Pretinde tot ce vrei, nu contează. Nu pot spune nimănui ceea ce mi-ai mărturisit. Nu vreau.

A mai trecut un minut de tăcere, apoi străinul a început să chicotească:

– Un preot cu principii. Ce extraordinar! Hmmm. Ce încurcătură! Dar nu te neliniști, părinte. Ți-am luat-o cu mult înainte. Da, în mod sigur.

– Ce vrei să spui?

– Mi-am ales o nouă clientă.

– Ți-ai ales deja următoarea...

Nebunul l-a întrerupt:

– Și am anunțat autoritățile. În curînd o să primească scrisoarea mea. Sigur, asta înainte de a ști că ești atît de scrupulos în privința regulilor. Totuși, te respect pentru asta, să știi. Le-am trimis o notă politicoasă, prin care le-am explicat ce intenții am. Păcat că am uitat s-o semnez.

– Le-ai comunicat și numele persoanei pe care intenționezi s-o vatămi?

– S-o vatăm? Ce cuvînt ciudat pentru un omor. Da, l-am comunicat.

– Deci, o altă femeie? Punînd întrebarea, vocea lui Tom s-a frînt.

– Clientele mele sînt numai femei.

– În notă ai explicat motivul pentru care dorești s-o omori pe această femeie?

– Nu.

– Dar ai vreun motiv?

– Da.

– Vrei să mi-l explici și mie?

– Practica, Părinte.

– Nu înțeleg.

– Practica duce la perfecțiune. Aceasta este și mai deosebită decît Millicent. M-am scăldat în parfumul ei și-mi place s-o privesc dormind. E atît de frumoasă. Întreabă-mă și după ce-ți voi spune numele, poate îmi dai dezlegarea și mi se iartă păcatele.

– N-o să-ți fie iertate.

– Cum merge cu chemioterapia? Te simți bolnav? Ai primit vreo veste mai îmbucurătoare?

Tom simți că-i pocnește capul.

– Ce?!? a strigat el.

Nebunul a rîs.

– Ți-am spus că-mi studiez clientele, înainte de a le elimina. Poți spune chiar că le urmăresc.

– De unde știi...

– O, Tommy, a fost atît de distractiv. Nu te miri de ce am fost tot timpul pe urmele tale și de ce îți mărturisesc ție păcatele? Gîndește-te puțin, în drum spre casa parohială. Mi-am făcut bine temele, nu-i așa?

– Cine ești tu?

– Eu, eu sînt frîngătorul de inimi. Și-mi plac provocările. Fă această treabă mai dificilă pentru mine. Poliția va veni aici în curînd să vorbească cu tine și atunci poți să spui oricui orice dorești, l-a sfidat el. Și știu pe cine ai să chemi mai întîi. Pe prietenul tău, expertul de la FBI. O să-l suni pe Nick, nu-i așa? Sper din tot sufletul s-o faci. Și el va alerga imediat în ajutor. Ar fi mai bine să-i spui s-o ducă în altă parte și s-o ascundă de mine. S-ar putea să încetez s-o mai urmăresc și să caut pe altcineva. Cel puțin am să încerc.

– Cum de știi...

– Întreabă-mă.

– Ce să te întreb?

– Numele ei, a șușotit nebunul. Întreabă-mă cine e următoarea mea clientă.

– Te sfătuiesc să ceri de urgență ajutor, a reînceput Tom. Ce faci tu...

– Întreabă-mă. Întreabă-mă. Întreabă-mă.

Tom a închis ochii.

– Ei bine, cine e?

– E adorabilă, a răspuns nebunul. Aşa sîni plini şi minunaţi, şi un păr şaten atît de lung! Nu există nici un semn pe trupul ei perfect, iar faţa e ca de înger, atît de splendidă în toate sensurile. Îţi... taie respiraţia... dar eu plănuiesc să-i tai ei respiraţia.

– Spune-mi numele, i-a cerut Tom rugîndu-se lui Dumnezeu să aibă timp suficient pentru a asigura protecţia bietei femei.

– Laurant, a şuierat şarpele. Numele ei e Laurant.

Groaza l-a izbit pe Tom, ca un pumn în stomac.

– Laurant a mea?

– Exact. Ei, acuma ştii, părinte. Am să-ţi ucid sora.

CAPITOLUL 2

Agentul Nicholas Benjamin Buchanan era pe punctul de a intra într-o binemeritată şi lungă vacanţă.

În ultimii trei ani nu făcuse nici o pauză şi acest fapt începuse să se observe în atitudinea lui, aşa îi spusese şi şeful său, doctorul Peter Morganstern, cînd îi dăduse dispoziţie să plece să se odihnească cel puţin o lună, pentru că devenise puţin prea detaşat şi cinic, şi, în sinea lui, îi era teamă că avea dreptate.

Morganstern îi mărturisise întotdeauna ceea ce credea despre el. Nick îl admira şi-l respecta aproape tot atîta cît pe propriul lui tată, aşa că arareori l-a contrazis.

Şeful lui avea un caracter puternic, ca o stîncă. Nici n-ar fi putut rămîne mai mult de două săptămîni în Birou, dacă ar fi permis emoţiilor să-i influenţeze comportamentul.

Dacă avea totuşi un punct slab, acesta era înnebunitoarea lui abilitate de a rămîne calm, aproape catatonic. Nimic nu-l tulbura.

Cei doisprezece agenţi de sub directa lui conducere, aleşi pe sprînceană, îi spuneau Prozac Pete – pe la spate desigur –, dar el îşi cunoştea porecla şi nu se simţea ofensat.

Se zvonea că, prima dată cînd o auzise, rîsese şi acesta era încă un motiv pentru care se înţelegea atît de bine cu subalternii lui. Era în stare să-şi păstreze simţul umorului – treabă nu prea uşoară, avînd în vedere brigada pe care o conducea.

Hotărîrea lui de a nu-şi pierde niciodată firea trebuia totuşi să şi-o reamintească sie însăşi, deşi, pentru a fi corecţi, vocea lui răguşită, din cauza anilor lungi de fumat trabuc, nu se ridicase niciodată cu vreun decibel. La naiba, poate că ceilalţi agenţi aveau dreptate. Poate că Morganstern avea într-adevăr în vene pilula antidepresivă Prozac.

Un lucru era sigur. De cînd l-au descoperit, superiorii lui au ştiut că valorează aur şi, în cei paisprezece ani de activitate în FBI, a fost avansat de şase ori.

Totuşi, nu s-a culcat niciodată pe lauri. Cînd a fost numit şeful diviziei „pierduţi-şi-regăsiţi", s-a dedicat constituirii unei forţe de intervenţie extrem de eficiente, care căuta şi recupera persoanele dispărute. Şi odată sarcina îndeplinită, îşi îndreptase eforturile spre un obiectiv şi mai specific.

Voia să creeze o brigadă specializată, destinată celor mai dificile cazuri de copii pierduţi sau răpiţi. Şi-a justificat în scris înfiinţarea acestei noi secţii şi apoi a cheltuit o groază de timp făcînd lobby pentru ea.

Cu fiecare ocazie, îşi flutura teza de 233 pagini pe sub nasul directorului.

În final, îndîrjirea sa cîinească a dat roade şi acuma conducea această brigadă de elită. I s-a permis să-şi recruteze personal oamenii, o echipă pestriţă în cel mai bun sens al cuvîntului, provenind din toate păturile sociale.

Fiecare trebuia să fi trecut întîi prin Academia Quantico, după care îi era trimis lui Morganstern pentru testare şi antrenament special.

Foarte puţini au putut să treacă de acest program îngrozitor, dar cei care au reuşit erau realmente excepţionali.

Morganstern l-a surprins pe director, atunci cînd a afirmat că era convins că, la ora actuală, pentru el lucra crema agenţilor şi că într-un an va dovedi oricărui Toma-Necredinciosul că avea dreptate.

Apoi a trecut frîiele diviziei „pierduţi-şi-regăsiţi" adjunctului său, Frank O'Leary, şi a mai făcut o mişcare în cadrul departamentului, devotîndu-şi timpul şi efortul grupului lui de agenţi specializaţi. Echipa era unică. Fiecare om poseda o măiestrie neobişnuită în urmărirea copiilor dispăruţi.

Cei doisprezece oameni erau ca nişte vînători care acţionau contracronometru, cu un singur scop sfînt, să găsească şi să protejeze, înainte de a fi prea tîrziu. Erau adevăraţi campioni şi pentru fiecare copil formau ultima linie de apărare împotriva balaurilor care pîndeau din umbră.

Stresul meseriei ar fi îmbolnăvit de inimă pe nişte indivizi obişnuiţi, dar nimic ce era legat de aceşti oameni nu era obişnuit.

Nici unul dintre ei nu se potrivea profilului agentului tipic FBI, dar nici Morganstern nu era un şef tipic.

A dovedit repede că era mai mult decît capabil să conducă acest grup eclectic. Agenţii lui erau numiţi de

celelalte departamente „Apostolii", fără îndoială pentru că erau doisprezece, dar lui Morganstern nu-i plăcea porecla, deoarece în acest caz calitatea de şef al lor implica tot felul de lucruri, pe care el n-avea posibilitatea să le realizeze.

Modestia era o altă calitate pentru care era respectat. Subalternii lui apreciau şi faptul că nu era un şef „ca la carte".

Îi încuraja să-şi îndeplinească sarcinile şi deseori le dădea mînă liberă, dar întotdeauna îi sprijinea cînd aveau nevoie. În multe privinţe era un adevărat campion pentru ei.

În mod cert, nimeni din FBI nu era mai indicat sau mai calificat pentru funcţia lui, pentru că Morganstern îşi luase diploma în psihiatrie, din care cauză îi plăcea să aibă mici discuţii de la inimă la inimă cu fiecare dintre agenţii lui, acum ca şi înainte.

Îi ruga să stea jos şi apoi le pătrundea în minte, aptitudine ce justifica timpul şi cheltuiala făcute cu educaţia lui la Harvard, constituind totodată una din ciudăţeniile lui, căreia toţi trebuiau să i se supună şi pe care toţi o urau.

Acum avea chef să vorbească despre cazul Stark. După ce sosise la Cincinnati cu avionul de la Washington, l-a rugat şi pe Nick să se oprească aici, în drumul lui de întoarcere de la seminarul din San Francisco.

Nick n-ar fi vrut să discute cazul Stark – se petrecuse cu peste o lună în urmă şi nici nu mai voia să se gîndească la el, dar asta nu conta. Ştia că va trebui să aibă această discuţie, indiferent dacă voia sau nu.

Şi-a aşteptat superiorul în biroul regional al FBI-ului, apoi s-a aşezat în faţa lui la masa din stejar lustruit a sălii de conferinţe, şi timp de douăzeci de

minute l-a ascultat trecînd în revistă unele detalii ale bizarului caz. Nick a fost calm, pînă cînd Morganstern i-a spus că e pe cale să primească laude pentru acțiunea lui eroică.

În momentul acela aproape că și-a pierdut cumpătul, dar era adeptul tăinuirii adevăratelor sentimente.

Chiar și șeful lui, scormonind în permanență cu ochi pătrunzători pentru a descoperi orice semn de fabulație, exagerare sau stres, a fost înșelat crezînd că Nick tratează iar totul cu ușurință – sau așa și-a închipuit el.

Cînd discuția s-a terminat, Morganstern a privit liniștit, timp de un minut întreg, în ochii albaștri ai agentului său, după care l-a întrebat:

– Cînd ai împușcat-o, ce-ai simțit?

– Chiar e nevoie să vă spun, Sir? S-a întîmplat acum mai mult de o lună. Trebuie să readucem asta în discuție?

– Nick, nu e o discuție oficială. Sîntem doar noi doi. Apoi, nu trebuie să-mi spui Sir, și da, cred că e nevoie. Acuma, răspunde-mi, te rog. Ce ai simțit?

A încercat să se eschiveze, foindu-se pe scaunul cu spătarul tare, ca un băiețel forțat să admită că făcuse ceva rău.

– Ce naiba înțelegi tu prin ce am simțit?

Ignorînd explozia lui de mînie, șeful a repetat calm întrebarea pentru a treia oară:

– Știi bine ce vreau să spun. În secunda aceea, ce ai simțit? Îți amintești?

Îi dădea o portiță de scăpare. Nick știa că putea să-l mintă și să-i spună că nu-și amintea, că fusese prea ocupat în acel moment pentru a se gîndi la ceea ce simțea, dar el și Morganstern avuseseră întotdeauna relații cinstite și nu voia să le înăsprească acum.

În afară de asta, era absolut sigur că șeful lui își va da seama că minte.

Realizînd că era inutil să continue să se eschiveze, a cedat hotărînd să fie direct:

– Da, îmi amintesc. M-am simțit bine. Realmente bine. Drace, Pete, de fapt eram încîntat. Dacă nu m-aș fi întors și n-aș fi reintrat în casă, dacă aș fi ezitat încă treizeci de secunde, și dacă n-aș fi scos pistolul, totul s-ar fi terminat și băiețelul ar fi acum mort. Am făcut-o la limită de data aceasta.

– Dar l-ai salvat pe copil la timp.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama mai înainte.

Morganstern a oftat. Dintre toți agenții lui, Nick a fost întotdeauna cel mai critic față de propriile acțiuni.

– N-ai fost singurul care ar fi trebuit să-și dea seama, îi aminti el. Nu fi așa de dur cu tine.

– Ai citit ziarele? Reporterii au spus că era nebună, dar ei n-au văzut privirea din ochii ei. Eu însă am văzut-o, și îți spun categoric că nu era nebună. Era diavolul în persoană.

– Da, am citit ziarele și ai dreptate, au spus că era nebună. M-am așteptat s-o facă, a adăugat el. Înțeleg de ce, și cred că și tu. Este singurul mod în care publicul poate să înțeleagă de ce este comisă o crimă atît de odioasă. Vor să creadă că numai un dement sau o dementă pot face astfel de lucruri obscene altei ființe și numai un nebun poate simți plăcere omorînd ființe nevinovate. O mare parte dintre ei sînt într-adevăr nebuni, dar alții nu. Diavolul există. Noi doi l-am văzut. Undeva, de-a lungul vieții, femeia numită Stark a ales să-și depășească limitele în deplină cunoștință de cauză.

– Oamenilor le este teamă de ceea ce nu înțeleg.

– Da, încuviință Morganstern. Și există un procent mare de oameni de știință care nu vor să admită

că diavolul există. Dacă nu pot raționa sau explica ceva cu mințile lor înguste, atunci acest lucru, după părerea lor, nu poate exista. Cred că este unul dintre motivele pentru care societatea noastră e un teren atît de propice pentru viciu. Unii dintre colegii mei cred că pot să țină totul sub control, punînd un diagnostic îndelung trîmbițat, și să dea medicamente ce acționează asupra creierului.

– Am auzit că unii dintre colegii tăi cred că soțul acelei femei o controla și că ea era atît de îngrozită de el, încît mintea ei a cedat. Cu alte cuvinte, că ar fi trebuit să ne fie milă de ea.

– Da, am auzit și eu asta. Prostii! Ea era tot atît de vicioasă ca și bărbatul ei. Pe toate casetele alea pornografice existau și amprentele ei, alături de ale lui. Participa cu bună știință, dar cred că totuși a suferit și o cădere nervoasă. N-au ucis niciodată copii pînă atunci.

– Dumnezeule mare, Pete! Zîmbea. Legăna băiatul în brațe și ținea un cuțit de măcelărie deasupra lui. Era inconștient, dar am putut să văd că încă mai respira. Ea m-a așteptat. Știa că mi-am dat seama de ceea ce se întîmpla și cred că voia să o privesc cum îl omoară. A făcut o pauză și a dat din cap. Da, m-am simțit bine cînd am eliminat-o. Regret doar că bărbatul ei nu era acolo. Mi-ar fi plăcut să-l dobor și pe el. Există vreun indiciu unde s-ar putea afla? Încă mai cred că ar trebui să-l pui pe prietenul nostru Noah pe urmele lui.

– Am avut intenția s-o fac, dar vor să-l prindă pe Donald Stark viu pentru a-l interoga, iar eu știu că, dacă se împotrivește arestării, Noah nu va ezita să-l împuște.

– Pe un gîndac îl strivești, Pete. Nu-l domesticești. Atitudinea lui Noah mi se pare corectă. Își mișcă umerii pentru a-și alunga durerea din mușchi, apoi își masă ceafa cu mîna și remarcă:

– Cred că într-adevăr am nevoie de odihnă.

– De ce spui asta?

– Am impresia că mi-am consumat tot combustibilul. Nu ți se pare?

Morganstern a dat din cap.

– Nu, ești doar puțin obosit, asta-i tot. Nimic din ceea ce am discutat nu va apărea în raportul meu. Am spus că e ceva între noi doi. Ar fi trebuit să-ți iei liber mai demult, dar e vina mea, nu a ta. Vreau să pleci o lună, să-ți poți aduna gîndurile.

O urmă de zîmbet îndulci expresia mohorîtă a lui Nick.

– Să-mi adun gîndurile?

– Să te aerisești. Sau oricum, să încerci. Cînd ai fost ultima oară la Nathan's Bay să-ți vezi familia aia mare a ta?

– E ceva timp, a admis Nick. Sînt în legătură cu ei prin e-mail. Toți sînt la fel de ocupați ca și mine.

– Du-te acasă. Îți va face bine, iar ai tăi vor fi încîntați să te revadă. Ce mai face judecătorul?

– Tata e bine, a răspuns Nick.

– Ce mai e cu prietenul tău, părintele Madden?

– Vorbesc cu Tommy în fiecare seară.

– Prin e-mail?

– Da.

– Poate ar trebui să te duci să-l vezi și să ai cu el cîteva discuții față în față.

– Crezi că aș avea nevoie de puțină îndrumare spirituală? l-a întrebat Nick zîmbind.

– Cred că ai nevoie de puțină veselie.

– Da, probabil că da, a acceptat el, apoi a devenit din nou serios. Pete, în legătură cu instinctele mele. Crezi că-mi pierd ascuțimea?

Morganstern a rîs.

– Instinctele tale n-au cum să fie mai bune. Femeia criminală i-a înşelat pe toţi, numai pe tine nu. Pe toţi, a accentuat el repetînd. Pe rudele, pe prietenii, pe vecinii şi pe cunoscuţii ei de la biserică. Pe tine nu te-a păcălit. O, sînt sigur că localnicii ar fi ajuns pînă la urmă să-şi închipuie ceva, dar pînă atunci băieţelul ar fi fost mort şi îngropat, iar ea ar fi răpit altul. Ştii la fel de bine ca şi mine că odată ce încep, nu se mai opresc.

După care, lovind dosarul gros cu încheieturile degetelor, Pete a adăugat:

– Am citit toate interviurile, despre felul cum o consola zi de zi pe biata mamă a băiatului. Făcea parte din comitetul de abuzuri al bisericii, a mai dat el din cap.

Arăta ca şi cum văzuse şi auzise de toate în viaţă, totuşi acum era şocat de capacitatea de a se preface a acelei femei.

– Poliţia a vorbit cu toţi din grupul ei de la biserică şi n-a aflat nimic, a comentat Nick. N-au fost prea conştiincioşi, a adăugat. Este un orăşel mic, dar şeriful n-a ştiut ce să caute.

– A fost totuşi destul de deştept, ca să nu mai întîrzie. Ne-a chemat imediat, a zis Morganstern. El, ca şi ceilalţi localnici, era convins că cineva în trecere prin oraş a răpit băiatul, nu-i aşa? Şi, în această direcţie au fost îndreptate toate eforturile lor.

– Da, a confirmat Nick. E greu să crezi că unul dintre cunoscuţii tăi poate face aşa ceva. Mai erau şi doi martori care văzuseră un vagabond rătăcind pe lîngă curtea şcolii, dar descrierile lor nu se potriveau. Însă echipa din Cincinnati era pe drum şi şi-ar fi dat seama destul de repede de jocul ei.

– Ce anume te-a frapat pe tine? Cum ai aflat?

– Mici amănunte ce nu concordau. Nu pot să-mi explic ce m-a neliniştit în legătură cu ea şi de ce am hotărît s-o urmăresc pînă acasă.

– Eu pot. Instinctul.

– Cred că da, a aprobat el. Am ştiut că trebuia să o cercetez mai amănunţit. Ceva nu era în regulă, dar nu puteam să-mi dau seama ce anume. Am simţit în mine un sentiment straniu faţă de ea, care a devenit din ce în ce mai puternic, pe măsură ce intram în casă... ştii ce vreau să spun?

– Explică-mi. Cum era casa?

– Imaculată. N-am putut să văd nicăieri nici măcar un fir de praf sau de murdărie. Camera de zi era mică – două scaune, o sofa, televizor –, dar, ştii ce era straniu, nu existau nici un tablou pe pereţi şi nici fotografii de familie. Da, îmi amintesc că m-am gîndit că era de-a dreptul ciudat. Avea huse de plastic pe mobilă. Cred că multă lume are aşa ceva. Nu ştiu. Oricum, aşa cum am spus, totul era fără pată, dar în aer plutea un miros specific.

– Ce fel de miros?

– De oţet... şi amoniac. Mirosul era atît de puternic, încît mi-au dat lacrimile. Mi-am închipuit că e o soluţie puternică de curăţat... apoi am urmat-o în bucătărie. Era neînchipuit de curat. Nimic pe mese şi nici pe bufet, nici măcar un prosop atîrnat de chiuvetă, nimic. Mi-a spus să iau loc, pînă ce-mi prepara o ceaşcă cu cafea şi atunci am observat ce se afla pe masă. Două recipiente, unul cu sare şi unul cu piper, iar între ele o cutie uriaşă de plastic transparent cu tablete roz de neutralizator de acid, alături de care era o sticlă ca de ketchup iute. M-am gîndit că asta era ceva al naibii de ciudat... şi apoi am văzut cîinele. Animalul s-a furişat pe scări. Era un cocker spaniol negru, care s-a aşezat în colţ, lîngă uşa din spate. Nu

şi-a luat o clipă ochii de la ea. După ce a pus o farfurie cu prăjituri de ciocolată pe masă, cînd s-a întors cu spatele pentru a avea grijă de cafea, am luat o prăjitură şi am pus-o jos lîngă mine, să văd dacă animalul va veni să o ia, dar nici măcar nu s-a uitat la mine. Drace, îi era frică şi să clipească şi îi urmărea fiecare mişcare. Dacă şeriful ar fi văzut cîinele împreună cu ea, şi-ar fi dat seama că ceva într-adevăr nu era în regulă, dar cînd i-a luat el interogatoriul de rutină, cockerul era afară în ţarc.

– A fost în casă la ea şi n-a observat nimic neobişnuit.

– Eu am avut noroc, şi apoi era prea arogantă şi plină de îndrăzneală.

– Ce te-a făcut să te întorci, după ce părăsiseşi casa?

– Am vrut să cer întăriri, să aştept şi să văd unde se duce, dar imediat ce am ajuns afară, am ştiut că trebuia să mă întorc, şi asta repede. Am avut senzaţia că îşi dăduse seama că o suspectam. Iar eu ştiam că băiatul era, undeva, în casă.

– Instinctul tău nu putea să acţioneze mai bine, i-a spus Morganstern. De asta te-am şi chemat, să ştii.

– Ştiu. E vorba de meciul acela de fotbal american, cu scandalul.

Morganstern a zîmbit.

– Tocmai îl revăzusem pe *CNN Sports*, cu cîteva săptămîni înainte. Cred că transmit secvenţele alea de cel puţin două ori pe an.

– Sînt ştiri vechi.

Cei doi bărbaţi s-au ridicat în picioare. Nick îl depăşea pe şeful lui în înălţime.

Morganstern, cu mocasinii lui de piele neagră, cu ornamente, era înalt de 1,73 m, dar Nick avea 1,83 m. Şeful lui avea o constituţie delicată, păr blond şi rar,

ce în curînd urma să se transforme în cenuşiu, şi ochelari bifocali cu lentile groase, alunecînd în permanenţă de pe nasul lui ascuţit.

Purta întotdeauna un costum bleumarin sau negru, cu cămaşă albă scrobită, cu mîneci lungi şi cravată obişnuită în dungi.

Pentru observatorul ocazional, Morganstern arăta ca un profesor universitar cam ineficient, dar pentru agenţii de sub conducerea lui era un uriaş care dirija munca infernală şi presiunea teribilă, la care erau supuşi, cu o uşurinţă imperturbabilă.

– Te văd peste o lună, Nick, nici o zi mai devreme. De acord?

– De acord.

Superiorul lui s-a îndreptat spre uşă, apoi s-a oprit:

– Tot ţi se mai face rău cînd zbori cu avionul?

– Există oare ceva, pe care să nu-l ştii despre mine?

– Nu cred.

– Da? Cînd a fost ultima oară cînd m-ai prins cu minciuna?

Morganstern a părut şocat de întrebare.

– E mult de atunci, agent. Aparent, treci printr-o perioadă de secetă.

Nick a rîs.

– Adevărat?

– Într-una din zilele acestea vei întîlni femeia potrivită, Dumnezeu s-o ajute.

– Nu sînt în căutarea femeii potrivite.

Morganstern a schiţat un zîmbet părintesc.

– Asta o să vezi doar cînd o vei găsi. N-o vei căuta, dar ea te va vrăji, exact cum m-a vrăjit Katie pe mine. N-am avut nici o scăpare şi prezic că nici tu nu vei avea. E pe undeva, pe aici, aşteptîndu-te.

– Atunci să ştii că va avea al dracului de mult de aşteptat, a răspuns el. În munca noastră, căsnicia nu face parte din ecuaţie.

– Katie şi cu mine am reuşit, timp de peste douăzeci de ani.

– Katie e o sfîntă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Nick. E adevărat?

– Că mi se face rău de cîte ori mă urc în avion? Pe naiba, aşa e.

Morganstern a rîs pe înfundate.

– Atunci, să ai noroc să ajungi acasă.

– Ştii, Pete, o mulţime de psihiatri au încercat să-i vină de hac fobiei mele, dar ţie ce-ţi pasă?

– Ne vedem peste o lună, a rîs din nou, ieşind tacticos din birou.

Nick şi-a adunat dosarele, a mai dat cîteva telefoane la biroul lui din Boston şi lui Frank O'Leary la Quantico, apoi s-a îndreptat spre aeroport, condus cu maşina de unul dintre agenţii locali.

Pentru că n-a putut să se sustragă plecării în vacanţa aceasta silită, s-a apucat să-şi facă cîteva planuri provizorii.

Categoric, va încerca să lase totul în urmă şi să se relaxeze, eventual navigînd împreună cu fratele lui mai mare, Theo, dacă va putea să-l smulgă vreo două zile de la treburile lui, apoi va pleca cu maşina, traversînd jumătate din ţară, pînă în Holy Oaks, Iowa, să-l vadă pe cel mai bun prieten al lui, Tommy, şi să participe la cîteva partide serioase de pescuit. Morganstern n-a menţionat despre promovarea pe care O'Leary i-o pusese pe masă în urmă cu două săptămîni. În timpul vacanţei, va cîntări avantajele şi dezavantajele noii funcţii.

Conta pe Tommy să-l ajute în luarea hotărîrii. Era mai apropiat de el decît de propriii lui fraţi şi de aceea avea încredere în el.

Prietenul lui îşi va juca rolul obişnuit de avocat al diavolului şi spera că, la înapoierea la serviciu, va şti ce va avea de făcut. Ştia că Tommy era îngrijorat pentru el. De şase luni îl bătea la cap prin e-mail să vină să-l vadă.

Ca şi Morganstern, Tommy a înţeles stresul şi coşmarurile provocate de munca lui, şi tot la fel, credea că avea nevoie de odihnă.

Tommy avea de purtat propriile lui bătălii şi la fiecare trei luni, cînd mergea la *Centrul Medical Kansas* pentru analize, Nick era cel ce simţea o senzaţie îngrozitoare în stomac, ce persista pînă cînd Tommy îi trimitea un e-mail cu vestea cea bună.

Pînă acuma, prietenul lui avusese noroc; cancerul nu evoluase. Dar era acolo, ameninţător, gata să izbească. Tommy învăţase să se împace cu boala. Nick nu.

Dacă ar fi putut să ia asupra lui durerea şi suferinţa prietenului său, ar fi fost în stare să renunţe şi la braţul lui drept. Dar nu se putea.

Aşa cum spunea Tommy, acesta era un război pe care trebuia să-l poarte singur şi tot ceea ce putea să facă Nick era să fie alături de el, atunci cînd va avea nevoie.

Deodată, deveni nerăbdător să-şi revadă prietenul. Ar trebui chiar să încerce să vorbească cu el, să-şi scoată gulerul de preot pentru o noapte, să se îmbete şi să cînte împreună, aşa cum obişnuiau cînd stăteau în aceeaşi cameră la Universitatea *Penn State*.

Şi ar mai fi vrut să-l întîlnească în sfîrşit şi pe singurul membru al familiei lui Tommy, sora lui mai mică, Laurant.

Era cu opt ani mai mică decît fratele ei şi crescuse la călugăriţe, într-un internat pentru fetele bogate, în munţi, lîngă Geneva.

În trecut, Tommy a încercat de nenumărate ori să o aducă în America, dar condiţiile testamentare şi avocaţii care îi păstrau banii i-au convins pe judecători s-o ţină sechestrată pînă va ajunge la vîrsta cînd va putea să ia propriile hotărîri.

Tommy i-a spus lui Nick că totuşi nu era aşa de cumplit cum părea şi că, în conformitate cu termenii tutelei, avocaţii de fapt îi protejau averea.

De puţin timp, Laurant împlinise vîrsta necesară şi se mutase în Holy Oaks anul trecut, pentru a fi mai aproape de fratele ei. Nick n-a întîlnit-o niciodată, dar îşi aducea aminte fotografiile pe care Tommy le fixa pe oglinda lui.

Arăta ca un copil al străzii, o puştoaică plină de zgîrieturi, cu o fustă neagră plisată şi o bluză albă de uniformă, ieşită parţial din fustă. Una din şosetele ei trei sferturi căzuse pînă pe gleznă.

Avea genunchii juliţi şi părul şaten, lung şi cîrlionţat, îi cădea peste ochi. Atît el, cît şi Tommy rîseseră văzînd fotografia.

Laurant nu putea să aibă mai mult de şapte sau opt ani, atunci cînd fusese făcută, dar ceea ce i s-a fixat lui Nick în minte a fost veselia din zîmbetul ei şi strălucirea din privire, care sugerau că plîngerile repetate ale călugăriţelor împotriva ei erau fondate.

Arăta ca şi cum avea un drăcuşor în ea şi o dorinţă de viaţă, care probabil că îi va aduce necazuri serioase într-o bună zi.

Da, o vacanţă era exact ceea ce îi trebuia, a hotărît el. Dar cheia tuturor acestor planuri se afla în casa lui la Boston, şi asta însemna că va trebui să ia întîi nenorocitul acela de avion.

Nimănui nu-i displăcea atît de mult să zboare, ca lui. De fapt, îi era o groază teribilă. Cînd va ajunge pe aeroportul Cincinnati, îl vor trece transpiraţii reci şi ştia că în momentul îmbarcării, tenul lui va deveni verde.

Avionul 777 zbura la Londra, cu o scurtă escală la Boston, unde va coborî el, slavă Domnului, şi va merge acasă în oraşul Beacon Hill.

Cumpărase clădirea de la unchiul lui cu trei ani în urmă, dar nu ajunsese să-şi despacheteze mare parte din cutiile de carton, pe care oamenii care îl ajutaseră la mutat le trîntiseră în mijlocul camerei de zi, sau să pună în funcţiune sistemul audio de înaltă performanţă, pe care fratele lui mai mic, Zachary, insistase să i-l instaleze.

Cînd s-a îndreptat spre poarta de îmbarcare, şi-a simţit stomacul strîngîndu-i-se. Cunoştea senzaţia. Se prezentă ofiţerului cu securitatea şi îi arătă legitimaţia şi delegaţia.

Bărbatul pedant, de vîrstă mijlocie, cu numele Johnson, şi-a muşcat nervos buza de sus, subţire ca o linie, pînă ce computerul i-a comunicat numele şi codul de verificare ale lui Nick.

Apoi l-a însoţit pe lîngă detectorul de metale, prin care ceilalţi pasageri trebuiau să treacă, i-a înmînat biletul de îmbarcare şi i-a urat drum bun. Căpitanul James T. Sorenski îl aştepta în cambuză. Nick zburase cu el de cel puţin şase ori în ultimii trei ani şi ştia că omul era un pilot excelent şi foarte meticulos în meseria lui.

În tot acest timp, Nick i-a controlat trecutul şi activitatea, pentru a fi sigur că nu era nimic suspect cu el, care să-i provoace o cădere nervoasă în timp ce pilota.

Ştia şi marca pastei de dinţi pe care o prefera, dar nici unul dintre aceste fapte nu-i micşora nervozitatea. Sorensky absolvise Academia de Aviaţie primul în clasă şi lucra pentru Delta de optsprezece ani. Activitatea sa era fără pată, dar nici asta nu conta.

Stomacul lui Nick continua să se dea peste cap. Ura tot ceea ce era legat de zbor. Ştia că era o problemă de încredere, dar, deşi Sorensky nu-i era complet străin – zilele acestea începuseră să-şi spună pe numele mic –, totuşi nu-i plăcea să fie forţat să-l creadă că putea ţine în aer aproximativ 159 de tone de oţel.

Sorensky ar fi putut să pozeze ca model pentru un afiş al liniilor aeriene, cu părul lui cu şuviţe argintii, perfect pieptănat, cu uniforma albastră perfect călcată şi cu dungile pantalonilor ca nişte lame, ca şi cu statura lui înaltă şi uscăţivă.

Nick nu era supraponderal, totuşi pe lîngă el se simţea ca un taur. Căpitanul radia încredere. Era totodată rigid în interpretarea regulamentului, ceea ce Nick aprecia.

Deşi avea delegaţie guvernamentală şi aprobarea FAA să-şi ia cu el în avion pistolul Sig Sauer încărcat, ştia că aceasta îl enerva pe Sorensky – şi era ultimul lucru pe care-l dorea, sau de care avea nevoie.

Aşa că, anticipat, Nick a scos încărcătura. Cînd căpitanul l-a felicitat pentru gest, i-a pus încărcătorul în palmă.

– Îmi pare bine să te revăd, Nick.

– Cum te simţi astăzi, Jim?

Sorensky a zîmbit.

– Tot mai eşti îngrijorat că o să am un atac de inimă, sus în aer?

Nick a ridicat din umeri, pentru a-şi ascunde stînjeneala.

– Ce e drept, ideea mi-a trecut prin cap. Se poate întîmpla.

– Da, se poate, dar nu sînt singurul la bord care poate pilota avionul ăsta.

– Ştiu.

– Dar asta nu te face să te simţi mai bine, nu-i aşa?

– Aşa-i.

– La cît de mult ai tu nevoie să te deplasezi cu avionul, credeam că te-ai obişnuit.

– Credeai, dar nu s-a întîmplat încă.

– Şeful tău ştie că ţi-e rău de fiecare dată cînd te urci în avion?

– Sigur că ştie, a răspuns Nick. Dar e sadic.

Sorensky a rîs.

– Astăzi am să-ţi ofer o călătorie într-adevăr lină, a promis el. Vii cu noi la Londra, nu-i aşa?

– Să zbor peste Ocean? Aşa ceva nu se va întîmpla niciodată. Gîndul îi făcu stomacul să i se întoarcă pe dos. Mă duc acasă.

– Ai fost vreodată în Europa?

– Nu, nu încă. Cînd voi putea ajunge acolo cu maşina, atunci am să merg.

Căpitanul a aruncat o privire spre încărcătorul din palmă.

– Mulţumesc că m-ai lăsat pe mine să ţin drăcia asta. Ştiu că nu am nici un drept legal să-ţi pretind aşa ceva.

– Dar te face nervos să ai un pistol încărcat la bord, şi nu vreau un pilot nervos la manşa avionului.

Nick a încercat să treacă pe lîngă căpitan, pentru a se aşeza pe locul lui, dar acesta avea chef de pălăvrăgit.

– Apropo, acum o lună am citit în ziar un articol frumos despre tine, cînd ai salvat viaţa unui biet băiat.

A fost interesant să-ți citesc biografia și cît de bun prieten ești cu preotul acela... Cum ați pornit pe căi atît de diferite... Acum tu porți insignă și el poartă cruce. Și salvarea copilului aceluia... m-a făcut să mă simt mîndru că te cunosc.

– Mi-am făcut doar meseria.

– Articolul menționa și brigada din care faci parte. Cum vi se spune vouă, celor doisprezece?

Înainte ca Nick să poată răspunde, căpitanul și-a amintit.

– O, da, „Apostolii".

– Încă n-am reușit să-mi dau seama cum a obținut ziarul informația asta. Nici n-am crezut că cineva din afara departamentului cunoaște porecla.

– Totuși, se potrivește. Ai salvat viața băiețelului.

– Am fost norocoși.

– Reporterul spunea că ai refuzat să fii intervievat.

– Nu e o meserie glorioasă, Jim. Am făcut ce trebuia, asta-i tot.

Modestia polițistului l-a impresionat pe căpitan. Dînd din cap, a continuat:

– Ai făcut o treabă bună. Băiețelul e acum la părinții lui și asta este tot ce contează.

– Așa cum am spus, am avut noroc.

Dîndu-și seama că Nick era stînjenit de complimentele lui, Sorensky a schimbat subiectul.

– E și șeriful Downing la bord. Trebuie să-i ceri arma, a adăugat cu un rînjet. Se întîmplă să-l cunoști?

– Numele nu mi-e familiar. Transportă ceva?

– Da.

– Ce face pe un avion comercial? Au propriile lor avioane.

– Downing spune că e o situație specială. Duce un prizonier la Boston, pentru a lua parte la un proces

și e grăbit, a explicat el. Mi-a spus că l-a prins pe băiat vînzînd droguri, a fost un caz gen deschide-și-trage. Se presupune că prizonierul nu e violent. Downing crede că avocații lui îi vor găsi o scuză, înainte ca judecătorul să-și ia ciocănelul în mînă. Ca și tine, au urcat deja la bord. Șeriful e din Texas. Poți să observi asta din accentul lui și pare să fie un individ simpatic. Ar trebui să te duci să faci cunoștință cu el.

Nick a aprobat din cap.

– Unde sînt plasați? a întrebat, aruncînd o privire rapidă în principala cabină a uriașului avion.

– Poți să-i vezi de aici. Pe partea stîngă, rîndul din spate. Downing l-a pus pe băiat în lanțuri și cu cătușe. Îți spun, Nick, prizonierul nu poate fi mai mare ca băiatul meu, Andy, care are doar paisprezece ani. E o rușine ca cineva atît de tînăr să ajungă să-și petreacă restul vieții în închisoare.

– Criminalii sînt din ce în ce mai tineri și mai cretini, a remarcat Nick. Mulțumesc că mi-ai spus. Mă voi duce să-i salut. Avionul e plin astăzi?

– Nu, a răspuns Sorensky în timp ce-și băga încărcătorul în buzunarul pantalonilor. Doar pe jumătate. Cînd vom ateriza pe Logan, se va umple.

După ce a insistat ca Nick să-i facă cunoscut dacă ar avea nevoie de ceva, Sorensky s-a îndreptat spre carlingă, urmat de un bărbat îmbrăcat în uniformă bleumarin și cu o legitimație pe piept, ce atesta că făcea parte din personalul de la sol al agenției de aviație, care l-a așteptat cu un maldăr de hîrtii în mînă.

Intrînd după căpitan în carlingă, a închis ușa în urma lui. Nick și-a pus valiza în compartimentul de deasupra capului, și-a lăsat vechea geantă-diplomat pe locul lui și apoi a traversat spre partea stîngă a avionului, mergînd pe intervalul dintre scaune spre șerif.

Era la jumătatea drumului cînd şi-a schimbat părerea. În curînd vor urca la bord şi ceilalţi pasageri, aşa că a hotărît să aştepte pînă vor decola şi va fi mai sigur pe picioarele lui, după care va merge să facă cunoştinţă.

S-a uitat bine la el şi la prizonier, înainte de a se întoarce la locul lui. Downing avea un picior întins şi Nick a putut astfel să vadă ornamentaţia fantezistă de pè cizma lui de cowboy.

Înalt şi vînjos, şeriful semăna într-adevăr cu un cowboy, cu tenul lui uscat de soare, cu mustaţa subţire şi cu vesta de piele neagră.

Nick nu-i vedea centura, dar putea să pună pariu salariul lui pe o lună că Downing avea la ea o cataramă mare de argint.

Căpitanul Sorensky fusese corect în evaluarea prizonierului. La prima vedere arăta ca un puşti. Dar avea în el o duritate pe care Nick o văzuse de nenumărate ori în trecut. Probabil că pînă acum acţionase mai mult decît o dată şi cu siguranţă că îşi adormise conştiinţa cu mult timp în urmă. Da, în ultima vreme erau din ce în ce mai tineri şi mai îndobitociţi, se gîndi Nick.

Probabil că prizonierul era blestemat să aibă o minte slabă şi gene de delincvent. Faţa îi era năpădită de acnee şi ochii lui, reci ca marmura, erau atît de apropiaţi, încît păreau saşii.

Cineva făcuse un adevărat masacru cu părul lui, fără îndoială intenţionat. Avea ţepi de jur împrejurul capului, ceva asemănător cu Statuia Libertăţii, dar poate că asta chiar voise să pară?

Ce mai conta ce fel de tunsoare avea? Unde se ducea el, va da peste o mulţime de „prieteni" care vor face coadă pentru a avea norocul să pună mîna pe el.

Nick se întoarse spre partea din faţă a avionului şi se aşeză pe locul lui. Astăzi, zbura cu clasa întîia şi, deşi spaţiul era mai larg, tot va avea crampe musculare.

Picioarele îi erau prea lungi pentru a le putea întinde. După ce îşi puse geanta sub scaunul din faţă, se sprijini de spătar, îşi prinse centura de siguranţă şi închise o clipă ochii.

Ar fi fost plăcut, dacă ar fi putut să-şi scoată geaca, dar asta nu intra în discuţie, deoarece purta pistol şi i-ar fi înspăimîntat pe ceilalţi pasageri. Ei nu aveau de unde să ştie că nu era încărcat, iar Nick nu avea dispoziţia necesară pentru a încerca să-i calmeze.

În actuala lui stare de claustrofobie şi de nervi, se gîndea că era o ironie faptul că O'Leary dorea să se alăture echipei lui, specializată în rezolvarea situaţiilor de criză. Alungă problema din minte, îşi ordonă şi, panicat sau nu, trebuie să te ocupi de hîrtiile alea. Controlase deja şi ştia că nimeni nu va sta pe locul de lîngă hublou.

El ocupa întotdeauna locul dinspre interval, chiar dacă asta însemna să fie deranjat de celălalt pasager, pentru că în felul acesta putea să vadă pe oricine se urca la bordul avionului. Îşi va deschide dosarele, îşi va descifra notiţele şi va introduce informaţiile în laptop.

La naiba, ar fi vrut să nu fie atît de încordat. Morganstern îi promisese că-l va învăţa nişte tehnici de relaxare, atunci cînd se retrăsese în izolare împreună cu ceilalţi membri ai echipei, pentru o perioadă de două săptămîni de antrenament, dar Nick nu-şi mai aducea aminte de nimic din ceea ce se întîmplase în acea perioadă şi ştia că nici ceilalţi nu-şi mai aminteau.

Au fost toți de acord cu condițiile impuse de Pete. Acesta le explicase ce voia să facă, dar nu și cum, după care le ceruse să aibă încredere în el.

Nick a trecut prin perioada cea mai grea, atunci cînd îi permisese să-i modeleze creierul, deoarece asta însemna că trebuia să-și abandoneze autocontrolul. Dar în final, acceptase și el. Pete îi avertizase că nu-și vor aminti nimic și avusese dreptate. Nici unul dintre ei nu-și mai amintea.

Uneori, o mireasmă sau un sunet declanșa o vagă amintire despre refugiul acela, dar reacția imediată era că se enerva, ca după aceea tot atît de brusc să dispară. Știa că fuseseră într-o pădure, undeva, în Statele Unite – avea cicatrice care o dovedeau.

Era una ca o semilună pe umărul stîng și una mai mică, chiar sub ochiul drept. A plecat de acolo cu tăieturi și zgîrieturi pe mîini și pe picioare, și numai Dumnezeu știa cîți țînțari îl înțepaseră, pentru a-i dovedi că se află în mijlocul naturii.

Oare și ceilalți „Apostoli" aveau cicatrice? Nu știa și nu credea că va ține minte întrebarea pentru a le-o pune. Odată, la o întrunire, Pete reluase subiectul refugiului și Nick îl întrebase dacă avusese intenția să le spele creierele.

La acest cuvînt, șeful lui tresărise.

– Dumnezeule mare, nu, răspunsese el. Am încercat pur și simplu să vă învăț cum să valorificați la maximum ceea ce v-a dat Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, schema din mintea lui Pete îi antrenase să-și ascută instinctele lor foarte dezvoltate și să le concentreze sau, așa cum spunea lozinca din armată, să dea din ei tot ce puteau da.

Avionul s-a mișcat. Ajuns la capătul pistei, s-a oprit. Nick își închipui că-și așteptau rîndul, după celelalte avioane, pentru a decola.

Aeroportul Cincinnati era un aeroport național mare și foarte aglomerat, dar, după cincisprezece minute, nu avansase nici un metru.

Cînd se aplecă peste locul gol și privi pe hublou, văzu două avioane rulînd cu viteză mare în direcție opusă. O tînără blondă de pe partea cealaltă a intervalului îi zîmbi și, încercînd să lege o conversație cu el, îl întrebă dacă era nervos.

Încleștarea degetelor albite pe speteaza scaunului din față era o dovadă evidentă. Dădu din cap drept răspuns, apoi se întoarse să se uite din nou pe hublou, pentru a nu-i da ocazie la alte întrebări.

Nu arăta rău, iar fusta de spandex și bustiera, pe care le purta, dovedeau fără tăgadă că avea un trup frumos, însă el nu voia să poarte discuții inutile și, în mod cert, nu era în dispoziția sufletească de a flirta. Probabil că era mai obosit decît simțea.

Devenise din ce în ce mai asemănător cu Theo. În ultima vreme fratele lui nu avusese dispoziție pentru nimic altceva, în afară de muncă.

Nick era atent la mașina de pompieri și la cele două mașini de poliție care veneau spre avion, în timp ce vocea căpitanului Sorensky se auzi în difuzor. Suna plină de îmbărbătare:

– Doamnelor și domnilor, decolarea se va face cu o mică întîrziere. Vom fi în curînd în aer, așa că luați loc, relaxați-vă și bucurați-vă de călătorie.

De-abia termină de vorbit, că ușa carlingii se deschise și Sorensky ieși pe hol, cu un zîmbet ce radia încredere.

Ezită o fracțiune de secundă, cu privirea îndreptată spre Nick, apoi înaintă pe interval. Imediat în urma lui, foarte aproape, venea tînărul cu figura bolnăvicioasă, care făcea parte din personalul companiei aeriene.

Omul îl talona pe căpitan atît de strîns, încît părea că se ține de haina lui.

Nick își desprinse încet centura de siguranță.

– Căpitane, nu faci odată avionul ăsta să zboare? a întrebat zîmbind blonda cu picioare lungi.

Cînd răspunse, Sorensky nici nu se uită la ea:

– Vreau să controlez ceva în spate. Mîinile căpitanului erau lipite de trup, dar cînd trecu pe lîngă Nick își deschise palma dreaptă și lăsă încărcătorul pistolului să cadă în poala acestuia.

Dintr-o mișcare, Nick sări în sus, apucă brațul tînărului membru al personalului de la sol și îl propti de spătarul scaunului din față.

Elementul surpriză fusese de partea lui. Omul nu avusese timp nici măcar să clipească, înainte ca arma să-i fie smulsă din mînă și el să se trezească întins cu fața la podea și cu piciorul lui Nick apăsîndu-i ceafa. Încărcătorul se afla acum în Sig Sauer și țeava lui strălucitoare era ațintită spre individ, chiar înainte de a-și fi întors căpitanul privirea.

Totul se petrecu atît de repede, încît ceilalți pasageri rămaseră muți de uimire.

Sorensky își ridică brațele spre ei:

– Totul e în ordine, oameni buni. Și întorcîndu-se spre Nick, continuă:

– Dar repede te mai miști, omule!

– Am puțină practică, a răspuns Nick în timp ce-și punea pistolul în toc, după care, îngenunchind, începu să caute prin buzunarele omului.

– Mi-a spus că e vărul prizonierului și că a venit să-l dea jos din avion.

– N-a prea pus mult creier în planul ăsta, nu-i așa? Deschizînd portvizitul omului, citi numele de pe permisul de conducere. William Robert Hendricks. Cu un ghiont, îl întrebă:

– Prietenii tăi îți spun Billy Bob?

Ca răspuns, Billy Bob începu să se zvîrcolească precum un pește pe uscat și să urle din străfundul plămînilor după avocat.

Nick îl ignoră și îl rugă pe căpitan să verifice dacă șeriful Downing mai avea o pereche de cătușe, pe care să i le împrumute.

Cum momentul de șoc trecuse, pasagerii începură să reacționeze. Un murmur trecu prin mulțime și, ca un bulgăre de zăpadă, crescu din ce în ce mai mult, pe măsură ce avansa pe interval.

Sesizînd panica ce punea stăpînire pe ei, căpitanul Sorensky preluă controlul. Cu o voce tot atît de catifelată ca un whisky bun, li se adresă:

– Luați loc, luați loc. Totul s-a terminat. Toată lumea să stea jos și să se liniștească. Imediat ce domnul reprezentant al legii va rezolva această mică problemă, vom porni la drum. Nimeni nu a fost rănit. Apoi, căpitanul îl rugă pe unul dintre însoțitorii de bord să-l aducă pe șeriful Downing din rîndul din spate.

Șeriful, cu prizonierul lîngă el, veni cu pași mari pe interval și îi dădu lui Nick o pereche de cătușe. După ce acesta le puse pe mîinile întoarse la spate ale prizonierului, îl ridică în picioare. Atunci constată că șeriful Downing dădea din cap amenințător.

– Care e problema?

– Știi ce înseamnă asta, nu-i așa? mormăi șeriful cu vorbirea lui tărăgănată de texan.

– Ce înseamnă? l-a întrebat căpitanul Sorensky.

Alte păcătoase de hîrțoage în plus.

După ce se opri la biroul lui din Boston pentru a lăsa cîteva dosare, a trage niște sfori și a fi tachinat în legătură cu faptul că probabil împiedicase deturnarea

doar pentru a face ca avionul să întîrzie decolarea – fiecare din departament considerînd că frica lui de zbor era de-a dreptul hilară –, Nick se îndreptă în sfîrşit spre casă.

Traficul era la fel de aglomerat ca întotdeauna. O clipă fu tentat să îndrepte maşina Porsche '84 spre autostradă, doar pentru a vedea cum se descurca motorul de curînd revizuit, dar hotărî să n-o facă.

Era prea obosit. În loc de asta, conduse maşina pe străzile cartierului atît de familiar. Aceasta se descurca de minune. Nu-i păsa că surorile lui, Jordan şi Sidney, porecliseră maşina „Compensaţia", pe considerentul că omul care conduce o astfel de maşină sexy nu face altceva decît să compenseze ceea ce-i lipseşte din viaţa lui sentimentală.

Intră în garajul de la subsolul casei lui de cărămidă, apăsă comanda pentru închiderea uşii şi simţi cum tot trupul începea să i se destindă.

Era în sfîrşit acasă. Urcînd treptele spre camera principală, îşi aruncă sacul Hartmann pe culoarul din spate, lîngă uşa de la spălătorie – menajera lui, Rosie, îl învăţase bine lecţia – şi îşi scoase haina şi cravata, în drum spre bucătăria de curînd renovată.

După ce îşi lăsă geanta-diplomat şi ochelarii de soare pe masa din mijloc, luă o bere din frigider şi se îndreptă spre sanctuarul lui, ocolind piramida de cutii nedespachetate, bine ambalate şi lipite cu scotch, pe care Rosie o lăsase în mijlocul camerei de zi.

Biblioteca era încăperea lui favorită şi singura pe care se obosise să o mobileze, de cînd se mutase acolo. Era plasată în spate, la parter.

Cînd deschise uşa, o mireasmă cît se poate de plăcută, de la soluţia de curăţat mobila, de piele şi de cărţi vechi, prăfuite, pluti spre el.

Încăperea era vastă, spaţioasă, şi totodată caldă şi confortabilă în nopţile de iarnă aspră, cînd dincolo de ferestre urla viscolul, iar focul ardea în cămin. Pereţii erau lambrisaţi cu lemn de nuc pînă la o înălţime de peste trei metri, ajungînd la stucatura ce înconjura tavanul.

Doi dintre cei patru pereţi erau căptuşiţi cu rafturi uşor încovoiate sub greutatea cărţilor. O scară se mişca înainte şi înapoi, de-a lungul unei vergele de alamă fixate de-a curmezişul bibliotecii, pentru a facilita accesul la volumele din partea de sus a rafturilor.

Biroul de mahon, un cadou de la unchiul lui, se afla în faţa şemineului, ce avea pe consolă un talmeş-balmeş de fotografii pe care mama şi surorile lui le puseseră acolo cînd se mutase.

Uşile duble franţuzeşti, cu un arc roman deasupra, erau chiar în faţă. Cînd trase draperiile pentru a le deschide spre grădina înconjurată de un zid, cu bătrînul heruvim din mijlocul fîntînii şi cu patioul pavat cu cărămidă, numai Dumnezeu ştia cu cît timp în urmă, lumina soarelui şi parfumul grădinii umplură biblioteca. Primăvara, mai întîi înflorea liliacul, apoi caprifoiul, dar acum predomina mirosul greu al heliotropului.

Întîrzie acolo cîteva minute, privind acest paradis inundat de pace, pînă ce căldura de afară începu să-l impresoare şi auzi instalaţia centrală de aer condiţionat punîndu-se în funcţiune.

După ce închise uşile, căscă cu zgomot şi mai luă o înghiţitură de bere. Apoi, îşi scoase arma, extrase încărcătorul şi puse totul în seiful din perete.

După care se aşeză la birou, în scaunul pivotant din piele moale, îşi suflecă mînecile şi deschise computerul.

Tensiunea din umeri îi scăzuse, dar începu să bombăne, atunci cînd văzu cîte e-mailuri îl aşteptau. În afară de astea, mai erau şi douăzeci şi opt de convorbiri înmagazinate în robotul telefonic.

Cu un oftat, îşi aruncă pantofii din picioare, se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să deruleze corespondenţa pe ecran, ascultînd totodată şi mesajele telefonice.

Cinci dintre apeluri erau de la fratele lui, Zachary, cel mai tînăr din familie, care voia cu disperare să-i împrumute maşina Porsche pentru ziua de 4 Iulie, promiţînd gălăgios că va avea grijă de ea.

Cel de-al şaptelea mesaj era de la mama lui, care tot atît de gălăgios îi cerea să nu-i dea maşina lui Zachary, sub nici un motiv.

Sora lui cea deşteaptă, Jordan, îl chemase să-i comunice că acţiunile lor tocmai atinseseră o cotă de 150 dolari, ceea ce însemna că Nick putea să se retragă din activitate şi să ducă acea viaţă de huzur spre care era atît de înclinat.

Gîndindu-se la asta, zîmbi. Tatăl său, cu meseria lui atît de etică, ar fi făcut un atac de cord, dacă unul din copiii n-ar fi fost productiv.

Conform judecătorului, scopul lor în viaţă era să facă lumea puţin mai bună. Nick era sigur că într-o zi va muri încercînd asta.

Cel de al douăzeci şi patrulea mesaj l-a făcut să înţepenească în scaun.

– Nick, sînt eu, Tommy. Am un mare necaz băiete. E sîmbătă, ora 5,30. Sună-mă imediat ce primeşti mesajul. Mă aflu în Kansas City, la casa parohială a bisericii Sfînta Fecioară a Milei. Ştii unde e. Îl sun acuma şi pe Morganstern. Poate că ştie cum să te găsească. Poliţia se află deja aici, dar nu ştie ce să facă şi nimeni n-o găseşte pe Laurant. Ascultă

îmi dau seama că sînt incoerent. Dar sună-mă, indiferent de oră.

CAPITOLUL 3

Pe Daddy l-a ucis cineva şi Bessie Jean Vanderman era hotărîtă să afle cine. Toţi spuneau că vîrsta l-a doborît, nu otrava, dar Bessie Jean ştia mai bine.

Daddy a fost cît se poate de în formă, pînă a trecut dincolo. Era sigură că a fost otrăvit şi o va dovedi.

Într-un fel sau altul i se va face dreptate. Îi era datoare lui Daddy să dea de urma criminalului şi să fie arestat.

Trebuie că există vreo dovadă pe undeva, poate chiar în curtea din faţă, unde, în zilele însorite, îl ţinea pe Daddy în lanţ, pentru a putea să respire aer curat. Dacă pe undeva exista vreo urmă, pe Dumnezeul ei, o va găsi.

Investigaţia apăsa pe umerii ei şi numai ai ei. Sora a trebuit să-şi întrerupă vacanţa din Des Moines şi, auzind vestea, l-a convins pe vărul ei să o aducă acasă cu maşina.

A încercat să-i fie de ajutor, dar nu era de prea mare folos, cu vederea ei slabă şi orgoliul care nu-i permitea să poarte ochelarii bifocali cu ramă de baga, despre care Bessie Jean regreta acuma că i-a spus că o făceau să semene cu un cărăbuş.

În mod sigur nimeni altcineva nu o va ajuta să caute dovada acestei nebunii, deoarece nimănui nu-i păsa nici cît negru sub unghie de cele întîmplate, nici chiar neavenitului ăla de şerif Lloyd MacGovern.

Acesta nici nu-l prea plăcuse pe Daddy, de cînd i-a scăpat ei din mînă şi şi-a înfipt colţii în posteriorul lui gras.

Dar, chiar şi aşa, considera că ar fi trebuit să aibă decenţa să se oprească puţin la casa lor şi să exprime condoleanţe pentru decesul lui Daddy, mai ales că ea şi sora ei stăteau doar la un cvartal de scuarul oraşului, unde era biroul lui.

Ruşine să-i fie, i s-a adresat Bessie Jean surorii ei. Doar înfumurata aia de vecină de alături, cu numele ăla franţuzesc, Laurant, s-a dovedit a fi cea mai atentă şi mai sensibilă dintre toţi.

Pentru că, ce s-ar fi făcut ele, dacă ea n-ar fi auzit-o pe Bessie Jean tînguindu-se şi n-ar fi venit alergînd gata să cadă în nas, pentru a le ajuta?

Bessie Jean era pe jos, în genunchi, aplecată peste cadavrul bietului Daddy şi Laurant a ajutat-o să se ridice în picioare şi a urcat-o împreună cu sora ei în maşina ei, apoi a alergat înapoi, l-a dezlegat pe Daddy, l-a luat în braţe cu o adevărată gingăşie şi l-a pus în portbagaj.

Daddy era deja ţeapăn şi rece ca marmura, dar Laurant a şofat în cea mai mare viteză pînă la cabinetul doctorului Basham şi l-a dus pe Daddy înăuntru cît a putut de repede, în speranţa că doctorul ar putea săvîrşi o minune.

Pentru că nu s-a putut face nici un miracol în ziua aceea întunecată, doctorul l-a pus pe Daddy în congelator, să stea acolo pînă îi va face autopsia pentru care Bessie Jean insista atîta.

Apoi Laurant le-a dus pe amîndouă la cabinet să le ia tensiunea arterială, deoarece Bessie Jean era încă teribil de năucită, iar sora simţea să i se învîrtească capul.

Laurant s-a dovedit a nu fi deloc înfumurată, cum îşi închipuiau ele. În toţi cei optzeci şi doi de ani ai săi, Bessie Jean n-a fost genul de om care să-şi schimbe părerea cînd s-a fixat asupra unui lucru, dar în cazul ei a trebuit s-o facă.

După ce a depăşit şocul iniţial şi starea de isterie provocată de pierde-rea lui Daddy, a realizat ce inimă simţitoare are Laurant. Desigur, rămînea tot o străină. A venit în Holy Oaks de la Chicago, oraşul păcatului şi al depravării, dar asta nu mai conta.

Oraşul nu i-a viciat sufletul. A rămas fată bună. Călugăriţele care au crescut-o la internatul acela fantezist din Elveţia i-au insuflat valori temeinice. Bessie Jean, deşi rigidă şi încăpăţînată cum era, de fapt cum îi plăcea ei să creadă că este, a hotărît că putea să accepte să aibă unul sau doi străini drept prieteni. Sigur că putea.

Sora tocmai i-a sugerat să înceteze să mai jelească moartea lui Daddy, pentru a putea coace o tartă cu mere pentru Laurant – lucrul cel mai amabil cu putinţă – dar Bessie Jean i-a reproşat memoria slabă, fiindcă a uitat că în clipa aceasta gemenii Winston aveau grijă de drogheria din colţ a lui Laurant, pentru că ea plecase cu maşina la Kansas City.

Spunea că vrea să-i facă o surpriză fratelui ei, preotul acela arătos, încît fetele de la liceul din Holy Oaks salivau după el.

Vor trebui să mai întîrzie cu tarta pînă luni, ziua în care era de aşteptat ca Laurant să se întoarcă acasă.

Odată ce ambele surori au hotărît că Laurant nu mai este o străină pentru ele, au considerat că le revine sarcina să se amestece puţin în viaţa ei, ori de cîte ori va fi nevoie şi să aibă grijă de ea, aşa cum ar fi făcut dacă s-ar fi măritat şi ar fi avut propriile lor fiice.

Bessie Jean spera ca Laurant să-şi aducă aminte să-şi încuie bine portierele maşinii.

Era tînără şi, după părerea lor, asta însemna că e şi naivă, în timp ce ele erau mai bătrîne şi mai înţelepte şi ştiau totul despre căile periculoase ale vieţii. Desigur, nici un a dintre ele n-a fost plecată din Holy Oaks mai departe de Des Moines, unde-şi vizitau verii, pe Ida şi James Perkins, dar asta nu însemna că nu ştiau totul despre faptele îngrozitoare ce se petreceau astăzi.

Nu erau ignorante. Citeau ziarele şi ştiau că există asasini în serie, aşteptînd în toate parcările, pentru a le ucide pe tinerele frumoase, care erau destul de nebune să oprească, sau care aveau nefericirea să aibă o pană de maşină, ce le arunca în braţele primejdiei.

Aşa de drăguţă cum era Laurant, în mod cert lua ochii oricărui bărbat. Uite-i pe băieţii ăia de la liceu cum se învîrtesc în jurul magazinului ei, pe care nici măcar nu l-a deschis încă, în speranţa că va ieşi să stea de vorbă cu ei. Doar că, îi aminti Bessie Jean Sorei, Laurant e tot atît de deşteaptă pe cît de frumoasă.

Luînd hotărîrea să nu se mai neliniştească în legătură cu Laurant, Bessie Jean s-a aşezat la masa din sufragerie şi a deschis caseta din lemn cu obiecte de papetărie, pe care mama ei i-o dăruise cînd era tînără.

După ce a scos o foaie de hîrtie roz, cu parfum de trandafiri şi iniţialele ei într-un colţ, a luat în mînă pixul. Deoarece şeriful Lloyd n-a făcut nimic în legătură cu asasinarea lui Daddy, Bessie Jean s-a hotărît să se ocupe personal.

Scrisese deja o scrisoare la FBI, solicitînd să trimită un detectiv la Holy Oaks pentru cercetări, dar se pare că aceasta s-a pierdut la poştă, deoarece au trecut opt zile şi nici o veste.

Va face în aşa fel ca această nouă scrisoare să nu se mai piardă. De data aceasta va adresa cererea personal directorului şi, indiferent cît de scump va costa, va cheltui bani în plus pentru a o trimite recomandată.

Sora era ocupată cu curăţenia casei. La urma urmei, vor avea musafiri. Începînd de azi, în orice clipă s-ar putea ca un agent FBI să bată la uşă.

CAPITOLUL 4

Aşteptarea o înnebunea.

Cînd era vorba de sănătatea fratelui ei, lui Laurant îi era imposibil să fie liniştită, iar ca să rămînă imobilizată lîngă telefon şi să aştepte să o sune ca să-i comunice rezultatele analizelor, avea nevoie de mai multă forţă decît era în stare.

Tommy o suna întotdeauna vineri seara, între orele şapte şi nouă, dar de data aceasta n-a făcut-o şi cu cît aştepta mai mult, cu atît îi creştea îngrijorarea.

Sîmbătă după-amiază a ajuns la concluzia că noutăţile erau proaste şi, dacă Tommy nu o va suna pînă la ora şase, se va urca în maşină şi va porni spre el.

Ştia că fratele ei se va supăra pentru că l-a urmat la Kansas City, dar cînd a luat virajul spre Des Moines, i-a venit în minte minciuna pe care să i-o servească.

Pregătirea mea de bază e istoria artei, îi va aminti ea, şi ispita expoziţiei Degas, deschisă temporar la muzeul *Nelson Atkins* din Kansas City, era prea puternică pentru a-i rezista. Expoziţia a fost

menționată și în *Holy Oaks Gazette* și știa că Tommy a aflat de ea.

Desigur, a văzut expoziția la Chicago, de fapt chiar de cîteva ori, cînd lucra la galeriile de artă de acolo, dar poate că Tommy nu-și va mai aduce aminte.

În afară de asta, nu exista nici o interdicție de a vedea minunatele balerine ale lui Degas de mai multe ori, nu-i așa? Nu, sigur că nu.

Nu putea să-i spună lui Tommy adevărul, deși își închipuia că amîndoi îl cunoșteau, și anume că intra în panică la fiecare trei luni, cînd se ducea el la centrul medical să-și facă analizele.

Era îngrozită că de data aceasta rezultatele nu erau satisfăcătoare și că boala s-a trezit, ca un urs din hibernare.

La naiba, Tommy avea întotdeauna rezultatele preliminare ale analizelor vineri seara. De ce n-a sunat-o? Să nu știe nimic, o dezechilibra emoțional. Era atît de speriată, că se simțea bolnavă.

Înainte de a părăsi Holy Oaks, a sunat la casa parohială și a vorbit cu Monseniorul McKindry, fără să-i pese că dădea impresia unei cloști neurastenizate. Monseniorul avea o voce amabilă și blîndă, dar noutățile nu erau bune. Tommy, a explicat el, s-a dus din nou la spital.

Într-adevăr, a continuat el, doctorii nu erau încîntați de rezultatul analizelor preliminare. Laurant era convinsă că știa ce însemna asta. Fratele ei era pe cale să urmeze un nou tratament brutal de chemioterapie.

A naibii să fie ea, dacă îl va lăsa și de data aceasta să treacă printr-o astfel de încercare, fără să aibă familia lîngă el. Familia... ea era singura lui familie.

După moartea părinților, cînd erau copii, au fost nevoiți să crească despărțiți de Ocean.

Atît de multe s-au pierdut în acești ani! Dar lucrurile stăteau acuma altfel. Erau adulți. Puteau să-și ia propriile hotărîri și asta însemna că puteau să fie unul lîngă celălalt, cînd treaba mergea prost.

Luminița roșie a început să clipească imediat după ce a părăsit orașul Haverton.

Benzinăria era închisă și ea a sfîrșit prin a-și petrece noaptea la motelul modest de acolo. În dimineața următoare, înainte de a pleca, s-a oprit la recepția motelului și a cumpărat o hartă a orașului Kansas City.

Recepționerul i-a recomandat hotelul *Fairmont*, informînd-o că era aproape de muzeul de artă.

Totuși s-a rătăcit. A ratat ieșirea de pe I-435 și a ajuns prea departe spre sud, pe autostrada care înconjura orașul acela atît de întins.

Luînd în mînă harta udă de Diet Coke, pe care accidental a vărsat-o peste ea, a oprit la o benzinărie pentru a culege informații.

Odată ce a descoperit unde se află, nu i-a mai fost greu să ajungă la hotel. A urmat șoseaua care marca hotarul statului și s-a întors înapoi spre nord.

Tommy îi spusese despre Kansas City că e un oraș frumușel și curat, dar descrierea aceasta nu s-a dovedit reală. Era pur și simplu frumos.

De-a lungul străzilor, peluzele aveau gazonul bine tuns, iar casele de modă veche, cu două niveluri, erau năpădite de flori.

Urmînd instrucțiunile omului de la benzinărie, s-a îndreptat spre Aleea Ward, strada care a promis el că o va duce direct în fața intrării la *Fairmont*.

Aleea era împărțită în două de un gazon lat și în drum a trecut de două ori pe lîngă grupuri de

adolescenți care jucau acolo fotbal american și fotba european.

Puștilor nu părea să le pese de căldura apăsătoar sau de umiditatea sufocantă din aer.

Strada făcea o curbă pe o pantă ușoară și chia cînd a intrat din nou la griji că a mers prea mult, văzut în față un grup de magazine frumoase, în sti spaniol.

Și-a dat astfel seama că acesta era locul pe car funcționarul de la motel îl numise *Country Club Plaz* și a răsuflat ușurată. Cu două blocuri mai departe p dreapta se afla *Fairmont.*

Încă nu era amiază, dar recepționerul a fos amabil cu ea și cu starea ei de oboseală și i-a permi să ocupe camera mai devreme.

O oră după aceea, se simțea din nou om Condusese începînd de dimineață devreme, dar un du rece și îndelungat a revitalizat-o.

Chiar dacă știa că lui Tommy nu-i păsa dac apărea la casa parohială în blugi sau în șort, s- îmbrăcat totuși „de biserică".

Era duminică, și slujba de amiază probabil că s va termina chiar în momentul sosirii ei. Nu voia să supere pe Monseniorul McKindry, care după cum spusese Tommy, era extrem de conservator. Dacă a putea să se facă înțeles, Monseniorul ar oficia slujb în latină, a glumit el.

Și-a pus deci pe ea o rochie de olandă roz-pa lungă pînă la glezne și fără mîneci, dar cu guler îna mandarin.

Pe partea stîngă, fusta avea un șliț pînă foarte su dar spera ca Monseniorului să nu i se pară prea pican Părul ei lung mai era umed la ceafă, însă nu mai voi să-și bată capul cu el și după ce și-a încheia

elegantele cureluşe ale sandalelor, şi-a înşfăcat geanta şi ochelarii de soare şi a coborît.

Cînd a ieşit, căldura o izbit-o ca o palmă peste faţă şi timp de cîteva secunde n-a putut să-şi recapete respiraţia.

Bietul portar, un bătrîn cu părul sur, arăta ca şi cum era gata să se topească, îmbrăcat în uniforma lui grea, cenuşie.

Imediat ce băiatul i-a adus maşina la scară, portarul i-a luat-o înainte cu un zîmbet larg şi i-a deschis portiera.

Dar zîmbetul i-a dispărut, cînd l-a întrebat încotro trebuie s-o ia pentru a ajunge la biserica Sfînta Fecioară a Milei.

– Domnişoară, dar sînt biserici mult mai aproape, a informat-o el. E una chiar la două blocuri distanţă, pe Main Street, cu numele Buna Vestire. Dacă n-ar fi atît de cald, aţi putea merge pe jos pînă acolo. E o biserică veche şi frumoasă şi se află într-un cartier sigur.

– Trebuie să mă duc la Sfînta Fecioară a Milei, i-a explicat ea.

Şi-a dat seama că era gata să o contrazică, dar s-a abţinut. După ce a urcat în maşină, omul s-a aplecat spre ea şi i-a sugerat să încuie bine portierele şi să nu oprească sub nici un motiv, pînă ce nu va intra în parcarea bisericii.

Locul unde a ajuns după o jumătate de oră era dărăpănat şi trist. De-a lungul străzilor se înşirau clădiri abandonate, cu geamurile sparte şi scînduri aşezate pe căile de acces, împotriva noroiului. Inscripţiile negre de pe ziduri strigau trecătorilor cuvinte pline de furie.

Cînd a trecut pe lîngă un teren viran, înconjurat de un gard, pe care unii dintre localnici îl foloseau

drept groapă de gunoi, chiar cu geamurile închise şi aerul condiţionat în funcţie, a putut să simtă duhoarea de putreziciune.

Lîngă un bloc a văzut patru fetiţe, cam de şase-şapte ani, îmbrăcate cu cele mai bune haine de duminică. Săreau coarda, în timp ce îngînau un ritm nătîng, chicotind şi dîndu-se în spectacol, aşa cum fac fetiţele şi uitînd de ruinele din jurul lor.

Într-o astfel de mizerie, inocenţa şi frumuseţea lor era discordantă. Fetele îi aminteau de un tablou pe care-l văzuse o dată, în timpul studiilor de la Paris. Reprezenta un cîmp noroios de culoare cafenie, înconjurat cu sîrmă ghimpată neagră, hidoasă şi ameninţătoare cu ţepii ei ascuţiţi.

Un cer cenuşiu ca de furtună, la fel de ameninţător, se învolbura deasupra. Tonalităţile erau sumbre şi amare, dar în partea stîngă a tabloului, înfăşurat între colţii metalici, un lujer galben răsucit se lupta să se cţtere spre vîrful îngrăditurii de sîrmă.

Şi sus, aspirînd spre cer, se afla un trandafir roşu perfect, gata să înflorească. Pictura se numea Speranţă şi, privindu-i pe copii jucîndu-se, Laurant îşi aminti mesajul pictorului – că viaţa merge înainte şi, chiar între astfel de ruine, poate înflori speranţa.

Laurant şi-a fixat în memorie scena fetiţelor care se jucau, sperînd că într-o zi, cînd va reîncepe să picteze, le va imortaliza pe pînză.

Una dintre fetiţe a scos limba la ea şi apoi i-a făcut semn cu mîna. Iar Laurant i-a răsplătit amabilitatea cu aceeaşi monedă şi a zîmbit, în timp ce copila s-a lansat în chicoteli.

Cu patru blocuri mai departe, în mijlocul dărîmăturilor, se afla biserica Sfînta Fecioară a Milei. Pe faţadă, doi stîlpi vopsiţi în alb semănau cu nişte

santinele ridicate împotriva celor din jur. Biserica părea scoasă din uz.

Avea nevoie disperată de reparaţii. Zugrăveala crăpată cădea de pe stîlpi şi de pe ziduri şi scînduri putrede şi diforme înconjurau temelia. Laurant se întrebă cît de veche putea să fie şi şi-o imagină restaurată.

De la sculpturile decorative în lemn, aflate de-a lungul acoperişului şi de la sculpturile în piatră din faţă, Laurant îşi dădea seama că a fost cîndva magnifică.

Ar putea fi din nou, cu bani şi puţină îngrijire. Dar, oare va fi renovată şi readusă la vechea ei glorie sau, aşa cum era moda oribilă din zilele noastre, va fi ignorată, pînă ce va fi prea tîrziu, după care va fi dărîmată?

Un gard negru de fier forjat, înalt de cel puţin 2,50 m, înconjura proprietatea parohiei din toate părţile.

După această barieră şi chiar lîngă biserică, se afla o parcare largă recent amenajată şi o casă de zid spoită în alb.

Laurant şi-a dat seama că e casa parohială şi a intrat prin porţile deschise, parcîndu-şi maşina lîngă un sedan negru.

Tocmai coborîse şi încuia portierele, cînd a observat maşina poliţiei. Era parcată pe calea de acces spre casa parohială, dar ascunsă de crengile înfrunzite ale unui sycomor bătrîn.

De ce era poliţia aici? Probabil că iar a fost jefuită biserica, şi-a închipuit ea, pentru că în cartier problemele de acest fel luaseră amploare în ultima lună, după cum i-a spus Tommy.

El considera că totul se datora faptului că, fiind în vacanţă, copiii nu se duceau la şcoală şi nici servicii

sau activităţi organizate care să-i ţină ocupaţi nu existau, dar Monseniorul McKindry credea că violenţa crescîndă şi profanările repetate erau legate de găştile din cartier.

Laurant s-a îndreptat spre biserică. Uşile erau deschise şi se putea auzi orga şi corul cîntînd.

Cînd a ajuns cam pe la mijlocul parcării, muzica s-a oprit. Şi, cîteva secunde mai tîrziu, oamenii au început să iasă. Unele dintre femei foloseau buletinul bisericii pentru a-şi face vînt, iar cîţiva bărbaţi îşi ştergeau frunţile cu batista.

Apoi Monseniorul McKindry, foarte calm în ciuda faptului că era îmbrăcat în veşmintele lui lungi şi fluturînde, s-a alăturat mulţimii. Laurant nu-l întîlnise niciodată pe Monsenior, dar l-a recunoscut imediat din descrierile lui Tommy.

Preotul avea părul şocant de alb şi riduri adînci pe faţă. Era înalt şi atît de subţire, încît părea bolnav. Dar conform afimaţiilor fratelui ei, Monseniorul mînca asemeni unui atacant din linia întîi şi era în cea mai bună stare de sănătate, avînd în vedere vîrsta lui înaintată.

În mod evident, enoriaşii îl iubeau. Avea un zîmbet şi un cuvînt amabil pentru fiecare bărbat şi femeie, care se opreau să stea de vorbă cu el şi îl chema pe toţi pe numele de botez – treabă impresionantă avînd în vedere numărul lor. Şi copiii îl adorau. Îl înconjuraseră, trăgîndu-l de veşminte, pentru a-i atrage atenţia.

Laurant s-a dat la o parte, rămînînd pe scări şi în umbra clădirii şi aşteptînd ca Monseniorul să-şi termine îndatoririle.

Să sperăm că după ce-şi va scoate veşmintele, va merge spre casa parohială împreună cu mine, şi voi putea să-l întreb despre Tommy.

Fratele ei încerca să o ferească de ştirile neplăcute, aşa că învăţase să nu mai aibă încredere în el, cînd era vorba de sănătatea lui.

Din ce i-a spus Tommy despre Monsenior, ştia că, deşi bătrînul preot era amabil şi plin de compasiune, era totuşi destul de brutal cînd era vorba de adevăr.

Spera să nu-l îndulcească, şi să-i spună exact dacă boala lui Tommy era sau nu în regresie.

Fratele ei era îngrijorat, pentru că ea era îngrijorată din cauza lui. Jocul pe care-l jucau era ridicol.

Pentru că era mai în vîrstă şi n-au mai rămas decît ei doi în familie, Tommy încerca să ia totul pe umerii lui.

Desigur, ea a avut nevoie de sprijinul lui cînd era fetiţă, dar acum nu mai era fetiţă şi era cazul să se oprească din mai cocoloşit.

Se întîmplă să-şi arunce ochii spre casa parohială, tocmai cînd uşa din faţă s-a deschis şi un poliţist pîntecos a ieşit pe verandă.

Era urmat de un bărbat mai înalt şi mai tînăr. I-a văzut cum îşi strîng mîinile, după care poliţistul s-a îndreptat spre maşină.

Străinul rămas pe verandă i-a captivat întreaga atenţie, aşa că îl privea fără reţinere.

Îmbrăcat impecabil, cu cămaşă albă mulată, cu bleizer bleumarin şi pantaloni kaki, arăta ca şi cum tocmai coborîse de pe coperta unei reviste de modă.

Nu era ceea ce se poate numi superb de să-ţi pierzi capul, nici chiar frumos, cel puţin nu în sens obişnuit, dar probabil că tocmai asta i-a captat atenţia.

În ultima vacanţă de vară de la internat, a făcut puţin modeling pentru un designer italian, înainte ca Tommy să afle şi să pună capăt acţiunii, şi în cele

două luni şi jumătate a colaborat cu un număr suficient de bărbaţi frumuşei.

Omul de pe verandă nu putea fi numit nici măcar frumuşel. Era prea colţuros şi pământesc, pentru o astfel de etichetă. Şi foarte, foarte sexy.

Era înconjurat cu un fel de aură de autoritate, ca şi cum era obişnuit să-şi croiască singur drumul în viaţă.

Îi studie unghiul energic al maxilarului, linia puternică a gurii. Ar putea fi periculos, a gîndit ea, deşi nu-şi dădea seama ce anume o făcea să simtă asta.

Cu tenul bronzat nu prea elegant, străinul avea o figură interesantă. Într-adevăr interesantă.

Unul dintre avertismentele permanente ale Maicii Superioare îi răsună în minte, ca un clopoţel de alarmă.

Păzeşte-te de lupii îmbrăcaţi în piele de oaie. Aceştia întotdeauna îţi fură virtutea.

Dar omul acesta nu părea să fi furat vreodată ceva. Îşi închipui că femeile dădeau năvală peste el, dar el lua numai ceea ce i se oferea de bunăvoie. Restul era în ordine.

Îi scăpă un mic suspin, simţindu-se vinovată că a nutrit astfel de gînduri doar la cîţiva paşi de sfînta biserică.

Maica Mary Madelyne avea probabil dreptate. Va ajunge în iad, într-un sac de voiaj, dacă nu va învăţa să-şi controleze imaginaţia păcătoasă.

Probabil că străinul a sesizat că e privit atît de insistent, deoarece s-a întors brusc şi s-a uitat direct la ea.

Stînjenită de faptul că a fost prinsă uitîndu-se la el cu gura căscată, era gata să se întoarcă, cînd uşa casei s-a deschis şi a apărut Tommy. Iar Laurant fu fericită

să-l vadă acolo şi nu într-un pat de spital, aşa cum se temuse.

Îmbrăcat cu sutana lungă şi neagră şi cu gulerul alb de preot catolic, i s-a părut palid şi îngrijorat. Aşa că a început să-şi croiască drum prin mulţime, spre el.

Tommy şi străinul cu care vorbea prezentau un tablou surprinzător. Amîndoi erau înalţi şi cu părul aproape negru, dar Tommy avea ten de irlandez, cu obraji rumeni şi o puzderie de pistrui pe nas.

Spre deosebire de ea, cînd se întîmpla să stătea în soare prea mult nu se bronza; se ardea. Avea o gropiţă adorabilă – cel puţin ea găsea că e adorabilă – pe obrazul drept şi aspectul băieţesc îi adusese porecla amuzantă „Părintele-Risipă de farmec", din partea tuturor colegilor şi a fetelor de liceu.

În mod cert, bărbatul care era cu fratele ei nu avea în el nimic de băiat. Acesta continua să o privească cum îşi croieşte drum spre verandă, în timp ce-l asculta pe Tommy dînd grav din cap, din cînd în cînd.

În sfîrşit, l-a întrerupt şi i-a făcut semn cu capul în direcţia ei. Coborînd scările două cîte două, cu sutana neagră fluturîndu-i în jurul gleznelor, a alergat în întîmpinarea ei cu o uşurare teribilă pe figură.

Laurant a observat că prietenul lui a rămas pe verandă, fără să le mai dea nici o atenţie. Era total preocupat să privească mulţimea din jurul lor.

Reacţia fratelui ei cînd a văzut-o a emoţionat-o. Aproape că i-a venit să creadă că a înnebunit, sau cel puţin că şi-a ieşit din fire, dar supărat nu era.

De fapt, acţiona ca şi cum nu s-ar fi văzut de ani întregi, deşi numai cu cîteva zile în urmă, au făcut împreună turul podului casei parohiale.

Apoi Tommy aproape a sufocat-o în îmbrăţişarea lui de urs.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ești bine. Am fost bolnav de îngrijorare pentru tine, Laurant. De ce nu mi-ai spus că vii? Sînt atît de fericit să te văd.

Vocea lui tremura de emoție. Nedumerită de comportarea lui, l-a împins ușor și i-a spus:

– Ești fericit că mă vezi? Credeam c-o să te superi că am venit. Tommy, de ce nu m-ai sunat vineri seară? Așa ai promis.

În sfîrșit i-a dat drumul din brațe.

– Și ai fost îngrijorată, nu-i așa?

După ce a privit în uriașii lui ochi căprui, s-a hotărît să-i spună adevărul.

– Da, am fost îngrijorată. Trebuia să fi sunat cînd ai aflat rezultatul analizelor, dar n-ai făcut-o și am crezut... Că, probabil nu erau prea bune.

– Laboratorul le-a încurcat. De aceea nu te-am sunat. A trebuit să le refac. Ar fi trebuit să te sun, dar, fir-ar să fie Laurant, și tu ar fi trebuit să-mi spui că vii. L-am făcut pe șeriful Lloyd să te caute în tot Holy Oaks. Vino înăuntru. Trebuie să-l sun și să-i spun că ești aici, bine sănătoasă.

– I-ai telefonat șerifului Lloyd să mă caute? De ce?

A înșfăcat-o de braț și a tras-o după el.

– Am să-ți explic totul imediat ce ajungem înăuntru. E mai sigur.

– Mai sigur? Tommy, ce se întîmplă? Nu te-am văzut niciodată atît de aiurit. Și cine e bărbatul acela de pe verandă?

Întrebarea l-a surprins.

– Nu l-ai întîlnit niciodată, nu-i așa?

– Pe cine? a mai întrebat ea, simțindu-se din ce în ce mai frustrată.

– Pe Nick. E Nick Buchanan.

S-a oprit brusc și s-a întors spre fratele ei.

– Ți-e iar rău, nu-i așa? De aceea e el aici... ca și ultima dată cînd ți-a fost îngrozitor de rău și nu m-ai chemat pînă...

– Nu, a întrerupt-o el. Nu mi-e rău. Și pentru că nu părea să-l creadă, a încercat încă o dată s-o convingă. Ți-am promis că am să-ți spun, cînd și dacă va fi nevoie să reiau chemioterapia. Îți amintești?

– Da, a șoptit ea și teama a început să i se destrame.

– Iartă-mă că nu te-am sunat vineri. Am fost nechibzuit. Trebuia să-ți comunic că s-au rătăcit analizele.

– Dacă nu trebuie să faci iar chimioterapie, de ce se află Nick aici? l-a întrebat ea aruncîndu-și ochii spre verandă.

– Eu am trimis după el, dar motivul n-are nici o legătură cu sănătatea mea. Și apoi s-a grăbit să adauge, înainte ca ea să-l poată întrerupe. Vino, Laurant. E timpul să-l cunoști.

Ea comentă zîmbind:

– Scandalosul Nick Buchanan. Nu mi-ai spus că e așa... Dar s-a oprit la timp. Întotdeauna a simțit că trebuie să-i spună fratelui ei tot, despre orice, dar acuma nu i se părea potrivit să-i comunice ce gîndea despre prietenul lui cel mai bun: că e incredibil de sexy. E destul de greu, a concluzionat ea, să ai un frate mai mare care să fie și preot. N-avea nici o șansă să o înțeleagă, sau să o aprecieze pentru că are astfel de gînduri.

Nick și Tommy erau mai mult frați, decît prieteni. S-au întîlnit în timpul unui meci de box pe terenul de sport al școlii elementare St.Matthew, cînd erau în ciclul doi.

Și-au însîngerat unul altuia nasurile și din ziua aceea au devenit nedespărțiți. Printr-o serie ciudată de

împrejurări, Tommy a ajuns să locuiască la familia Buchanan, cu opt copii, majoritatea de vîrste foarte apropiate cu el şi alţii la liceu, iar după aceea el şi cu Nick au mers împreună la Universitatea *Pennsilvania*.

– E aşa, cum? a întrebat Tommy împingînd-o înainte.

– Iartă-mă, ce spui?

– Cum zici că e Nick?

– Înalt, a răspuns ea amintindu-şi în sfîrşit despre ce vorbeau.

– Nu ţi-am trimis niciodată fotografia lui?

– Nu, nu mi-ai trimis-o, i-a răspuns aruncîndu-i fratelui ei o privire încruntată, pentru această neglijenţă. Devenind deodată nervoasă, a inspirat adînc, şi-a netezit fusta şi a urcat scările pentru a-l întîlni.

Dumnezeule mare, are ochi albaştri! Ochi albaştri strălucitori, cărora nu le scapă nimic, a gîndit ea cînd Tommy a făcut grăbit prezentările.

Cînd a intenţionat să-i strîngă mîna, el nu i-a permis să fie atît de oficială. I-a dat mîna deoparte, a tras-o spre el şi a îmbrăţişat-o.

A fost o îmbrăţişare frăţească şi cînd s-au despărţit, a continuat să o ţină de mînă, în timp ce privea peste capul ei.

– Sînt atît de fericită să te cunosc în sfîrşit. Am auzit atîtea despre tine, de-a lungul anilor.

– Nu-mi vine să cred că nu ne-am întîlnit niciodată, a răspuns el. Am văzut toate fotografiile tale, de cînd erai copil. Tommy le ţinea pe peretele din dormitorul nostru, dar asta a fost acum cîţiva ani şi, să fiu al naibii, Laurant, e clar că te-ai schimbat.

Ea a rîs.

– Sper că da. Surorile de la internat aveau grijă să-i trimită fratelui meu fotografii, dar el nu mi-a trimis niciodată nimic.

– N-aveam aparat, a intervenit Tommy.

– Ai fi putut să împrumuţi unul. Dar eşti un leneş.

– Bărbaţii nu se gîndesc la astfel de lucruri, a argumentat el. Cel puţin nu eu. Nick, ar trebui s-o ducem înăuntru, tu ce crezi?

– Sigur că da, a acceptat acesta.

Tommy a ţinut uşa de la intrare deschisă şi a împins-o înăuntru destul de dur.

– În numele cerului, ce se întîmplă cu tine? l-a întrebat ea.

– Am să-ţi explic într-un minut, i-a promis el.

Antreul era întunecos şi umed. Luînd-o înainte, fratele ei a condus-o în bucătărie, în partea din spate a casei cu două nivele.

Era acolo un colţ amenajat pentru micul dejun, cu o nişă cu fereastră, ce dădea spre grădina de legume a Monseniorului, ce ocupa cea mai mare parte a curţii îngrădite din spate.

O masă veche dreptunghiulară de stejar, cu un picior proptit pe un disc de metal, să nu şchiopăteze, şi patru scaune cu picioare subţiri se aflau în faţa celor trei ferestre.

Camera fusese recent zugrăvită într-un galben strălucitor şi vesel, dar jaluzelele erau rupte şi cu o culoare dubioasă pe margini.

Aveau nevoie să fie înlocuite, dar se ştia că banii erau ceva extrem de preţios la Fecioara Milei.

Laurant stătea în picioare în mijlocul bucătăriei, privindu-şi fratele.

Se purta ca vai de lume şi era plin de nervi, în timp ce trăgea jaluzelele şi acoperea ferestrele. Acuma, lumina soarelui pătrundea în bucătărie doar prin crăpături şi rupturi, umplînd încăperea cu o lumină blîndă.

– Ce e cu el? l-a întrebat în şoaptă pe Nick.

– Îți va explica într-un minut, a promis el repetînd exact cuvintele lui Tommy.

Cu alte cuvinte, ai răbdare, a reflectat ea.

Nick a tras un scaun pentru ea și a luat și el loc alături. Tommy nu părea să se potolească. S-a așezat apoi imediat a sărit în picioare, pentru a lua un carnet de notițe și un pix de pe bufetul acoperit cu mușama. Era nervos ca un cărăbuș în călduri.

Apoi Nick i-a atras la rîndul lui atenția, cînd s-a sculat și el în picioare. Era la fel de preocupat ca și fratele ei. Îl privi scoțîndu-și cravata și descheindu-și nasturele de sus al cămășii.

Omul acesta emană senzualitate, și-a spus ea. Oare la Boston exista vreo femeie care-l aștepta să vină acasă?

Știa că nu e căsătorit, dar putea să fie combinat cu cineva. În mod cert așa era.

Apoi el și-a scos haina și fanteziile lui Laurant s-au oprit scrîșnind.

Cînd și-a pus haina pe spătarul scaunului de lîngă el, Nick a observat schimbarea bruscă ce se petrecuse în ea.

Se sprijinea cu toată puterea de spătarul scaunului, ca și cum ar fi încercat să pună o cît mai mare distanță între ei. De asemenea, a observat că se uita fix la pistolul lui.

Doar cu cîteva secunde mai devreme fusese deschisă și prietenoasă, aproape gata să flirteze. Iar acuma se pusese în gardă și era extrem de neliniștită.

– Te supără pistolul?

Nu i-a dat un răspuns direct.

– Credeam că ești detectiv.

– Asta și sînt.

– Atunci de ce porți pistol?

– Ține de meserie, a răspuns Tommy în locul prietenului său. Era aplecat peste niște hîrtii, încercînd să le pună în ordine.

Răbdarea lui Laurant era pe cale să ia sfîrșit.

– Am așteptat destul, Tommy. Vreau să știu de ce te porți atît de ciudat. Nu te-am văzut niciodată așa nervos.

– Am ceva să-ți spun, a început el. Dar nu știu cum să încep. Privirea i-a trecut peste ea, ultimile cuvinte fiindu-i adresate lui Nick, care a dat din cap.

– Cred că știu despre ce e vorba, a zis ea. Ai primit rezultatele de la laborator, nu-i așa? Și ți-e teamă să-mi spui cum sînt. Ai crezut că am să fac o scenă și de asta ai ezitat. Nu sînt bune, așa e?

Lăsă să-i scape un oftat obosit.

– De fapt, le-am primit aseară. Aveam intenția să-ți spun mai tîrziu... după ce-ți voi explica ce s-a întîmplat ieri.

– Spune-mi acuma, a insistat ea calmă.

– Doctorul Cowan a fost realmente supărat că laboratorul a rătăcit primele analize, așa că i-a impulsionat să le repete. Se afla la o nuntă, de unde m-a chemat și mi-a spus că în sfîrșit rezultatele au ieșit și totul e în regulă. Așa că, ești așa bună să te liniștești?

– Deci, de data asta n-ai nevoie de chemioterapie. Ești sigur? Vocea ei suna ca cea a unui copil, dar ar fi vrut atît de mult să se poarte ca un adult. Dacă ceva i s-ar întîmpla fratelui ei, n-ar ști ce să facă. I se părea că nu e în stare de nimic, decît să-l iubească și boala asta oribilă încerca să i-l ia. Dacă totul merge atît de bine, de ce ești așa nervos? Și e clar că ești nervos, Tommy. Nu încerca să negi.

– Poate că ar trebui s-o lași să asculte caseta, a sugerat Nick.

– Nu vreau s-o asculte încă. Ar fi un şoc prea mare.

– Atunci dă-i să citească transcrierea făcută de poliţie.

Tommy a dat din cap.

– Cred că ar fi mai bine dacă i-aş spune eu întîi ce s-a întîmplat. După ce a tras adînc aer în piept, a luat taurul de coarne. Laurant, omul ăsta a venit în confesional chiar cînd voiam să plec. S-a oprit cîteva secunde pentru a-şi aduna gîndurile, apoi a reluat: După ce am vorbit cu cei de la poliţie, mi-am făcut cîteva însemnări şi în timp ce-mi notam ce a spus…

A deschis ochii mari şi neîncrezători şi nu s-a putut abţine să nu-l întrerupă:

– Ţi-ai luat note de pe spovedania cuiva? Nu poţi face asta. E împotriva regulilor bisericii, nu-i aşa?

El a ridicat mîna pentru a o opri.

– Ştiu care sînt regulile. Sînt preot, îţi aduci aminte?

– Nu e nevoie să fii ironic.

– Iartă-mă, a murmurat el. Uite ce e, sînt nervos şi am o păcătoasă de durere de cap! Asta-i tot. Tipul ăla… în timp ce se spovedea, a imprimat totul pe casetă.

Era uluită.

– A imprimat confesiunea? De ce ar fi vrut cineva să-şi imprime propria spovedanie?

– Probabil că drept amintire, a sugerat Nick.

La rîndul lui, Tommy a dat din cap.

– Oricum, a imprimat-o şi a scos şi o copie de pe casetă. Ştim că nu e originálul, din cauza zgomotului de fond provocat de motor, a explicat el. Şi a dus copia la poliţie. Ai putea să crezi aşa ceva, Laurant? Pur şi simplu a intrat înăuntru şi a lăsat-o pe un birou.

– Dar de ce şi-ar bate cineva capul atît de mult?

– Voia să se asigure că am să vorbesc despre asta, a explicat el. Face parte din jocul bolnav pe care-l joacă.

– Ce e pe casetă? Aşteptînd răspunsul a observat că fratele ei ezita, aşa că a continuat: Tommy, dă-i drumul odată, în numele cerului. Nu poate fi atît de grav, cum încerci tu să mă faci să cred. Ce a spus omul acela, de te-a tulburat aşa?

Fratele ei şi-a tras scaunul mai aproape, şi s-a aşezat. Luîndu-i mîinile într-ale lui, a început:

– Omul acela mi-a spus că plănuieşte… că are intenţia…

– Da?

– Mi-a spus că te va ucide.

CAPITOLUL 5

La început nu l-a crezut. Apoi Tommy a relatat tot ce i-a spus omul în confesional. Nu l-a întrerupt, dar cu fiecare amănunt simţea cum groaza pune stăpînire pe ea.

Timp de cîteva clipe s-a simţit uşurată că ea era ţinta, nu fratele ei. Tommy avea şi aşa destule pe cap.

– Ai primit vestea foarte bine, a remarcat fratele ei cu un ton aproape acuzator. Atît el cît şi Nick aşteptau să conştientizeze vestea, studiind-o atent ca pe un fluture captiv sub un pahar.

– Nu prea ştiu ce să cred, a răspuns ea. Vreau să sper că nu e adevărat… ce a spus.

– Trebuie să luăm în serios ameninţarea, a avertizat-o Nick.

– Femeia cealaltă despre care vorbea… Millie. Ţi-a spus că a ucis-o acum un an? a întrebat ea.

– Chiar se lăuda cu asta.

Un fior a străbătut-o.

– Dar i s-a găsit cadavrul?

– Spunea că a îngropat-o adînc, unde nimeni nu va putea s-o găsească, a răspuns Tommy.

– Am comunicat numele ei în toată rețeaua polițienească, a intervenit Nick. Sistemul lor de computere are stocate toate informațiile privind dispariţiile nerezolvate. Se caută unele posibile asemănări. Poate vom reuşi să o găsim.

– Eu cred în ceea ce mi-a spus. Cred că a omorît-o pe biata femeie.N-a inventat, Laurant.

– L-ai văzut? a întrebat ea.

– Nu. Am pus capăt discuției, cînd mi-a spus că următoarea victimă vei fi tu. Am sărit în picioare şi am ieşit. După ce a făcut o pauză, a dat din cap. Nu ştiu ce puteam să fac. Eram cu desăvîrşire şocat.

– Dar nu l-ai văzut? Plecase deja? Cum a putut să dispară atît de repede?

– N-a dispărut.

– I-a venit de hac, a informat-o Nick.

– Ce-a făcut? a întrebat ea neînțelegînd expresia.

– Mi-a dat una în cap, a explicat Tommy. M-a aşteptat şi m-a lovit pe la spate. Nu ştiu de ce s-a folosit, dar sînt norocos că nu mi-a spart țeasta. Am căzut fulgerat. Şi următorul lucru pe care l-am conştientizat, era Monseniorul aplecat deasupra mea. Credea că am murit de inimă.

– Dumnezeule, putea să te omoare.

– Am primit lovituri şi mai puternice, cînd jucam fotbal american.

Apoi Laurant l-a rugat să-i arate locul unde a fost lovit. Cînd i-a atins cucuiul de la baza craniului, a tresărit.

– Încă mă mai doare, a explicat el.

– Poate că ar trebui să te vadă un doctor.

– O să-mi treacă, dar, să fiu al naibii, tare aş fi vrut să-i pot vedea figura.

– Vreau să ascult caseta. Recunoşti vocea?

– Nu.

– Poate că o voi recunoaşte eu.

– Abia dacă şoptea.

Tommy era îngrozit. Putea s-o vadă în ochii lui, s-o audă în glasul lui cînd a reluat:

– Laurant, nu ți se va întîmpla nimic. Vom face tot ce trebuie să-ți asigurăm securitatea, a promis el cu fervoare, făcînd un semn din cap către Nick.

Ea n-a mai scos o vorbă o bună bucată de vreme, cu ochii ațintiți pe robinetul chiuvetei din partea opusă a camerei, care picura întruna. I se învîrtea capul.

– Nu poți fi atît de indiferentă, i-a atras Tommy atenția.

– Nu sînt.

– Atunci de ce eşti aşa calmă?

După ce şi-a aşezat coatele pe masă, şi-a aplecat capul şi şi-a apăsat degetele pe tîmple.

Calmă? Ştia că e expertă în disimularea emoțiilor – exersase asta ani întregi – dar era surprinsă că fratele ei nu putea să vadă cît e de zguduită.

Se simțea ca şi cum o grenadă tocmai îi explodase în creier. Liniştea ei, lumea ei paşnică tocmai au fost aruncate în aer. Era oricum, dar nu calmă.

– Tommy, ce vrei să fac eu?

– Am să-ți spun ce nu poți să faci. Nu poți să rişti nimic, Laurant, pînă ce nu se va termina totul şi individul va fi prins. Nu poți rămîne în Holy Oaks.

– Dar cum aş putea să plec? Cea mai bună prietenă a mea se mărită foarte curînd şi eu sînt domnişoară de onoare. Nu pot să lipsesc. Şi apoi, ştii bine că în două săptămîni trebuie să-mi deschid prăvălia şi

încă nu e gata. După care, va avea loc audiere publică în legătură cu scuarul oraşului. Oamenii contează pe mine. Nu pot să îmi iau bagajele şi să plec pur şi simplu.

– E ceva temporar, pînă ce-l prindem.

Şi-a împins scaunul şi s-a sculat în picioare. Nu mai putea să stea acolo nici o secundă.

– Unde te duci? a întrebat-o Tommy.

– Mă duc să fac un ceai fierbinte.

– Ceai? Sînt 37 de grade la umbră şi tu vrei ceai fierbinte? Văzînd-o încruntîndu-se, a bătut în retragere. Bine, bine. Îţi arăt unde sînt cele necesare.

Au privit-o umplînd ceainicul cu apă şi punîndu-l pe plită.

După ce a luat un plic cu ceai dintr-o cutie de tablă, l-a pus în ceaşcă, s-a întors spre fratele ei şi s-a rezemat de bufet.

– Trebuie să mă mai gîndesc.

– Nu e nimic de gîndit. Trebuie să pleci. N-ai de ales, Laurant. Nu vreau ca tu...

Nick l-a întrerupt calm:

– Tommy, parcă trebuia să-l suni pe şeriful Lloyd.

– Ai dreptate. Uitase de şerif. Şi poate, în timp ce mă ocup de el, poţi s-o faci să înţeleagă, a adăugat el privind-o pe Laurant. Nu e cazul să ne facă greutăţi. Trebuie să priceapă că e ceva serios.

– N-am să vă fac greutăţi, a argumentat ea. Lasă-mă doar un minut. Bine?

În silă, s-a sculat şi a plecat să dea telefon. Nick la rîndul lui şi-a folosit telefonul mobil pentru a anunţa poliţia că Laurant e cu ei, apoi şi-a sunat şeful.

Şi în timp ce vorbea cu Morganstern, ea şi-a făcut ceaiul şi a pus ceaşca pe masă. Apoi s-a aşezat şi ea.

– Trebuie să-ţi iei şi tu aşa ceva, a spus el punînd telefonul înapoi în buzunarul de sus al hainei. Va trebui să ştim în permanenţă unde te afli şi eventual să te putem găsi, cînd eşti pe drum.

– În Holy Oaks fiecare ştie unde sînt ceilalţi. E ca şi cum ai trăi într-un acvariu.

– Dar şeriful n-a ştiut unde eşti.

– Probabil că nu şi-a bătut capul să întrebe. E un leneş. Vecinele mele ştiu unde am plecat şi la fel şi cei doi oameni care au grijă de magazinul meu, în timp ce muncitorii lucrează.

Luînd apoi transcrierea confesiunii făcută de poliţie, a început s-o citească şi apoi a pus-o jos.

– Aş vrea să ascult caseta.

Spre deosebire de fratele ei, Nick voia ca ea s-o asculte.

Aşa că a ieşit din bucătărie pentru a aduce casetofonul şi întorcîndu-se l-a pus pe masă.

– Eşti gata? a întrebat-o el.

S-a oprit să mestece în cana cu ceai. Apoi, a pus linguriţa pe farfurioară, a inspirată profund şi a dat din cap.

El a apăsat pe play şi s-a rezemat de speteaza scaunului.

Laurant privea caseta derulîndu-se, în timp ce asculta conversaţia din confesional.

Auzind vocea străinului, oroarea deveni şi mai reală şi cînd caseta s-a terminat, i s-a făcut greaţă.

– Dumnezeule!

– I-ai recunoscut vocea?

Ea a dat din cap.

– Era doar o şoaptă. Nici n-am înţeles tot ce spunea. Nu cred că l-am mai auzit vreodată. O să-l ascult din nou, a promis ea, dar nu acum. Eşti de acord? Nu cred că mai pot...

– Unele din afirmațiile lui erau intenționat... accentuate. Cel puțin așa cred. Voia să-l înnebunească pe Tommy.

– Și a reușit. Nu vreau ca fratele meu să fie îngrijorat, dar nu știu cum să-l opresc. Nu e bine pentru el... știi, stresul.

– Trebuie să fii realistă, Laurant. Un om îi spune că-i va ucide sora, după care îi dă una în cap. Și tu crezi că nu poate fi îngrijorat?

Își trecu agitată degetele prin păr.

– Da, sigur că da... doar că...

– Ce?

– Nu e bine pentru sănătatea lui.

De cînd a deschis gura, Nick a sesizat ușorul accent franțuzesc, dar acuma acesta devenise și mai pronunțat. Poate că arăta calmă și liniștită, dar această fațadă, ca o pojghiță de gheață, se spărsese.

– De ce pe mine? a întrebat ea sincer tulburată. Duc o viață atît de plictisitoare... de banală. N-are nici o rațiune.

– O mulțime de trăsniți acționează fără rațiune. Așa s-a întîmplat și acum cîțiva ani. Perversul acela a ucis șase femei înainte de a fi prins. Știi ce a răspuns cînd l-au întrebat cum și de unde își alegea victimele?

Ea a dat din cap.

– Din băcănii. Stătea la ușă și le zîmbea, cînd treceau grăbite pe lîngă el. Prima care îi răspundea la zîmbet... era aleasa. Femei obișnuite, Laurant, care duceau vieți obișnuite. Nu poți căuta o motivație la acești oameni, sau să-ți pierzi timpul încercînd să-ți dai seama cum acționează mințile lor. Lasă asta în seama experților.

– Crezi că omul din confesional e asasin în serie?

– Poate, a acceptat el. Sau poate nu. Poate că de abia a început. Analiștii psihologi vor ști mai multe, după ce vor asculta caseta. Ei au intuiție.

– Dar tu ce crezi?

– Există al dracului de multe neconcordanțe în acest caz.

– Cum ar fi?

El a ridicat din umeri.

– Spre exemplu, i-a spus lui Tommy că a omorît-o pe cealaltă femeie acum un an, dar cred că mintea.

– De ce?

– Pentru că tot el a spus că a prins un real gust pentru asta. O declarație o contrazice pe cealaltă.

– Nu înțeleg.

– Dacă a făcut așa ceva – dacă a torturat și a ucis femeia – atunci a făcut-o recent și nu acum un an. N-ar fi putut să aștepte atît de mult.

– Nick, dar cu scrisoarea pe care a spus că a trimis-o la poliție ce este?

– Dacă a scris-o și dacă a trimis-o, atunci o vor primi mîine sau poimîine. Sînt pregătiți. Imediat se vor apuca să caute amprente, dar mă îndoiesc că vor găsi vreuna.

– Presupun că n-au găsit nici pe casetă, nu-i așa?

– De fapt a fost una, dar nu a omului nostru. Puștiul de la magazinul Super Sid, care i-a vîndut-o, are cazier, așa că amprentele lui se află în baza de date. A fost simplu să-l găsim pe el și magazinul unde vindea. Ofițerul care răspunde de el l-a ajutat să-și găsească slujba asta.

– Și nu și-a amintit cine a cumpărat caseta?

– Din păcate nu. Ai fost vreo dată într-un magazin de ăsta? Aglomerația de acolo e incredibilă, iar la

case plata se face în numerar, aşa că n-a fost posibil să se depisteze vreo carte de credit sau vreun cec.

– Dar în confesional? Acolo nu s-au găsit amprente?

– Ba da, cu sutele.

– Şi nu crezi că vreo una dintre ele e a lui?

– Nu, nu cred, i-a răspuns el.

– E foarte deştept, nu-i aşa?

– Nu sînt niciodată chiar atît de deştepţi, pe cît cred ei că sînt. În afară de asta...

– Ce?

– Noi vom fi şi mai deştepţi.

CAPITOLUL 6

Nick radia încredere şi lui Laurant îi era clar că probabil a fost antrenat să se comporte calm, astfel ca martorii şi victimele să nu intre în panică.

– Te scoate vreo dată ceva din sărite? l-a întrebat ea.

– O, da.

– Eşti sigur că omul de pe casetă vorbea serios, nu-i aşa?

– Laurant, indiferent de cîte ori îmi vei pune această întrebare, răspunsul va fi acelaşi. Da, cred că vorbea serios, a repetat el răbdător. I-a fost destul de greu să te găsească pe tine, pe Tommy şi pe mine. Aşa cum am mai spus, intenţia lui a fost să-l sperie pe fratele tău şi categoric a reuşit. Tommy e convins că tipul e nebun, dar eu am sentimentul că cele mai multe din cele spuse de el au fost atent gîndite. Acuma trebuie să ghicim care-i sînt intenţiile reale.

Simţea cum îşi pierde cumpătul şi-şi împreună mîinile.

– Nu pot să cred că se întîmplă aşa ceva, a şoptit ea cu vocea stinsă. Ai auzit ce i-a făcut femeii aceleia? Cum a torturat-o? Ai auzit...

A luat-o de mînă şi i-a strîns-o uşor.

– Laurant, respiră adînc. Da?

Ea s-a conformat, dar n-a prea ajutat-o. Impactul celor auzite a fost puternic.

Îngrozită pînă în măduva oaselor, şi-a tras mîna şi a început să-şi maseze braţele.

Avea pielea de găină şi tremura vizibil. Nick şi-a scos geaca şi i-a pus-o pe umeri.

– E mai bine?

– Da. Mulţumesc.

Deodată a simţit nevoia să o prindă în braţe şi s-o reconforteze, aşa cum ar fi făcut cu una din surorile lui dacă ar fi fost speriată, dar neştiind cum ar fi reacţionat Laurant, a rămas în aşteptarea unui semnal oarecare din partea ei.

Trăgînd cu putere de revere, şi-a strîns geaca în jurul umerilor.

– De cînd eşti aici?

– De aproximativ o oră.

Au rămas tăcuţi amîndoi şi timp de mai multe minute singurul zgomot care s-a auzit era ticăitul ceasului deasupra chiuvetei din bucătărie şi vocea înăbuşită a lui Tommy din camera de zi.

Nick a observat că nu s-a atins de ceai. Apoi Laurant a ridicat ochii şi el i-a văzut lacrimile.

– Te-a răvăşit? a întrebat-o el.

Ea şi-a şters lacrimile şi i-a răspuns:

– Mă gîndeam la femeia aceea... Millie... şi ce i-a făcut...

Ceaiul se răcise, aşa că s-a hotărît să prepare altul. Apoi s-a gîndit să pregătească o ceaşcă şi pentru Nick. Treaba aceasta a ţinut-o ocupată şi i-a dat timp pentru a încerca să-şi stăpînească emoţia.

Nick a privit-o făcînd treabă, mulţumindu-i cînd i-a pus ceaiul pe care nu-l dorea în faţă.

Apoi, după ce a aşteptat să se aşeze şi ea i-a spus:

– Mă întrebam cum reuşeşti să-ţi ţii firea.

– Speri să fiu mai rezistentă decît par?

– Cam aşa ceva.

– Ce faci tu exact în FBI?

– Lucrez în departamentul pierduţi-şi-regăsiţi.

– Şi ce găseşti?

– Cînd am puţin noroc?

– Da, cînd ai noroc.

S-a aplecat şi a apăsat tasta de rederulare, apoi a privit-o.

– Copii. Găsesc copii.

Ochii lui erau de un albastru intens şi cînd a privit-o direct, a avut senzaţia că încearcă să-i pătrundă în minte.

Se întreba dacă nu cumva îi analiza fiecare mişcare, ca la şah. Oare încerca să-i găsească punctele vulnerabile?

– E o muncă foarte specializată, a comentat el sperînd să pună astfel capăt discuţiei despre meseria lui.

– Regret că a trebuit să ne întîlnim în felul acesta... în astfel de circumstanţe.

– Ei bine....

– Uite cum tremur, a întins ea mîinile spre el, pentru a le vedea mai bine. Sînt atît de furioasă, că-mi vine să ţip.

– Atunci ţipă.

Ideea a adus-o cu picioarele pe pămînt.

– Ce?!?

– Ţipă, a repetat el.

A zîmbit, atît de absurd i se părea totul.

– Monseniorul ar face un atac de cord şi fratele meu la fel.

– Ascultă, ia o pauză de cîteva minute şi încearcă să te linişteşti.-

– Şi cum propui să fac asta?

– Vorbind despre altceva, o vreme... pînă se întoarce Tommy.

– Eu nu pot să mă gîndesc la nimic altceva, acuma.

– Ba sigur că poţi, a contrazis-o el. Încearcă, Laurant. Asta te va ajuta să te calmezi.

Deşi în silă, s-a declarat de acord.

– Despre ce ar trebui să vorbim?

– Despre tine, a hotărît el.

Cînd a dat din cap negînd, el a ignorat-o şi a continuat:

– Nu crezi că e ciudat că nu ne-am întîlnit niciodată pînă acum?

– Da, e ciudat, a acceptat ea. Ai fost cel mai apropiat prieten al fratelui meu, încă de cînd eraţi copii. El a stat chiar mulţi ani la familia ta, totuşi eu nu ştiu prea multe despre tine. Tommy venea în vacanţa de vară acasă, unde erai invitat întotdeauna şi tu, dar n-ai venit niciodată. Mereu intervenea ceva.

– Părinţii meu au venit o dată, a spus el.

– Da, au venit. Şi mama ta ne-a adus fotografii cu toată familia voastră. Era una şi cu tine... de fapt unde erai şi tu cu întreaga familie... şi cu Tommy, în faţa unui şemineu, de Crăciun. Ţi-ar place să o vezi?

– O porţi la tine?

Nu ştia cum să-i spună de ce a purtat fotografia cu ea. El a urmărit-o cu privirea scoţînd din geantă un portvizit.

Fotografia era acolo, protejată de coperte de plastic, dar cînd i-a dat-o, a observat că mîna nu-i mai tremura.

Apoi a privit fotografia celor opt copii Buchanan adunaţi în jurul mîndrilor lor părinţi. Era şi Tommy acolo, înghesuit între fraţii lui, Alec şi Mike.

Un alt frate, Dylan avea o vînătaie la ochi. Nick îşi închipui că o căpătase probabil în timpul unui meci de fotbal în familie.

– Mama ta m-a învăţat toate numele, l-a informat ea. Tu eşti puţin cam şters, iar cotul lui Theo îţi acoperă jumătate din faţă. Nu e de mirare că astăzi nu te-am recunoscut.

I-a înapoiat portvizitul şi în timp ce ea îl punea deoparte, el i-a spus:

– Eu însă ştiu o mulţime de lucruri despre tine. Tommy păstra fotografiile tale pe perete, dintre care una era trimisă de călugăriţe pe vremea cînd erai mică.

– Şi foarte neinteresantă.

– Da, aşa e, a tachinat-o el. Toată numai picioare. Tommy mi-a citit şi unele din scrisorile tale. Acestea îl răvăşeau întotdeauna, mai ales pentru că nu putea să te aducă aici, să stai cu el. Se simţea atît de vinovat! El avea o familie, tu nu.

– Totuşi am dus-o foarte bine. Îmi petreceam unele dintre vacanţele de vară la bunicul meu, iar la cămin era realmente foarte plăcut.

– Însă n-ai cunoscut nici un fel de altă viaţă.

– Am fost fericită, a insistat ea.

– Nu te simţeai singură?

A admis ridicînd din umeri:

– Puţin. După ce a murit bunicul.

– Cu mine te simţi bine?

Întrebarea a şocat-o.

– Da, de ce?

– Va trebui să petrecem o mulţime de timp împreună şi e important să fii relaxată în prezenţa mea.

– Cît timp vom petrece împreună?

– Fiecare minut al fiecărei zile şi nopţi, pînă se termină totul. E singura cale, Laurant. Fără să facă pauză, pentru a-i da timp să asimileze aceste informaţii neplăcute, Nick a continuat: Fratele tău a înnebunit cînd a aflat că faci modeling.

Ea a zîmbit.

– Da, l-a înnebunit puţin. Episodul respectiv a determinat şi o convorbire telefonică internaţională cu Maica Stareţă. Nu-mi venea să cred că propriul meu frate acţionează împotriva mea.

– Maica Stareţă... o chema Maica Madelyne, nu-i aşa?

Memoria lui era impresionantă.

– Da. După ce Tommy i-a spus că nu e de acord, Maica i-a sunat pe oamenii la care trebuia să merg în vacanţa de vară. Erau foarte bogaţi. La ei îl întîlnisem pe designerul acela italian.

– S-a uitat doar la tine şi te-a şi vrut, nu-i aşa?

– M-a vrut pentru a-i prezenta modelele de primăvară, l-a corectat ea. Şi am participat la mai multe parade.

– Pînă ce Maica Madelyne te-a luat înapoi la mănăstire.

– A fost îngrozitor, a admis ea. După ce am dat proba, timp de şase luni a fost un vis. Şi peste noapte, am trecut de la strălucire la curăţat cartofi. Vom petrece fiecare minut împreună, Nick?

El n-a ratat ocazia:

– Cînd te vei spăla pe dinți, voi apăsa pe tubul de pastă.

Apoi a revenit la trecutul ei.

– Unsprezece luni mai tîrziu ai apărut pe coperta uneia dintre revistele de modă și cînd Tommy mi-a arătat-o, nu mi-a venit să cred că ceea ce vedeam era puștoaica sfrijită și cu genunchii osoși din fotografie.

I-a făcut un compliment, dar cum nu știa ce să-i răspundă, a preferat să tacă.

– Tu și cu mine vom fi inseparabili, a reluat el.

– Vrei să spui că primul lucru pe care îl voi vedea dimineața vei fi tu stînd în pragul ușii, înainte chiar ca eu să mă fi îmbrăcat?

– Nu, nu asta am vrut să spun. Mă voi îmbrăca împreună cu tine. Pe ce parte a patului dormi de obicei?

– Poftim?!?

El a repetat întrebarea.

– Pe partea dreaptă.

– Atunci, eu am să dorm pe stînga.

– Glumești?

– În legătură cu patul? Da, glumesc. Dar să știi că voi face tot ce e necesar pentru ca tu să fii în siguranță. Sînt pe cale să-ți invadez intimitatea în mod ostentativ și tu va trebui să-mi dai voie.

– Cît timp?

– Atîta timp cît va fi nevoie.

– Ce se va întîmpla cînd voi face duș?

– Am să-ți dau săpunul.

– Acuma știu că glumești.

– Laurant, am intenția să fiu suficient de aproape de tine pentru a te spăla pe spate. Acesta e modul în care se vor desfășura lucrurile. E nevoie să înțelegi că eu voi fi primul lucru pe care-l vei vedea dimineața și

ultimul la care te vei uita, înainte de a închide ochii seara. Sîntem băgați în treaba asta amîndoi.

– Dar dacă îți petreci tot timpul cu mine, cum o să-l prinzi pe criminal?

– Lucrez pentru o organizație puternică, Laurant, îți amintești? Ei fac deja cercetări. Lasă-ne nouă sarcina să-l prindem. Pentru asta sîntem antrenați.

Și-a sprijinit bărbia în palmă și n-a mai spus nimic un minut întreg, apoi și-a îndreptat spatele și l-a privit în ochi.

– N-am să-i dau voie să mă terorizeze. Vreau să vă ajut. Promit că n-am să fac nici o prostie, s-a grăbit să adauge. Nu, acuma nu mai sînt speriată. Doar furioasă. Furioasă, nu înspăimîntată.

– Dar trebuie să fii înspăimîntată. Frica te ține în alertă, atentă și cu picioarele pe pămînt.

– Dar te poate și paraliza și n-am să-l las să mă paralizeze, l-a asigurat ea. Omul acesta... acest monstru, s-a corectat ea, i-a spus fratelui meu ce plăcere a simțit torturînd și omorînd o biată femeie nevinovată, după care i-a mai spus că i s-a făcut din nou poftă de distracție și că m-a ales pe mine pentru următoarea lui joacă. A fost deștept, a știut că Tommy vrea să-l vadă, așa că a așteptat să iasă din confesional și apoi i-a dat una în cap. Ar fi putut să-l ucidă.

– N-a vrut să-l ucidă, deși ar fi putut, a subliniat Nick calm. L-a folosit pe Tommy ca mesager. Văzînd expresia care i se așternuse pe figură, a căutat imediat să o asigure. Nu fi îngrijorată pentru fratele tău. Îi vom asigura și lui protecția.

– Zi și noapte, a cerut ea.

– Desigur, a fost el de acord.

Ea a dat din cap:

– Nu ți se pare că individul a cerut el însuși asta? I-a spus lui Tommy să te cheme și să te determine să

mă duci în altă parte, după care, poate că va înceta s mă urmărească. Şi fratele meu chiar asta vrea să facă Să mă ascundă.

– Sigur că vrea să te ascundă. Te iubeşte şi nu vrea să ţi se întîmple nimic.

Ea şi-a fricţionat tîmplele cu degetele.

– Ştiu. Şi eu aş fi reacţionat la fel.

– Dar?

– Îmi cunosc fratele şi-mi dau seama că există ceva ce i-a spus omul în confesional, despre care îşi face griji teribile şi despre care nici tu nici el nu mi-aţi spus nimic.

– Despre ce vorbeşti?

– I-a spus lui Tommy că va încerca să găsească pe altcineva cu care să se distreze. Vocea ei tremura cînd a continuat: Dintr-un motiv oarecare a hotărît să mă anunţe, ca să pot fugi, dar această femeie nu va fi anunţată în nici un fel, nu-i aşa?

– Nu, probabil că nu, a fost el de acord. Dar tu trebuie să...

Ea l-a întrerupt:

– Să fug nu e o soluţie. N-am să permit nimănui să deţină o astfel de putere asupra mea. N-are să-mi fie frică.

– Cred că trebuie să discutăm despre asta mai tîrziu, după ce Pete va avea timp să parcurgă caseta împreună cu un analist psiholog.

Încercînd să se ridice de la masă, Laurant l-a apucat de mînă. Nu voia să mai aştepte.

– Sînt convinsă că voi v-aţi formulat deja nişte păreri. Vreau să le aud. Am nevoie de informaţii, Nick. Nu vreau să mă simt lipsită de putere şi în clipa aceasta aşa mă simt.

Ochii lui au sfredelit-o cu privirea timp de cîteva secunde, înainte de a se hotărî. Apoi a dat din cap.

– E în regulă, am să-ţi spun ce ştim. Să încep cu şeful meu, Peter Morganstern. El a cerut o copie a casetei. E psihiatrul care conduce departamentul meu şi cel mai bun din cîţi cunosc. Dacă cineva poate să intre în mintea acestui şarpe, el e acela. Nu uita, Pete n-a avut încă timp să analizeze fiecare cuvînt.

– Înţeleg.

– Bine. În primul rînd, să lăsăm faptele să vorbească. Cel mai important lucru este că n-a făcut nimic întîmplător. Ai fost aleasă în mod deliberat.

– Ştii de ce?

– Ştim că te-a ales, pentru că ţi s-a dedicat ţie, a căutat el cuvîntul potrivit.

– Ce înseamnă asta? a întrebat ea nerăbdătoare.

– Înseamnă că ai un fan. Aşa li se spune... fani.

– Mi se pare total lipsit de sens. Nu sînt star de cinema, nici celebră. Sînt o persoană mediocră.

– Uită-te în oglindă, Laurant. Nu e nimic mediocru la tine. Eşti frumoasă. El consideră că eşti frumoasă, s-a grăbit el să adauge, înainte ca ea să-l poată întrerupe. Şi cele mai multe victime pe care le aleg aceşti tipi nu fac parte din vîrful ierarhiei.

A inspirat adînc, apoi a intervenit:

– Mai departe. Am nevoie să ştiu exact cu ce mă confrunt. Nu mă sperii, a mai adăugat, pentru ca el să nu-şi mai aleagă cuvintele atît de atent. Vreau să ştiu totul, pentru a putea să mă împotrivesc şi, pe Dumnezeul meu, mă voi împotrivi.

– Bine, iată ce ne-a mai spus. Te pîndeşte de multă vreme. Ştie totul despre tine. Tot. Ştie ce parfum întrebuinţezi, care e mîncarea ta preferată, ce detergent foloseşti pentru rufe, ce cărţi citeşti, ce viaţă sexuală ai, ce faci în fiecare minut al fiecărei zile. A dorit să ştim că a fost în casa ta cel puţin de două ori, dacă nu mai mult. A stat pe scaunele tale, a mîncat din

mîncarea ta şi ţi-a scotocit prin sertare. E felul lui de a te cunoaşte mai bine, a explicat el. Probabil că a luat ceva din sertarul tău cu lenjerie intimă, pentru a-l păstra. Ceva care nici n-ai observat că-ţi lipseşte. Gîndeşte-te la asta şi poate îţi aminteşti de vreo cămaşă de noapte veche, or un maieu pe care n-ai putut să-l găseşti în ultima vreme. Articolul respectiv de îmbrăcăminte trebuie să-l fi purtat direct pe piele.

– De ce? a întrebat cutremurată de descrierea acţiunilor omului pe care Nick îl numea fanul ei.

Nu voia să admită că cineva a intrat în casa ei neinvitat şi i-a scotocit printre lucruri, iar gîndul că a fost privită o făcea să simtă furnicături pe sub piele.

– Pentru că vrea să aibă în permanenţă în nări mirosul tău, a explicat el. Asta îl face să se simtă mai aproape de tine. Indiferent ce obiect e, doarme cu el, a adăugat aducîndu-şi aminte cuvintele omului, despre modul cum se învăluie în parfumul ei.

– Mai e ceva? a întrebat ea, surprinsă cît de natural suna.

– Da. Te-a privit dormind.

– Nu, mi-aş fi dat seama, a strigat ea.

El a arătat spre casetofon.

– Totul se află aici.

– Ce s-ar fi întîmplat dacă deschideam ochii... Dacă mă trezeam şi-l vedeam?

– Asta e ceea ce ar fi vrut el să faci. Totuşi, nu încă. I-ar pare rău dacă l-ai forţa să te distrugă acum.

– De ce?

– Pentru că i-ai accelera planurile.

– Mai departe. Nu mi-e frică, a repetat ea.

– Ceea ce tocmai ţi-am spus... este ce voia el să ştim. Părerea noastră este însă că: locuieşte în Holy Oaks şi e cineva cu care intri tot timpul în contact, poate chiar zilnic. Eşti prietenoasă cu el şi, aşa cum

am spus mai înainte, are impresia că-i transmiţi tot felul de mesaje. Pete spune că este în faza de adoraţie. Ceea ce înseamnă că îşi închipuie că eşti îndrăcit de perfectă şi vrea să te protejeze. Acuma tipul e obsedat şi în mod clar se află în conflict cu el însuşi. Sau oricum, asta vrea să credem. Probabil că iniţial i-ai plăcut, Laurant, şi de aceea n-a vrut să-ţi facă rău, dar ştie că va ajunge şi aici, pentru că indiferent ce vei face, vei ajunge să-l dezamăgeşti. În mintea lui crede că nu e posibil să trăieşti conform aşteptărilor lui – e sigur de asta – şi de aceea nu ai cum să cîştigi bătălia.

– Ai spus că este în faza de adoraţie, dar se va schimba. Cînd crezi că se va întîmpla asta?

– Mă întrebi cît de curînd? Nu ştiu, a admis el. Dar nu cred că vom avea prea mult de aşteptat. Poate că, în mintea lui, ţi-ai şi pierdut strălucirea... Ascultă, e pe cale să găsească ceva în neregulă la tine şi să se considere trădat. Poate felul în care zîmbeşti. Sau deodată îşi închipuie că rîzi de el, sau că ai pe altcineva. Asta sigur l-ar înfuria. Îi place să credem că totul pentru el e o tortură. De asemenea, se mîndreşte cu faptul că e strălucitor de inteligent şi că nu doreşte altceva decît o provocare.

– Poate că va obosi din cauza acestei... obsesii.

– E gata să clacheze. Vocea lui Nick a devenit tăioasă. Fantezia a preluat controlul asupra lui. Nu se mai poate opri. Pentru el e un joc de-a şoarecele şi pisica, în care tu eşti şoarecele. Îi place vînătoarea. Cu cît e mai mare provocarea, cu atît e mai distractiv pentru el. Şi jocul nu se va sfîrşi pînă nu îi vei implora milă.

Aplecîndu-se spre ea, a studiat-o îndeaproape.

– Ei bine, Laurant? Nici acuma nu ţi-e frică?

CAPITOLUL 7

Ce minunat a fost cînd l-a transformat pe preot în jucăria lui!

Într-adevăr distractiv. Nici nu s-a aşteptat să simtă atîta plăcere, deoarece a învăţat din experienţele trecute că uneori pregătirea – faza de planificare din cadrul planului său, cum îi plăcea să o numească – se dovedea mai plină de satisfacţii decît acţiunea finală – aşa cum a fost şi cînd era copil şi şi-a construit un foişor în grădina din spatele casei.

Bucuria a constat în anticiparea a ceea ce avea să facă în coconul lui izolat, unde nimeni nu-l putea spiona.

O, petrecuse ore întregi cu pregătirile, ca un castor mic şi harnic, ascuţind cuţitele de bucătărie şi foarfecele furate din sertarul mamei lui şi pregătind meticulos locurile unde să îngroape animalele pe care le prindea şi le schingiuia.

Uciderea lor se transforma întotdeauna în ceva lipsit de strălucire. Animalele nu ţipau niciodată destul de mult pentru a-l satisface.

Dar de data aceasta, Tommy-bunul flăcău bătrîn nu l-a dezamăgit. Nu, nu, n-a fost deloc dezamăgit de preot.

Şofînd pe autostradă, a reluat iar şi iar în gînd discuţia din confesional, pînă cînd a izbucnit într-un rîs puternic, şi atîta a hohotit încît lacrimile au început să i se prelingă pe faţă.

Nu era nimeni în jur, aşa că putea să ţipe oricît de tare şi de răguşit putea.

Şi apoi, ia gîndeşte-te, la fel de bine putea să facă tot ce voia în aceste zile, oricînd şi oriunde, atîta timp cît acţiona cu grijă.

Asta puteai s-o întrebi şi pe micuţa Millicent. O, nu, nu mai puteai. Nu, ohoo!

Încă îi mai răsuna în urechi strigătul chinuit al părintelui Tom, cînd a realizat că următoarea victimă nu era altcineva decît preţioasa lui soră.

– Laurant a mea? a ţipat preotul.

– Laurant a mea? l-a imitat el batjocoritor. Nepreţuita. Realmente nepreţuită.

Ce păcat că a trebuit să plece atît de brusc!

I-ar fi plăcut să-l chinuie mai mult pe Tommy, dar pur şi simplu n-a avut timp, în special din cauza minutelor pierdute cu problema aia lipsită de sens, că nu poate divulga nimănui ceea ce se spune în confesional, chiar dacă i-a permis s-o facă.

Pe Dumnezeul meu, chiar i-am poruncit să vorbească!

Dar pentru preot n-a contat. Nu, ohoo! N-a contat. Aaa, cunoştea desigur preţioasele reguli ale bisericii în legătură cu sacramentele – şi-a făcut întotdeauna temele – dar l-a judecat greşit pe Tommy, pentru că nu şi-a închipuit că le va respecta cu atîta îndîrjire.

Cine s-ar fi gîndit că poate fi atît de încăpăţînat, cînd numai aruncînd această sămînţă ar fi putut salva pielea propriei lui surori? Cine s-ar fi gîndit la asta? Un preot care nu putea fi corupt moral.

Of, of, ce dilemă s-a dovedit a fi. Dacă ar fi un om obişnuit, planurile i-ar fi date peste cap şi ar trebui s-o ia de la capăt. Dar el nu e un om obişnuit. Nu, nu, sigur că nu.

E strălucitor de inteligent şi deci a anticipat toate eventualităţile. În confesional, aproape că i-a scăpat

afirmația că imprimă conversația, dar pînă la urmă a hotărît să-i facă lui Tommy o surpriză.

A sperat totuși că nu va trebui să facă cunoscută caseta, oricum nu acuma. O va adăuga la impresionanta și eclectica lui colecție.

Caseta cu Millie s-a uzat de atîta folosire. Unii indivizi insomniaci, cînd se duc la culcare ascultă vuietul valurilor mării sau șoaptele blînde ale ploii; el asculta țipetele dulci ale lui Millie.

Preotul i-a forțat mîna cu regula aia prostească a secretului spovedaniei și singurul mod de a o eluda era s-o încalce chiar el, dînd poliției o copie de pe casetă. Să gîndești permanent cu anticipație, aceasta era cheia.

Un drum rapid pînă la magazinul Super Sid, pentru a cumpăra un pachet cu trei casete goale, apoi două plicuri încăpătoare și problema a fost rezolvată.

Nu lăsa pe nimeni și nimic să se amestece în planurile lui, de aceea întotdeauna avea în minte încă un plan de acțiune alternativ. Anticipează și acționează. Asta era cheia.

Căscă cu zgomot. Erau atîtea de făcut în perioada asta de pregătire și pentru că era așa de meticulos și grijuliu să nu greșească, avea nevoie de fiecare minut din următoarele două săptămîni, pentru a pune la punct propriul lui mod de a sărbători Ziua de 4 Iulie.

Și-a promis să fie ceva... exploziv.

Acuma se îndrepta spre St.Louis, mulțumită neprețuitului lui prieten, care-i era de mare ajutor, Internetul.

Ce invenție formidabilă! Complicele perfect. Nu se văita niciodată, nu se plîngea, nu protesta și nu pretindea nimic.

Și nici nu trebuia să-și piardă din prețiosul lui timp învățîndu-l ce să facă. Se purta ca o prostituată

bine plătită, îi oferea tot ce voia și cînd voia. Fără întrebări.

Cine și-ar fi închipuit că va fi așa de ușor să înveți cum să construiești bombe artizanale, din doi timpi și trei mișcări, din cîteva faze simple, pe care orice copil cu inteligență medie putea să le urmeze, și cu ilustrații colorate, de mare ajutor pentru cei cu mintea înceată?

Dacă aveai bani – ceea ce el avea – puteai să comanzi cele mai sofisticate mecanisme de declanșare – pe care el le avea – și simpatice truse de scule pentru "intensificare", care transformau niște petarde ce făceau să-ți țiuie urechile, în bombe ce-ți spărgeau timpanele, garantînd că pot arunca în aer o clădire din oraș sau ți se restituie banii.

Componente nucleare n-a încercat niciodată să găsească, dar avea impresia că, dacă ar fi căutat destul de bine în rubricile alea subterane și s-ar fi împrietenit realmente cu proștii ăia de anarhiștii fanatici, ar fi găsit orice, în afară de plutoniu.

Nici armele nu erau o problemă, atîta timp cît știai pe ce tastă să apeși. Și el știa, desigur. Da, știa.

Deși comandase prin Internat o mulțime de mici dispozitive interesante, explozive n-a comandat, pentru că știa că în acest caz îl puteau depista „catîrii".

Totuși, a obținut adresa de care avea nevoie, de la unul din camarazii care intrase pe rețeaua unui distribuitor ilicit, care opera în Midwest.

Acesta era și motivul pentru care rula el acuma pe I-70, cu lista de cumpărături în buzunar.

Observînd un refugiu în față pe șosea s-a gîndit să oprească, pentru a lua copia casetei din spatele dubiței.

Voia să asculte iar vocea preotului, dar chiar atunci a văzut parcată acolo o mașină a poliției și și-a schimbat părerea.

Catîrii probabil că au ascultat deja caseta şi şi-au luat notiţe. Dar în mod cert nu le-a venit nici o idee prea bună.

Nu erau la fel de inteligenţi ca el. Probabil că n-au putut afla nimic din vocea lui, cu excepţia regiunii de unde provenea, dar cui îi păsa de asta?

Nu-şi vor da seama pentru nimic în lume care îi era jocul, pînă cînd nu se va termina totul şi el va ieşi învingător.

Ştia cum îl numeau catîrii. Călăul. Îi plăcea cum sună şi a ajuns la concluzia că probabil „Călăul Necunoscut" era cea mai reuşită poreclă pe care a primit-o vreodată.

Avea impresia că simplitatea ei i se potriveşte. Folosind astfel de cuvinte, catîrii – porecla dată de el agenţilor FBI – admiteau cît de ineficienţi şi incompetenţi sînt şi dovedea totodată că era ceva cinstit şi pur în prostia şi ignoranţa lor.

Catîrii ştiau de fapt că sînt catîri. Ce încîntător!

– Nu-i aşa că ne-am distrat? a strigat el rulînd cu viteză pe autostradă. Apoi a rîs. O, da, ne-am distrat, a chicotit el. O, da, ohoo!

CAPITOLUL 8

Cele două detective din cadrul Departamentului de poliţie al oraşului Kansas City, Maria Rodrigues şi Frances McCann, au sosit la casa parohială puţin după ora două.

În timpul investigaţiei, Nick a rămas lîngă Laurant, tăcut şi atent. Le-a lăsat pe detective să-şi îndeplinească misiunea şi nu s-a amestecat nici cu întrebări, nici oferind păreri sau sugestii, fără să-i fie cerute. Cînd s-a sculat pentru a părăsi încăperea, Laurant a trebuit să facă un efort pentru a nu-l apuca de mînă şi a-l reţine.

Avea nevoie să-l ştie cît mai aproape, măcar pentru sprijin moral, dar el urma să primească un telefon de la un psiholog cu numele George Walker, specialist în întocmirea profilurilor de asasini.

Tommy însă li s-a alăturat şi primele minute în prezenţa lui s-au petrecut ca de obicei. Ca şi cea mai mare parte dintre femeile care-l întîlneau pentru prima dată, detectivele erau fascinate şi le era greu să-şi ia ochii de la el.

– Sînteţi preot consacrat? a întrebat detectiva McCann. Vreau să spun, aţi fost hirotonisit şi toate cele cuvenite?

Tommy i-a adresat unul din zîmbetele lui răutăcioase, total inconştient de bătăile de inimă pe care le stîrnea în cele mai multe femei, şi a răspuns:

– Da, sînt hirotonisit.

– Poate că ar fi cazul să trecem la cercetarea propriu-zisă, i-a sugerat Rodrigues partenerei ei.

McCann şi-a deschis caietul de notiţe şi a privit-o pe Laurant.

– Fratele dumneavoastră v-a spus cum am intrat în posesia casetei? Fără să aştepte răspunsul, a continuat:

– Azi-noapte, ticălosul s-a plimbat pur şi simplu prin sediul poliţiei, a lăsat pachetelul şi apoi a ieşit în tihnă afară. Vreau să spun că şi-a ales bine momentul, pentru că acolo era un adevărat circ. Tocmai fuseseră aduşi doi mari consumatori de stupefiante, care-şi tîrau fundurile lor drogate pe acolo, de peste o oră. Paznicul a spus că n-a observat pachetul, decît după ce s-au calmat lucrurile. Oricum, ne-am dat seama că trebuie să fi fost îmbrăcat în albastru, ca un poliţist de

la circulație, sau poate se prefăcea că e un avocat, venit să-și scoată clientul eliberat pe cauțiune. Nimeni nu-și aduce aminte să fi văzut pe cineva cu un plic măricel în mînă, a mai adăugat ea. Într-un astfel de plic era caseta și ca să fim cinstiți, e o perioadă atît de agitată, încît mă îndoiesc ca cineva l-ar fi putut observa, dacă ticălosul nu ne telefona.

– A sunat la 911 de la un telefon public din scuarul aflat în centrul orașului, a intervenit Rodrigues. Nu departe de aici.

– Pun pariu că tipul are ouă de oțel, a remarcat McCann. Apoi a adăugat roșind: Scuză expresia, Părinte. M-am învîrtit prea mult pe lîngă Rodrigues.

– Așa că, ce poți să ne spui? a întrebat-o Rodrigues pe Laurant.

Aceasta a ridicat mîinile într-un gest de neputință. N-avea nici cea mai vagă idee cum putea să le ajute. Nu putea nici măcar să le ofere o teorie valabilă, privind motivul pentru care a fost aleasă drept țintă.

Detectivele nu aveau nici o pistă și asta nu din cauză că n-au cercetat.

Descususeră deja vecinii, căutînd martori care ar fi putut observa prin apropiere sîmbătă seara un străin sau o mașină.

Nimeni n-a văzut și n-a auzit nimic neobișnuit, ce putea să le ofere un indiciu.

– Oamenii de aici sînt cum suspicioși față de poliție, a explică Rodrigues. Sperăm că, dacă cineva va vedea ceva deosebit, îl va înștiința pe Monsenior, sau poate chiar pe Părintele Tom, aici de față. Enoriașii au încredere în preoții lor.

Nici Rodrigues și nici McCann nu erau prea optimiste în legătură cu prinderea rapidă a călăului.

Vor trebui să aștepte să vadă ce se întîmplă. Poate că scrisoarea, despre care omul i-a spus lui Tommy că

o expediază prin poștă, conține ceva edificator. Poate nu.

– În afară de amenințările aduse Părintelui Tom, nu s-a comis nici o altă infracțiune, a subliniat McCann. Cel puțin nu încă.

– Vrei să spui că numai dacă voi fi ucisă veți continua investigațiile? s-a scandalizat Laurant, cu mai multă duritate decît intenționase.

I-a răspuns McCann, cea mai deschisă dintre ele:

– Vrei să îndulcesc pastila, sau să fiu cinstită?

– Spune-mi cinstit.

– Ei bine, noi sîntem un fel de gardă civilă, un fel de pisici care pîndesc, și totul depinde de locul unde e găsit cadavrul. Dacă e în orașul nostru, preluăm cazul.

– Dar s-a comis deja o crimă, le-a amintit Tommy.

– Într-adevăr, a fost de acord Rodrigues. Amenințarea...

Tommy a întrerupt-o:

– Nu la asta m-am referit. A mărturisit că a omorît o femeie.

– A spus el că a omorît-o, a comentat Rodrigues. Dar ar putea să fie o minciună.

McCann și-a exprimat părerea că incidentul din confesional n-a fost decît o farsă a unui om furios, supărat probabil pe părintele Tom și dornic să se răzbune.

De aceea, a explicat ea, am vorbit atît de mult timp la telefon prima oară, și l-am întrebat dacă are posibili dușmani.

– Uite ce e, n-avem totuși de gînd să ne culcăm pe-o ureche, a asigurat-o Rodrigues pe Laurant. Dar la ora actuală nu avem destule informații, pe care să ne bazăm.

– Și nu e sub jurisdicția noastră.

– Ce vrei să spui cu asta, detectiv McCann?

Nick a fost cel care a pus întrebarea. Stătea rezemat de tocul uşii, privindu-le insistent.

I s-a răspuns pe un ton iritat:

– Necunoscutul a raportat crima aici în Kansas City, dar pe casetă a spus clar, oricum clar pentru noi, că locuieşte în, sau aproape, de oraşul Holy Oaks, Iowa. Vom comunica ceea ce ştim poliţiei de acolo, şi desigur nu vom clasa dosarul... pentru cazul că se întoarce.

– După cum ne dăm seama şi FBI-ul e implicat, nu-i aşa? Deci, aveţi obligaţia să contribuiţi şi voi cu ceva, a intervenit Rodrigues.

McCann a dat din cap.

– Nouă nu ne place să ne amestecăm în investigaţiile FBI-ului.

– De cînd? a întrebat Nick.

Ea a zîmbit.

– Hei, noi de aici încercăm să ne descurcăm singuri. Totuşi, nu văd de ce n-am putea să colaborăm în această problemă. Voi ne spuneţi ce ştiţi, iar noi, dacă descoperim ceva, vom fi fericiţi să vă comunicăm şi vouă.

N-au ajuns nicăieri. După ce i-au dat lui Laurant cărţile de vizită, detectivele au părăsit casa parohială. Laurant era profund dezamăgită de această lipsă de acţiune, deşi realiza că speranţele ei n-au fost realiste.

A dorit răspunsuri şi rezultate – poate chiar un miracol – care să facă să dispară coşmarul, dar la ora actuală detectivele au lăsat-o, simţea ea... fără speranţă.

Deoarece fratele ei părea destul de uşurat pentru că s-a făcut totuşi ceva – sosiseră blindatele uşoare – nu i-a mai spus ce simte.

De fapt, nici n-a avut ocazia să vorbească cu el tot restul după-amiezei. Atenţia lui era îndreptată în altă parte.

Tommy a fost atît de răvăşit de cele întîmplate, încît a uitat că era duminică după-amiază.

Dar, cînd şi-a aruncat întîmplător ochii pe fereastră, i-a văzut pe puşti aşteptîndu-l.

Era o tradiţie în parohia *Fecioara Milei* pentru după-amiezele calde cînd el se afla în oraş, şi nu voia să permită nici un ui eveniment să împiedice ritualul, ce însemna atît de mult pentru copiii din cartier.

Exact la ora trei fără un sfert, a pus capăt tuturor celorlalte îndatoriri şi preocupări, pentru că un mare număr din puştii cartierului erau adunaţi în parcarea bisericii şi au început să-l strige pe părtintele Tom să iasă afară.

Tommy şi-a pus un şort şi un maieu, şi-a scos pantofii şi şosetele şi a luat un prosop.

I-a cerut lui Laurant să rămînă înăuntru – era mai în siguranţă i-a spus el – dar putea să privească distracţia de la una din ferestre.

Conform obiceiului şi în lipsa unor complicaţii neprevăzute, la ora trei, în faţa bisericii a apărut maşina pompierilor şi doi pompieri inimoşi, care nu erau în momentul acela de serviciu.

Aceştia au închis porţile şi au deschis hidrantul. Copiii, de la ţînci pînă la liceeni, aşteptau cu nerăbdare, în timp ce pompierii au băgat vîrful greu al furtunului prin porţile de fier şi l-au agăţat cu o clemă de grilaj, pentru a nu se mişca în toate direcţiile.

Apoi au dat drumul la apă. Puştii aveau pe ei blugi tăiaţi scurt sau şorturi. Nici un ul nu avea costum de baie – bugetul părinţilor nu-şi putea permite astfel de achiziţii – dar asta nu diminua bucuria lor.

După ce şi-au lăsat prosoapele şi pantofii pe treptele casei parohiale, au început să se zbenguie prin apă pînă ce îmbrăcămintea li s-a făcut leoarcă, stropindu-se şi ţipînd cu acelaşi entuziasm, ca al oricărui copil pe terenul unui club din ţară.

În parohia Milei nu existau bazine fanteziste, cu trambuline şi tobogane special desemnate pentru copii.

Se descurcau cu ce aveau şi o oră întreagă, în timp ce pompierii şi toţi ceilalţi adulţi care i-au însoţit pe cei mici stăteau cu Monseniorul pe verandă sorbind o limonadă rece, a domnit haosul.

Cînd Tommy n-a mai fost ocupat să-i ţină în braţe pe cei mai mici, pentru a nu fi măturaţi de jetul de apă, s-a înarmat cu trusa medicală şi a distribuit Neosporin şi bandaje reflectorizante, precum şi multă compasiune, genunchilor şi coatelor zdrelite.

Cînd pompierii au oprit apa şi s-au pregătit de plecare, Monseniorul le-a oferit tuturor copiilor înghеţată pe băţ.

Indiferent cît de grea era situaţia financiară, sau cît de săracă era colecta din săptămîna aceea, existau întotdeauna destui bani puşi deoparte, pentru aceste tratаţii.

După ce iadul a luat sfîrşit şi copiii înmuiaţi de apă s-au îmbrăcat şi au plecat acasă, Monseniorul McKindry a insistat ca Nick şi Laurant să li se alăture lui şi lui Tommy, pentru o cină liniştită.

Tommy şi Nick au pregătit masa. Nick a pus puiul pe grătar, în timp ce Tommy a făcut salata şi garnitura de mazăre verde, culeasă din grădina Monseniorului.

La masă conversaţia s-a învîrtit în jurul viitoarei lui întîlniri, şi şi-a amuzat oaspeţii cu tot felul de

poveşti despre năzbîtiile pe care el şi prietenii lui le-au făcut în timpul seminarului.

Printr-un acord tacit, nimeni n-a vorbit despre ceea ce bătrînul preot a numit „evenimentul incomod", dar mai tîrziu, în timp ce Monseniorul McKindry împreună cu Laurant spălau şi ştergeau vasele, subiectul a fost reluat în momentul în care el a întrebat-o cum reuşeşte să se descurce cu frica.

Ea i-a mărturisit că era speriată, dar şi furioasă, încît îi venea să arunce cu tot ce-i cădea în mînă.

La această afirmaţie, Monseniorul i-a luat din mînă farfuria pe care tocmai o ştergea.

– Ştiu că atunci cînd fratele tău a aflat că are cancer, s-a simţit neputincios, frustrat şi furios, dar apoi a hotărît să se ocupe el însuşi de tratamentul medical. A citit cît a putut mai mult despre tipul său de cancer, simţind că era o provocare, pentru că era aşa de rar. A studiat toate publicaţiile medicale şi a consultat un număr apreciabil de specialişti în domeniu, pînă cînd a găsit medicul care a stabilit metoda de tratament.

– Doctorul Cowan.

– Da. Tom a simţit că doctorul Cowan îl poate ajuta. Desigur nu s-a aşteptat la minuni, însă are încredere în doctorul Cowan şi acesta pare să ştie ce are de făcut. Fratele tău se ocupă de propria sa bătălie, a adăugat el. De aceea, cînd oncologul s-a transferat la *Centrul Medical Kansas*, Tom l-a urmat. Ceea ce încerc eu să te sfătuiesc, Laurant, este să-ţi asumi răspunderea. Să stabileşti felul în care poţi s-o faci şi după aceea n-ai să te mai simţi atît de neputincioasă şi îngrozită.

După ce au terminat de făcut curat în bucătărie, Monseniorul i-a preparat unul din remediile lui speciale, garantat pentru calmarea nervilor suprasoli-

citați. Apoi i-a spus noapte bună și a urcat în dormitor. Băutura era amară, dar a băut-o supusă, deoarece el a depus atîta efort pentru ea.

A fost o zi oribilă. Acuma era tîrziu, aproape zece și stresul o epuizase. Stătea pe sofaua din camera de zi a presbiteriului, lîngă fratele ei, încercînd să dea atenție planurilor pe care le întocmeau.

Dar era greu să se concentreze și nu-și putea reține gîndurile ce o luau razna. De asemenea, nu putea face abstracție de zgomotul de fond din încăpere.

Un vechi aparat de aer condiționat fixat pe fereastra de lîngă cămin bîzîia neîncetat, ca un roi furios de albine, deși nu reușea să răcorească aerul.

Din cînd în cînd aparatul vibra violent, înainte de a reveni la bîzîitul lui monoton.

Și ea continua să aștepte ca, pînă la urmă, obiectul să cadă de acolo.

Condensul picura într-un castron pentru macaroane, pus de Tommy sub fereastră, pentru a proteja duşumeaua din scînduri de esență tare, pe care era hotărît să o curețe într-una din zilele acestea. Bîzîitul acela neîntrerupt îi distrăgea atenția.

Nick se dovedea plin de energie. Plimbîndu-se de jur împrejurul camerei de zi, îl asculta pe Tommy cu capul plecat.

Fratele ei, a remarcat ea, era mai calm – își scosese pantofii de tenis și își așezase picioarele pe o pernă.

Avea o gaură mare într-una din șosetele lui albe, dar nu părea să-și dea seama, sau nu-i păsa că degetul mare îi ieșise prin ciorap. Căsca la fiecare minut.

Laurant se simțea la fel de moale și lipsită de viață ca o păpușă din cîrpe.

După ce a pus ceașca de porțelan pe masă, s-a sprijinit cu spatele de pernele moi ale sofalei, a tras de cîteva ori aer în piept și a închis ochii.

Poate că mîine, după un somn bun în timpul nopții, va avea mintea mai limpede.

Atît de pierdută era în propriile-i gînduri, încît a tresărit cînd Tommy a bătut-o ușor cu palma pe genunchi pentru a-i atrage atenția.

– Ai adormit?

– Aproape.

– Cred că tu și cu Nick trebuie să rămîneți aici în noaptea aceasta. Mai există două dormitoare. Sînt sumar mobilate, dar corespund.

– Nu mai rămîne decît un dormitor, a intervenit Nick. Noah e gata să sosească dintr-un moment în altul.

– Cine e Noah? a întrebat Laurant.

– Un prieten, a lămurit-o Nick. Vine de la Washington.

– Nick crede că am nevoie de dădacă.

– De paznic, l-a corectat el. Noah e foarte bun profesionist. Și e gata să se lipească de tine, ca marca de scrisoare. Nu admit proteste. Eu nu pot fi în două locuri deodată și, pentru că vrei să stau cu Laurant, îl asmut pe Noah pe tine.

– Crezi că Tommy e în pericol? l-a întrebat Laurant.

– Oricum, nu vreau să-l expun.

– Noah e de la FBI?

– Nu chiar.

Deși n-a intrat în amănunte, era prea curioasă pentru a abandona subiectul.

– Atunci cum l-ai cunoscut?

– Am colaborat de multe ori. Noah e... specialist... și Pete îl folosește mereu. Mi s-a făcut o favoare

dîndu-mi-l. Zilele acestea e prins într-o mulțime de treburi.

– În calitate de paznic?

– Poți să-i spui și așa.

– Nu intenționezi să-mi spui care e specialitatea lui, nu-i așa?

Nick a rînjit.

– Nu, nu intenționez.

Tommy a căscat cu zgomot.

– Deci e hotărît?

– Ce să fie hotărît? a intervenit ea.

– N-ai fost deloc atentă? Discutăm problema asta de vreo cincisprezece minute.

– Nu, n-am fost, a admis ea și pentru că era fratele ei, n-a simțit nevoia să se scuze. Ce ați hotărît?

– O să pleci cu Nick. După ce i-a aruncat o privire prietenului, a adăugat: Oricum, asta e ceea ce am hotărît eu. Nick este și pentru, și contra.

– A!! Și unde trebuie să mergem?

– La Nathan's Bay. Vei sta la familia lui. Vor fi încîntați să te vadă. De altfel, te-au invitat de atîtea ori! E un loc grozav, Laurant, și izolat. Există o singură cale de acces, a adăugat el. Peste un pod. Îți spun că-ți va plăcea acolo. Curtea din față e de mărimea unui teren de fotbal, iar imediat în spate e apa. Poate că Theo te va duce să navigați. L-ai cunoscut pe fratele lui Nick, îți amintești?

– Da, sigur că-mi amintesc de el. A stat cu noi la bunicu' o săptămînă, după ce a terminat dreptul.

– Dar cu Jordan mai corespondezi? a întrebat-o el referindu-se la sora lui Nick.

– Da, și mi-ar plăcea s-o revăd, ca și pe judecător și pe doamna Buchanan, dar...

Tommy îi opri orice argument:

– Și în final vei reuși să-i cunoști și pe ceilalți. Sînt sigur că vor veni cu toții acasă, să te vadă.

– Ar fi frumos. Dar Tommy, nu e momentul.

– E momentul cel mai potrivit. Acolo vei fi în siguranță și acesta e singurul lucru la care trebuie să te gîndești acuma.

– Ce te face să crezi că nebunul ăla nu va veni după mine? Te-ai gîndit la familia lui Nick? Ar putea fi în primejdie.

– Vom asigura paza, a intervenit Nick. Ședea pe un scaun ușor, de partea cealaltă a canapelei și s-a aplecat pentru a-și înconjura genunchii cu brațele. Dar cred că vom mai rămîne aici încă o zi sau două.

– Să așteptăm scrisoarea pe care omul i-a spus lui Tommy că o trimite la poliție?

– Nu trebuie s-o așteptăm.

– Vreau ca sora mea să plece de aici, a insistat Tommy.

– Știu că asta vrei.

– Atunci de ce să vă mai învîrtiți pe aici? E periculos, a continuat el.

– Eu mă îndoiesc că omul nostru se mai află în Kansas City. A făcut aici ceea ce avea de făcut. Probabil că a plecat acasă. Noi mai rămînem, pentru că vine și Pete. El supraveghează personal investigațiile și vrea să stea de vorbă cu tine.

– Despre ce? a întrebat Laurant. Ce poate Tommy să-i spună, ce nu știe deja?

Nick a zîmbit.

– O mulțime de lucruri.

– Și cînd vine?

– Mîine.

– Eram în stare de șoc cînd am vorbit cu el, a intervenit Tommy. Eram disperat să dau de tine, Nick, pentru că eram convins că tu știi ce trebuie făcut.

– Mai eşti convins şi acuma?

– Sigur că da.

– Atunci lasă-mă să-mi fac treaba. Înainte de a pleca, Laurant şi cu mine vom sta de vorbă cu Pete. Am să am grijă de ea, Tommy, iar tu trebuie să ai încredere în mine.

Acesta a dat uşor din cap.

– Voi încerca să nu vă stau în cale. E destul?

Cînd s-a auzit soneria, conversaţia s-a întrerupt brusc. Nick l-a rugat pe Tommy să rămînă pe loc şi s-a dus să deschidă uşa.

Laurant a remarcat că, ieşind din cameră, şi-a deschis tocul pistolului.

– Sînt sigur că e prietenul lui, Noah.

– Crezi că doarme cu el? şi-a întrebat ea fratele în şoaptă.

– Cu ce să doarmă?

– Cu pistolul.

El a rîs.

– Sigur că nu. Nu-ţi prea place, nu-i aşa?

– Nu-mi plac armele.

– Dar de Nick îţi place?

Ea a ridicat din umeri.

– Mi-a plăcut încă înainte de a-l întîlni, pentru că este aşa de bun prieten cu tine şi pare foarte drăguţ.

– Aşa crezi tu? a rîs el din nou. Nick ar fi şocat să audă asta. La o adică, cînd lucrurile nu merg bine, nu mai e deloc drăguţ. Asta îl face un profesionist atît de bun.

Dar Nick s-a întors, înainte ca ea să-i poată cere să-i explice la ce se referea. Era urmat de Noah, prietenul lui.

Din prima privire, paznicul lui Tommy făcea o impresie puternică.

Laurant îşi închipuia că, dacă ar fi fost vreo dată implicat într-o încăierare, ar fi ieşit învingător, încîntat că a avut ocazia de a izbi nişte capete unul de altul.

Era îmbrăcat cu blugi uzaţi şi un tricou gri-deshis, iar părul blond-cenuşiu avea nevoie disperată să fie îmblînzit.

Nu părea să aibă nici măcar un gram de grăsime în plus, pe nicăieri, iar muşchii braţelor întindeau la maxim manşetele mînecilor. Cicatricea de sub sprînceană şi rînjetul drăcesc îi dădeau un aer ştrengăresc şi ea a realizat, încă înainte de a scoate o vorbă, că era mare amator de femei.

Deja i-a aruncat o ochiadă cînd a traversat încăperea pentru a-i strînge mîna lui Tommy şi privirea lui, a observat ea, a insistat pe picioarele ei puţin mai mult decît era necesar.

– Apreciez în mod deosebit faptul că ţi-ai sacrificat programul tău atît de aglomerat şi ai venit aici, i s-a adresat Tommy.

– Ei bine, să-ţi spun drept, n-am avut de ales. Nick m-a rugat.

– Îmi este îndatorat, a explicat Nick.

– Aşa e, a încuviinţat Noah privind-o în continuare pe Laurant. Şi nu-mi dă voie să uit deloc.

Cînd Tommy i l-a recomandat surorii lui, el i-a luat mîna şi nu i-a mai dat drumul.

– Eşti afurisit de frumoasă în comparaţie cu fratele tău, a rostit el tărăgănat. Aruncîndu-i o privire lui Nick, a adăugat: Am o idee grozavă.

– Las-o baltă, i-a răspuns acesta.

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, a continuat:

– De ce n-aş avea eu grijă de ea şi tu de fratele ei?

– Nici nu se pune problema, Noah.

– Cum aşa? a întrebat el cu ochii fixaţi în ai lui Laurant. Eşti măritată?

– Nu, a răspunse ea, zîmbind în fața comportamentului lui îndrăzneț.

– Atunci nu văd nici o piedică. O vreau, Nick.

– Foarte urît, l-a repezit Nick.

Zîmbetul lui Noah s-a lățit.

În mod evident a obținut exact reacția pe care o dorise, pentru că i-a făcut semn cu ochiul lui Laurant, ca și cum făcea și ea parte din jocul lui de a-l enerva pe Nick. În final, i-a dat drumul la mînă și s-a întors din nou spre Tommy. De fapt, cum să-ți sun? Tom, sau Tommy, sau pur și simplu preotule?

– Ai să-i spui Părinte, i-a spus Nick.

– Dar eu nu sînt catolic.

– Tom sau Tommy e foarte bine, a intervenit acesta.

– Pete mi-a spus că ai o casetă, a continuat Noah fără să mai zîmbească. Cred că ar fi bine s-o ascult și eu.

– E în bucătărie, l-a informat Tommy.

– Foarte bine. Sînt mort de foame. Aveți ceva de mîncare pe aici?

– Vrei să-ți pregătesc ceva? s-a oferit Laurant.

Cînd Noah a privit-o din nou, zîmbetul i-a revenit.

– Cred și eu, chiar mi-ar face plăcere.

Dar lui Nick nu-i plăcea deloc. Scuturînd din cap, a hotărît:

– Poți să-ți pregătești chiar tu ceva de mîncare. Acuma că ai venit, Laurant și cu mine vom pleca. E dărîmată.

– Care e programul de mîine? a întrebat Noah.

– Eu trebuie să mă duc iar la spital, pentru încă cîteva analize, a răspuns Tommy. Probleme de rutină, a mai adăugat spre ușurarea lui Laurant.

– Drace, urăsc spitalele.

– S-ar cuveni să-ți trimită cîteva rînduri de mulțumire, a remarcat Tommy sec. Din ce mi-a spus Nick despre tine, le trimiți o mulțime de clienți.

– Ei, nu-i chiar așa. De fapt, încerc să evit intermediarii. Îi trimit direct la morgă. Economisesc timp și bani, i-a aruncat el o privire prietenului său. Ce i-ai spus preotului despre mine?

– Că împuști mortal.

Noah a ridicat din umeri.

– Asta e cam adevărat, dar și tu faci la fel. Doar că eu ochesc mai bine, atîta tot.

– Nu-i adevărat, l-a contrazis Nick.

Laurant era fascinată de conversație, dar nu era sigură dacă Noah glumește sau spune adevărul.

– Ai ucis mulți oameni?

– Laurant, știi că nu e cazul să întrebi asta. Nu pot să omor și să declar. Pe de altă parte, e păcat să te lauzi, nu-i așa, Tom?

Nick a rîs.

– Lauda e cel mai mic păcat al tău, Noah.

– Ei, de fapt sînt un om bun. Îmi place să consider că lupt împotriva poluării mediului.

– Cum asta? a întrebat Nick.

– Îmi aduc contribuția la transformarea omenirii într-un loc mai bun. Întorcîndu-se spre Tommy l-a întrebat: Crezi că ai să stai la spital toată ziua?

– Nu, am programare la radiologie devreme. Putem fi înapoi, la opt sau nouă.

– E vorba de încă un examen radiologic? a întrebat Nick cu o licărire răutăcioasă în ochi. În acest caz, vreau să merg și eu.

– Ce e așa nostim în legătură cu examenul radiologic? a întrebat Noah.

Nick a dat din cap și Tommy a roșit realmente cînd a răspuns:

– De fapt, un astfel de examen a mai avut loc, dar Nick nu mai poate să meargă cu mine, pentru că a fost dat afară de la radiologie.

Cum Noah voia amănunte, lui Laurant nu i-a trebuit prea mult să priceapă că, din cauza ei, cei doi nu i le dădeau.

Se simțeau jenați de ceva, ca niște școlari neascultători aduși în fața profesorului.

– Dacă îmi dați voie, mă duc să-mi iau geanta.

Nici n-a ajuns bine în bucătărie, că le-a auzit hotele de rîs.

Tommy povestea, dar pentru că vorbea în șoaptă, n-a putut să prindă decît un cuvînt sau două.

Indiferent ce i se întîmplase lui Nick la radiologie, faptul era plin de haz pentru toți trei.

După ce și-a găsit geanta pe dușumea lîngă scaun, și-a pus-o pe umăr și apoi s-a sprijinit de masă, așteptînd ca rîsetele să se potolească.

Nick a venit după ea. .

– Ești gata?

Cu un semn din cap, l-a urmat spre ușă. Tommy a oprit-o pentru a o săruta pe obraz, iar Noah a încercat imediat să-l imite.

Rîzînd, ea l-a respins.

– Ești tot timpul gata să flirtezi.

– Da, a fost el de acord. Iar tu ești o femeie îndrăcit de frumoasă.

Ignorînd complimentul, a adăugat:

– Veghează asupra fratelui meu.

– N-ai nici o grijă. M-am născut pentru asta. Provin dintr-o lungă serie de ofițeri care au impus legea, așa că sînt un protector natural. Totul se află în genele mele, a adăugat el. Somn ușor, Laurant.

Și-a luat la revedere cu un semn din cap. Nick i-a deschis ușa, dar ea s-a oprit pe prag.

– Noah? Care este numele tău de familie?

– Clayborne, a răspuns el. Noah Clayborne.

CAPITOUL 9

Mașina lui Laurant era un hîrb. Carburatorul era aproape înfundat; bujiile trebuiau înlocuite și ambreiajul patina. Surprins, Nick a constatat toate astea în timp ce traversau orașul, spre hotel.

Rezervările le-a făcut de la presbiteriu. Erau înregistrați sub numele de domnul și doamna John Hudson.

S-au oprit la recepție pentru a lua cheile și apoi au urcat. În ascensor, i-a comunicat că bagajele au sosit deja.

– Ai fost foarte eficient.

– În general, sînt un tip eficient.

Din lift a coborît primul, s-a asigurat că holul e pustiu, apoi și-a continuat drumul pe covorul roșu de pe coridor, alături de ea.

Era o liniște mormîntală. Apartamentul se afla la capătul holului.

Nick a introdus cartela de plastic în broască și a deschis larg ușa.

– Ți-am spus oare că ni s-a dat apartamentul tinerilor căsătoriți? Era singurul disponibil. Dar, Laurant, să nu te jenezi, a adăugat repede văzîndu-i expresia. Arăți ca și cum ești gata s-o iei la fugă.

S-a străduit să zîmbească. Era jenant, dar era hotărîtă să treacă peste asta.

– Sînt prea obosită pentru a fugi.

– Vrei să te trec pragul în brațe?

Ea n-a răspuns. În final, el i-a dat un ghiont amical, pentru a o face să intre.

Ezitînd, a păşit peste pragul apartamentului cu un singur dormitor.

Cînd a auzit uşa închizîndu-se în urmă, a simţit brusc o undă de nervozitate. Nu e vremea să fii jenată sau ruşinată, şi-a amintit ea.

Nick stătea în picioare chiar în spatele ei. Putea să-i simtă căldura trupului.

S-a depărtat repede de el şi a privit în jur, la camera de zi. Era decorată minunat, în culori delicate, stropite cu gri.

Existau două sofale cu ciucuri ciocolatii una în faţa celeilalte şi o măsuţă de marmoră neagră între ele.

Pe măsuţă se afla un vas mare de cristal cu flori proaspete de primăvară, iar pe bufetul de sub cele trei ferestre care dădeau spre luminile scuarului, era o tavă de argint încărcată cu fructe, brînză şi biscuiţi, precum şi o sticlă de şampanie cufundată în gheaţa dintr-un vas de onix negru.

Nick meşterea ceva la uşă. Avea în mînă o sîrmă subţire, din care a făcut un laţ pe care l-a agăţat de clanţă.

La capătul sîrmei se afla o cutiuţă pătrată de mărimea unei baterii de nouă volţi.

După ce a înfăşurat sîrma în jurul buşonului uşii, a umblat la cutie şi imediat o luminiţă roşie a început să clipească.

– Ce-i asta?

– Sistemul meu personal de securitate. Jordan l-a proiectat special pentru mine. Dacă cineva încearcă să intre, cînd sînt sub duş sau dorm, mă anunţă imediat.

După ce s-a sculat în picioare, şi-a rotit umerii pentru a se dezmorţi şi i-a sugerat să se pregătească de culcare.

– Eu voi folosi baia de aici, iar tu poţi s-o iei pe cea de lîngă dormitor.

Dînd aprobator din cap, ea s-a îndreptat spre uşa care despărţea camera de zi de dormitor şi s-a oprit.

Înăuntru se vedea un pat mare, pe care cuvertura şi cearceafurile albe erau deja aranjate pentru noapte.

Un trandafir roşu cu tija lungă se afla în mijlocul patului şi două tablete de ciocolată Godiva, ambalate în hîrtie aurie strălucitoare, pe cele două perne.

– Care e problema? a întrebat-o el văzînd-o cum stă nemişcată pe prag. Pe pat e un trandafir. Traversînd camera pentru a se convinge, a remarcat: Frumoasă atenţie.

Se afla doar la un pas de ea, sprijinit de tocul uşii. Nici măcar n-a putut să-l privească atunci cînd a spus:

– E apartamentul perechilor în luna de miere.

– Da, aşa e, a fost el de acord. Te simţi jenată?

– Nu, deloc, a mînţit ea.

– Tu poţi să dormi în pat, iar eu pe sofaua de aici.

Apoi a auzit un ronţăit puternic. Nick tocmai muşcase zdravăn dintr-un măr.

Zeama i s-a prelins pe barbă, dar el a şters-o neglijent cu dosul mîinii, oferindu-i mărul. A muşcat şi ea, dar o muşcătură ceva mai mică.

Şi aşa tensiunea s-a risipit şi el a redevenit cel mai bun prieten al fratelui ei mai mare.

S-a îndreptat spre baie şi în timp ce răscolea prin geanta cu obiectele de noapte căutînd o cămaşă, l-a zărit cu coada ochiului pe Nick aruncîndu-se pe pat şi luînd în mînă telecomanda.

A rămas sub duş multă vreme, lăsînd apa fierbinte să-i curgă pe umeri, pînă ce tensiunea acumulată în ziua aceea a dispărut.

Şi cînd şi-a terminat de uscat părul lung, era epuizată.

După ce şi-a pus o cămaşă de noapte largă, cu insemnele statului Pennsylvania, şi-a dat cu cremă pe faţă şi apoi a luat tubul de loţiune pentru corp *Chanel* şi s-a întors în dormitor.

Nick se făcuse comod, ca la el acasă. Stătea sprijinit pe pernele proptite de căpătîiul patului, cu picioarele lui lungi şi musculoase întinse şi gleznele încrucişate.

Îşi pusese un şort vechi şi uzat şi o cămaşă albă. Părul îi era încă umed de la duş, iar picioarele îi erau goale. Avea în poală un carneţel de notiţe şi un pix, iar în mînă mai ţinea telecomanda. Arăta complet relaxat.

Existau destule capoate atîrnate în dulapul din perete, dar a uitat să ia unul cu ea în baie, şi pentru că el i-a aruncat doar o privire fugară şi apoi s-a întors spre televizor, ea a înţepenit de teamă că nu e destul de îngrijită şi îmbrăcată adecvat. De fapt, nu purta neglije peste cămaşa de noapte. Totuşi, aceasta o acoperea de la gît pînă la genunchi.

Nick nu-şi lua ochii de la televizor. Stînd nemişcat, era aparent concentrat asupra ecranului TV, dar gîndurile îi erau total date peste cap. Cînd Laurant a ieşit din baie, a văzut-o în întregime, cu picioarele acelea incredibil de lungi, cu dulcea proeminenţă a pieptului sub pînza subţire, cu gîtul frumos, obrajii îmbujoraţi şi gura aceea perfectă.

Nici dacă ar fi avut pe ea una din jucărioarele acelea de dantelă din catalogul *Secretul Victoriei*, n-ar fi putut fi mai ațîțătoare. O, da, înregistrase totul şi asta numai în cîteva secunde. Dar şi-a impus dramul de disciplină ce-i mai rămăsese şi s-a uitat în altă parte. Însă, pentru a fi cinstit în faţa lui Dumnezeu, dacă l-ar fi întrebat ce vede la televizor, n-ar fi fost în stare să-i spună. Era şocat – şi destul de dezgustat – de reacţia lui.

– Eşti exact ca fratele meu, a remarcat ea cînd şi-a întins picioarele, şi-a tras în jos cămaşa şi şi-a proptit două perne mari în spate. Imitîndu-l, şi-a încrucişat gleznele şi a început să deşurubeze capacul loţiunii de corp, pentru a-l deschide.

Era destul loc între ei pe patul acela uriaş, totuşi era un pat. Termină cu asta, şi-a spuse sieşi. E sora mai mică a lui Tommy.

– Ce-ai spus? a întrebat-o apoi. Îşi întindea loţiunea roz pe mîini cînd i-a răspuns. Am spus că eşti exact ca fratele meu. Tommy stă tot timpul cu telecomanda în mînă.

Nick a rînjit.

– Asta deoarece cunoaşte secretul.

– Care secret?

– Cine are în mînă comanda, controlează lumea.

Ea a rîse şi asta i-a dat curaj.

– N-ai observat niciodată cum îşi pipăie preşedintele buzunarul hainei? Să se asigure că se află acolo comanda.

Ea a întors capul.

– Şi totdeauna am crezut că e doar un gest nervos.

– Acuma ştii care e realitatea.

După ce a pus loţiunea pe noptieră, s-a strecurat sub cuvertură.

S-a uitat absentă la ecran timp de un minut, dar gîndurile îi zburau.

– Noah e bun profesionist, nu-i aşa? Ştiu că mi-ai mai spus-o, iar după ce l-am cunoscut, am simţit că nu mai trebuie să-mi fac griji pentru Tommy. Noah m-a făcut să fiu sigură că va veghea asupra fratelui meu. Şi mai ştiu că mă tachina în legătură cu povestea aceea ucide-şi-nu spune nimic... glumea, nu-i aşa? a mai întrebat ea.

Nick a rîs.

– Da, aşa e.

– Mi-ai spus că Pete îl foloseşte deseori, dar Noah nu lucrează pentru FBI?

– Da şi nu. Are un fel de a acţiona mai prolific, mai inventiv.

– Nu există aşa ceva.

– Exact, a răspuns el. Dar lui Noah îi place să creadă că e agent independent.

– Şi de fapt, nu e?

– Nu. Pete îl dirijează.

Nu era prea sigură ce înseamnă această remarcă.

– Si pentru că Pete lucrează pentru FBI, iar Noah lucrează pentru el...

– Înseamnă că şi el lucrează pentru FBI. Numai că nu i se spune aşa. Zîmbind, a adăugat: Nu pot să-mi dau seama cînd eşti serios şi cînd nu. Mă simt total amorţită. Să sperăm că dimineaţă voi fi din nou cu capul limpede.

Mîine, cînd gîndurile nu se vor mai învălmăşi în capul ei, va hotărî cum să acţioneze în continuare.

Dar pentru moment, era prea extenuată pentru a gîndi. A adormit în timp ce-l privea urmărind un meci de hochei.

CAPITOLUL 10

Cînd s-a trezit, l-a auzit pe Nick mişcîndu-se prin camera de zi. Înhăţîndu-şi geanta, s-a grăbit spre baie pentru a se îmbrăca.

Nu prea avea de ales. Atît de în grabă părăsise Holy Oaks, încît pur şi simplu nu dăduse atenţie garderobei.

Cînd şi-a făcut bagajul, a crezut că va sta în Kansas City doar o noapte, de aceea a luat cu ea

numai o fustă scurtă şi neagră de pînză şi o bustieră albă, în caz că Tommy era internat în spital.

Fusta de pînză ajunsese să arate ca şi cum ar fi dormit cu ea, dar nu avea ce să facă.

Era încălţată doar cu unul dintre pantofi şi-l căuta pe celălalt, cînd Nick a bătut în uşa de la baie.

– A sosit micul dejun, a anunţat-o el. Imediat ce termini, ne apucăm de treabă.

Ieşi ţinînd pantoful în mînă.

– Ce fel de treabă?

El i-a făcut semn spre carnetul de notiţe de pe masă.

– Am făcut o listă care să mă ajute să aflu de unde să încep, iar acuma trebuie să revedem împreună cîte ceva.

– Foarte bine. Ce trebuie să revedem?

Şi-a împins scaunul spre masă şi a aşteptat-o să se aşeze.

– Cîteva lucruri. În primul rînd, trebuie să facem lista persoanelor care au necaz pe tine. Ştii... duşmanii tăi. Oamenii care ar fi încîntaţi dacă ai dispărea.

– Sînt sigură că există oameni care nu mă plac, dar cinstită să fiu, nu cred că vreunul dintre ei ar dori să mă distrugă. Crezi că sînt prea naivă? S-a aplecat pentru a-şi încălţa pantoful. Cînd s-a ridicat, Nick îi pusese un corn pe farfurie.

– Da, aşa cred. Vrei puţină cafea? a mai întrebat-o întinzînd mîna după cafetieră.

– Nu beau cafea, dar oricum mulţumesc.

– Nici eu nu beau. Nu e nostim, ce zici? Cred că sîntem singurele fiinţe din lume care nu susţin companiile producătoare de cafea.

A încălecat pe scaunul aşezat în faţa ei şi a scos capacul pixului.

– Ai spus că întîi vom face o listă a dușmanilor. Apoi? l-a întrebat ea.

– Vreau să știu și cine îți sînt prietenii, cei cam prea atenți cu tine. Dar, să începem cu începutul. De cînd locuiești în Holy Oaks?

– De aproape un an.

– Te-ai mutat acolo pentru a fi mai aproape de fratele tău și în curînd vei deschide un magazin, nu-i așa?

– Da. Am cumpărat o clădire veche și părăginită din scuarul orașului și am renovat-o.

– Ce fel de magazin va fi?

– Toți îi spun farmacia din colț, deoarece asta era cu ani în urmă, dar eu n-am să vînd nici un medicament, nici măcar o aspirină. Va fi un loc unde liceeni vor putea să-și petreacă timpul liber și sper că și familiile din oraș își vor aduce copiii la o înghețată. Va exista acolo o fîntînă de marmoră cu apă gazoasă și un tonomat.

– Gen anii cincizeci sau șaizeci, nu-i așa?

– Aproximativ, a aprobat ea. Am comandat femeilor și atelierelor din oraș tricouri și steaguri cu inscripții și figuri, și sper să am o mulțime. La etaj, de jur împrejurul fîntînii cu apă gazoasă se află o galerie cu niște ferestre minunate și multă lumină. Acolo intenționez să-mi instalez biroul. Prăvălia nu e mare, dar are o verandă în față și, în lunile de vară, acolo vreau să pun mese și scaune.

– N-o să reușești să faci prea mulți bani vînzînd înghețată și tricouri, dar mai cred și că, fiind atît de hotărîtă, asta nu trebuie să te îngrijoreze.

– Nici n-a aprobat, nici n-a respins presupunerea lui. Doar a adăugat:

– De asemenea, desenez afișe pentru întreprinderile locale și în toamnă deschid un curs, unde voi preda.

– Știu că la Paris ai studiat artele plastice. Pictezi, nu-i așa?

– Da. E pasiunea mea.

– Tommy mi-a spus că nu l-ai lăsat să-ți vadă pînzele nici pe el.

– Cînd voi ajunge să fiu o pictoriță bună, i le voi arăta. Dacă voi ajunge.

– Există cineva care nu dorește să-ți deschizi magazinul?

– Steve Brenner ar prefera să mă vadă renunțînd, dar nu cred că ar vrea să ne omoare, pe mine sau pe fratele meu, și nici să mă alunge din oraș. O dată, mi-a dat chiar întîlnire. E un tip plictisitor. Și nu-i place să audă cuvîntul "nu".

– Cred că n-ai ieșit cu el?

– Nu. Nu-mi place deloc. Banii înseamnă totul pentru el. Conduce *Societatea de Propășire a orașului Holy Oaks*. De fapt așa o numesc ei, deși sînt numai doi. După ce s-a gîndit puțin, a adăugat: Steve Brenner e agent imobiliar.

– Și celălalt membru al societății? a întrebat Nick, în timp ce trecea numele lui Brenner pe listă.

– E șeriful Lloyd MacGovern.

– Și ce vor ăștia doi să facă pentru propășirea orașului?

– Vor să cumpere toate clădirile din jurul scuarului, pentru unii amatori de investiții. Steve e creierul acțiunii, cel ce încearcă să ia tot. Chiar dacă proprietarul îi vinde direct investitorului, Steve și șeriful primesc un comision. Acesta e modul în care acționează Steve, sau așa mi s-a spus.

– Și ce vor să facă investitorii cu clădirile?

– Vor să dărîme casele acelea vechi şi frumoase şi să facă cămine pentru studenţi. Blocuri mari şi urîte, cu apartamente pentru studenţii căsătoriţi.

– Investitorii ăia nu pot să construiască în altă parte?

– Ba da, pot. Plănuiesc să facă şi un supermagazin în afara oraşului. Dacă reuşesc să desfiinţeze toate magazinele din scuar...

– Le vor aduna în supermarket.

– Exact.

– Cine sînt investitorii?

– Firma *Griffen, Inc.*, a răspuns ea. Nu l-am cunoscut pe nici un ul. Au sediul la Atlanta. Steve îi reprezintă. Şi le oferă proprietarilor o mulţime de bani... Dolari nu glumă.

– Mai e altcineva, în afară de tine, care se împotriveşte vînzării?

– Există o mulţime de oameni în oraş, care vor să vadă clădirile acelea restaurate, nu dărîmate.

– Da, dar cîţi dintre ei sînt proprietarii magazinelor din jurul scuarului?

Ea a oftat.

– Vinerea trecută mai erau doar patru, împreună cu mine.

– Ceilalţi au capitulat?

– Da.

– Vreau să-mi faci o schiţă a locului şi să treci toate numele proprietarilor. Poţi să o faci mai tîrziu, a adăugat el.

– Bine, a încuviinţat ea. Spun că e scuarul oraşului, dar de fapt are doar trei laturi. Pe cea de a patra se află un părculeţ, unde este o adorabilă fîntînă arteziană veche. Are cel puţin şaizeci, poate şaptezeci de ani, dar funcţionează... şi mai este un foişor pentru orchestră. În lunile de vară, muzicanţii locali se adună în

fiecare sîmbătă seara şi cîntă. E realmente minunat, Nick.

A închis ochii, încercînd să-şi amintească numele celor care au semnat actele cu Griffen, începînd cu bătăioasa proprietară a magazinului cu articole de menaj.

– Margaret Stamp e proprietara unei mici brutării din mijlocul cvartalului, a început ea. Şi Conrad Kellogg e proprietarul farmaciei oraşului. Se afla în clădirea de peste drum de mine. Este imperios necesar ca ei să se menţină fermi pe poziţie, pentru că dacă unul dintre ei vinde, Griffen poate dărîma clădirea în care se află magazinul respectiv şi, o dată o clădire de apartamente dărîmată, întregul scuar e pierdut.

– Ce se întîmplă dacă Tommy va fi transferat şi va părăsi Holy Oaks? Ai să-ţi vinzi magazinul şi ai să-l urmezi?

– Nu, voi rămîne acolo. Îmi place Holy Oaks. Mă simt bine în acest oraş. Are o istorie bogată şi locuitorii au grijă unul de altul.

– Eu nu mă pot închipui trăind într-un orăşel. Aş înnebuni.

– Mie îmi place. M-am simţit... în siguranţă... pînă a apărut povestea asta. Am crezut că într-un orăşel îţi poţi cunoaşte duşmanii. Cred că am greşit în privinţa aceasta.

– Ştiu că te-ai mutat acolo după ce s-a îmbolnăvit Tommy.

– Era foarte grav.

– Dar şi-a revenit. Ţi-ai luat liber de la galeriile din Chicago, cu intenţia de a te întoarce după ce Tommy se face bine, dar în loc de asta ţi-ai dat demisia. De ce?

Privi în farfurie, aranjînd nervoasă tacîmurile pe masă.

– N-am venit doar la el. Am fugit de o situație foarte neplăcută. A fost ceva... personal.

– Laurant, te-am atenționat că am să-ți invadez intimitatea, îți amintești? Regret dacă te jenezi să vorbești despre lucruri personale, dar va trebui totuși s-o faci, a adăugat el. Nu-ți fie teamă, nu-i spun nimic fratelui tău.

– Nu mi-e teamă de asta. Doar că a fost... o prostie, a spus ea aruncîndu-i o privire.

– Ce prostie?

– L-am cunoscut pe omul acela la Chicago. De fapt, lucram pentru el. Am ieșit împreună de cîteva ori și am crezut că m-am îndrăgostit de el. Asta a fost prostia. S-a dovedit a fi... Ezita, negăsind cuvîntul adecvat care să-l descrie pe omul care a trădat-o.

Nick i-a venit în ajutor:

– Murdar? Lepădătură? Ticălos?

– Murdar, a hotărît ea. Da, categoric că s-a purtat murdar.

El a întors pagina din carnet și i-a cerut numele omului.

– Joel Patterson. Era șeful departamentului.

– Și...? Ce s-a întîmplat?

– L-am surprins în pat cu altă femeie, de fapt cu o prietenă.

– Ehe...

– Nu e deloc nostim. Cel puțin n-a fost atunci.

– Nu. Sînt sigur că nu, a aprobat el. Iartă-mă, nu sînt prea sensibil, nu-i așa? Cine era ea?

– O femeie care lucra pentru galerie. Treaba n-a durat mult. Acuma e combinantă cu altcineva.

– Spune-mi numele.

– Ai intenția s-o verifici și pe ea?

– Sigur că da.

– Christine Winters.

După ce a trecut numele în carnet, a privit-o pe Laurant.

– Hai să ne întoarcem la Petterson pentru o clipă.

– Nu vreau să vorbesc despre el.

– Încă te mai doare?

– Nu. Doar că mă simt ca o proastă. Știi că a avut tupeul să mă acuze?

Nick a ridicat ochii din carnet și i-a aruncat o privire piezișă.

– Glumești?

Expresia lui uluită a făcut-o să zîmbească.

– Deloc. Mi-a spus că eu am fost de vină că s-a culcat cu Christine. „Bărbații au nevoi" l-a citat ea.

– Și tu nu l-ai dat afară, hîm?

– Ce mod ciudat de a rezolva problema. Nu, nu l-am dat.

– De ce n-ai făcut-o?

– Iartă-mă, nu înțeleg.

– Credeai că-l iubești. De ce nu te-ai culcat cu el?

– Vrei să-i justifici...

– Nu, sigur că nu. Tipul e un smucit. Eram doar curios, asta-i tot. Ai spus că-l iubeai....

– Nu, am spus că am crezut că m-am îndrăgostit de el, l-a corectat ea împingînd deoparte cornul și luînd gemul. Sînt o fire practică, i-a explicat. Joel și cu mine aveam aceleași interese și am crezut că sîntem și de aceeași valoare. Am greșit în legătură cu asta.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce nu te-ai culcat cu el?

N-a mai putut evita răspunsul.

– Am așteptat... voiam...

– Ce?

– Puțină vrajă. O scînteie. Ar fi trebuit să fie... nu-i așa?

– Drace, ar fi trebuit.

– Am încercat, dar n-am putut să mă fac să simt...

– Laurant, or este or nu este. Nu poți s-o fabrici.

A pus cuțitul pentru gem pe farfurie, apoi cu mîinile în poală s-a lăsat pe spătarul scaunului.

– Nu sînt foarte bună în materie de relații, a zis ea.

– Petterson ți-a spus asta? Dar n-a mai așteptat răspunsul. Se juca cu mintea ta de fapt, nu-i așa? Și ce altceva ți-a mai spus bătrînul Joel cînd te-a acuzat că l-ai aruncat în brațele altei femei?

Putea să-și dea seama că e furios și faptul că aceasta era din cauza ei a făcut-o să se simtă bine.

– A spus că inima mea e de gheață.

– Dar tu nu crezi aberația asta, nu-i așa?

– Nu, sigur că nu, a răspuns ea. Dar...

– Dar, ce?

– Am fost întotdeauna foarte rezervată. Probabil că sînt cam rece.

– Nu ești.

Negația lui a fost făcută cu convingere, ca și cum ar fi știut ceva ce ea nu știa.

Ar fi vrut să-i ceară o explicație, dar discuția s-a întrerupt cînd a sunat telefonul și Nick s-a dus să răspundă.

– Era Noah, a informat-o el cînd s-a întors. Avionul lui Pete a aterizat. Să mergem.

CAPITOLUL 11

La cincisprezece minute de la telefonul lui Noah, Nick șofa spre casa parohială.

– Îți patinează ambreiajul, a comentat el cînd au început să urce autostrada Southwest. Am observat încă de aseară, dar speram să greșesc.

– Cred că trebuie s-o dau din nou la revizie.

Era tot o zi fierbinte și umedă. Instalația de aer condiționat nu reușea să răcorească mașina, din care cauză a coborît geamul.

– Cred că și compresorul trebuie revizuit, a spus el. Are aproape 150.000 km la bord, Laurant. E timpul ca dumneaei să fie schimbată.

– Dumneaei? a repetat ea zîmbind. E o mașină, nu-i femeie.

– Bărbaților le place să aibă o legătură strînsă cu mașinile lor, a explicat el. Un bărbat bun chiar o răsfață.

– Ăsta e un alt secret pe care îl deții voi băieții?

– Nu băieții, a corectat-o el. Bărbații. În special bărbații.

Ea a rîs.

– Oare doctorul Morganstern și-a dat seama că are în echipă un aiurit?

– Ce te face să crezi că nu e și el aiurit?

– Este? A devenit serioasă cînd a adăugat: Îmi imaginez că a auzit și a văzut multe grozăvii, nu-i așa?

– Așa e.

– Și tu la fel.

– Da, ține de meserie.

– Tommy e îngrijorat pentru tine.

Cînd au început să urce o altă stradă înclinată, Nick a ascultat atent scrîșnetul cutiei la schimbarea vitezelor.

După ce zgomotul acela groaznic a încetat, a hotărît să o dea pe mîna unui mecanic, înainte ca

Laurant să se mai urce la volan. A fost teribil de norocoasă că n-a lăsat-o de căruță pe autostradă.

Apoi i-a aruncat o privire pe deasupra ochelarilor de soare.

– Tommy vrea să mă însor și să devin om la casa mea. Crede că o familie îmi va schimba viața într-una normală. Dar asta nu se va întîmpla. Cu slujba pe care o am, căsătoria nu intră în discuție și să am proprii mei copii... e absolut în afara ecuației.

– Nu-ți plac copiii?

– Ba da. Dar în același timp știu că i-aș distruge. Dacă aș avea vreunul, ar trebui să-l țin departe de mine. Altfel, l-aș distruge.

– Pentru că ți-e teamă că i s-ar putea întîmpla ceva... după cîte ai văzut...

El a oprit-o scurt.

– Cam așa ceva. Dar tu? Vrei să te măriți și să ai un copil?

– Da, sigur... cîndva. Dar nu vreau numai unul. Vreau o droaie și nu-mi pasă dacă asta mai este sau nu la modă.

– Ce înseamnă pentru tine o droaie?

– Patru, cinci, poate chiar șase. Doctorul Morganstern are copii?

– Nu, el și Katie nu pot avea copii, dar au o mulțime de nepoți și nepoate, astfel că în permanență găsești copii în casa lor.

După ce l-a privit, l-a întrebat:

– De ce te uiți tot timpul în oglinda retrovizoare?

– Sînt un șofer prudent.

– Vrei să te asiguri că nu ne urmărește nimeni, nu-i așa?

– Și asta, a fost el de acord.

– Unde ți-e pistolul?

Cu mîna stîngă a ridicat tocul fixat între scaun și ușă.

– Nu plec niciodată de acasă fără el. Cînd sosim la prezbiteriu, mi-l pun la șold. Asta-i regula, i-a explicat el.

Sprijinindu-și brațul pe fereastră, privea clădirile vechi înșirate de-a lungul drumului.

Se gîndea la doctorul Morganstern, întrebîndu-se cum arată și dacă va fi rezonabil cînd îi va spune ce dorea să facă.

Era hotărîtă să rămînă lîngă Tommy și Nick – amîndoi erau prea implicați emoțional în acest caz pentru a fi practici – și spera că doctorul o va înțelege și o va sprijini, indiferent ce părere avea fratele ei.

– Laurant, trebuie să terminăm de întocmit lista aceea, a reluat Nick. Probabil că ar fi trebuit să o începem aseară, dar erai pur și simplu dărîmată.

– În legătură cu aseară... aș fi vrut să știu....

– Da? a întrebat el văzînd-o ezitînd.

– Am adormit în timp ce tu te uitai la un meci.

– Nu la un meci, ci la meciul de baraj din Cupa Stanley, a explicat el.

– L-ai urmărit pe tot?

– Pînă la amărîtul ăla de final.

– Și după aceea ce-ai făcut?

Știa ce încearcă să afle, dar diavolul din el a hotărît să o lase să pună întrebarea.

– M-am culcat, a răspune el.

Și după un lung minut:

– Unde?

El a zîmbit.

– Cu tine.

Tonul vocii lui era destul de liniștitor. Scopul a fost, fără îndoială, s-o facă să roșească, dar ea a hotărît

că e timpul să întoarcă foaia. A fost întotdeauna ruşinoasă, dar acuma gata.

– Şi a fost bine?

El a rîs.

– Sigur că da. Am dormit ca un prunc. Totuşi sînt puţin îngrijorat. Ce va zice fratele tău, cînd am să-i spun că m-am culcat cu sora lui?

– N-ai să-i spui, dacă nu vrei.

– Bine, batem palma.

După ce au sosit la *Fecioara Milei*, Nick a parcat maşina în faţa bisericii, pentru a nu întrerupe meciul de baschet în curs de desfăşurare.

Tocmai îi reperaseră pe Noah şi pe Tommy. Stăteau nas în nas în mijlocul grupului de adolescenţi. Tommy purta un şort kaki şi o bluză albă.

Noah avea pe el blugi uzaţi, un tricou negru şi pe umăr tocul de piele maro în care se afla pistolul.

Expresia feţei lui era cît se poate de ameninţătoare.

Lui Laurant nu i-a trebuit prea mult pentru a-şi da seama de ce.

Tommy ţinea între buze un fluier şi Noah contesta un verdict dat de el.

Încăpăţînatul ei frate nu era genul care să dea înapoi, iar situaţia de acuma o dovedea cît se poate de clar.

Faţa îi era roşie ca sfecla şi îi declarase război lui Noah. Băieţii se strînseseră în jurul fratelui ei, ca o mică trupă de luptători, gata să atace la comanda şefului.

Laurant a coborît din maşină înainte ca Nick să aibă timp să-i deschidă portiera.

Apoi l-a văzut aplecîndu-se să-şi ia arma şi a hotărît ca acest obiect să n-o mai deranjeze.

– Credeam că Tommy trebuie să meargă astăzi la spital pentru analize, a remarcat ea.

– Dar e trecut de zece. Probabil că au fost deja.

– N-ai putea să faci ceva în legătură cu asta? a întrebat ea cu un semn din cap spre Noah, care tocmai îl luase pe Tommy de piept. La rîndul lui, fratele ei se răzbună aruncîndu-i fluierul în nas.

Nick a izbucnit în rîs.

– Uită-te la feţele băieţilor.

– Nu le place să se ţipe la preotul lor.

– Dar cei doi se distrează.

– Băieţii însă nu înţeleg asta. Noah e copleşit.

– Crezi?

Ea l-a privit.

– Tu nu crezi?

– E în stare să-şi poarte singur de grijă.

– Mă duc înăuntru, a zis ea făcîndu-i cu mîna fratelui ei în timp ce traversa parcarea. După ce l-a văzut pe Monsenior aşteptînd-o în uşă, s-a grăbit spre el.

Noah a urmărit-o cu coada ochiului. Încetase să mai ţipe la Tommy şi i-a întors spatele, pentru a o privi mai bine.

– La ce te holbezi? l-a întrebat Tommy, aflat încă sub influenţa disputei.

– La Laurant, a răspuns Noah. Are un trup grozav.

– Vorbeşti de sora lui, i-a amintit Nick dîndu-i un ghiont.

– Da, ştiu. Dar nu-ţi vine să crezi că sînt rude. E atît de afurisit de frumoasă şi de dulce şi el e aşa un smucit. Apropo, prietenul tău e la fel de orb ca un liliac, a adăugat el. Nu poate să vadă dacă o minge a căzut dincolo de tuşă, deşi asta se află doar la o jumătate de metru de el.

Şi scandalul a reînceput.

Zece minute mai tîrziu au intrat cu toţii înăuntru. Tommy îşi ştergea fruntea cu poala cămăşii, dar Nick şi Noah nu erau deloc transpiraţi.

Rîdeau îndreptîndu-se spre bucătărie, pentru a găsi ceva de băut.

Laurant a intrat în camera de zi pentru a nu le sta în drum, schimbînd coşul greu cu rufe de pe un şold pe altul.

– Nu-mi vine să cred că le-ai dat copiilor bere, l-a mustrat Tommy pe Noah.

– E aşa de cald afară, s-a apărat acesta. Mi-am închipuit că aşa ceva vor.

– Nu au încă vîrsta, a subliniat Tommy exasperat. Şi nici măcar nu e amiază.

Nick i-a făcut cu ochiul lui Laurant cînd a trecut pe lîngă ea, ducînd un pachet cu şase cutii de Coke. Noah i-a spus lui Tommy să rămînă înăuntru, în timp ce el şi Nick se vor duce să vorbească cu băieţii pe verandă.

– Despre ce e vorba? şi-a întrebat Laurant fratele.

– Unul dintre băieţi i-a spus Monseniorului că sîmbătă a văzut maşina pe care o conducea tipul, aşa că Nick vrea să vorbească cu el.

– Băiatul a spus asta la poliţie?

– Nu, nici un ul dintre băieţi nu vorbeşte cu poliţia, i-a explicat el. Dar toţi au auzit ce s-a întîmplat şi aşa cum a subliniat foarte elocvent Frankie, conducătorul grupului: „Nimeni nu va veni în blestemata noastră de parohie să-i facă necazuri unuia dintre blestemaţii noştri de preoţi".

Ochii lui Laurant s-au deschis larg. Tommy a dat din cap.

– Frankie e un copil bun, dar trebuie să salveze aparenţele. Pentru ei e foarte important să se arate

'duri. Oricum, îşi spun totul unul altuia. Hoinăresc tot timpul pe străzi, zi şi noapte, şi unul şi-a amintit că a văzut o dubiţă necunoscută parcată pe Strada a Treisprezecea, lîngă terenul viran. Nick speră să obţină o descriere a tipului care o conducea. Ţine-i pumnii. Apoi schimbînd subiectul a întrebat-o: Ce faci cu coşul ăla de rufe?

– Nu pot să stau degeaba şi să aştept. Trebuie să fac ceva, aşa că l-am întrebat pe Monsenior dacă n-aş putea să-l ajut.

Tommy a deschis uşa pivniţei, a aprins lumina şi a privit-o coborînd treptele de lemn.

Cinci minute mai tîrziu a sosit doctorul Morganstern.

Cînd a ieşit din pivniţă, l-a auzit vorbind. Se aflau cu toţii în picioare, în holul din faţă.

Agenţii lui erau toţi mai înalţi decît el cu un cap, ca şi Tommy de altfel, dar erau foarte respectuoşi, "domnindu-l" de mama focului.

Întîlnirea cu el o neliniştea pe Laurant, dar spera că nu se vedea cît e de nervoasă, cînd Nick a împins-o spre el, pentru a i-o recomanda.

El i-a strîns mîna, a insistat să-i spună Pete şi apoi li s-a adresat:

– De ce nu mergem să ne aşezăm undeva şi să vedem ce trebuie făcut?

Instinctiv ea s-a uitat la Nick. Iar cînd acesta i-a făcut un semn discret, l-a urmat pe Tommy în camera de zi.

Morganstern a rămas în urmă, pentru a vorbi cu agenţii lui.

Întîi a discutat cu Nick, dar cu o voce atît de scăzută, încît Laurant n-a putut auzi ce spuneau.

Apoi s-a întors spre Noah şi indiferent ce i-a spus, agentul a fost atît de amuzat, încît brusc a izbucnit în rîs.

– Dumnezeu mă va pedepsi cu moartea, domnule.

– Pierzîndu-l astfel pe unul din cei mai credincioşi soldaţi ai Lui? Nu cred, a răspuns Pete în timp ce intra în camera de zi înaintea celor doi. Pe de altă parte, sînt perfect convins că Dumnezeu are simţul umorului.

Pete şi-a pus geanta diplomat pe masă şi a descuiat-o.

Nick s-a aşezat pe sofa lîngă Laurant, iar Noah a rămas în picioare în spatele superiorului său, cu braţele încrucişate pe piept, ca o santinelă.

– Mă întrebam, domnule, dacă aţi aflat ceva semnificativ de la cel care a întocmit profilul delicventului în acest caz, a intervenit Noah. Care e numele lui, Nick?

Doctorul s-a grăbit să-i răspundă:

– Îl cheamă George Walker şi într-adevăr are cîteva idei care ne-ar putea ajuta. Din păcate nimic concret.

– Cei ce întocmesc profilul nu studiază şi locul faptei? a întrebat Tommy. Am citit undeva că acesta e felul în care îşi culeg informaţiile.

– Da, e adevărat, a fost de acord Pete. Totuşi, mai există şi alte metode.

– Precum caseta?

– Da.

– Tommy, eşti aşa bun să nu te mai învîrteşti atîta şi să stai jos? a intervenit Laurant.

Fratele ei i-a făcut semn să se mute mai aproape de Nick şi apoi s-a aşezat lîngă ea.

Nu ştia cum să formuleze întrebarea pe care voia să o pună, aşa că a hotărît să fie direct:

– De fapt, de ce ai venit, Pete?

– Sîntem încîntaţi că aţi venit, a intervenit Laurant, pentru ca doctorul să nu creadă că fratele ei e chiar atît de grosolan precum părea. Nu-i aşa, Tommy? a adăugat ea dîndu-i un ghiont.

– Da, sigur că da. Pete ştie că-i apreciez ajutorul. Hai să le spunem şi lor, ce zici? l-a întrebat el pe psihiatru.

Cînd Pete a încuviinţat dînd din cap, Tommy s-a întors spre Laurant şi i-a explicat:

– Acum cîţiva ani, am apelat la Pete în legătură cu un puşti care ne făcea necazuri şi pe care am încercat să-l sprijin. Era peste posibilităţile mele, dar Pete m-a ajutat internîndu-l într-un spital pentru tratament. A fost pentru prima oară cînd m-am folosit de relaţiile lui Nick şi de atunci Pete mi-a mai venit în ajutor şi în alte trei cazuri dificile. Nu m-ai refuzat niciodată, nu-i aşa?

– Am încercat să n-o fac, a răspuns Pete. Am venit aici să vorbesc cu tine, Tom. Am vrut să revedem împreună ce s-a întîmplat în confesional.

– Ai ascultat deja caseta, i-a reamintit Tommy.

– Da, şi ne-a fost de mare ajutor în cercetări. Totuşi, din ea n-am aflat impresiile tale, în timp ce necunoscutul vorbea. Mi-ar place să aflu ce gîndeai.

– I-am spus lui Nick tot ce mi-am amintit. Am relatat totul de cel puţin zece ori.

– Da, dar Pete vrea să te întrebe altceva, a intervenit Nick.

– În regulă. Dacă crezi că asta va ajuta, voi repeta totul.

Pete a zîmbit.

– Noah, de ce tu şi Laurant nu aşteptaţi în cealaltă cameră? Dar tu Nick, mi-ar plăcea să rămîi.

Laurant l-a urmat pe Noah spre uşă, apoi a întors capul exact cînd Pete şi-a deschis geanta.

– Pete? După ce terminaţi, aş putea să stau de vorbă cu tine între patru ochi?

– Sigur că da.

Noah a deschis uşile franţuzeşti şi le-a închis în urma lor. Monseniorul cobora de la etaj, ducînd un coş cu rufe murdare.

Fără o vorbă, Laurant i l-a luat din braţe şi a coborît din nou în pivniţă.

Auzind rîsul fratelui ei, şi-a dat seama că investigaţia încă nu începuse.

Pete acţiona ca şi cum avea tot timpul din lume. A început întrebîndu-l pe Tommy dacă a mai jucat fotbal american.

Tommy stătea pe marginea sofalei, în mod evident tensionat şi îngrijorat.

Pete l-a ajutat să se liniştească, discutînd despre spovedanie şi cînd discuţia s-a terminat, mai primise încă două mici informaţii, care se vor dovedi sigur de ajutor.

Necunoscutul folosea colonia *Obsession* a lui Calvin Klein.

Tommy uitase de asta. Şi totodată, a uitat şi zgomotul acela pe care l-a auzit.

Atunci şi-a închipuit că omul îşi pocnea degetele, pentru a-i atrage atenţia.

Dar Pete a sugerat că zgomotul a fost făcut de casetofon, cînd a fost pus în funcţiune.

Sculîndu-se în picioare, Pete a pus capăt discuţiei.

– Cînd te întorci la Holy Oaks, aş vrea să nu mai asculţi nici o spovedanie, cîtva timp.

– Cam cît ar însemna asta?

– Pînă cînd născocim noi o capcană, pentru a-l prinde.

Tommy i-a aruncat o privire lui Nick, apoi i s-a adresat lui Pete.

– Doar nu crezi că o să vină din nou să se spovedească?

– Sînt sigur că va încerca, a zis Pete.

Tommy a dat din cap neîncrezător.

– Nu cred. E prea riscant pentru el.

Nick, care pînă acuma stătuse neobişnuit de tăcut, a intervenit.

– El vede în asta o provocare. Consideră că ne este infinit superior tuturor, îţi aminteşti? Şi va încerca să o dovedească.

– Tom, indiferent dacă îţi place sau nu, el a stabilit cu tine o relaţie şi cred că vrea să te ţină la curent cu tot ce intenţionează să facă, a zis Pete. Un lucru ştiu sigur acuma. Acest necunoscut va merge cît de departe va fi nevoie, pentru a vorbi cu tine. Îşi doreşte admiraţia ta şi totodată să-ţi trezească dezgustul şi teama.

– În multe privinţe, eşti partenerul ideal pentru planurile lui, a adăugat Nick.

– De ce crezi asta?

– Vrea să fie cineva care să-i aprecieze gradul de inteligenţă.

Tommy însă nu era de acord:

– Ştiu că-ţi închipui despre mine că sînt încăpăţînat, dar îţi repet că eu continui să cred că greşeşti în legătură cu tipul acesta. Pur şi simplu mi se pare lipsit de sens ca el să dorească să ia din nou legătura cu mine. V-am ascultat argumentele şi ştiu că sînteţi experţi…

– Dar? a intervenit Nick.

– Dar ai uitat de ce a venit la mine prima oară. Avea nevoie să-i dau dezlegare de păcate şi n-a obţinut-o. Îţi aduci aminte?

Pete i-a aruncat o privire de simpatie.

– Nu, a venit la tine pentru că eşti fratele lui Laurant, a subliniat el. Şi nu are nevoie de iertarea păcatelor. Îşi bate joc de biserică, de cele sfinte şi de tine, Tom, mai ales de tine.

Tom părea foarte nefericit.

– Vă daţi seama că putea să-l găsească pe Monseniorul McKindry în confesional. Eu m-am oferit doar în ultima clipă să-i ţin locul.

– O, nu s-ar fi dus la McKindry, a zis Pete. Ştia că tu eşti în confesional, chiar înainte de a intra în biserică.

– Probabil că te-a văzut traversînd parcarea şi intrînd, a intervenit Nick. Şi dacă în confesional ar fi intrat Monseniorul, ar fi aşteptat cu răbdare altă ocazie.

– Nick are dreptate, a zis Pete. Acest om e foarte organizat şi răbdător. A cheltuit o groază de timp şi efort pentru a se apropia de tine şi de sora ta.

Ceva ce spusese Pete mai devreme a început să-l sîcîie pe Tommy:

– Ce ai înţeles cînd ai spus că ne-a transmis mesaje diferite?

– Am înţeles că, în mod deliberat, încearcă să ne facă să alergăm în mai multe direcţii, a explicat el. Pe casetă ne spune că e un fel de vînător, poate chiar un asasin în serie. Apoi ne spune că de-abia a început, ca apoi să sugereze că face asta de mult. Ne spune că a omorît o femeie, dar insinuează că există posibilitatea să mai fi fost şi altele. Dacă îţi aminteşti, a rîs cînd a spus că doar le-a rănit pe femeile dinaintea lui Millicent. Treaba noastră acuma este să ne dăm seama ce-i adevărat şi ce nu.

– Cu alte cuvinte, s-ar putea ca totul să fie minciună, sau totul să fie adevărat.

– Tommy, încearcă să înţelegi că la păduchii ăştia, deseori totul e numai fantezie. Deseori, a accentuat Nick. Pe individul acesta fantezia îl guvernează. S-ar putea ca totul să fie numai în mintea lui, dar trebuie să acceptăm şi că Millicent a existat totuşi şi că el a torturat-o şi a ucis-o.

– Iar acuma vrea să-şi desfăşoare fanteziile pe Laurant?

Pete a dat din cap.

– Chestiunea e urgentă. Şi are nevoie de un motiv pentru a vorbi din nou cu tine.

– Ce încerci să-mi spui?

Ochii lui Pete, a observat el, erau plini de tristeţe.

– Dacă ceea ce ne-a spus e adevărat, atunci sînt sigur că a plecat în căutarea alte femei.

– A spus că va încerca să găsească pe altcineva, pentru a o înlocui pe Laurant... pentru moment, a fost de acord Nick.

Tommy şi-a plecat fruntea.

– Dumnezeule mare, a şoptit el. Şi apoi va veni să-şi mărturisească păcatul, nu-i aşa?

– Nu. Va veni să se laude.

CAPITOLUL 12

Prostituata Tiffany Tara Tyler era mîndră de profesiunea ei. Cu mult timp în urmă a aflat că trebuie s-o lase mai moale cu morala, dacă vrea să obţină un loc în lumea aceasta rece şi duşmănoasă.

De altfel, faptul că nu era ruşinoasă a făcut-o să străbată drumul lung ce o despărţea de parcarea TIR-urilor din Sugar Creek – unde şi-a desfăşurat la început activitatea.

Aşa că nimic, nici chiar explozia anvelopei ruginitei ei maşini Chevy Caprice 1982, n-o descuraja.

A condus cu viteză şi s-a simţit bine, şi aceasta deoarece era al dracului de sigură că în curînd viaţa ei se va schimba în mod radical.

O, ştia că e pe cale să ajungă o lepădătură, conform părerii mamei ei – după ce a prins-o în baie cu Kenny Martin, a hotărît că fiica ei e condamnată la focul etern al iadului – dar Tiffany îşi pusese în cap să nu-i mai pese nici cît negru sub unghie de părerea nebunei, bătrînei şi sleitei ei mame.

Ştia în ce constă talentul ei şi credea din toată inima că, dacă va munci din greu, va reuşi.

Cine ştie? Poate că peste doisprezece ani, cînd va fi de treizeci de ani, va ajunge milionară, ca Heidi Fleiss, patroana de bordel pe care o admira atîta pentru că reuşise să cunoască aşa multe stele de cinema.

Tiffany punea pariu că aceştia o tratau pe Heidi ca pe una de-a lor şi poate că, după ce terminau de făcut sex, o scoteau în oraş pentru o cină, într-unul din restaurantele alea moderne şi scumpe.

Tiffany îşi amintea momentul exact cînd viaţa ei a primit epifania – cuvîntul l-a găsit în dicţionar – adică, după ce a citit articolul din revista *Mademoiselle*.

Se afla în salonul de coafură a lui Suzie, făcîndu-şi permanent şi arzîndu-şi astfel părul ei lung vopsit blond şi ondulat natural.

Pentru a-şi îndepărta gîndurile de la ţeasta ce o ustura, a luat o revistă şi a început să citească un articol, al cărui titlu *„Cunoaşte-ţi calităţile”* nu-i spunea nimic.

Dar nu putea să existe un mesaj mai clar. Fă ceea ce poţi să faci mai bine.

Schimbă ce nu-ţi place la tine. Şi foloseşte-ţi calităţile, pentru a obţine ce vrei. Dar, mai mult decît orice, acţionează.

Fiecare cuvînt i s-a imprimat în inimă, şi din ziua aceea oriunde mergea ducea cu ea revista, furată de acolo.

Şi acuma, ca întotdeauna, era împăturită în geanta ei uzată Vuitton, alături de noul telefon mobil pe care dăduse două sute de dolari, dar cu care obţinea servicii telefonice gratis timp de trei luni, dacă rămînea pe teritoriul SUA.

Lui Tiffany îi plăcea să creadă că e dotată cu percepţii extrasenzoriale şi după ce a citit articolul acela, a fost încredinţată că e predestinată unor fapte măreţe.

Şi totul a început chiar din următoarele două zile, cînd şi-a făcut rezervarea la *Holidome*. Tarifele motelului erau cam pipărate, dar merita.

Holidome se afla pe autostradă, peste drum de cabinetul medicului, aşa că nu trebuia să meargă prea mult pe jos după ce-şi făcea opeaţia.

Cînd şi-a cumpărat telefonul – după ce a văzut o fotografie a lui Heidi Fleiss cu un telefon mobil în mînă şi şi-a dat seama că era un obiect preţios şi important, pe care fiecare fată trebuia să-l posede dacă intenţiona să se deplaseze în diverse locuri – a şovăit dacă să ia sau nu două sute din cei 2.400 de dolari, de care avea nevoie pentru a obţine balcoanele dorite.

Acuma avea la ea toţi cei 2.200 de dolari rămaşi. Nici n-a îndrăznit să încerce să-i ascundă în rulotă, unde tatăl ei vitreg, cu nasul lui roşu ca sfecla şi spart în două locuri, putea să-i adulmece ca un cîine de vînătoare special dresat.

I-ar fi cheltuit pe unul din chefurile alea de beţivani, care întotdeauna se sfîrşeau la închisoare. Şi dacă nu i-ar fi găsit el, mama ei sigur ar fi reuşit.

Îi scotocea în permanenţă printre lucruri, căutînd dovezi cît mai convingătoare că fiica ei e tîrfă.

Apoi s-ar fi simţit datoare să doneze banii predicatorului ăluia, care propovăduia în gura mare mîntuirea şi pe care îl urmărea tot timpul la televizor.

Nu, Tiffany nu-şi putea risca banii cîştigaţi atît de greu şi care îi garantau schimbarea viitorului. Îi avea la ea pe toţi, în numerar.

I-a împărţit în două şi a înghesuit cîte 1.100 de dolari în fiecare din cupele sutienului ei Wonderbra 32AA, lucru care n-a ajutat însă aproape cu nimic la îmbunătăţirea siluetei ei, avînd în vedere pieptul plat pe care îl avea.

În mod sigur însă, noile balcoane vor schimba totul. Era sigură de asta.

Caută şi schimbă tot ce poţi schimba – asta era cheia succesului.

Ca cele mai multe fete de optsprezece ani, avea visuri măreţe.

Întotdeauna şi-a urmărit atingerea scopurilor şi balcoanele cele mari făceau parte integrantă din planurile ei de viitor.

N-a spus nimănui, nici chiar celei mai bune prietene, Louann, că cel mai frumos vis al ei era să apară pe afişul din revista *Playboy*.

Apoi *Penthouse* era următorul pas, după care *Hustler,* fiind hotărîtă să apară în fiecare din afişele lor centrale.

Toţi bărbaţii din Sugar Creek citesc revistele astea – de fapt nu le prea citesc.

Le iau cu ei la baie, pentru a se elibera în timp ce privesc îndobitociţi femeile alea goale.

Era convinsă că le vor ieşi ochii din orbite cînd o vor vedea pe ea zîmbind sfioasă, în splendida ei goliciune şi dotată cu noile balcoane mărimea 36D.

N-avea idee cîţi bani ieşeau pozînd pentru afişul din mijloc, dar desigur mult mai mulţi decît scotea acuma făcînd strip tease.

N-a fost niciodată preferata clienţilor din cauză că avea un piept atît de plat.

Vera, una dintre fete, primea întotdeauna de trei ori mai mult bacşiş, pentru că era foarte dotată şi bărbaţilor le plăcea să-şi vîre feţele între sînii ei enormi.

Tiffany trebuia să-şi suplimenteze veniturile prestînd diverse servicii de suflător, ascunsă pe după ghenele de gunoi.

E foarte talentată în jocurile orale – poţi întreba pe oricare dintre băieţii din Sugar Creek şi chiar pe doctorul care îi va da noile ei balcoane.

A fost atît de impresionat de măiestria ei, că i-a redus din preţul implantului.

Tiffany îşi dădea seama că va trebui să-l impresioneze din nou pe doctor, pentru a-i mai face o reducere, cu cei două sute de dolari care îi lipseau şi dacă va refuza, va trebui să-l ameninţe că va avea o mică discuţie cu soţioara lui, care stătea cîţiva metri mai departe, la biroul din faţă răspunzînd la telefon, în timp ce ea, dincolo de paravan, înspuma intimităţile bunului medic.

Într-un fel sau altul, în următoarele două zile îşi va primi balcoanele cu noua mărime 36D.

Cauciucul desumflat era doar o piedică temporară, dar a imobilizat-o pe marginea autostrăzii. În timp ce sufla furioasă în ventilul camerei, a observat o dubiţă venind spre ea.

N-a vrut să-şi folosească noul telefon pentru a chema mecanicii să o remorcheze.

Trăgîndu-şi în jos fusta de spandex de un roz înflăcărat, şi-a pus mîinile în şold, balansîndu-se pe tocurile cui de un roz tot atît de înflăcărat, ce-i distrugeau picioarele dar o făceau să arate foarte bine, prefăcîndu-se că e o femeie neajutorată, în căutare de sprijin.

Spera ca dubiţa să fie condusă de un bărbat, deoarece cu bărbaţii putea să facă întotdeauna ce voia, imediat ce descopereau cît e de talentată.

Privind cu coada ochiului, suspină zgomotos de uşurare cînd dubiţa s-a oprit în spatele maşinii ei şi l-a văzut pe bărbatul acela frumos zîmbindu-i.

Tiffany Tara Tyler şi-a îndreptat spatele, a arborat expresia cea mai seducătoare şi s-a îndreptat spre dubiţă cu un mers caracteristic.

Aşa cum a presimţit, viaţa ei era pe cale să se schimbe radical.

Şi pentru totdeauna.

CAPITOLUL 13

Pentru Laurant, asta semăna foarte mult cu participarea la o şedinţă de psiho-terapie: În Holy Oaks nu existau psihiatri.

Totuşi, multe persoane pe care le cunoştea ar fi avut nevoie de cîteva lungi discuţii cu un medic „de cap".

Îi veni imediat în minte Emma May Brie – cu acelaşi nume ca brînza franţuzească.

Era candidatul perfect la psihanaliză.

Femeie drăguţă dar ciudată, purta drept pălărie oriunde se ducea, pe ploaie sau pe soare, o casketă de baie albastră decorată cu margarete albe.

Nu o lua de pe cap decît o oră, în dimineţile de marţi cînd îşi făcea părul la *Madge's Magic,* salonul de coafură local care garanta fiecărei cliente „volum". Emma May confirma această promisiune.

Cînd ieşea de la coafor, părul ei cărunt şi fragil avea într-adevăr de două ori volumul obişnuit, dar asta numai pînă cînd îşi punea din nou cascheta cu margarete, pe care o purta peste tot.

Mai erau şi alţi localnici care ar fi avut nevoie să beneficieze de un psihiatru bun, dar adevărul este că, dacă faimosul doctor Morganstern s-ar hotărî să-şi deschidă cabinet particular şi să-şi agaţe plăcuţa pe Main Street, nimeni nu s-ar fi dus să-l consulte, niciodată.

Nu se făcea. Problemele lor nu erau niciodată discutate cu străinii şi oricui care se credea deosebit, i se făcea vînt cînd începea să „trăncănească".

Ce-l făcea pe Pete să întîrzie atît de mult? A rugat-o să-l aştepte în sufragerie, dar asta acum cel puţin zece minute, iar ea era atît de agitată, încît nu putea să stea locului.

Tocmai se hotărîse să coboare din nou în pivniţă şi să termine de sortat rufele, cînd uşa batantă din spre bucătărie s-a deschis.

– Regret că te-am făcut să aştepţi, s-a scuzat Pete intrînd, dar Monseniorul şi cu mine ne-am uitat vorbind şi n-am vrut să întrerup povestea pe care mi-o spunea despre unul din enoriaşii lui.

Apoi a închis uşile duble ce dădeau spre culoar, pentru a nu fi deranjaţi.

Deşi ea a solicitat întîlnirea, acuma îi era frică, pentru că ştia ce voia să-l roage şi o parte din ea era îngrozitor de speriată că el va accepta.

– Acum sîntem singuri, a remarcat el aşezîndu-se.

Îi era imposibil să stea liniştită şi bătea cu piciorul în podeaua de scînduri, atît de cu forţă încît genunchiul ei făcea să se clatine masa.

Cînd şi-a dat seama că acest lucru trăda de fapt starea ei psihică, a făcut efortul de a se opri.

Dar n-a putut să se relaxeze, aşa că a rămas dreaptă ca un băţ şi ţeapănă ca un cadavru, în scaunul neconfortabil ce scîrţîia strident la fiecare mişcare.

Lumina soarelui se filtra prin perdelele demodate de dantelă, stil victorian, iar aerul mirosea vag a mere răscoapte.

Un vas mare oriental, încărcat cu fructe, se afla în mijlocul mesei.

Pete nu dădea semne de grabă. A deschis discuţia întrebînd-o cum se descurca.

– Totul e în regulă. Putea oare să-şi dea seama că minte?

Răspunsul a fost urmat de tăcere. El a continuat să aştepte răbdător să-şi adune gîndurile şi să-i spună ce avea în cap.

Ea însă se simţea prost, fiindcă avea aşa greutăţi în formularea cuvintelor.

Ceea ce acum o jumătate de oră părea un plan perfect, acuma era o totală harababură.

– Ai schiat vreodată?

Dacă Pete a fost surprins de întrebare, n-a arătat.

– Nu, de fapt, n-am schiat. Totuşi întotdeauna mi-am dorit să încerc. Dar tu?

– Da, obişnuiam să schiez foarte des. Şcoala pe care am frecventat-o era înconjurată de munţi.

– Ai fost la un internat în Elvleţia, nu-i aşa?

– Da. Şi de cîte ori puteam, urcam pe munte. Îmi place să schiez şi de fapt sînt o schioare destul de bună. De cînd am venit în America, am fost pe pîrtiile din Colorado de cîteva ori. Întotdeauna îmi aduc aminte cum m-am simţit prima dată, cînd am luat telefericul şi am urcat în vîrful unei pîrtii negre... ei numesc pîrtiile cu culori, după gradul de dificultate. Verzi pentru începători, albastre pentru schiorii medii şi negrele sînt rezervate celor experimentaţi, care le consideră o provocare. Mai sînt şi alte grade, ca diamant şi dublu diamant, a continuat ea. Oricum, prima oară cînd m-am aflat pe marginea a ceea ce părea să fie o pantă foarte abrubtă, am avut nevoie de un timp îndelungat pentru a-mi aduna curajul să-mi dau drumul. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost pe stîncile de la Dover. Acestea par că vin spre tine. Eram îngrozită... dar hotărîtă.

– Şi a vorbi cu mine e ca şi cum ai sta din nou pe marginea prăpastiei? a întrebat-o Pete.

Ea a dat afirmativ din cap.

– Da, asta... pentru că ştiu că, exact ca şi în vîrful colinei, odată ce-ţi dai drumul, nu mai există posibilitate de întoarcere.

Apoi s-a făcut tăcere, după care Laurant a reluat discuţia.

– Cred că trebuie să încep prin a fi foarte sinceră, nu-i aşa? Altfel ţi-ai pierde timpul cu mine degeaba. Ţi-am spus că totul e în regulă, dar nu-i adevărat. Simt în mine un asemenea haos, că sînt complet zăpăcită.

– E de înţeles.

– Cred că da, a acceptat ea. La tot ce mă pot gîndi este... el. Şi nu mă pot concentra. Cînd spălam rufele Monseniorului, mă gîndeam la ce voiam să te întreb, şi, înainte de a-mi da seama ce fac, am vărsat din

greşeală peste cearşafuri o sticlă întreagă de înălbitor. O sticlă foarte mare de înălbitor, a subliniat ea.

Pete a zîmbit.

– Gîndeşte pozitiv. Vor fi albe şi frumoase.

– Da, dar cînd le-am pus în maşină aveau dungi verzi şi albastre.

El a rîs.

– Vai de mine!

– Trebuie să-i cumpăr o garnitură nouă. După cum poţi vedea, am nişte neplăceri...

– Dintr-un anumit motiv?

– Da. Mintea mea o ia razna şi mă simt atît de vinovată.

S-a auzit o bătaie în uşă şi Monseniorul a băgat capul înăuntru.

– Laurant, mă duc la spital să fac obişnuita vizită. Nu voi lipsi prea mult, iar doamna Krowski trebuie să sosească. Eşti aşa bună să primeşti tu mesajele telefonice, pînă vine ea? De urgenţe se poate ocupa Părintele Tom.

– Da, desigur, Monseniore.

Pete s-a sculat în picioare.

– O clipă, Monseniore.

Scuzîndu-se, a ieşit pe hol şi l-a strigat pe Noah. Laurant a auzit paşi pe scară şi apoi pe Pete:

– Roagă-l pe agentul Seaton să-l conducă pe Monsenior cu maşina şi să rămînă cu el.

Bătrînul preot s-a împotrivit ideii de a avea escortă, argumentînd că putea să-şi conducă singur maşina, dar Pete l-a întrerupt amabil, insistînd cu fermitate să fie însoţit de agent.

După ce Monseniorul a realizat că nu avea sens să mai protesteze, a acceptat împotriva voinţei lui.

Scuzîndu-se, Pete s-a întors la Laurant. Nick l-a urmat în sufragerie, a închis uşa în urma lui şi apoi s-a sprijinit de ea.

Încrucişîndu-şi braţele pe piept, i-a făcut cu ochiul, iar prin limbajul trupului i-a demonstrat foarte clar că n-are de gînd să plece în grabă.

– Vrei să vorbeşti cu Pete? l-a întrebat ea.

– Nick a cerut să ni se alăture, a răspuns Pete. I-am spus că asta depinde de tine.

Ea a ezitat o clipă.

– În regulă. Dar, Nick, i-a cerut ea privindu-l drept în ochi, aş aprecia foarte mult dacă nu m-ai întrerupe şi n-ai protesta cînd o să auzi ce spun. Promite-mi.

– Nu.

– Pardon?

– Am spus, nu.

Apoi controlul conversaţiei a fost preluat de Pete.

– Ai spus că te simţi vinovată. De ce ?

Hotărînd să-l ignore pe Nick, a privit la desenul delicat cu trandafiri de pe vasul oriental şi i-a răspuns.

– Aş vrea să fug şi să mă ascund pînă îl prindeţi şi mi-e ruşine că doresc aşa ceva.

– N-ai de ce să-ţi fie ruşine, fiindcă dorinţa ta de a fugi e normală, a liniştit-o Pete. Sînt sigur că şi eu aş simţi la fel.

Dar ea n-a cedat.

– Nu, tu nu te-ai simţi aşa. Reacţia mea e de laşitate şi egoism.

Neliniştită, s-a sculat şi s-a îndreptat spre fereastră.

Ridicînd perdeaua de dantelă, s-a uitat afară chiar în momentul în care Monseniorul se aşeza pe locul din spate al sedanului negru.

– Eşti prea dură cu tine, a comentat Pete. Frica nu e un defect, Laurant. E un mecanism de autoapărare.

– El bîntuie acuma... căutînd o altă femeie, nu-i aşa?

Nici Pete, nici Nick n-au răspuns.

– Pleacă de la fereastră, i-a poruncit Nick.

S-a retras imediat, dînd drumul perdelei.

– Ţi-e teamă că supraveghează prezbiteriul? Apoi a făcut un pas spre Nick. Spuneai că ai impresia că a terminat ceea ce avea de făcut aici şi că a plecat acasă.

– Nu, a corectat-o Nick. Ţi-am spus că probabil a plecat. Şi nu vreau să riscăm nimic.

– De aceea i-aţi dat Monseniorului escortă, astăzi? Da, sigur că da.

– Atîta timp cît tu şi cu Tom sînteţi aici, Monseniorul va avea un agent de pază, a interveni Pete.

– Îl pîndeşte vreo primejdie?

– E o măsură de prevedere... a insistat el.

– Omul acesta... e pe cale să omoare altă femeie, în curînd, nu-i aşa?

Pete şi-a ales cu grijă cuvintele cînd i-a răspuns.

– Pînă ce nu putem dovedi contrariul, trebuie să acceptăm că i-a spus lui Tom adevărul. Deci, răspunsul este afirmativ, va face în curînd altă victimă.

– O va tortura şi o va ucide. Parcă se prăbuşea tavanul peste ea. A tras adînc aer în piept, încercînd să se stăpînească. Şi nu se va opri doar la una, nu-i aşa? Va continua să ucidă, iar şi iar.

– Vino încoace şi stai jos, Laurant, a intervenit Pete.

După cum i s-a cerut, s-a aşezat pe scaunul din faţa lui, cu mîinile încleştate pe genunchi.

– Am un plan.

El a dat din cap înţelegător.

– Eşti gata să te lansezi din vîrful muntelui, nu-i aşa?

– Cam aşa ceva, a acceptat ea. Încă mai vreau să fug, dar n-am s-o fac. Cu coada ochiului l-a văzut pe Nick înţepenind. Vreau să-l prindem.

– O să-l prindem noi, a asigurat-o Pete.

– Dar pot să vă ajut şi eu. Şi chiar trebuie să vă ajut. Dintr-o mulţime de motive. În primul rînd şi cel mai important, e vorba de femeile acelea care habar n-au că monstrul îşi caută o nouă victimă. Ele sînt principalul motiv pentru care nu trebuie să mă ascund.

Pete s-a încruntat.

Cînd l-a văzut dînd din cap, a ştiut că a ghicit ce vrea, aşa că s-a grăbit să continue, înainte ca el să pună capăt discuţiei.

– Pot să fiu foarte încăpăţînată şi dîrză şi odată ce am luat o hotărîre, nu renunţ. De cînd mă ştiu, alţii mi-au controlat existenţa. După ce a murit mama, avocaţii care s-au ocupat de tutelă au luat toate hotărîrile în locul meu. Asta avea o raţiune atunci cînd eram mică, dar pe măsură ce creşteam, tacticile lor dictatoriale au început să-mi displacă. În mod clar nu erau interesaţi de felul cum mă simţeam, aşa că am vrut să intervin în luarea hotărîrilor, dar nu mi s-a permis. Ei hotărau ce şcoală să urmez, unde să locuiesc şi cît de mult sau cît de puţin pot să cheltuiesc. După ce a făcut o pauză pentru a-şi trage sufletul, a continuat: Mi-a luat foarte mult timp să ies de sub controlul lor, dar pînă la urmă am reuşit şi am găsit un loc căruia simt că-i aparţin... realmente îi aparţin. Iar acuma monstrul acesta încearcă să mă lipsească de el. Nu-l pot lăsa să facă aşa ceva. Nu vreau.

– Şi ce vrei să fac?

– Să mă foloseşti, i-a scăpat ei exclamaţia. Întinde-i o cursă şi foloseşte-te de mine pentru a-l prinde.

– Nu eşti în toate minţile? a explodat Nick.

A sesizat furia din vocea lui, dar a încercat să nu-l bage în seamă. Îşi ţinea ochii aţintiţi pe Pete.

– Ajută-mă să-mi conving fratele că trebuie să mă întorc la Holy Oaks. Acesta e primul pas. Nici nu-ţi imaginezi cît de speriată sînt, dar după cum văd eu situaţia, nu am pur şi simplu de ales.

– Pe dracu' nu ai, a intervenit Nick.

I-a aruncat o privire.

– Singurul mod de a-mi relua viaţa dinainte este să preiau controlul acţiunilor mele.

– Nici nu se pune problema, a insistat Nick.

– Ba se pune, a replicat ea surprinsă de cît de calmă devenise. Pete, dacă după ce i-a spus fratelui meu să mă ascundă, eu mă duc totuşi acasă, nu-ţi dai seama că el va vedea în asta o provocare?

– Sigur, în mod cert asta va vedea, a fost Pete de acord. Pentru el este un joc. Dacă nu, de ce l-ar fi menţionat pe Nick? Ştie că lucrează în FBI şi vrea să dovedească că e mult mai inteligent decît oricare dintre noi.

– Deci, dacă mă întorc la Holy Oaks, va crede că-i joc cartea, nu-i aşa?

– Da.

– Nici nu se pune problema să te întorci acasă, pînă ce ticălosul ăsta nu va fi mort sau după gratii, a intervenit Nick.

– Îmi dai voie să termin şi după aceea să vorbeşti?

Îşi ţinea privirea aţintită asupra lui. Arăta ca şi cum voia s-o tragă de pe scaun, să o tîrască în hol şi să

încerce să-i bage minţile în cap. Era exact felul de rezistenţă la care s-a aşteptat.

– Pete, tu poţi să intri în mintea lui. Poţi să-ţi dai seama pe ce butoane să apeşi pentru a-l face să vină după mine şi dacă îl înfurii destul de tare... le va lăsa pe celelalte femei în pace. Cel puţin aşa sper. Tu şi cu Nick puteţi să-i întindeţi o cursă. Faceţi astfel de lucruri tot timpul, nu-i aşa? Holy Oaks e un oraş mic. Există doar o autostradă care duce spre el. Nu cred că ar fi prea greu să închideţi accesul în oraş, dacă e nevoie de asta.

– Laurant, îţi dai seama.... a început Pete.

– Da, ştiu ce se poate întîmpla şi te asigur că nu-i voi da ocazia. Voi face exact ce-mi vei spune tu să fac. Promit. Lasă-mă doar să vă ajut să-l prindeţi, înainte de a ucide din nou.

– Folosindu-te pe tine drept momeală, a subliniat Pete.

– Da, a răpuns ea repede. Da, a repetat apoi hotărîtă.

– Categoric ţi-ai ieşit din minţi. Şi nici nu-ţi dai seama de asta, s-a repezit la ea Nick.

– Planul are raţiune, a argumentat ea

– Ce plan? a întrebat el. Nici nu ai un plan.

– Nicholas, calmează-te.

– Pete, vorbim despre punerea surorii celui mai bun prieten al meu într-o situaţie...

– Poate că ar trebui să te opreşti să te mai gîndeşti la mine ca la sora lui Tommy, i-a sugerat ea. Şi să începi să gîndeşti ca un poliţist. Ai acuma o ocazie minunată.

– Să te folosim drept momeală, a repetat el spusele lui Pete, dar spre deosebire de şeful lui, vocea nu-i era calmă. Era aproape un strigăt.

– Eşti aşa bun să cobori vocea? Nu vreau ca Tommy să audă ce vorbim, pînă ce nu am luat o hotărîre.

După ce i-a aruncat o privire rapidă, Nick a început să măsoare camera cu paşi mari.

Laurant se baza pe Pete pentru a-i deveni aliat şi oricît de rău i se părea lui Nick planul ei, ştia că reacţia fratelui ei va fi de zece ori mai rea.

Ştia deci că trebuie să-l convingă pe Pete.

– Nu am de gînd să-mi petrec restul zilelor ascunzîndu-mă. Ştim amîndoi că nici n-ai fi aici, dacă n-ar fi fost Nick şi Tommy. Cu toate sarcinile pe care le ai, nu poţi lăsa totul şi să alergi de fiecare dată cînd afli că sînt ameninţată. Nu-i aşa?

– Din păcate, în ziua de azi nu avem suficienţi oameni pentru a rezolva tot ce se iveşte, a admis el.

– Timpul tău e preţios, aşa că m-am gîndit că am putea să accelerăm totul.

Putea să jure că a văzut în ochii doctorului o sclipire de aprobare.

– Şi ce propui?

– Să-l înnebunim.

Nick s-a oprit din mers şi s-a uitat la ea cu o privire neîncrezătoare.

– E deja nebun, a intervenit el. Şi tot aşa eşti şi tu, dacă îţi închipui că Tommy şi cu mine te vom lăsa să intri în joc. Pentru nimic în lume, Laurant. Asta nu se va întîmpla.

Ea s-a întors spre Pete.

– Ce i-ar provoca o astfel de reacţie? Ce l-ar face să-şi iasă din sărite? Cum am putea să-l facem atît de furios încît să-şi piardă controlul?

– Ascultînd banda pot să-ţi spun că necunoscutul e teribil de încrezut şi deci pentru el e important ca lumea să-l creadă inteligent. Orice fel de critică l-ar înfuria. Dacă ai vorbi despre el în mod deschis prin oraş, dacă le-ai spune tuturor cît de nebun e, cred că asta ar grăbi lucrurile. Va dori să vină repede după tine, să te facă să taci. Bate-ţi joc de el şi-l vei înfuria.

– Altceva, ce aş mai putea să fac?

– Stîrneşte-i gelozia. Dacă va crede că eşti implicată într-o poveste romantică şi intimă cu alt bărbat, va vedea în asta o trădare.

Ea l-a aprobat.

– Pot să-l fac gelos. Ştiu că pot. Adu-ţi aminte ce a spus. Cum l-a trădat Millicent cochetînd cu alţi bărbaţi şi cum a trebuit s-o pedepsească. Pot să flirtez cu oricare bărbat din oraş.

Pete a dat din cap.

– Cred că ar fi şi mai eficient dacă ar fi vorba doar de unul singur, pe care călăul să creadă că-l iubeşti.

L-a aşteptat să continue. Dar Pete a început să bată cu degetele în masă, în timp ce derula în minte toate posibilităţile.

– L-a menţionat nominal pe Nick. A riscat deci ca Tommy să se adreseze FBI-ului pentru a interveni, aşa că aparent doreşte să ne implice în jocul lui. Pete şi-a frecat bărbia cu mîna. Să-i jucăm cartea şi să vedem unde vom ajunge.

– Ce înseamnă asta?

– Să-l lăsăm să creadă că el conduce jocul, a explicat Pete. Mă întreb cum s-ar simţi dacă şi-ar închipui că mărturisirea din confesional v-a făcut pe tine şi pe Nick să vă îndrăgostiţi. Jocul lui atît de cu grijă conceput ar sări în aer şi asta sigur l-ar înnebuni. E o idee interesantă. A dat gînditor din cap adăugînd: Tu şi cu Nick trebuie să vă comportaţi ca o doi îndrăgostiţi. Aceasta l-ar face pe călău să-şi iasă din fire.

Pete şi-a mai îndulcit ideea: Dacă e ceea ce spune că e...

– Nick... a început ea.

– N-avem nici o şansă să creadă aşa ceva, a intervenit Nick. Ne-am întîlnit cu această ocazie pentru prima oară. Şi ne-am îndrăgostit peste noapte? Sincer, Pete, n-o să meargă.

– De fapt nu ne pasă dacă va crede sau nu, a explicat răbdător Pete. Scopul este să ne batem joc de el şi de micul lui plan. Dacă tu şi cu Laurant vă comportaţi ca doi îndrăgostiţi, ar putea să creadă că vă bateţi joc de el. Şi n-are să-i placă asta, cîtuşi de puţin. Vi-o garantez.

Nick a dat îndărătnic din cap.

– Nu. E prea riscant.

– Nu eşti deloc rezonabil, a protestat Laurant.

– Eu nu sînt rezonabil? N-ai nici cea mai vagă idee de ce sînt capabili ticăloşii ăştia... habar n-ai.

– În schimb, tu ştii de ce sînt în stare, a subliniat ea. Şi ai putea să faci în aşa fel încît să nu fiu în pericol.

Sprijinindu-se cu mîinile de masă, s-a aplecat spre ea şi a dat iar din cap.

– Nu te-ai informat înainte de a lua această hotărîre şi deci nu ştii cu ce te confrunţi. În astfel de ocazii nu există posibilitatea unor planuri sigure. Nu-i aşa, Pete? Aminteşte-ţi cazul Haynes. De ce nu-i vorbeşti despre planul acela atît de sigur?

Pete n-a răspuns pentru moment, gîndindu-se cît de multe ar putea să-i spună.

– Înainte de a lucra în FBI, oamenii ca Haynes erau numiţi psihopaţi şi în mod cert asta erau. În zilele noastre însă, Haynes ar putea fi numit asasin organizat – adică opus unuia dezorganizat. Era meticulos în planificare şi deosebit de inteligent. Întotdeauna alegea ca victimă o străină, o urmărea luni de zile pînă ce se familiariza cu toate obiceiurile ei. N-o contacta şi n-o avertiza, aşa cum a făcut călăul nostru cu tine. Şi cînd era în sfîrşit pregătit, o ademenea pe femeia aleasă de el într-o zonă izolată, unde nimeni nu putea să-i audă ţipetele. Ca multora dintre asasinii organizaţi, lui Haynes îi făcea plăcere să-i prelungească agonia cît mai mult posibil. Asta, vezi tu, îi mărea satisfacţia, iar după ce o omora, îi ascundea întotdeauna cadavrul. Aceasta e cea mai importantă diferenţă dintre un asasin organizat şi unul dezorganizat, a explicat el. Cea mai mare parte a asasinilor dezorganizaţi lasă cadavrele la vedere şi uneori chiar şi arma pe care au folosit-o.

– Şi întotdeauna păstrează o amintire oarecare. De altfel... majoritatea fac asta, pentru a-şi reîmprospăta fanteziile şi a avea dovada felului cum i-a prostit pe toţi, mai ales autorităţile. Dacă nu ne-ar fi contactat soţia lui, cred că Clay Haynes ar fi continuat să ucidă ani de-a rîndul, pînă la moarte. Era inteligent.

– Pentru a-l prinde, i s-a întins o cursă. Soţia lui a descoperit amintirile păstrate de el într-un cufăr vechi şi a hotărît să ne ajute. Îi era groază de bărbatul ei şi pe bună dreptate şi era hotărîtă să-l bage după gratii. În timpul săptămînii, Clay călătorea. Era comis voiajor pentru produse farmaceutice şi se întorcea întotdeauna acasă vineri după-amiază. Au crezut că au suficient timp, aşa că au lăsat-o pe doamna Haynes să-şi împacheteze lucrurile, înainte de a o muta într-o casă sigură. Cu ea era un poliţist, iar alţii doi stăteau în faţa casei. Clay însă i-a luat prin surprindere, venind acasă mai devreme ca de obicei. La interogatoriu ne-a mărturisit că s-a dus direct în pivniţă şi a văzut dintr-o privire că cineva i-a umblat printre trofee. S-a strecurat

în camera de zi prin spatele agentului, l-a omorît şi apoi şi-a îndreptat mînia asupra nevestei. Cînd poliţistul din casă n-a mai răspuns la telefon, ceilalţi doi s-au grăbit să intre, dar era prea tîrziu. Clay îşi făcuse treaba cu ea.

– Pur şi simplu a măcelărit-o, a completat Nick. Şi în mod cert, n-a murit prea repede.

Laurant a închis ochii. Nu mai voia să audă nici un amănunt.

– Erai şi tu implicat în acest caz?

I-a răspuns Pete.

– Nick era nou la noi. Îşi terminase antrenamentul în secţia mea, iar la ora aceea colabora şi cu secţia de crime în serie, sub conducerea unui om foarte capabil cu numele Wolcott. Acesta l-a luat pe Nick cu el la locul crimei.

Laurant a observat tristeţea din ochii lui Nick şi a simţit deodată în piept o apăsare insuportabilă.

– Am văzut ce i-a făcut psihopatul ăla nevestei lui şi poliţistului, a confirmat Nick. Şi tot timpul cît i-a omorît pe agentul din casă şi a căsăpit-o pe ea, doi agenţi aşteptau afară. Nu te întrebi ce era în mintea ei, ştiind că salvarea era atît de aproape? Eu încă mă mai gîndesc la asta, a admis el. S-a dovedit că acţiunea l-a depăşit pe Wolcott. A doua zi şi-a dat demisia.

– Iar Haynes a reuşit să dispară, dar a fost arestat săptămîna următoare! a exclamat Pete.

– O săptămînă şi o zi prea tîrziu, pentru ca cineva să-i mai poată fi de folos nevestei lui, a intervenit Nick. Uneori lucrurile pot merge foarte rău şi planurile cele mai sigure...

– Înţeleg riscurile, l-a întrerupt ea. Omul care mă vînează pe mine este şi el organizat, nu-i aşa?

– Da.

– Dacă este atît de deştept şi de organizat, nu-i aşa că s-ar putea să continue să omoare ani întregi?

– Unii o fac.

– Atunci cum poate vreunul dintre voi să pretindă că mai avem de ales? Femeia pe care o urmăreşte în momentul acesta... Este fiica, sau mama, sau sora cuiva. Trebuie să facem ceva.

– Pe dracu', a bombănit Nick. Te-ai gîndit la reacţia lui Tommy? Ce va zice, cînd îi vei vorbi despre planul acesta necopt al tău?

– De fapt, am crezut că ai dori să-i spui tu. Poţi să-i explici totul mult mai bine decît mine.

– Nu, n-am s-o fac.

Pete l-a privit pe Nick de aproape.

– Interesant, a remarcat el calm.

Acesta a interpretat greşit remarca.

– Probabil că nici tu nu crezi că ideea ei e viabilă. E curată nebunie.

– Nu, eu cred că interesantă e reacţia ta. Ţi-am spus deja ce cred despre implicarea ta în acţiunea asta, Nick. E o problemă prea personală.

– Ei da, într-adevăr, dar sînt în vacanţă. Pot să fac ce vreau.

Continuînd să-l privească, Pete a încercat să-şi determine agentul să fie logic.

– Laurant are dreptate. Trebuie să începi să gîndeşti ca un poliţist. Ai într-adevăr ocazia.

Ea şi-a dat seama că acuma are un aliat.

– O să vorbeşti cu fratele meu?

– Va trebui să obţii întîi cooperarea lui Nick.

– Asta nu se va întîmpla.

Ţîrîitul telefonului i-a izbit parcă timpanele. Totuşi, întreruperea a uşurat-o, de aceea s-a îndreptat în grabă spre telefon.

– Trei apeluri, Laurant. Lasă-l să sune de trei ori înainte de a ridica receptorul, a atenționat-o Pete.

Nu înțelegea de ce voia Pete să aștepte, dar a dat aprobator din cap și a continuat să înainteze pe coridor.

În partea opusă scărilor se afla o nișă mică, un fel de intrînd. Și în această firidă era așezată o masă Queen Anne.

Un telefon negru de birou se afla deasupra cîtorva anuare telefonice și alături era un blocnotes și un pix.

Cînd Laurant a ridicat receptorul, Nick a ieșit la rîndul lui pe hol.

– *Sfînta Fecioară a Milei*, a anunțat ea și a întins mîna după pix. Pot să vă ajut cu ceva?

Întîi a auzit un chicotit și apoi o voce copilărească a întrebat:

– Frigiderul vostru merge?

Cunoștea gluma și era hotărîtă să colaboreze.

– Da, de ce?

A urmat o nouă izbucnire de rîs și apoi un alt fel de voce a strigat:

– Atunci ar fi mai bine să-l oprești din drum.

Cînd Laurant a închis, rîsul încă se mai auzea în receptor. Nick o privea din ușă.

– Puști care fac glume la telefon, a explicat ea.

Telefonul a sunat din nou. În timp ce aștepta să se termine și cel de al treilea apel, i s-a adresat lui Nick.

– Cred că n-ar fi trebuit să-l încurajez. De data aceasta voi fi mai dură.

– *Sfînta Fecioară a Milei*. Pot să vă ajut cu ceva?

– Laurant. Pronunțarea numelui ei a fost însoțită de un suspin adînc.

– Da?

Atunci vocea de la celălalt capăt al firului a început să îngîne un cîntec parodiind melodia „Tipa

Bivolului". „Fată cu ochii verzi nu vii afară să ne jucăm, vino afară la joacă, vino afară la joacă. Fată cu ochii verzi nu vii afară să ne jucăm..." Îți place cîntecul meu, Laurant?

– Cine e la telefon? Punînd întrebarea s-a întors și s-a uitat la Nick.

– Frîngătorul de inimi, a ironizat-o vocea. Mi-e teamă că sînt pe cale să-ți frîng și frumoasa ta inimioară. Ți-e frică?

– Nu, nu mi-e frică, a mințit ea.

Se făcu mică atunci cînd i-a auzit hohotul. Acesta s-a oprit tot atît de brusc cum a început, după care a perceput un murmur.

– Vrei să mai auzi un cîntec?

Ea n-a răspuns. Nick tocmai alerga spre ea; mai auzea zgomote și pe scară, iar cu coada ochiului l-a văzut pe Pete privind-o din sufragerie.

Apoi vocea de la telefon a înghețat-o. Ținea receptorul atît de strîns în mînă, încît Nick a făcut un efort serios pentru a și-l apropia de ureche și a asculta împreună cu ea.

Apoi ea și-a dat seama că cineva imprima sau urmărea convorbirea.

De aceea i-a spus Pete să lase telefonul să sune de trei ori.

Trebuie deci să-l țină de vorbă cît mai mult posibil, i-a trecut ei prin minte, dar Dumnezeule, la sunetul acelei voci îi venea să arunce receptorul cît colo.

– Și cîntecul ăsta va fi tot atît de stupid ca cel pe care tocmai l-ai cîntat? a întrebat ea.

– A nu, nu, acesta sigur îți va plăcea. E așa de pur și... original. Ascultă bine.

A auzit un clic și apoi țipetele unei femei care-ți înghețau sîngele în vene.

Era cel mai oribil sunet pe care l-a auzit vreodată. Dacă Nick n-ar fi susținut-o, ar fi căzut grămadă pe duşumea, în timp ce țipetele femeii torturate îi pătrundeau în creier.

Erau aproape inumane şi păreau că nu se vor sfîrşi niciodată. Apoi, Laurant a auzit alt clic şi țipetele încetară.

– Intenționezi să-mi spui s-o las în pace? Am lăsat-o, să ştii. Am pus-o într-un groapă şi deasupra am aşezat cîteva pietre, pentru a recunoaşte locul, dacă voi dori vreodată s-o dezgrop. Uneori fac şi asta, să ştii. Îmi place să văd ce au devenit. Asta era o biată imitație de a ta, Laurant. Eşti gata să continui jocul şi acum?

Stomacul i s-a întors pe dos. Putea să simtă gustul fierei în gură.

– Care joc? a întrebat ea, încercînd tot ce putea pentru a face ca vocea să-i pară plictisită de el şi de convorbire.

– Ascunde-şi-caută. Tu te ascunzi şi eu te caut. Aşa se joacă jocul ăsta.

– Nu joc nici un joc cu tine.

– Ba da, ba da.

– Nu, l-a contrazis ea vehement. Mă duc acasă.

Individul a scos un țipăt strident, dar nu putea să spună dacă de furie, sau de bucurie.

Smulgînd telefonul din mîna lui Nick, şi-a îndreptat spatele şi a strigat în receptor:

– Vino şi ia-mă.

CAPITOLUL 14

În viață unele lucruri sînt prea reuşite pentru a le pune capăt. Ca un pahar cu limonadă rece într-o zi înăbuşitor de caldă şi umedă.

Sau ca o doamnă neajutorată, stînd pe marginea autostrăzii şi nefăcînd nimic altceva decît implorînd puțină atenție.

Numai că aia n-a fost doamnă şi în mod sigur va sfîrşi prin a-i părea rău că şi-a pierdut cu ea atît de mult din valorosul lui timp.

În schimb, a dat o bună întrebuințare casetei, nu-i aşa?

Probabil că totuşi valorosul lui timp n-a fost în întregime pierdut. Pe toți sfinții, au primit mesajul lui tare şi clar. Frîngătorul de inimi e om de cuvînt.

Întrebarea era cît timp le va trebui pentru a o găsi. Drace, a făcut tot ce trebuia, dar nu le-a oferit nici un reper.

Biata, biata Tiffany! Deodată izbucni într-un rîs pe care nu şi-l mai putea reține. Tîrfa n-a mai ajuns să-şi folosească telefonul cel nou, cu care se mîndrea atîta.

El însă l-a folosit, pentru a-şi suna iubita. Şi a stat pe fir destul de mult, încît catîrii să-şi dea seama pe ce nume e înregistrat.

I-a oferit ceea ce i s-a părut o înmormîntare potrivită ei. A aruncat-o într-o groapă nu prea adîncă, de lîngă autostradă.

Şanțul era năpădit de lăstăriş, ce împiedica vizibilitatea.

Catîrii o vor găsi probabil şi atunci vor şti dintr-o privire ce fel de femeie a fost.

I-a frînt inima şi apoi i-a scos-o. Acţiunea aceasta spontană l-a tulburat timp de cîteva minute, apoi şi-a dat seama ce grijuliu a fost să nu lase nici o urmă de sînge în dubiţă.

Sacii aceştia extraordinari Ziploc făceau treabă bună, dar – ca şi publicitatea făcută lor – erau prea bătători la ochi.

Va trebui să-şi amintească să trimită companiei o notă de laudă pentru micul şi isteţul lor produs.

Tină. Asta a fost femeia aia. Tină curată. Tocmai de aceea n-a păstrat nici o amintire de la ea.

Nu voia să şi-o amintească şi a lepădat-o cît mai departe.

De obicei, cînd întîlnea o posibilă viitoare victimă de valoare, se amuza urmărind-o şi antrenînd-o, dar dintr-o privire şi-a dat seama că aceasta a fost foarte folosită, aşa că a eliminat-o imediat.

Cine ţinea locul iubitei trebuia să fie pură şi inocentă, curată şi îndrăgostită.

O, da, va trebui să-l adore, sentiment fără de care nu se va stabili o relaţie temeinică între ei. Nu, ohoo!

A mai făcut-o înainte şi poate s-o mai facă.

Un val de furie pură îl luă prin surprindere, şocîndu-l. Apoi şi-a dat seama că-şi încleştase mîinile pe volan, aşa că şi-a impus să se liniştească.

Timpul şi eforturile lui erau risipite. Risipite. După ce îşi crease partenerul perfect, moartea ei l-a supărat îngrozitor.

Deşi n-a mai avut chef de sarcina neplăcută de a găsi şi a antrena o înlocuitoare, nu putea să rămînă aşa.

Nu, a trebuit să încerce s-o ia de la capăt, ceea ce însemna ore şi ore de planificări atente şi meticuloase. Trebuia studiat fiecare amănunt, fiecare dedesubt cît de mic.

Şi cercetat. Era atîta muncă de cercetare în treaba asta!

Avea nevoie să ştie totul despre ea. Totul! Cine îi erau prietenii şi rudele, cine ar fi suferit din cauza dispariţiei ei şi cui nu i-ar fi păsat.

Apoi trebuia să o izoleze şi să o scoată din minţi şi cînd punea mîna pe ea începea adevărata muncă. Ar fi ţinut-o încuiată.

Şi ar fi început procesul de antrenare încet şi agonizant, zi după zi, un antrenament nesfîrşit.

Ar fi fost crud şi neobosit, pînă ce ajungea exact ce voia el.

Era dureros, exista multă durere, dar în clipa în care ar fi înfrînt-o şi ar fi transformat-o într-un partener perfect, ea l-ar fi înţeles şi l-ar fi iertat.

De ce? Pentru că atunci l-ar fi adorat.

Furia nu-l lăsa în pace. Turbarea creştea neîncetat, rozîndu-i măruntaiele ca un vierme hămesit. Dar nu-şi putea permite să-şi piardă controlul, nu acuma.

Respiră adînc şi-şi porunci să se gîndească la ceva plăcut.

Cu micuţa Tiffy a fost aşa de uşor, cum era de prevăzut. Nici un fel de provocare.

Nici măcar n-a fost nevoie de vorbe dulci pentru a o atrage în dubiţă.

Nu, pur şi simplu a deschis uşa şi s-a căţărat înăuntru, cu fustiţa ei strîmtă ridicată pînă sus. Urmărea ca el să vadă că nu poartă chiloţi.

Nici un fel de modestie la fiinţa aia. Şi numai Dumnezeu ştie ce boli avea.

A trebuit să se spele de trei ori, pînă a reuşit să scape de mirosul ei.

Îşi notă în minte să nu uite să le spună prietenilor de pe Internet, că uciderea unei tîrfe nu e chiar aşa de plăcută cum se spunea.

Şi nici n-a putut să descrie ce i se întîmplă, cu cuvintele ei murdare.

Nu, domnule. Uciderea ei a fost ca o lovitură de picior şi nu i-a oferit vîrtejul acela de plăcere, după care a rîvnit în ultimile zile. Ştia şi de ce. Pentru că nu era curată.

„Fată cu ochi verzi, nu vii afară să ne jucăm?"

Of, cît de mult detesta faptul că trebuia să înceapă totul din nou, de la cap. Atît de mult timp! Atîta muncă!

„Calmează-te, calmează-te", a murmurat el. „Ai mai făcut-o înainte, poţi s-o faci din nou."

Încă n-avea un plan anume de pus în practică. Dar, dacă a învăţat ceva de-a lungul anilor, era că înainte de a te apuca de o treabă, trebuie să o termini pe cea dinainte.

În faţă se întrevedea ieşirea din I-35 şi încrucişarea spre Holy Oaks.

Ca orice şofer corect, a semnalizat şi dubiţa a încetinit.

„Fată cu ochi verzi, vin după tine, vin după tine, vin după tine."

Pentru Holy Oaks avea o denumire secretă. Îi spunea: „treaba neterminată".

CAPITOLUL 15

Şi jocul continua. O echipă de agenţi ai FBI a dat buzna în Holy Oaks pentru a pregăti capcana. Jules Wesson, conducătorul lor, şi-a stabilit cartierul general într-o cabană spaţioasă şi foarte potrivită, proprietatea abaţiei, aflată în sudul oraşului pe o înălţime de lîngă lacul Shadow.

Absolvent al universităţii Princeton cu masterat în psihologia anormalului, circula zvonul că Wesson va fi succesorul lui Morganstern cînd acesta se va pensiona – zvonuri pe care cea mai mare parte dintre agenţi credeau că le-a lansat chiar Wesson.

Era un şef ca la carte, băgăreţ şi incomod, surprinzător de arogant, avînd în vedere că agenţii de sub conducerea lui aveau mult mai multă experienţă în domeniu decît el.

Joe Farley şi Matt Feinberg, unul agent de teren din Omaha, Nebraska, celălalt specialist în supraveghere electronică din Quantico, au fost trimişi în oraş înaintea celorlalţi pentru a-i studia pe vecinii lui Laurant şi a asigura clădirile.

Amîndurora li s-a ordonat să trateze proprietatea ei ca pe locul de-lictului.

Ştiau că vor avea neplăceri amestecîndu-se în asta. Într-un oraş de mărimea lui Holy Oaks, fiecare îl cunoştea pe fiecare, precum şi treburile lui, şi cei doi agenţi nu voiau să apară ca o pereche de pantofi roşii la o procesiune funerară.

Li se spusese că mai sînt şi alţi străini în oraş, care lucrau pentru restaurarea mănăstirii, aşa că ambii agenţi s-au îmbrăcat în haine de lucrători.

Farley purta o şapcă de baseball şi ducea pe umăr un sac negru de marinar. Feinberg căra o ladă cu scule.

Nimeni nu le-a dat nici cea mai mică atenţie. Nimeni, în afară de Bessie Jean Vanderman.

În timp ce agentul Feinberg înconjura încet proprietatea aparţinînd casei cu două niveluri şi acoperiş de şindrilă a lui Laurant, căutînd posibile locuri bune

de ascuns, agentul Farley îşi cără sacul sus pe scările din faţă.

După ce a traversat veranda, s-a oprit la uşă, pentru a-şi pune o pereche de mănuşi.

Expert în intrarea şi ieşirea fără a lăsa urme, a folosit o sculă foarte simplă, cardul său American Express – fără de care nu pleca niciodată de acasă – şi a deschis uşa. Treabă ce i-a luat mai puţin de cinci secunde.

Sosind cinci minute mai tîrziu, şeriful Lloyd McGovern a dat peste el. Bessie Jean, vecina lui Laurant şi cîine de pază neoficial acuma că Daddy era mort, l-a chemat pe şerif cînd a observat că un bărbat îndesat şi cu umeri laţi a intrat în casa lui Laurant.

Farley era mai preocupat de faptul că şeriful îi poate strica eventualele urme de la locul crimei, decît de pistolul pe care acesta îl flutura.

Lloyd, scărpinîndu-şi capul chel şi continuînd să învîrtească pistolul în mînă – care, agentul putea să vadă foarte bine, avea piedica pusă – a zbierat:

– Mîinile sus, băiete. Eu reprezint legea aici în Holy Oaks şi ar fi bine să faci ce-ţi spun.

Intrînd fără zgomot prin uşa din faţă, Feinberg s-a furişat tiptil în spatele şerifului şi i-a dat un ghiont pentru a-i atrage atenţia.

Crezînd că e şi înarmat, şeriful şi-a aruncat pistolul şi a ridicat mîinile.

– Nu opun rezistenţă, s-a bîlbîit el, acuma fără pic de ameninţare şi ostilitate în glas. Luaţi ce vreţi, băieţi, dar pe mine lăsaţi-mă dracului în pace.

Rotindu-şi ochii exasperat, Feinberg s-a dat deoparte şi şi-a fluturat mîinile în faţa şerifului.

Dîndu-şi seama că nu e înarmat, acesta s-a aplecat să-şi culeagă arma de pe jos.

– Acuma e în ordine, a început el încîntat că era din nou stăpîn pe situaţie. Ce faceţi voi aici, băieţi? Aţi greşit dacă v-aţi închipuit că puteţi fura ceva de valoare. Uitaţi-vă în jur. Lauren nu prea are lucruri de preţ de luat. Nu are nici măcar videorecorder, iar televizorul e vechi de cel puţin zece ani. Nu poate valora mai mult de patruzeci de dolari şi asta în mod clar nu e o valoare pentru care să merite să faci închisoare. Aş putea să vă spun că e săracă ca un şoarece de biserică. N-are prea mulţi bani nici în bancă, pentru că a trebuit să facă un împrumut pentru a-şi plăti prăvălia.

– De unde ştii cît de vechi e televizorul ei? a întrebat Farley curios.

– Harry mi-a spus. Harry Evans. E un văr foarte îndepărtat al meu. Nu de mult a încercat să-i vîndă lui Lauren un televizor grozav, nou-nouţ. Ştiţi voi, tipul acela cu imagine în imagine. Dar nu l-a vrut. În schimb l-a rugat să-i instaleze un televizor vechi, pe care l-a cumpărat de la mîna a doua. Şi dacă mă întrebaţi pe mine, aruncă destui bani pe fereastră. Aşa am aflat cît de vechi e televizorul ei.

– Şi tot aşa te-ai interesat şi la bancă, nu-i aşa? l-a întrebat Feinberg. Aşa ai aflat despre împrumut?

– Cam aşa ceva. Trebuie să vă amintesc, băieţi, că aici eu sînt cel cu pistolul şi e cazul să începeţi să-mi răspundeţi la întrebări. Aţi venit s-o jefuiţi pe Lauren?

– Nu, a răspuns Feinberg.

– Atunci, ce faceţi în casa ei? Sînteţi cumva nişte rude de-ale ei din Franţa?

Farley se născuse şi crescuse în Bronx şi îi fusese imposibil să se debaraseze de accentul cartierului. Vorbea ca un cuţitar din filmele acelea proaste cu gangsteri.

– Aşa e, a reuşit el să spună cu o mină cît se poate de cinstită. Sîntem din Franţa.

Şerifului îi plăcea cînd avea dreptate. Pieptul i s-a umflat ca la un păun. Dînd din cap, în timp ce-şi punea pistolul deoparte, a remarcat:

– Aşa mi-am închipuit şi eu. Vorbiţi cam ciudat, aşa că mi-am zis că trebuie să fiţi străini, băieţi.

– De fapt, amîndoi sîntem de pe coasta de Est, şerifule, de aceea avem accentul ăsta. Prietenul meu a glumit cînd a spus că sîntem francezi. Sîntem prietenii fratelui lui Laurant, a explică în continuare. Lucrăm pentru mănăstire şi Părintele Tom ne-a rugat să trecem pe la ea să-i reparăm chiuveta.

– S-a înfundat, a completat Farley minciuna.

Şeriful observase sacul negru de lîngă uşa de intrare.

– Băieţi, aţi plănuit să petreceţi noaptea aici?

– Poate, a răspuns Farley. Depinde cît de multă treabă avem cu ţevile.

– Casa nu e proprietatea ei. A închiriat-o doar. Unde e Lauren?

– Vine curînd.

– Şi voi, băieţi, credeţi că o să dormiţi aici, în aceeaşi casă cu ea, fără să-i fiţi rude?

Răbdarea lui Feinberg ajunsese la limită.

– Încetează să-mi mai spui băiete. Am treizeci şi doi de ani.

– Treizeci şi doi, hî? Atunci răspunde-mi la întrebarea asta. Cum se poate ca un om mare să poarte aparat de corectat dantura? N-am auzit de aşa ceva.

Aparatul respectiv era ultimul capitol în procesul de reconstrucţie a fălcii lui Feinberg, zdrobită cu patru ani în urmă, în timpul unui raid ce se transformase în ceva foarte neplăcut, dar agentul n-avea chef să-i mărturisească adevărul unui om pe care deja îl catalogase drept un adevărat cretin. În afară de asta, era sigur că nimeni nu ştia că sînt agenţi FBI.

– În Est facem altfel treburile decît pe aici.

– Îmi dau seama, a fost el de acord. Totuşi, nu puteţi să rămîneţi aici.

– De ce? Îţi faci probleme în legătură cu reputaţia lui Laurant? l-a întrebat Feinberg.

– Nu, toată lumea ştie că Lauren e fată bună, a răspuns şeriful aşezîndu-şi dosul lui lat pe braţul sofalei.

– Atunci, care e problema? a întrebat Farley. De ce te deranjează dacă dormim aici?

– O, nu mă deranjează deloc, dar îl va deranja pe altcineva, cu care voi, băieţi, nu cred c-aţi vrea să aveţi de-a face. Ar fi mai bine să vă găsiţi alt loc de cazare, deoarece lui nu-i va place să audă că Lauren stă în casă cu doi bărbaţi, chiar şi numai pentru cîteva zile. Nu, nu i-ar place deloc să audă asta.

– Despre cine vorbeşti?

– Da, cui nu i-ar place? l-a întrebat şi Farly în timp ce închidea uşa. Şeriful nu trebuia să plece, înainte de a răspunde la întrebare.

– Asta nu vă interesează pe voi. Eu totuşi va trebui să-i spun. De ce nu vă duceţi voi, băieţi, la mănăstire? Au camere pe care le puteţi folosi gratis, dacă spuneţi că vă aflaţi aici pentru a vă reculege. Ştiţi cum vine asta, nu-i aşa? Pentru a vă petrece timpul rugîndu-vă şi meditînd.

– Vreau să ştiu pe cine supărăm dacă rămînem la Laurant, a insistat Farley. Şi mai vreau să ştiu de ce crezi tu că trebuie să-i spui.

– Pentru că dacă află că am ştiut şi nu i-am spus....

– Ce s-ar întîmpla? a întrebat Farley.

– Poate face tot ce vrea. Şi eu nu vreau să-l înfurii.

– Pe cine să înfurii, şerifule?

După ce a scos o batistă murdară din buzunarul de la spate, Lloyd şi-a şters fruntea.

– E un aer închis aici, nu-i aşa? Lauren şi-a luat un aparat de aer condiţionat şi nu cred c-ar deranja-o dacă voi, băieţi, l-aţi pune în funcţiune. Camera de zi va fi simpatică şi răcoroasă cînd va veni acasă. Astăzi se întoarce, nu-i aşa?

– Nu sîntem siguri, a zis Feinberg.

Dar Farley nu s-a dat bătut.

– Sîntem în continuare curioşi să auzim numele ăla, şerifule.

– N-am să vi-l spun şi pot fi destul de încăpăţînat cînd vreau, iar în momentul acesta chiar aşa sînt. În locul vostru, nu m-aş mai strădui să aflu, pentru că foarte curînd vă veţi întîlni cu prietenul meu în persoană. Va veni într-o goană, imediat ce va auzi că sînteţi aici. Vi-o garantez. E o persoană puternică prin părţile astea, aşa că dacă vă cunoaşteţi interesul, ar fi bine să fiţi respectuoşi faţă de el. Eu personal n-am să-i dau prilejul să-l apuce nebunia, asta e sigur. Legea are multă treabă.

– Vrei să spui că rămînem pe răspunderea noastră? a întrebat Farley.

Şeriful a plecat ochii.

– Cam aşa ceva. Apoi, ridicînd din umeri a adăugat: Cam aşa merg lucrurile pe aici. Progresul are un preţ ce trebuie plătit.

– Şi asta înseamnă...? a întrebat Farley.

– Nu vă mai bateţi capul.

– Poţi să-i spui prietenului tău că n-are de ce să-i fie frică de noi, a intervenit Feinberg. Nici unul dintre noi nu este interesat de Laurant, din punct de vedere sentimental.

Ghicind unde voia să ajungă Feinberg, Farley a dat imediat din cap.

– Adevărat.

– E bine să aud asta, pentru că prietenul meu intenţionează să se însoare în curînd cu Lauren şi el obţine întotdeauna ce vrea. Să nu faceţi vreo greşală în legătură cu asta.

– Vorbeşte de însurătoare, hîî? a remarcat Feinberg.

– Nu chiar, dar e numai o problemă de timp, pînă ce ea va înţelege că e singura cale de urmat.

– Sună ca şi cum prietenul tău îşi închipuie că e stăpînul lui Laurant, a comentat Farley.

– Şi chiar este.

Feinberg a rîs.

– Ce dracu' e de rîs?

– Rîd de prietenul tău. În curînd va avea o mare decepţie.

– Cum asta?

– Cînd o să afle... Intenţionat Farley a lăsat propoziţiunea neterminată.

– Să afle ce?

– Laurant a întîlnit pe cineva în Kansas City.

– Dragoste la prima vedere, a accentuat Feinberg.

– Nu e chiar adevărul adevărat, i s-a adresat Farley lui Feinberg continuînd jocul cu şeriful şi totodată informarea lui. Îl ştia pe Nick de cînd e pe lume.

– Da, ştia de el, dar nu l-a întîlnit pînă săptămîna trecută.

– Despre cine vorbiţi?

– Despre Nick.

– Care Nick? a întrebat şeriful, frustrarea crescîndu-i vizibil.

– Nicholas Buchanan.

– Omul de care e îndrăgostită Laurant, a explicat Farley.

– Partea nostimă e că... a început Feinberg.

– Ce?

– Tipul ăsta... Nick...

– Ce e cu el?

– E cel mai bun prieten al părintelui Tom. Ghici ce poate să însemne asta.

– Şi Nick ăsta locuieşte în Kansas City? Relaţiile la distanţă nu rezistă.

– O, nu în Kansas City. Locuieşte pe coasta de Est.

– Aşa că nu cred că are de ce să-i fie teamă lui Brenner. Aşa cum am spus, relaţiile la distanţă arareori rezistă.

Fără să-şi dea seama, şeriful tocmai le făcuse cunoscut numele prietenului său, dar nici Feinberg nici Farley nu i-au dat să înţeleagă că au aflat.

– Trebuie că Nick şi-a dat şi el seama de asta, a zis Feinberg.

– De aceea se mută aici în Holy Oaks, ca să fie cu Laurant, a adăugat Farley.

Şeriful a ridicat din sprîncene.

– Vine aici... cu ea?

– Exact, a subliniat Farley. Îţi dai seama că nu vrea să rişte să o piardă.

– Şi a fost dragoste la prima vedere, i-a amintit lui Feinberg.

– Şi unde are să stea insul ăsta?

– Aici, cu Laurant, pînă la căsătorie. Apoi nu sînt sigur unde se vor stabili, a răspuns Farley.

– Pînă la căsătorie? Aşa ai spus? De la cine aţi aflat?

– Laurant ne-a spus, a răspuns Feinberg.

– Lumea va vorbi.

– Îmi imaginez.

– Acuma trebuie să plec. Şeriful şi-a băgat grăbit batista înapoi în buzunar şi s-a îndreptat spre uşă.

Cu tot volumul său considerabil, omul legii putea să se mişte repede cînd voia.

Farley şi Feinberg au rămas la fereastră, privindu-l cum aleargă spre maşină.

– Ce specimen, a murmurat Farley. Nici măcar nu ne-a întrebat cum ne cheamă şi nici n-a cerut să ne legitimăm.

– Are locuri de inspectat, oameni de văzut... a început Feinberg.

– Şi un prieten cu numele Brenner căruia să-i spună totul, a concluzionat Farley scoţîndu-şi telefonul mobil şi formînd un număr.

I s-a răspuns la primul sunet.

– L-aţi prins? a întrebat Farley. După ce a ascultat încă un minut, a spus: Da, domnule, şi a închis.

Feinberg s-a ghemuit lîngă valiza neagră.

– Hai să începem, a zis el întinzîndu-i celuilalt agent o pereche de mănuşi. Ar putea să ne ia toată noaptea.

Ca un etern optimist ce era, Farley şi-a exprimat speranţa:

– Poate vom avea noroc.

O oră mai tîrziu, au avut într-adevăr noroc. Au găsit camera video ascunsă în colţul de sus al dulapului pentru lenjerie lipit de peretele dormitorului lui Laurant. Obiectivul aparatului era fixat într-o gaură din perete şi îndreptat spre patul lui Laurant. O privea în timp ce dormea.

CAPITOLUL 16

Nick nu vorbea cu ea. Îşi închipuia că e încă supărat, pentru că a insistat să se înapoieze la Holy Oaks.

După ce şi-a bătut joc de dement, spundu-i să vină după ea, Nick parcă a înnebunit. Şi asta spus cu blîndeţe.

Cînd Tommy a auzit toată agitaţia, a venit alergînd, cu Noah după el. Şi imediat ce Nick i-a spus fratelui ei ce a făcut, Tommy i s-a alăturat ţipînd şi el, dar ea a făcut faţă situaţiei şi le-a ţinut piept.

Pete şi Noah au venit în ajutorul ei, flancînd-o ca nişte paznici personali.

I-au susţinut planul şi, după o oră de adevărat război, Tommy a cedat şi el în sfîrşit.

Convorbirea telefonică l-a convins că omul nu o va uita pe Laurant şi dacă FBI nu-i va întinde o cursă şi nu va prinde bestia, ea va trebui să fugă sau să se ascundă tot restul vieţii.

Şi în timp ce călăul îşi juca jocul de-a v-aţi ascunselea cu ea, fără îndoială că va vîna şi altă femeie.

Nu aveau de ales.

Din păcate, Nick nu vedea situaţia în acelaşi fel, aşa că ea n-a fost în stare să-i potolească furia.

Pete i-a sugerat din nou lui Nick să se retragă, repetînd argumentul iniţial că era prea implicat personal pentru a putea fi obiectiv.

Dar Nick a refuzat să-l asculte, iar cînd Morganstern l-a ameninţat că n-o să-i mai dea posibilitatea de a alege şi-i va lua cazul, văzînd expresia îndurerată de pe faţa lui Tommy, a cedat şi el.

Pete a vorbit la telefon cu Frank O'Leary şi a dat drumul bulgărelui la vale.

Iar acuma, în sfîrşit, se afla în drum spre casă, alături de Nick, într-un avion US Air Express, care-i ducea de la Kansas City la Des Moines.

Restul drumului va fi făcut cu maşina. Pete i-a anunţat că aceasta îi va aştepta la aeroport. Automobilul ei fusese dat la un atelier din Kansas City

pentru reparaţii şi imediat ce va fi gata, Tommy şi Noah vor veni cu el la Holy Oaks.

Nici nu voia să se gîndească ce se va întîmpla după ce vor sosi.

Răsfoia nervoasă paginile revistei *Time*, încercînd chiar să citească un articol în legătură cu inflaţia, dar n-a putut să se concentreze, aşa că după ce a recitit acelaşi paragraf de trei ori, a renunţat.

Cît timp o va supune Nick acestei tăceri? S-a oprit din vorbit în minutul în care au intrat în aeroport.

– Te porţi copilăreşte.

Dar neräspunzînd, s-a întors spre el şi atunci a observat ce figură cenuşie are.

– Ţi-e rău?

O clătinare scurtă a capului a fost singurul răspuns. Apoi a observat încleştarea mîinilor pe braţele fotoliului.

– Nick, ce se întîmplă?

– Nu se întîmplă nimic.

– Atunci de ce nu vorbeşti cu mine?

– O să vorbim mai tîrziu, după ce aterizăm. Altfel...

– Altfel ce?

– O să ne prăbuşim şi o să ne transformăm într-un bulgăre de foc.

– Glumeşti.

– Nu, nu glumesc deloc.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Marelui Mascul îi era frică să zboare cu avionul.

Arăta gata să clacheze. Frica lui era reală, şi indiferent cît de nostim i se părea, a făcut efortul de a fi înţelegătoare.

– Nu prea-ţi place să zbori, nu-i aşa?

– Nu, a răspuns el scurt şi şi-a întors privirea spre hublou.

– Nu vrei să mă ţii de mînă?

– Nu e nimic de rîs, Laurant.

Şi-a luat mîna de pe braţul fotoliului şi şi-a strecurat degetele printre ale lui.

– Dar nu rîdeam de tine. Sînt mulţi cărora nu le place să zboare.

– Şi e normal?

Şi-a încleştat degetele de ale ei cu atîta putere, încît putea să-i simtă bătăturile din palmă. Mîini de muncitor, deşi astăzi era îmbrăcat ca un director de pe Wall Street.

Încă o contradicţie, a reflectat ea, o altă faţetă a personalităţii lui, şi aşa enigmatică şi fascinantă.

Tommy şi Nick păreau atît de diferiţi unul de altul.

Desigur şi-au ales drumuri diferite în viaţă. Fratele ei s-a dedicat bisericii.

Întotdeauna a căutat să descopere binele din ceilalţi oameni şi scopul lui principal a fost să salveze suflete.

Nick şi-a dedicat viaţa luptei împotriva răului. Meseria lui era tristă şi fără sfîrşit, iar răsplata nu era sigură dacă era la nivelul preţului pe care-l plătea. I se părea atît de cinic!

Vedea numai răul din oameni şi probabil că asta îl făcea să nu aibă dezamăgiri.

A surprins-o nevoia de a-l reconforta.

S-a aplecat spre el şi i-a şoptit:

– Aproape am ajuns.

– Numai atunci am ajuns, cînd vom fi aterizat. Sau nu.

Era cam greu de reconfortat.

– Dar aterizarea nu e periculoasă…

Răsuflă zgomotos.

– Atîta timp cît pilotul ştie ce dracu' face.

– Dar sînt sigură că ştie ce face. Piloţii sînt antrenaţi pentru a aduce avioanele la sol.

– Poate.

– Mai avem doar cîteva minute de zbor. Tocmai am început să coborîm.

Strînsoarea mîinii lui s-a accentuat.

– De unde ştii?

– Căpitanul le-a spus pasagerilor să-şi reia locurile.

– L-ai auzit scoţînd trenul de aterizare? Sînt al dracului de sigur că n-ai auzit.

– L-am auzit.

– Eşti sigură?

– Da, sînt sigură.

După ce a inspirat din nou adînc şi-a spus că e cazul să se calmeze.

– Tu ştii ce se petrece cînd se produce un accident? Ştii? Piloţii greşesc pista.

– Ai citit asta undeva?

– Nu. Îmi închipui doar. Calcul e simplu. Lucrurile nu merg bine… eroare umană. Ia gîndeşte-te. Un om încercînd să pună pe sol peste o sută cincizeci de tone de metal, cu ajutorul unei perechi de rotiţe de cauciuc. Se întîmplă un afurisit de miracol, de fiecare dată cînd un avion reuşeşte să aterizeze.

Ea şi-a păstrat expresia serioasă.

– Văd. Deci tu crezi că dacă omul ar fi fost destinat să zboare, ar fi trebuit să se nască cu aripi.

– Cam aşa ceva.

– Nick?

– Ce este? Vocea suna ceva mai sigură.

– În munca voastră… nu a trebuit să te fereşti de gloanţe. şi n-ai ajuns uneori în situaţii de viaţă şi moarte? Pentru Dumnezeu, doar eşti agent FBI.

Crema poliţiştilor. Şi ţi-e teamă de un mic zbor cu avionul.

– Caraghios, nu-i aşa?

Ea a ignorat sarcasmul din vocea lui.

– Cred că ar trebui să vorbeşti cu cineva despre asta. Pete ar putea să te ajute. E psihiatru şi în mod cert poate să te ajute să treci peste această... tulburare.

Nu se simţea în stare să-i spună că amuzamentul lui Pete în legătură cu fobia lui era asemănător cu al ei.

– Poate, a ridicat el din umeri.

Pentru că se uita la ea, nu şi-a dat seama cînd pămîntul a venit în întîmpinarea avionului.

Aterizarea a fost lină şi fără probleme şi în momentul în care acesta s-a îndreptat spre porţi, complexul lui Nick a dispărut cu totul.

– N-ai vrea să îngenunchezi şi să săruţi pămîntul? l-a întrebat ea.

– E o adevărată cruzime să te distrezi pe seama fobiilor unui om, Laurant.

– Nu prea m-am distrat.

– În mod sigur te-ai distrat, a răspuns el. S-a ridicat în picioare pe intervalul dintre scaune, a deschis compartimentul de deasupra capului şi a scos genţile.

– Ai în tine o doză serioasă de răutate.

A făcut un pas înapoi, în aşa fel încît să poată sta dreaptă în faţa lui.

– Oare?

– Da. Şi-mi place.

Ea a rîs.

– Eşti plin de tine, acuma că ai ajuns cu picioarele pe pămînt.

– Întotdeauna sînt plin de mine, s-a umflat el în pene în timp ce o conducea spre ieşire.

Aeroportul era surprinzător de aglomerat. În timp ce-şi croiau drum spre locul de recuperare a bagajelor, Nick a observat cum numeroşi bărbaţi o admirau pe Laurant.

Unul măcar nu încerca să-şi mascheze admiraţia. S-a oprit brusc, apoi s-a răsucit pe călcîie şi i-a urmărit.

Răspunsul lui Nick a fost că i-a înconjurat umerii cu braţul şi a tras-o spre el.

– Ce faci?

– Mă asigur că eşti lipită de mine, a răspuns el. Apoi i-a aruncat mocofanului o privire ostilă şi a rînjit cînd omul a făcut stînga împrejur şi s-a grăbit să plece.

– Porţi o fustă prea scurtă.

– Nu-i adevărat.

– Atunci, înseamnă că porţi picioare prea lungi.

– Ce se întîmplă cu tine?

– Nimic. Mergi mai departe.

Continua să scruteze feţele din mulţime, pe lîngă care treceau.

A trebuit să-i dea drumul cînd au ajuns la scara rulantă.

L-a privit încruntată, dar era prea tîrziu să redeschidă discuţia despre fustă.

După ce şi-au recuperat bagajele, au observat că îi aştepta un agent, iar o maşină Explorer 1999 era parcată într-o zonă interzisă.

Agentul i-a înmînat lui Nick un dosar plin cu hîrtii şi cheile automobilului, apoi le-a pus valizele în portbagaj.

Doi agenţi de securitate ai aerportului se înghesuiau unul într-altul pe trotuar, dînd din cap şi bombănind de necaz că nu pot să facă nimic în legătură cu vehiculul acela parcat neregulamentar.

Agentul i-a atras atenția cînd a deschis o geantă mare neagră, pe care o ascunsese printre bagaje.

Văzînd expoziția aceea de arme, a făcut involuntar un pas înapoi.

Nick a observat mișcarea.

– Nu e prea tîrziu să-ți schimbi hotărîrea.

Ea a strîns din umeri.

– Ba da, este.

Agentul i-a deschis portiera din dreptul locului de lîngă șofer, i-a urat vînătoare bună și apoi a dispărut în interiorul aeroportului.

Nick și-a aruncat jacheta pe scaunul din spate, și-a desfăcut gulerul cămășii în timp ce se urca la volan și a împins spre spate scaunul, cît a putut de mult, pentru a-și face loc picioarelor lui lungi.

Între ei se afla un suport și în el harta statului Iowa.

Deși Laurant cunoștea drumul spre casă, Nick a continuat să controleze pe hartă ruta pe care cineva o însemnase cu creion galben.

– Ai auzit ce mi-a urat amicul tău? a întrebat ea.

– Ce anume? s-a mirat el ridicînd privirea din hîrtiile pe care le ținea în mînă.

– Vînătoare bună.

Nick a dat din cap.

– Da, întotdeauna se spune așa, a explicat el. E o superstiție.

– Cam ca aceea „rupe-ți-ai un picior înainte de a urca pe scenă!"

– Așa ceva.

L-a lăsat să termine de citit și după ce a pus dosarul pe bancheta din spate, l-a întrebat:

– Era ceva important?

– Doar niște reactualizări.

– Ar fi mai bine să plecăm.

– Te grăbești?

– Nu, dar polițiștii ăștia de la securitatea aeroportului arată ca și cum ar fi gata să plîngă pentru că nu pot să-ți dea o amendă.

În momentul în care a pătruns în trafic, Nick le-a făcut paznicilor cu mîna.

– Ți-e foame?

– Nu. Dar ție?

– Pot să aștept.

– Era ceva în dosar în legătură cu scrisoarea pe care omul i-a spus lui Tommy că o trimite poliției din Kansas City?

– Nu, n-au primit încă nimic.

– De ce i-o fi spus lui Tommy că o va expedia, cînd e clar că n-a făcut-o?

– Nu știu. Poate că făcea parte din jocul lui. Am să-i spun lui Pete să analizeze asta.

A rămas tăcută în timp ce Nick conducea prin traficul aglomerat.

Odată intrați pe autostradă, el și-a suflecat mînecile și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

Avea la dispoziție două ore pentru a o pregăti.

A recapitulat lista tuturor lucrurilor pe care nu trebuia să le facă și a terminat cu același avertisment pe care i-l făcuse de cel puțin zece ori pînă acuma.

– Nu trebuie să crezi nimic din ceea ce ți se spune și nu trebuie să mergi nicăieri fără mine. Ai înțeles?

– Sigur că am înțeles.

– Nici măcar la toaleta doamnelor de la restaurant.

– Știu. Nici chiar la toaleta doamnelor.

El a dat din cap mulțumit pentru moment. Nu era nebună.

Știa că va repeta lista interdicțiilor peste vreo oră.

– Hai să recapitulăm încă o dată treburile tale zilnice obişnuite.

– Pînă acuma cred că le-ai şi memorat.

– Ar fi bine, dar să vedem dacă e aşa. În fiecare dimineaţă ne sculăm în jurul orei şapte, facem gimnastică...

– Pentru încălzire, a completat ea.

– Da, exact, şi apoi alergăm... Dumnezeu să mă ajute... Cinci kilometri jumătate de la plecare pănă la sosire. O luăm pe cărarea din jurul lacului, începînd din extremitatea vestică şi întotdeauna în acelaşi sens.

– Da.

– Nu-mi place să alerg. Face rău la genunchi, să ştii.

– Eu găsesc că e înviorătar. Poate că şi tu, pînă la urmă. Arăţi ca şi cum ai fi în bună condiţie fizică. Poţi să alergi cinci kilometri jumătate, nu-i aşa?

– Sigur că pot, dar am să înjur tot timpul.

Ea a rîs.

– Aştept s-o văd şi pe asta...

– În regulă, apoi ne întoarcem acasă şi...

Cînd s-a oprit, ea şi-a dat seama ce urmează.

– Vom face un duş şi ne vom schimba în haine de lucru, apoi ne vom duce cu două cvartale mai departe, pînă în scuarul oraşului. Voi petrece cea mai mare parte a zilei despachetînd cutiile îngrămădite acolo şi aranjînd etajul, în timp ce muncitorii termină parterul. Cu puţin noroc, vor fi în curînd gata. Aş vrea să fac inaugurarea pe 4 Iulie.

– Nu prea ai mult timp la dispoziţie.

– Tu probabil că te vei înapoia la Boston pentru sărbătorire.

– Eşti optimistă. S-ar putea să stau la Holy Oaks o lună, poate şi mai mult.

– Ce te determină să crezi că va dura atît de mult?

– I-am promis fratelui tău. Nu plec pînă nu-l prindem... sau...

– Sau ce?

– Dacă situaţia e aceeaşi şi eu trebuie să plec dintr-un motiv oarecare, te iau cu mine. Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să protestezi, a avertizat-o el.

– Nu protestez, dar ştii ce cred?

– Nu, ce?

– Cred că totul se va întîmpla destul de repede. Nu cred că va trebui să aşteptăm mult.

Nick a dat din cap.

– Şi eu simt la fel. Felul cum vorbea la telefon... da, o să vină după tine în curînd. Şi Pete crede asta.

– Dumnezeule. Aş vrea ca totul să se termine cît mai repede posibil.

– Ei bine, cu ajutorul lui Dumnezeu, aşa va fi. Să ştii că, pînă la plecare, o să te saturi de mine.

– Din contră, sînt sigură că tu vei fi sătul de mine.

– Mă îndoiesc. Acuma, te avertizez. Sînt pe cale să-mi iau o mulţime de libertăţi. De fapt, sînt pe cale să te monopolizez. I-a aruncat o privire după care a continuat. Scopul este să-l facem pe călău nebun de gelozie. Aşa e? Şi atît de furios, încît să facă acea mică greşală...

– În urma căreia tu să pui mîna pe el.

– Ăsta-i planul. Dar probabil că nu voi fi singurul care-l va înhăţa. Şi nici Noah.

– De ce crezi asta?

– Noah va fi ocupat să-l păzească pe Tommy, iar eu voi fi ocupat să te... terorizez pe tine. De fapt aştept cu nerăbdare desfăşurarea evenimentelor. Aşa că, ia spune-mi, ce fel de sărutări ştii să dai?

Avea accentul ei sudist cînd i-a răspuns tărăgănînd cuvintele:

– Sînt... foarte... foarte... bună la treaba asta.

El a rîs.

– De unde ştii că eşti bună?

– Andre Percelli. Cînd m-a sărutat, mi-a spus că sînt bună. Aşa am aflat.

– N-ai vorbit niciodată de acest Andre. Cine dracu' e?

– Ne-am întîlnit în clasa a patra. Dar, vai, iubirea noastră s-a terminat tot atît de repede cum a început. Eram la coadă la cofetărie cînd m-a sărutat, iar eu am terminat-o cu asta, atunci şi acolo.

Nick a zîmbit.

– Cum aşa?

– Nu săruta bine.

– Dar tu sărutai?

– Asta mi-a spus Andre, înainte de a-l îmbrînci de lîngă mine.

A rîs din nou.

– Erai o puştoaică cam dură, nu-i aşa?

– Puteam să-mi port de grijă, şi încă mai pot, s-a făcut ea.

– Aşadar, ce i s-a întîmplat lui Andre?

– Nu i s-a întîmplat nimic. Ultima informaţie despre el este că s-a însurat şi are doi copii.

Nick a schimbat discuţia spre preocupările cotidiene.

– N-am vorbit niciodată despre nopţi. Ce faci tu noaptea?

Laurant tocmai cotrobăia prin geantă, căutînd o agrafă pentru păr.

– Ba da, am vorbit despre nopţi, i-a amintit ea. Şi ţi-am spus că aveam un program anume, pentru fiecare noapte din următoarele două săptămîni.

– Din cauza nunţii la care trebuie să participi?

– În parte. Dar şi din cauză că i-am promis stareţului să-l ajut să cureţe podul. Curăţenia de primăvară, înainte de celebrarea aniversării mănăstirii.

– Care se va întîmpla tot pe 4 Iulie. Proastă programare, a remarcat el.

– Nunta are loc în sîmbăta dinaintea zilei naţionale, i-a mărturisit ea. Găsise agrafa pe fundul genţii.

– Povestea asta cu aniversarea mănăstirii... va fi o adevărată harababură. Sper ca Dumnezeu să ne ajute să-l prindem pînă atunci. Tommy mi-a spus că oraşul va fi plin de străini veniţi din toată America.

După ce şi-a ridicat părul, l-a prins cu agrafa.

– De fapt, vor veni şi din Europa. Mănăstirea *Adormirea Maicii Domnului* a fost înfiinţată acum o sută de ani. S-ar putea să participe şi un cardinal.

– Grozav, a bombănit el. Se pare că va fi un coşmar pentru cei însărcinaţi cu asigurarea securităţii. Să ştii, Laurant, dacă nu-l prindem repede pe nenorocitul acesta, te duc de aici înainte de aniversare.

– De acord, a răspuns ea. Cu o zi înainte. Aşa a spus Pete, îţi aminteşti?

– Stăm doar pînă pe întîi iulie. Apoi plecăm.

A ridicat mîna murmurînd.

– N-am să mă cert cu tine, dar în felul acesta nu ne rămîne prea mult timp.

– În afară de cazul în care el nu se va mişca mai repede. Ascultă, e realmente important ca tu să nu te relaxezi. Înţelegi? Aţi slăbi garda, poate fi foarte periculos.

– Ştiu şi n-am să mă relaxez. Pot să te întreb ceva?

– Ce?

– Dacă n-aş fi eu. Adică... dacă n-aş fi sora celui mai bun prieten al tău şi înainte de aceste întîmplări aş

fi fost o străină pentru toți, te-ai fi împotrivit tot atît de mult să-i întindem cursa?

– Adică să te folosim ca momeală?

– Da.

– Problema este că tu ești sora prietenului meu. Nu pot să fac abstracție de asta.

– Dar dacă...?

Reacția imediată a lui Nick a fost să-i răspundă da, nu s-ar fi împotrivit, fiindcă știa din proprie experiență cum puteau să fie date peste cap toate planurile, dar după ce a analizat teoria în minte încă un minut, a fost de acord că, fiind o ocazie foarte bună, nu trebuia să o rateze.

– E și așa și așa.

– Adică ce vrei să spui?

– Am cîntărit pericolul și posibilitatea de a-l prinde pe ticălos înainte de a ucide din nou. Apoi...

– Apoi ce?

El a oftat.

– Am fost de acord să-i întindem cursa.

– Ți-a fost vreodată frică?

– O, da. Știu ce s-ar putea întîmpla. Nu întotdeauna le-am prins pe aceste canalii, Laurant, indiferent ce ai văzut tu la televizor. Uneori, rămîn în libertate ani întregi. Pe ticălosul din fruntea listei cu „cei mai căutați", Emmett Haskell, dispărut acum un an dintr-un spital de boli nervoase al unui penitenciar de înaltă securitate din Michigan, n-am reușit să-l prindem încă.

– Ce a făcut?

– A omorît o mulțime de oameni. Asta a făcut. Șapte morți, și aceștia sînt numai cei despre care am aflat. Ar putea să fie mai mulți. Haskel le-a spus psihiatrilor că uciderea îi aduce noroc. Îi plăcea să joace la curse și cel mai des mergea la hipodrom în prima

sîmbătă a lunii, deci, cu o zi înainte, în prima vineri din lună, trebuia să omoare pe cineva. Nu conta pe cine. Pe oricine. Bărbat, femeie, copil. Prefera totuși femeile. Cele mai drăguțe, cele mai reușite... pentru a-i purta noroc, îți dai seama.

– Tommy mi-a spus...

– Ce?

– Deși știam că nu i-ai făcut confidențe și nici nu i-ai spune niciodată nimic, l-am întrebat totuși de ce îi era atît de teamă pentru tine, iar el a menționat...

Știa la ce se referă.

Cazul Stark. I-a spus lui Tommy despre asta, sperînd că mărturisirea îl va ajuta să uite. Totuși nu l-a ajutat, nici cît negru sub unghie.

– Ți-a spus că am ucis o femeie, nu-i așa?

– Da.

– Am făcut ceea ce trebuia să fac.

– Nu trebuie să-ți justifici acțiunile în fața mea, Nick.

– De fapt nu exista alternativă. Poate că dacă aș fi fost puțin mai isteț, i-aș fi pus cătușele... dar am ieșit din casă și asta i-a dat suficient timp pentru a lua copilul în brațe și a se pregăti.

A străbătut-o un fior.

– A se pregăti pentru ce?

– Pentru mine. Știa că am să mă întorc și dorea să văd cum îl omoară pe băiețel.

Laurant a văzut mîhnirea din ochii lui.

– Și ce ai reușit să faci? Să-ți estompezi amintirile?

– Nu, n-am estompat nimic. Le-am ținut doar în frîu.

– Dar cum?

El a ridicat din umeri.

– Am încercat să fiu tot timpul ocupat.

– A fi ocupat, nu înseamnă a te obişnui cu amintirile.

– Să nu-i spui lui Noah, dar uneori aş vrea să-i semăn. Poate uita totul, cînd e nevoie.

Ea însă nu era de acord.

– Dar plăteşte şi el, exact ca tine. Doar că are un blindaj mai rezistent.

– Probabil. Dar atîta timp cît bestii ca Haskell şi Stark sînt în libertate, eu nu mă pot linişti. Vreau să-i văd după gratii.

– Şi întotdeauna va apare altul, nu-i aşa? Nick, în afara muncii tale, tu ai nevoie de o viaţă normală.

– Acuma vorbeşti ca Pete şi e o trăncăneală a dracului de nesuferită.

Ridicînd receptorul a format un număr, apoi a spus:

– Ieşim de pe autostradă la următoarea intersecţie, să căutăm ceva de mîncare. Apropo, te ţii prea aproape de noi.

După ce a pus receptorul jos, ea s-a întors să se uite pe geamul din spate.

– Maşina albastră, nu-i aşa?

– Nu. Honda cenuşie din spatele celei albastre.

– De cît timp ne urmăreşte?

– De cînd am plecat de la aeroport. Maşina e dotată cu un dispozitiv de urmărire cu o rază de 80 km, iar după ce vom sosi la Holy Oaks, Jules Wesson, agentul însărcinat cu această operaţie, va prelua supravgherea permanentă.

– Ceea ce nu va fi prea bine. E un oraş mic şi ne vom deplasa pe jos, tot atît de mult cît şi cu maşina.

– Aşa că şi tu va trebui să ai asupra ta un astfel de dispozitiv. Nu sînt sigur unde va fi montat, probabil într-o broşă sau într-o brăţară.

De fapt, era reconfortant să ştie că FBI-ul o va urmări tot timpul cît se va mişca prin oraş.

– Sînt sigură că acest Jules Wesson e competent, dar tot îmi doresc ca Pete să fie şi el în Holy Oaks.

– Nu ne-ar fi de mare folos. El n-a fost niciodată agent de teren. Jules Wesson, Noah şi cu mine îi vom furniza toate informaţiile, cu speranţa că el va putea să-şi dea seama unde, cînd şi cum. Crezi că există vreun loc decent în Sweetwater, unde să mîncăm? Acolo ne duce şoseaua de la intersecţia următoare.

– E un restaurant chiar în centrul oraşului. Şi se găteşte destul de bine.

– De ce ai avea poftă?

– Un hamburger mare şi suculent, cu murături. Şi cartofi prăjiţi. O mulţime de cartofi prăjiţi.

– Mi se pare bun şi pentru mine.

Nu era nevoie să-i arate direcţia.

Sweetwater se mîndrea cu o singură stradă principală, foarte isteţ denumită Main Street şi luîndu-te după miros, localul era situat pe la mijlocul ei.

Laurant s-a strecurat într-un separeu de lîngă fereastra dinspre stradă.

Nick s-a aşezat lîngă ea. Nu era prea mult loc.

– Nu vrei să stai în faţa mea? l-a întrebat ea.

– Nu, a răspăuns el întinzînd mîna după meniul îmbrăcat în plastic, ce se afla în spatele recipientelor cu sare şi piper. E cazul că începem să punem în practică planul nostru sentimental.

Apoi a comandat doi hamburgeri dubli şi două porţii duble de cartofi prăjiţi, precum şi două pahare cu lapte.

Cînd ea i-a spus că mănîncă cît un plugar, şi-a amintit o întîmplare despre fratele ei, la coadă la cofetăria colegiului.

Pe măsură ce Nick povestea incidentul, ea rîdea atît de tare că avea lacrimi în ochi. Nu şi-a închipuit că Tommy a fost vreodată atît de ghiduş.

– Începuse deja să se lupte cu mîncarea?

– Tommy n-a fost întotdeauna preot, i-a amintit Nick.

Apoi i-a mai povestit o întîmplare şi încă una. De cîteva ori, ceilalţi clienţi de la mese au întors capul la rîsetelor lor.

Şi ceea ce vedeau era o tînără pereche, ce se simţeau foarte bine unul cu celălalt.

Laurant era complet destinsă cînd s-au urcat din nou în maşină şi au pornit.

– Poate că ar trebui să mergi mai încet. Nu văd maşina cenuşie, a zis ea.

– Acesta e felul în care trebuie să acţioneze. Nu trebuie să-i vezi.

– Au intenţia să ne urmărească tot drumul pînă la Holy Oaks?

– Sigur că da.

– Cîţi agenţi ne aşteaptă acolo?

– Destui.

– Şi asta nu costă o groază de bani?

– Vrem să-l prindem, Laurant. Cheltuielile nu mai contează.

– Da, dar ce se întîmplă dacă treaba asta va dura mai mult decît vă aşteptaţi?

– N-are decît.

Laurant şi-a scos agrafa şi părul i s-a revărsat pe umeri, după care s-a rezemat de spateaza scaunului. Abia închisese ochii, cînd l-a auzit spunînd:

– Nu reuşesc să realizez?

– Ce nu reuşeşti...

– Să te văd... trăind într-un astfel de orăşel.

– Îmi place.

– Nu cred. În inima ta eşti creatura unui oraş mare.

– Nu, deloc. Am crescut într-un sătuc.

– Dar se întîmplă că bunicul tău era proprietarul sătucului, a subliniat el. Trăiai pe o moşie. Poţi să-i spui chiar orăşel, dacă vrei.

– Şi m-am dus la şcoală tot într-un oraş mic. Era aproape o sihăstrie. Holy Oaks îmi place realmente, Nick. Locuitorii lui sînt oameni buni şi cu bun simţ. Şi e frumos. Şi liniştit... cel puţin aşa era.

– Da, dar dacă-ţi place atît de mult, de ce-ai închiriat casa în care stai şi n-ai cumpărat-o?

– În primul rînd am vrut să mă concentrez asupra afacerilor, a explicat ea. Iar doamna Talbon n-a vrut să-şi vîndă casa. Acolo a crescut familia ei şi cu toate că acuma stă la un cămin, nu e încă pregătită să o înstrăineze. Mă gîndesc să cumpăr o cabană pe malul lacului. Dar e nevoie de multă muncă.

– Cum de n-ai cumpărat-o deja?

– Steve Brenner.

– Tipul de la *Societatea de Propăşire* din Holy Oaks.

– Cabana e proprietatea lui.

– Eu cred că tipul vrea ca şi tu să fii proprietatea lui.

– Ce spui?

– Se pare că atunci cînd agenţii Farley şi Feinberg au intrat în casă la tine, vecina ta l-a chemat pe şerif, care a sosit în goană.

– F.G. nu se duce nicăieri în goană.

– Numele şerifului este F.G.?

Ea a zîmbit.

– Fund Gras. Toată lumea îi spune aşa. Nu e prea apreciat în Holy Oaks.

– Aşa se pare.

– N-am vrut să te întrerup. Ce s-a întîmplat cînd a apărut şeriful? Ştia că sînt de la FBI? Trebuiau să-l spună.

– Nu, nu i-au spus nici asta, nici altceva şi nostim e că nici n-a întrebat. Era prea ocupat să le comunice părerea lui Steve Brenner despre tine. Se pare că acesta le spune tuturor că te va lua de nevastă.

– E aşa un cretin!

– Aşa se pare. Unul dintre agenţi i-a povestit şerifului totul despre relaţia noastră fierbinte şi serioasă, după care n-a mai stat o clipă pe gînduri şi a plecat.

– Fără îndoială, să-i raporteze lui Steve.

– Fără îndoială.

– Iar acesta e genul de om căruia îi e greu să înţeleagă că nu poate obţine chiar tot ce doreşte.

– Am să-l ajut eu să înţeleagă.

Nu era prea sigură ce intenţii avea, dar tonul vocii lui i-a indicat că abia aşteptă să treacă la acţiune.

Părea că timpul petrecut pe drumul spre Holy Oaks trecea mai repede decît arăta kilometrajul.

Se simţeau bine împreună.

Au discutat despre muzică, amîndurora le plăcea cea clasică şi country.

S-au certat pe probleme de politică, ea fiind o liberală convinsă, iar el un conservator înflăcărat.

Şi a încîntat-o cu poveşti nostime despre ce înseamnă să faci parte dintr-o familie aşa numeroasă ca a lui.

Înainte de a-şi da seama, Nick a încetinit pentru a intra pe şoseaua spre Holy Oaks.

– Vom fi acasă înainte de a se întuneca, a remarcat ea.

Nick devenise serios.

– Laurant, există vreo cîteva lucruri pe care e nevoie să ţi le spun.

– Da?

– Farley şi Feinberg... agenţii pe care i-am menţionat mai devreme.

– Da?

– Cînd ţi-au căutat prin casă, au găsit o cameră video.

– Unde au găsit-o?

– La etaj, în dulapul pentru lenjerie din perete. Se afla într-o mică gaură perfect perforată, de mărimea unei jumătăţi de pastilă. Iar obiectivul era îndreptat spre patul tău. N-ai fi observat-o niciodată. Era chiar în mijlocul unei flori din tapet.

Simţea că se sufocă. S-a răsucit pe banchetă şi fără să-şi dea seama şi-a încleştat mîna de braţul lui.

– Şi de-abia acuma îmi spui?

– Am vrut să-ţi ofer o mică pauză în acest coşmar. Dacă ţi-aş fi spus cînd ne-am urcat în maşină, te-ai fi gîndit tot drumul la asta. Greşesc?

– De cît timp e acolo?

– E de cîtăva vreme. Era acoperită cu praf, aşa că e acolo de ceva timp, cel puţin de o săptămînă-două, dar nu pot să-ţi spun exact de cîte zile sau nopţi. Numărul de serie a fost îndepărtat.

– Niciodată să nu mai ţii informaţiile doar pentru tine. Bine? Cînd afli ceva, spune-mi imediat.

– Vom sta împreună. Deci am să-ţi spun tot.

– Pînă ce moartea ne va despărţi? l-a întrebat ironică, dar sarcasmul ei avea iz de frică.

– Nu, pînă ce-l vom prinde.

Şi-a slăbit strînsoarea de pe braţul lui.

– Iartă-mă că te-am strîns aşa. Doar m-ai avertizat. Mi-ai spus că a fost la mine în casă şi că m-a privit dormind. M-a văzut...

N-a mai continuat. S-a întors să se uite pe fereastră, pentru ca el să nu poată vedea cît de şocată este.

Derula în minte cum se îmbrăca şi se dezbrăca. Cum, în unele nopţi, cînd aerul condiţionat nu o răcorea suficient, s-a culcat goală.

Şi toate astea se aflau pe caseta video!

Coborînd privirea a descoperit că îşi sfărîmase agrafa în mîini.

– Mă simt ca şi cum aş fi făcut ceva ruşinos. Au fost nopţi în care nu am simţit nevoia să-mi pun cămaşă de noapte. Era cald, s-a apărat ea.

– Ceea ce faci în propriul tău dormitor...

– Dar chiar asta e, a ţipat ea. N-am făcut nimic. Am dormit. Atîta tot. În mod clar nu m-am distrat cu nici un bărbat, dar dacă aş fi făcut-o? Doamne, simt că mă îmbolnăvesc!

– Laurant...

– Să nu îndrăzneşti să spui.

– Ce să spun?

– Că nu e prea tîrziu să mă răzgîndesc.

După ce a oprit maşina în parcarea de pe marginea şoselei, i-a făcut un semn cu capul spre dreapta.

Era semnul de demarcaţie al oraşului Holy Oaks.

– Îmi mai dai o ultimă ocazie pentru a mă răzgîndi? l-a întrebat ea.

– Nu.

– Atunci de ce ai oprit?

– Ca să-ţi spun că nu e cazul să te enervezi, de fiecare dată cînd auzi ceva... neplăcut. O să mai ai surprize şi eu voi încerca din răsputeri să le anticipez, dar tu trebuie să fii în stare să le suporţi. Înţelegi? Nu poate să-mi fie teamă de fiecare dată de reacţia ta şi să încerc să te consolez mereu cînd tu...

Şi-a pus mîna pe braţul lui, dar cu blîndeţe de data aceasta.

– Promit. N-am să mă mai enervez. Cel puţin am să încerc.

Putea să sesizeze hotărîrea din voce şi să o vadă în ochii ei.

– Eşti curajoasă, a comentat el în timp ce schimba vitezele, după care au ieşi de pe autostradă.

I s-a făcut deodată frig. A oprit aerul condiţionat şi şi-a fricţionat braţele.

– Au găsit banda? Era în aparat? Casetele astea nu durează prea mult, nu-i aşa? Doar cîteva ore. Cum le schimba? Intra şi ieşea mereu din casa mea... din dormitor? În cazul acesta, risca să fie văzut.

– Camera opera cu ajutorul unui transmiţător, ceea ce înseamnă că îţi supraveghia dormitorul pe un ecran aflat în altă parte. Am să-ţi arăt mecanismul cînd ajungem acolo. E un aparat de filmat foarte simplu. Apoi a adăugat, ridicînd din sprîncene: De fapt e o treabă de licean – şi tocmai asta mă neliniştеşte. Cine a instalat echipamentul nu e profesionist, dar şi-a atins scopul.

– De ce te neliniştеşte?

– Chestiunea nu e prea isteaţă pentru omul nostru, a explicat el. După cum am spus, nu e ceva de înaltă performanţă, dar călăul pare să fie genul de om care face orice pentru ca totul să fie ireproşabil... perfect. Intenţia lui este să te impresioneze.

– Şi nu eşti impresionat.

– Exact.

Dînd din cap, s-a uitat pe fereastră.

– Aproape am ajuns.

Nick a întors maşina la stînga pe Assumption Road, o şosea cu două benzi.

– Mergem întîi acasă, sau vrei să mergi la lac să te întîlneşti cu Jules Wesson? Tommy mi-a spus că a aranjat în aşa fel ca agenţii să folosească imediat cabana starețului.

– Hai să mergem întîi la Wesson, în control. Cotesc pe Oak Street, nu-i aşa?

– Da. Ca să ajungi acasă la mine trebuie să o iei la stînga, pentru lac la dreapta.

În depărtare se vedeau cele două turle gemene ale Abaţiei *Adormirea Maicii Domnului*.

Clădirea în stil gotic se afla în vîrful dealului ce domina imaculatul orăşel. Era magnifică.

Cenuşiul mat al masivului edificiu din piatră era din loc în loc punctat de ferestre colorate şi strălucitoare, iar un drumeag lung şerpuia pînă la porţile de intrare.

Nick a încetinit cînd au trecut pe lîngă gardul de fier forjat ce înconjura proprietatea.

Peste tot străjuiau stejari uriaşi. Protejau partea de nord şi de sud a clădirii, ca nişte contraforturi pentru sprijinirea pereţilor exteriori.

– Seamănă cu o catedrală, a remarcat el încet, deşi nu o văzuse în interior.

– Se renovează de multă vreme. Principala preocupare a oraşului a fost să strîngă fonduri pentru restaurare, a afirmat ea. Şi e aproape gata. Cel puţin biserica principală. Capela mai are încă nevoie de unele lucrări. Va trebui să revenim şi să o vizităm. Şi grădina e splendidă în această perioadă a anului.

– Ce a fost mai întîi? Oul sau găina?

A înţeles ce voia el să afle.

– Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului a fost fondată de un ordin călugăresc din Belgia şi se afla aici cu mult înainte de înfiinţarea oraşului. Locuitorii

acestuia sînt foarte diferiţi. După al doilea război mondial, a avut loc un aflux de emigranţi.

– De ce au venit tocmai pînă aici, în Holy Oaks, Iowa?

– Tommy nu ţi-a povestit nimic despre istoria acestui oraş?

– Nu.

– Emigranţii l-au urmat pe părintele Henri VanKirk. Care a murit anul trecut. Aş fi vrut să-l cunosc. A fost un om remarcabil. În timpul războiului a ajutat nenumărate familii să scape de nemţi, dar a fost prins şi torturat de nazişti. Cînd în sfîrşit a fost eliberat, a venit în America şi superiorii lui l-au trimis aici pentru a se reface. Cîteva familii dintre cele pe care le-a ajutat, după ce au pierdut totul l-au urmat. Şi-au refăcut viaţa şi au transformat Holy Oaks în căminul lor. După ce părintele VanKirk a murit, starețul i-a găsit jurnalul intim. Crede că ar putea fi o sursă de inspiraţie pentru oricine, aşa că a hotărît să fie tradus în engleză. Toată lumea a fost ocupată cu pregătirile pentru celebrarea aniversării, aşa că nu a fost timp pentru aşa ceva, dar imediat ce totul se va termina, vreau să încep traducerea şi să-l salvez pe computer.

– Părintele VanKirk a fost îngropat aici?

– Da. Există un cimitir în partea cealaltă a mănăstirii. Şi locul e înconjurat de stejari magnifici, mai mari decît cei pe care i-ai văzut lîngă biserică.

– De asta se numeşte oraşul Holy Oaks, nu-i aşa?

Ea a zîmbit.

– Aşa e. Străjuiesc locul unde dorm îngerii.

Nick a dat din cap.

– Locul unde dorm îngerii. Îmi place imaginea.

– Tu ce crezi despre oraş? Nu-i aşa că-i frumos?

Casele acoperite cu şindrilă albă se aliniau de ambele părţi ale străzilor pavate cu cărămidă.

Stîlpii de iluminat semănau cu nişte vechi felinare cu gaz.

Totuşi e lumină electrică, şi-a dat seama Nick. Dar aduceau o notă încîntătoare şi făceau ca oraşul să fie şi mai original.

– Holy Oaks îmi aminteşte de oraşul New England. Are tot atîta farmec. Şi casa ta e înconjurată de un gărduţ alb din şipci?

– Nu, dar a vecinelor mele, da.

Cînd au ajuns la stopul de pe strada Oak, Nick a întors la dreapta şi s-a îndreptat spre altă stradă mărginită de copaci.

Crengile lor formau o boltă dintr-o parte în alta.

– Mă simt ca şi cum m-aş afla în altă epocă. Mă tot aştept să-l văd pe Richie Cunningham coborînd strada într-o limuzină decapotabilă Chevy '57.

– Stă cu două cvartale mai departe, l-a tachinat ea.

Pe măsură ce se apropiau de lac, casele erau mai modeste.

Construite în a doua jumătate a secolului, aveau un aspect mai modern, cu faţadele lor de cărămidă şi etajele bine împărţite, şi tot atît de atent întreţinute ca şi surorile lor mai bătrîne. Se vedea că familiile care locuiesc acolo sînt mîndre de casele şi de oraşul lor.

După ce au trecut de un teren de baseball acuma pustiu, au continuat drumul spre vest, trecînd pe lîngă o benzinărie Phillips 66, apoi printre doi stîlpi de lemn brut au intrat în parc.

– Primăvara şi toamna locul este aglomerat cu elevii de la colegiu. Vara îl iau în primire copiii de la şcoala elementară locală.

Nick a coborît geamul. Mirosul reavăn de pămînt, de ace de pin şi frunze de stejar şi mesteacăn aşternute pe jos, umplea aerul.

Cînd au ajuns la o răspîntie, în faţă le-a apărut lacul.

La cea mai mică adiere, umbrele copacilor de pe mal se unduiau pe suprafaţa apei limpezi şi scînteietoare.

Cabana era ascunsă printre pomi. Nick a intrat pe un drum cu pietriş şi a oprit motorul.

– Nu pare a fi locuită.

Laurant tocmai făcuse remarca, cînd uşa din faţă s-a deschis.

Prin perdeaua de frunze s-a văzut un bărbat cu ochelari cu ramă subţire şi neagră privindu-i cu atenţie.

Nick i-a spus să rămînă în maşină, pînă ce o va ocoli şi-i va deschide portiera.

Avea o privire neliniştită. În timp ce-i întindea mîna, cerceta cu ochii împrejurimile, aproape fără să-i dea atenţie.

– Omul acesta e Jules Wesson? a întrebat Laurant.

– Nu, e Matt Feinberg. E electronistul nostru. Şi un băiat simpatic. O să-ţi placă.

Agentul în cauză a aşteptat pînă ce au ajuns pe verandă apoi a deschis uşa şi au intrat.

Era de vîrstă şi înălţime mijlocie, cu părul şaten, ochii căprui şi purta bretele. Avea un zîmbet frumos şi sincer.

În ambele mîini ţinea cîte un smoc de fire electrice, pe care le aruncă pe masa de lîngă uşă, pentru a le putea strînge mîinile.

După ce au schimbat saluturile de rigoare, a întrebat-o:

– Ţi-a spus Nick că Farley şi cu mine am intrat la tine în casă?

– Da, i-a răspuns ea. Eşti unul din cei care au găsit camera de luat vederi.

– Aşa e. Şi în timp ce ne aflam înăuntru, vecina ta l-a chemat pe şerif, care a venit imediat. E un ins ciudat, a adăugat el, apoi a informat-o că i-au spus şerifului că au venit să facă nişte reparaţii.

După care s-a întors spre Nick.

– Imediat ce Seaton instalează încă o linie telefonică, vom fi gata. Acuma lucrează la ea.

– Cîţi agenţi sînt aici?

Feinberg aruncă o privire spre balcon înainte de a răspunde.

– Wesson nu ne-a spus. Sincer să fiu, nu ştiu cîţi sînt deja aici şi dacă, sau cînd mai vin şi alţii.

– Unde e Wesson?

– În dormitor, se ocupă de nişte hîrtii. E frumos aici, nu-i aşa? Dacă situaţia ar fi alta, mi-ar plăcea să stau aici o vreme. Lacul îmi aminteşte de Walden Pond.

Nick a dat din cap.

– Ar trebui să cumperi cabana aceasta, Laurant.

Şi ea era de aceeaşi părere. Lumina era splendidă. Două ferestre înalte cît ambele etaje permitea vederea spre lac. Camera de zi şi partea unde era sufrageria fuseseră combinate şi transformate într-o încăpere vastă.

Atmosfera era rustică, dar aerată. Totuşi acuma era dezordine.

Ambalaje de computere şi alte echipamente erau împărştiate peste tot.

Masa de sufragerie fusese împinsă lîngă perete şi pe ea tronau două computere. Nu arătau să fi fost instalate încă.

Cînd a auzit o uşă deschizîndu-se, ea a privit în sus exact cînd Jules Wesson a apărut în balcon. Vorbea la mobil, iar în mînă avea un teanc de hîrtii.

Wesson era înalt, slab, muşchiulos şi aproape chel.

Avea ochi pătrunzători, dar după ce le-a aruncat o privire scurtă, i-a ignorat cu desăvîrşire, continuînd convorbirea telefonică.

L-a văzut apoi mergînd la masă, unde şi-a pus hîrtiile. După care Feinberg i-a atras din nou atenţia.

Acesta i-a întins un ceas de aur. Arăta ca un vechi Timex cu brăţară elastică.

– Laurant, am vrea să-l porţi tot timpul şi să nu-l scoţi niciodată, nici chiar sub duş. E rezistent la apă. Poţi chiar să înoţi cu el. Înăuntru este un mic dispozitiv de urmărire. Astfel eu îţi voi supraveghea fiecare mişcare, pe un ecran. Vrem să ştim tot timpul unde te afli.

Laurant şi-a scos ceasul ei şi l-a pus pe cel nou. Îşi lăsase geanta în maşină şi nu avea buzunare, aşa că i l-a dat lui Nick, iar acesta l-a pus în buzunarul cămăşii.

Între timp Wesson a închis telefonul. Apoi a dat din cap spre Laurant, cînd Nick i-a recomandat-o, dar nu şi-a pierdut timpul cu politeţuri.

– Sînt pregătit să-l întîmpin, a anunţat el cu un ton aspru. Şi nu-mi plac surprizele. Nu pleci din Holy Oaks, fără aprobarea mea. Înţelegi?

– Da, i-a răspuns ea.

În sfîrşit, s-a întors spre Nick pentru a-l înştiinţa că şeful lor a stabilit planul de acţiune, şi l-a însărcinat pe el cu ducerea lui la îndeplinire.

Chiar şi într-o astfel de criză, continua să-şi dea aere.

Ce scîrbă, se gîndi Nick. Ştia că Wesson consideră acţiunea drept competiţia lui personală şi nici un ocean de cuvinte nu l-ar fi convins că lui Nick nu-i pasă de dorinţa lui de ascensiune rapidă.

Personal, Nick nu-l plăcea deloc pe Wesson, dar era obligat să lucreze cu el şi, în această situaţie, încerca să facă tot ce putea mai bine.

Wesson era îngrozitor de plin de el, dar atîta timp cît nu se va interfera în buna desfăşurare a operaţiunii, Nick spera că vor reuşi să colaboreze.

– Morganstern vrea să-l suni, a mai zis Wesson.

– Au putut să afle ceva din convorbirea telefonică?

Feinberg a fost cel care a răspuns:

– Au fixat locul de unde a dat călăul telefon. Aparatul era proprietatea unei femei cu numele Tiffany Tyler şi a sunat chiar de lîngă oraşul St.Louis. Feinberg a făcut un pas înainte. Patrula de pe autostradă a găsit maşina acesteia parcată într-un refugiu de pe I-70. Cauciucul din stînga spate era dezumflat şi n-avea altul de rezervă în portbagaj. Credem că a intrat de bună voie în vehiculul călăului, dar e numai o presupunere. De asemenea, credem că el nu s-a atins de maşina ei, totuşi tehnicienii noştri o cercetează de sus pînă jos, pe dinăuntru şi pe dinafară. E un Chevy Caprice vechi şi plin de amprente. Se ocupă de ea şi acuma.

– Nu credem ca vreuna dintre amprente să-i aparţină călăului nostru, şi-a îndreptat Wesson atenţia spre Laurant. E foarte grijuliu, realmente grijuliu.

Feinberg a aprobat din cap.

– Şi metodic, a adăugat el scoţîndu-şi ochelarii şi începînd să-i şteargă cu batista. Pe casetă sau pe plicul lăsate la poliţie, nu există nici măcar o pată, sau o jumătate de amprentă.

– Vrem să începeţi să-l enervaţi, a continuat Wesson. Să sperăm că-şi va pierde controlul şi va face ceva negîndit, iar noi vom putea să prindem momentul cu noroc.

– Tiffany e femeia pe care am auzit-o ţipînd la telefon, nu-i aşa?

– Da, ea e, a răspuns Wesson. S-a folosit de telefonul ei pentru a te suna.

– Aţi găsit-o?

– Nu, a răspuns el scurt, strîngînd buzele. Se comporta ca şi cum ea l-ar fi criticat.

– Poate că trăieşte încă. Nu crezi...

– Categoric nu, a întrerupt-o Wesson nerăbdător. E moartă, fără nici o îndoială.

Atitudinea lui rece a buimăcit-o.

– Dar de ce a prins-o pe ea? Dacă e atît de grijuliu şi îşi studiază clientele înainte de a le ucide aşa cum se laudă, de ce a acţionat atît de spontan?

I-a răspuns tot Feinberg:

– Sîntem aproape siguri că a omorît-o pentru a ne atrage atenţia. Vrea să ştim că vorbeşte serios.

Nick a prins-o de mînă.

– Şi Tiffany era convenabilă. Lipsită de apărare şi uşor de ucis.

Feinberg şi-a pus ochelarii pe nas, i-a potrivit după urechi şi a completat:

– Am uitat să menţionez că Farley şi cu mine ţi-am umblat şi prin corespondenţă. Era o grămadă pe masa de lîngă uşa de la intrare.

Laurant a primit cu nepăsare vestea invadării intimităţii ei.

Deşi nu s-a gîndit că FBI-ul îi va deschide corespondenţa, faptul că au făcut-o n-a supărat-o.

Şi apoi, doar au răsfoit-o, ceea ce era ceva demn de apreciat.

Apoi Wesson i s-a adresat lui Nick:

– Cred că înțelegi. Te afli aici doar ca paznicul lui Laurant. Treaba ta e s-o protejezi, în fiecare moment.

Tonul era certăreț. În schimb al lui Nick era împăciuitor cînd i-a răspuns:

– Știu care e misiunea mea.

– Și planul e să-l înfuriem pe călău. Așa că amîndoi trebuie să puneți la punct un spectacol, credibil pentru tot orașul.

Nick a dat din cap aprobator. Dar Wesson nu terminase încă să-l pună la locul lui.

– Echipa mea e cea care va face adevărata treabă și-l va prinde pe ticălos.

– Adevărata treabă? l-a ironizat Nick. Toți vom colabora, indiferent dacă-ți place sau nu.

– Nici n-ai fi aici dacă n-ar fi fost Morganstern, a subliniat Wesson.

– Adevărat, dar sînt aici și tu va trebui să te obișnuiești cu asta.

Atmosfera era încărcată. Erau ca doi tauri gata să se împungă.

Laurant l-a strîns pe Nick de mînă:

– Ar trebui să plecăm, ce zici?

Nick n-a mai scos nici un cuvînt. Iar telefonul a sunat chiar în clipa în care el deschidea ușa pentru a ieși.

Întorcîndu-se, l-a auzit pe Wesson exclamînd:

– Măi, să fie al dracului!

Au așteptat să închidă telefonul, apoi Nick l-a întrebat:

– Ce dai dracului?

Wesson a zîmbit îngîmfat:

– Am descoperit locul crimei.

CAPITOLUL 17

Wesson era un coșmar. Prost ca noaptea, respingător, grosolan și arogant, își atribuia toate succesele subalternilor.

Și mai rău, era nemilos. Reacția lui la aflarea veștii că un fermier a dat peste trupul mutilat al unei fete de optsprezece ani, Tiffany Tara Tyler, a fost îngrozitor de nelalocul ei.

Pur și simplu a jubilat. Strigînd de bucurie, era gata să înceapă să cînte și ceea ce făcea entuziasmul lui nestăvilit și mai obscen, era că Laurant, un civil, îl vedea.

Nick a intenționat s-o scoată din cabană, înainte de a vedea sau a auzi mai multe, și să se ocupe după aceea de Wesson, dar cînd a luat-o de braț pentru a o conduce afară, ea s-a tras înapoi.

Ceea ce a făcut după aceea însă, nu numai că l-a surprins, dar a ridicat cu mult ștacheta admirației lui.

A reușit să-l facă pe Wesson să se simtă prost.

S-a așezat dreaptă în fața lui, în așa fel încît să nu o poată ignora, și apoi a început să-l judece.

I-a amintit că o tînără a fost ucisă și că, dacă nu putea să simtă nici o durere sau milă pentru biata Tiffany, poate că ar trebui să-și reconsidere activitatea.

Iar cînd Wesson a început să se disculpe, a intervenit Nick, dar limbajul lui a fost mult mai dur.

– Am să trec asta în raport, l-a amenințat Wesson.

– Vezi să nu uiți, a fost replica lui Nick.

Apoi Wesson s-a hotărît să încheie discuția.

Nu-i plăcea faptul că un străin și-a exprimat părerea despre comportamentul lui și nu voia să-și

piardă prețiosul lui timp încercînd să o schimbe. Aceasta cădea în atribuțiile lui Nick.

– Fă doar ceea ce ți-am spus să faci şi vom avea noi grijă de el.

Ea n-a renunțat.

– Şi să-mi țin părerile pentru mine?

Dar el n-a considerat necesar să-i răspundă. Aşezîndu-se la computer, a ignorat-o.

Laurant s-a întors brusc.

– Nick, pot să folosesc telefonul tău? Acesta i l-a înmînat. Care e numărul personal al doctorului Morganstern?

Wesson s-a răsucit cu scaunul pivotant de la birou şi a sărit în picioare.

– Dacă ai vreo problemă, spune-mi-o mie.

– Nu prea cred.

– Ce spui?

– Am spus că nu prea cred.

Din priviri, Wesson i-a cerut ajutorul lui Nick, pentru a se descurca cu această femeie dificilă.

Dar acesta n-a făcut altceva decît să-l privească la rîndul lui, în timp ce spunea numărul de telefon al lui Morganstern.

– Formează treizeci şi doi. Asta va grăbi legătura.

– Ascultă, doamnă, ştiu că am părut...

Ea a încetat să mai formeze numărul.

– Dur, domnule Wesson. Te-ai comportat fără inimă, cu cruzime şi duritate.

Wesson a strîns din dinți şi ochii i s-au îngustat.

– Nu-i foloseşte nimănui să se implice personal. Încercăm să-l prindem pe pervers, aşa încît să nu mai existe şi alte cadavre.

– Numele ei era Tiffany, i-a amintit Nick.

– Mi-ar plăcea să-i rosteşti numele, a intervenit Laurant.

Dînd din cap resemnat, ca şi cum era gata să spună sau să facă orice pentru a scăpa de ea, a rostit:

– Tiffany. O chema Tiffany Tara Tyler.

Ea i-a restituit lui Nick telefonul şi a ieşit din cabană.

Era în maşină, înainte ca Nick să poată să-i deschidă portiera.

– Ce tip respingător, a comentat ea.

– Da, aşa e, a acceptat el. Dar l-ai făcut să-l treacă toate năduşelile, ceea ce eu n-am crezut că ar fi posibil.

– Nu înțeleg de ce Pete a dat această misiune unui ins ca el.

– Nu el a dat-o. În acest caz, el e doar consultant. Şeful e O'Leary, iar Wesson e subalternul lui.

Nick a întors maşina înapoi spre oraş.

Soarele tocmai începuse să dispară în spatele copacilor, înflăcărînd suprafața lacului.

Laurant se gîndea la Tiffany:

– Wesson pur şi simplu s-a bucurat, cînd a aflat de biata fată.

Nick s-a simțit obligat să stabilească adevărul.

– Nu, nu s-a bucurat că a fost ucisă. Era entuziasmat pentru că acuma se cunoaşte locul crimei şi există speranța ca asta să schimbe lucrurile. Nu-i scuz comportamentul. Încerc doar să-l explic. Se spune că e un agent bun. În trecut am colaborat cu el o singură dată, dar asta demult, pe cînd amîndoi eram noi în branşă şi lipsiți de experiență. Se spune că e bun. Dar trebuie să mi-o dovedească şi mie.

– Ai spus că acuma, că se cunoaşte locul crimei, lucrurile se vor schimba. Cum?

– Fiecare asasin lasă în urmă ceea ce cei însărcinați cu stabilirea profilului lui numesc semnătura personală de la locul crimei. Este expresia fante-

ziilor bolnave şi a violenţei lui şi asta ne va spune multe despre el.

– Chiar tu ai spus că e grijuliu. Ce se întîmplă dacă nu găsiţi nici o urmă la locul crimei?

– Vom găsi, a asigurat-o el. Cînd o persoană intră în contact cu alta lasă ceva în urmă, indiferent cît de grijuliu este. Un fir de păr, o bucăţică de piele, o aşchie de unghie, urma pantofilor, sau poate o scamă din pantalonii sau cămaşa lui... există întotdeauna ceva care rămîne în urmă. Şmecheria nu constă în găsirea dovezii. Mai dificilă este analizarea a ceea ce se găseşte. Va lua multă vreme şi grijă. Şi în timp ce criminaliştii îşi fac treaba, fotografia locului crimei va fi trimisă analistului de profile şi el ne va spune sub imperiul căror fantezii acţionează călăul.

Înainte de a continua, îi aruncă o privire.

– Semnătura asasinului este denumită în psihologie cartea lui de vizită. Îşi poate schimba metodele folosite, ca şi locul, timpul şi modul cum acţionează, dar nu-şi va schimba niciodată semnătura.

– Vrei să spui că există întotdeauna un şablon.

– Da, a fost el de acord. Cum ar fi urmele de pe cadavru, sau poziţia lui. Psihologul analizează tot şi-şi dă seama ce fel de individ e asasinul. Pot să-ţi spun deja că, la acest om, totul e ţinut sub control.

Nick a oprit maşina la intersecţia lui Oak cu Main.

O tînără care împingea un cărucior de copil traversa strada în faţa lor.

S-a oprit pentru a-i arunca o scurtă privire lui Nick şi a-i face cu mîna lui Laurant, înainte de a-şi continua drumul.

– Casa mea se află în următorul cvartal, a doua de la colţ. Dar nu vreau să mergem acolo. Aş vrea să stăm la un motel.

– Trebuie să mergi acasă şi să te comporţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, îţi aminteşti?

– Ştiu, dar nu prea vreau, a răspuns ea. N-aş vrea nici să mai intru vreodată în casa aia.

– Te înţeleg.

A condus mai departe, pe strada mărginită de copaci mai bătrîni decît casele.

Lumina crepusculară filtrată printre ramurile joase, păta curţile, dar la orizont începuseră să se ivească nori grei de furtună.

Laurant şi-a văzut casa şi şi-a amintit ce încîntătoare a considerat-o cînd a sosit prima oară aici. Era veche şi demodată, dar îi plăcea.

După ce s-a mutat în ea, primul lucru pe care l-a făcut a fost să cumpere de la magazinul cu obiecte de grădină un balansoar pentru verandă.

Şi în fiecare dimineaţă îşi bea ceaiul acolo şi se legăna în timp ce-şi citea ziarul. Iar seara, tot acolo stătea la palavre cu vecinii care trebăluiau prin grădinile lor.

Liniştea pe care o simţise, sentimentul că aparţine acestui loc, dispăruseră şi nu ştia dacă vor mai reveni vreodată.

– Camera de luat vederi este tot acolo, sau au scos-o? a întrebat ea.

– E acolo.

– Şi funcţionează?

– Da. Nu vrem să-şi dea seama că am descoperit-o.

– Nu i-a văzut pe agenţi cînd au intrat în dormitor?

– Nu, însă ei au găsit-o în dulapul de pe hol, nu în dormitor, i-a amintit el.

– Au evitat să o atingă.

După ce a intrat pe drumul de acces spre casă, a stins motorul, iar ea privindu-şi locuinţa, a întrebat:

– De unde a avut el aşa ceva? Transmiţătoarele acestea se vînd în magazine?

Înainte de a-i răspunde, ei i-a mai scăpat:

– Mă poate vedea de fiecare dată cînd intru în dormitor.

Punîndu-i mîna pe genunchi, pentru a o linişti, el îi spuse:

– Noi chiar vrem să te vadă. E o ocazie unică să-l determinăm să se grăbească. Tu şi cu mine va trebui să părem foarte pasionaţi în faţa obiectivului.

– Da, ştiu care e planul.

Nu ajunsese încă în cea mai disperată situaţie, dar îşi dădea seama că somnul ei nu va mai fi acelaşi.

Viaţa i se transformase în ceva ce semăna cu acele filme suprarealiste, unde nimic nu era ceea ce părea a fi, unde tot ce părea benign şi inocent era doar o mască ce ascundea ceva sinistru.

Încîntătoarea ei căsuţă arăta primitoare, dar el a fost înăuntru şi exista o cameră de luat vederi îndreptată spre patul ei.

– Eşti gata să intri?

Semnul pe care l-a făcut a fost energic.

Dar el putea să-şi dea seama de anxietatea ce o stăpînea şi de aceea a hotărît să încerce să-i distragă atenţia.

Deschizînd portiera de pe partea lui, a comentat:

– Holy Oaks este un oraş drăguţ, dar tot mai cred că aş înnebuni să stau aici. Unde e traficul? Unde e zgomotul?

Ea a înţeles ce urmărea.

O ajuta să coopereze. Astfel, a realizat că îşi dădea seama cînd e copleşită de evenimente şi atunci iniţia o conversaţie mai uşoară.

La rîndul ei a deschis portiera şi a coborît.

– Îţi place aglomeraţia stradală şi zgomotul?

– Sînt obişnuit cu ele, a răspuns el. Se uitau unul la altul pe deasupra maşinii. Nu prea ai infern stradal pe aici, nu-i aşa?

– Ba am. Cînd fiul şerifului, Lonnie, îşi conduce maşina încărcată cu prietenii lui de distracţie, multora le-ar plăcea să o vadă sfărîmată într-un şanţ. E un pericol public şi tatăl lui nu face nimic în legătură cu asta.

– Mardeiaşul local, nu-i aşa?

– Da.

Apoi a intrat iar în maşină pentru a-şi lua geanta, în timp ce Nick supraveghea împrejurimile.

În curtea din faţă era un stejar mare, aproape de aceeaşi mărime ca acela din colţul curţii vecinelor.

În partea cealaltă a casei albe cu două niveluri, se afla un teren viran.

La capătul drumului lung de maşină era un garaj, separat de corpul casei, ceea ce însemna că după ce-şi gara maşina, trebuia să meargă puţin pînă la uşa din spate.

Cele două corpuri de clădire erau apropiate şi între ele creşteau copaci şi tufe înalte – o mulţime de locuri unde să se poată ascunde cineva.

A mai observat că pe afară nu existau lumini, nici la casă, nici la garaj.

– Un paradis al hoţilor, a remarcat el. Prea multe ascunzători.

– Este lumină pe verandă.

– Nu e destul.

– Aici, mulţi oameni nici măcar nu-şi încuie uşile, chiar şi noaptea cînd merg la culcare. E un oraş mic şi fiecare se simte în siguranţă.

– Ei bine, tu să-ţi încui uşile.

– Iu-hu-huu, Laurant. Te-ai întors.

Cînd Nick s-a răsucit, a văzut o bătrînă cu părul alb într-o rochie roşie strălucitoare cu guler mare de dantelă deschizînd uşa-reţea împotriva muştelor şi ieşind afară pe verandă.

Ţinea în mînă o batistă de dantelă albă. Părea să aibă optzeci de ani şi era subţire ca o surcea.

– Am avut ceva vînzoleală pe aici, cît timp ai fost plecată.

– Da? i-a răspuns Laurant la salut. Apoi s-a îndreptat spre gardul din şipci al vecinei şi a aşeptat să audă ce s-a întîmplat.

– Nu mă face să strig, dragă, a mustrat-o blînd Bessie Jean. Vino aici şi adu-l cu tine şi pe tînărul acela.

– Da, doamnă. Vrea să te cunoască, i-a şoptit ea.

Nick a prins-o de mînă şi i-a şoptit la rîndul lui:

– E timpul să înceapă spectacolul.

– Treaba aia foarte sentimentală?

– Te-ai prins, scumpo. Şi cu asta s-a aplecat şi a sărutat-o uşor.

Bessie Jean Vanderman stătea pe verandă, observînd totul.

Ochii i se bulbucară privind perechea aceea zîmbitoare.

Gardul de şipci se întindea pe toată lăţimea curţii din faţă.

Nick a dat drumul mîinii lui Laurant pentru a deschide poarta.

Şi pe cînd o urma pe trotuarul de ciment spre scările verandei, a mai zărit o bătrînă privind.

Înăuntrul casei era întuneric şi figura femeii era ascunsă în umbră.

– Ce vînzoleală a fost? a întrebat Laurant.

– Un derbedeu ţi-a spart casa. Bessie Jean a coborît vocea aplecîndu-se spre ea, ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret. L-am sunat pe şerif şi i-am cerut să vină imediat să cerceteze. Nu cred să se fi făcut vreo arestare. Şeriful l-a lăsat pe derbedeu înăuntru şi a alergat spre maşină. Era un spectacol demn de văzut. Şi nici n-a avut bunul simţ să vină şi să-mi spună ce se întîmplă. Ar fi mai bine să vezi dacă-ţi lipseşte ceva. Îşi îndreptă spatele şi se retrase puţin pentru a-l vedea mai bine pe Nick. Şi acuma, spune-mi cine e acest bărbat frumos, care stă atît de aproape de tine? Nu cred că l-am mai văzut vreodată prin Holy Oaks.

Laurant a făcut repede prezentările, dar Bessie Jean Vanderman şi-a oferit suficient timp pentru a-l măsura de sus pînă jos.

Fiinţei ăsteia nu-i scăpa niciodată nimic, a cugetat el observîndu-i isteţimea din ochii verzi şi limpezi.

– Şi cu ce te ocupi, d-le Buchanan?

– Fac parte din FBI, doamnă.

Mîna lui Bessie Jean se ridică precipitat spre gură.

A fost uluită cam două secunde, apoi şi-a revenit.

– De ce n-ai spus asta din prima clipă? Aş vrea să-ţi văd insigna, tinere.

Nick şi-a scos legitimaţia şi i-a înmînat-o. Ea i-a aruncat o scurtă privire înainte de a i-o restitui.

– Ţi-a trebuit cam mult timp.

– Ce spuneţi?

În tonul ei aspru se simţea dojana cînd i-a răspuns:

– Surorii şi mie nu ne place să aşteptăm.

Nick nu avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba şi putea să vadă din expresia uluită a lui Laurant că nici ea nu ştia.

Bessie Jean a deschis uşa-reţea:

– Nu văd nici un motiv să mai pierdem vremea. Vino înăuntru şi poţi începe cercetările.

– Spuneţi-mi exact ce doriţi să cercetez? a întrebat-o el urmînd-o pe Laurant.

Sora lui Bessie Jean îi aştepta. Laurant a făcut din nou prezentările.

Viola şi-a scos ochelarii, i-a pus în buzunarul şorţului şi a înaintat spre el pentru a-i strînge mîna.

Era mai scundă, mai rotundă şi o versiune mult mai blîndă a surorii ei.

– Am aşteptat şi am tot aşteptat. L-a bătut uşor pe Nick peste mînă înainte de a-i da drumul. Aproape că am renunţat să mai sper, dar Bessie Jean nu şi-a piedut încrederea. Era sigură că scrisoarea s-a rătăcit şi de aceea a scris alta.

– Nu e propriu FBI-ul să întîrzie aşa de mult, a intervenit Bessie Jean. De aceea mi-am închipuit că s-a rătăcit la poştă. Şi atunci am scris alta, dar cînd tot n-a venit nici un răspuns…

– I-a scris directorului personal, a explicat Viola.

Bessie Jean i-a condus în camera de zi.

Era răcoare, întuneric şi mirosea a scorţişoară şi vanilie.

Probabil că una dintre ele băgase ceva la cuptor, pentru ca stomacul lui a reacţionat imediat drept răspuns. Îi era mai foame decît îşi închipuise.

Totuşi cina va trebui să mai aştepte.

A avut nevoie de o secundă pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul, după care Viola a ridicat perdelele ferestrei din faţă şi a putut să vadă mai bine. Camera era un talmeş-balmeş de antichităţi.

Chiar în faţa lui era căminul. Pe el erau aliniate sfeşnice şi deasupra atîrna un tablou uriaş în ulei, reprezentnd un cîine cu părul cenuşiu stînd pe o pernă roşie. Animalul părea şaşiu.

Bessie Jean i-a condus pe amîndoi spre sofaua în stil victorian, apoi a luat perna cu faţa din goblen de pe balansoar şi s-a aşezat în el, încrucişînd gleznele, aşa cum a fost învăţată de mama ei.

Poziţia era atît de rigidă, încît ar fi putut să ţină pe cap în echilibru două volume enciclopedice.

– Scoate-ţi carnetul de notiţe, dragă, a poruncit ea.

Nick de abia o auzea. Întreaga lui atenţie a fost acaparată de fotografiile înghesuite pe mese şi pe pereţi.

Reprezentau aceeaşi fiinţă şi toate erau în rame de argint – un cîine – un schnauzer a bănuit el, sau poate o corcitură.

Laurant i-a atins braţul pentru a-i atrage atenţia şi i-a spus:

– Bessie Jean şi Viola s-au adresat FBI-ului pentru a le ajuta să dezlege o enigmă.

– Nu o enigmă, dragă, a corectat-o Viola. Ştim exact ce s-a întîmplat. Stătea pe un scaun mare pictat cu flori şi era ocupată cu aranjarea unui milieu de dantelă pe unul din braţe.

– Da, ştim ce s-a întîmplat, a confirmat Bessie Jean cu un semn din cap.

– De ce nu-i dai nişte amănunte, soră?

– Încă nu şi-a scos carneţelul şi pixul.

Viola s-a sculat şi s-a dus în sufragerie, în timp ce Nick îşi pipăia buzunarele, căutînd block-notesul pe care ştia că nu-l are. Era în maşină, împreună cu celelalte documente.

Sora s-a înapoiat cu un carneţel roz de mărimea unui calculator de buzunar şi un stilou tot roz, cu o pană roşie în vîrf.

– Poţi să le foloseşti pe astea, i s-a adresat ea.

– Mulțumesc. Şi acuma spuneți-mi despre ce este vorba.

– Directorul te-a trimis fără să-ți spună care ți-e sarcina, s-a minunat Bessie Jean. Te afli aici pentru a investiga o crimă.

– Ce-ați spus?

Bessie Jean a repetat răbdătoare fraza, iar Viola a dat afirmativ din cap.

– Cineva l-a omorît pe Daddy.

– Daddy era cîinele familiei, a explicat Laurant cu un semn din cap spre pictura ce atîrna deasupra lor.

– Îi spuneam Daddy, ca şi tatălui nostru colonelul, a adăugat Viola.

Spre lauda lui, Nick n-a zîmbit.

– Îmi dau seama.

– Solicităm o judecată dreaptă, i s-a adresat Viola.

Bessie Jean s-a încruntat spre Nick.

– Tinere, nu înseamnă că te critic...

– Da, doamnă?

– Dar n-am auzit niciodată ca un reprezentant al legii să nu aibă carnet şi pix. Pistolul acela ce se zăreşte la centura ta e încărcat, nu-i aşa?

– Da, doamnă, este.

Bessie Jean era mulțumită. După părerea ei, a avea un pistol era ceva important, pentru că odată prins vinovatul, putea foarte bine să fie nevoie să-l împuşte.

– Autoritățile locale au cercetat problema? a întrebat Nick.

– Nu problema, dragă. Asasinatul, l-a corectat Viola.

– L-am chemat pe şeriful F.G., dar n-a făcut nimic pentru a ne ajuta să găsim criminalul, a explicat Bessie Jean.

Dorind să fie de ajutor, Viola a exclamat:

– E vorba de Fund Gras, dragă. Acuma poți să scrii.

Nick nu se putea hotărî ce era mai distonant la ele – un cîine cu numele Daddy, sau o doamnă bătrînă şi distinsă folosind cuvintele fund gras.

– De ce nu-mi spuneți exact ce s-a întîmplat?

Bessie Jean i-a adresat surorii ei o privire uşurată apoi a început:

– Noi credem că Daddy a fost otrăvit, dar nu sîntem absolut sigure. Îl țineam legat de stejarul cel mare din curtea din față, în timpul zilei, şi uneori seara cînd mergeam la bingo, pentru a respira aer proaspăt.

– Avem gard, dar Daddy putea să-l sară, aşa că trebuia să folosim lanțul, a explicat Viola. Ai scris tot, dragă?

– Da, doamnă.

– Daddy era foarte sănătos, a intervenit Bessie Jean.

– Avea numai zece ani şi era în formă, a adăugat Viola.

– I-am găsit castronul pentru apă întors cu fundul în sus, a adăugat Bessie Jean în timp ce se legăna înainte şi înapoi, făcîndu-şi vînt cu batista.

– Dar Daddy n-ar fi putut niciodată să-l întoarcă, pentru că avea fundul mai greu şi îi era imposibil să facă aşa ceva.

Bessei Jean a dat din nou din cap.

– E adevărat. Daddy era inteligent, dar nu putea să-şi bage nasul sub castronul acela.

– Probabil că cineva a întors castronul, a rostit Viola emfatic.

– Credem că otrava a fost pusă în apă şi după ce bietul Daddy a băut bine, vinovatul a vrut să şteargă urmele.

– Ştim şi cum a scăpat de restul de apă, a anunţat Viola. A scurs apa otrăvită peste florile mele, a informat Viola. Mi-a ucis frumoasele mele plante. Azi erau înflorite, ca a doua zi să fie ofilite şi uscate. Arătau ca şi cum cineva ar fi turnat acid pe ele.

Din fundul casei s-a auzit sunetul unui clopoţel. Viola s-a chinuit să iasă din scaun.

– Scuzaţi-mă, mă duc să scot checul din cuptor. Aş putea să vă aduc ceva, cînd mă întorc?

– Nu, mulţumim, a răspuns Laurant.

Nick era ocupat cu scrisul, dar a ridicat privirea şi a spus:

– Aş putea să am un pahar cu apă?

– Deseori seara bem gin cu apă tonică, a spus Viola. E înviorător în zilele astea fierbinţi şi umede. Nu doreşti unul?

– Apa e suficientă, a răspuns el.

– E în exerciţiul funcţiunii, soră. Nu poate să bea.

Nick n-a contrazis-o. După ce a terminat de scris, a întrebat:

– Cîinele lătra la străini?

– O, da, a răspuns Bessie Jean. Era un cîine de pază minunat. Era chiar exagerat în privinţa acceptării străinilor în jurul casei. Lătra pe oricine. Excepţie făceau doar cei care treceau pe stradă.

Subiectul privind cîinele o mai chinuia încă în mod evident pe Bessie Jean.

Pe măsură ce vorbea despre el, ritmul legănării se accelera. Nick aproape că se aştepta să-şi ia zborul din balansoar.

– Acuma există şi nişte străini în oraş, care lucrează la abaţie. Trei bărbaţi au închiriat vechea casă a lui Morrison de peste drum de noi şi s-au mutat în ea. Iar alţi doi s-au mutat la familia Nicholson, în capătul celălalt al cvartalului.

– Daddy nu-l ierta pe nici unul! a exclamat Viola din sufragerie. Ducînd un pahar cu apă cu gheaţă, a traversat încăperea pînă la masa joasă pentru cafea şi l-a pus pe un şervet pe care l-a scos din buzunar.

Nick şi-a dat imediat seama că într-adevăr Daddy nu ierta pe nimeni.

– Catolicii ăştia sînt întotdeauna aşa grăbiţi, a remarcat Bessie Jean. În mod clar uitase că Laurant era catolică şi că fratele ei e preot. Sînt nişte fiinţe nerăbdătoare, dacă mă întrebi pe mine. Vor să termine renovarea mănăstirii şi să fie gata de inaugurare cu ocazia celebrării zilei de 4 Iulie.

– Şi a aniversării mănăstirii, a completat Viola.

Bessie Jean şi-a dat seama că s-au depărtat de subiectul investigaţiei.

– Doctorul l-a pus pe Daddy în congelator, pentru ca să poţi asista la autopsie. Ai scris toate astea în carnet?

– Da, doamnă, a asigurat-o Nick. Vă rog, continuaţi.

– Dar ieri, am primit o chitanţă din partea doctorului pentru serviciile de incinerare. Am rămas uluită şi l-am chemat imediat la telefon. Eram sigură ca e o greşeală.

– Cîinele a fost incinerat?

Bessie Jean şi-a tamponat colţurile ochilor cu batista şi apoi a continuat să-şi facă vînt.

– Da, a fost incinerat. Doctorul mi-a spus că nepotul meu l-a sunat şi i-a spus că ne-am răzgîndit şi am hotărît ca bietul Daddy să fie ars.

Balansoarul începuse din nou să se mişte, iar duşumeaua scîrţîia sub el.

– Şi veterinarul i-a urmat instrucţiunile, fără să vă consulte?

– Da, a răspuns Viola. Nu i-a trecut prin cap că ne întrebe pe noi mai întîi.

– Nepotul dumneavoastră?

– Dar tocmai asta e, a țipat Bessie Jean. N-avem nici un nepot.

– Dacă mă întrebați pe mine, vinovatul a vrut să șteargă orice urmă, a intervenit Viola. Nu-i așa?

– Așa pare să fie, a fost el de acord. Aș vrea să mă uit la plantele acelea.

– Vai, dar nu poți face asta, dragă, a zis Viola. Justin m-a ajutat să scot rădăcinile și să plantez altele. M-a văzut acolo, în genunchi, cînd încercam să fac așa ceva, și cu toate că era după o zi grea de muncă, pentru că execută lucrări de tîmplărie la mănăstire, a fost destul de amabil să vină și să mă ajute. Pur și simplu nu pot să mă mai descurc singură cu grădina.

– Dar Justin cine e?

– Justin Brady, a răspuns Bessie Jean nerăbdătoare. Cred că l-am menționat deja.

– Nu, n-ai vorbit de el, a contrazis-o Viola. I-ai spus lui Nicholas că trei muncitori s-au mutat în casa lui Morrison și alți doi stau la familia Nicholson. Dar nu le-ai spus numele. Am auzit fiecare cuvînt rostit de tine, la fel de clar ca un clopoțel.

– Ei bine, înseamnă că doar am intenționat, a răspuns Bessie Jean. Pe toți trei i-am întîlnit pe stradă. Dar numai pe acest Justin Brady îl agreem.

– Pentru că m-a ajutat, i-a lămurit Viola. Apoi mai este Mark Hanover și Willie Lakeman.

Stăteau toți pe scările verandei bînd bere și m-au văzut luptîndu-mă cu grădina, dar numai Justin a traversat strada și m-a ajutat.

Ceilalți au continuat să bea.

– Ei bine, tinere, crezi că Daddy a fost ucis, sau crezi că sîntem doar două bătrîne țîcnite care inventează povești?

– Bazat pe ceea ce mi-ați spus, și luînd în considerație că e adevărat, sînt de acord că așa este, cîinele dumneavoastră a fost ucis, a răspuns Nick.

Laurant a deschis ochii mari.

– Crezi?

– Da, a răspuns el.

Bessie Jean și-a împreunat mîinile. Era încurajată.

– Știam că FBI-ul nu mă va dezamăgi. Acuma spune-mi, Nicholas, ce intenționezi să faci mai departe?

– Am să mă gîndesc. Mi-ar fi de ajutor cîteva probe din pămîntul unde au fost plantate florile. Și castronul de apă... îl mai aveți, nu-i așa?

– Da, îl avem, a răspuns Viola. L-am pus în garaj, împreună cu jucăriile preferate ale lui Daddy.

– Ne vei ține la curent cu desfășurarea cercetărilor? a întrebat Bessie Jean.

– Categoric că da. Cred că nu se întîmplă să fi spălat castronul acela, nu-i așa?

– Nu cred s-o fi făcut, a zis Viola. Am fost atît de supărate, că l-am pus doar deoparte, pentru a nu ne mai aduce aminte...

– Viola a vrut să dea și tabloul jos și să-l împacheteze, dar n-am lăsat-o. Este reconfortant să-l vedem pe Daddy cum ne zîmbește.

Toți și-au îndreptat privirile spre pictura în ulei. În timp ce Nick se întreba cum puteau să spună femeile acestea că un cîine zîmbește, Laurant se gîndea cum puteau să simtă surorile o astfel de afecțiune pentru animalul acela răutăcios, care se repezea să muște pe toată lumea care intra în curte.

Muşcase atîtea persoane, încît veterinarul îi agăţase recordul pe panoul de afişaj din sala de aşteptare.

– Sperăm ca vinovatul să se dovedească a fi din afara paşnicei noastre localităţi. Nu ne place să credem că cineva dintre noi ar putea să facă un astfel de act oribil, a comentat Viola.

– Nici măcat băiatului şerifului n-aş vrea să-i atribui o asemenea cruzime. Deşi e adevărat că Lonnie a creat întotdeauna necazuri. Băiatul are în el foarte adînc înrădăcinată o trăsătură de caracter abjectă. A moştenit-o de la tatăl lui, desigur.

– E un adevărat netrebnic. Mama lui a murit acum cîţiva ani. Nu vreau să vorbesc de rău morţii, dar era o femeie prea umilă. Nu avea coloană vertebrală, nici chiar cînd era fată. Mai era şi plîngăcioasă, nu-i aşa, Bessie Jean?

– O, da.

– Aţi spus că sînt o mulţime de străini în oraş, a intervenit Nick. Aţi observat pe cineva zăbovind în jurul casei dumneavoastră sau a lui Laurant?

– Petrec o mulţime de timp pe verandă şi uneori mă uit pe fereastră şi noaptea, pentru a mă asigura că totul e în ordine. Dar în afară de omul pe care l-am văzut ieri intrînd în casa lui Laurant, n-am observat pe nimeni în curte, sau pîndind prin jur. Aşa cum am spus mai înainte, cea mai mare parte dintre străini muncesc la restaurarea mănăstirii. Unii dintre ei vin de departe, cum ar fi din Nebraska sau din Kansas.

Punîndu-şi ambele picioare pe podea, a frînat brusc legănarea balansoarului.

Apoi s-a aplecat spre Nick şi spre Laurant şi i-a întrebat:

– Nu rămîneţi la cină?

– E seara macaroanelor, a anunţat Viola pe cînd împingea cu ambele mîini pernele pe care stătea, pentru a se scula din scaunul prea scund, după care s-a îndreptat spre bucătărie. Macaroane cu piept de pui şi rulouri cu scorţişoară făcute în casă, mă duc să fac şi o garnitură din salată.

– Nu vrem să vă deranjăm, a protestat Laurant.

– Ne-ar place să fim împreună cu dumneavoastră, a interveni însă Nick.

– Laurant, de ce nu te duci s-o ajuţi, iar eu am să-i ţin companie lui Nicholas, a sugerat Bessie Jean.

– Vino şi pune masa, dragă, a chemat-o Viola. Vom mînca în bucătărie, dar folosim vesela de porţelan fin, cu semnătură.

Bessie Jean n-a mai pierdut nici un minut. Imediat ce Laurant a dispărut, şi-a apropiat şi mai mult balansoarul şi a vrut să afle cum au devenit el şi Laurant atît de buni prieteni.

El aşteptase această ocazie. În mod succint, i-a relatat despre prietenia lui cu Tommy şi cum acesta l-a chemat, cînd un om a ameninţat la spovedanie că o va ucide pe Laurant.

– Acest nefericit eveniment ne-a adunat împreună, i-a explicat el. Experţii noştri sînt de părere că individul a urmărit doar să stîrnească valuri. Cunoaşteţi genul. Vrea să sperie lumea, să agite spiritele şi să tulbure apele. Vrea să i se dea atenţie, asta-i tot. Şi nu cred că e cu adevărat deştept.

Probabil că are un coeficient de inteligenţă destul de scăzut. Şi tot atît de probabil, că e impotent.

Bessie Jean a roşit.

– Ai spus impotent?

– Da, doamnă. Aşa îşi închipuie ei că e.

– Deci n-ai venit aici să investighezi asasinarea lui Daddy?

Tocmai se întrebase cît va mai dura pînă îşi va da seama.

– Nu, dar sînt hotărît să mă ocup şi de asta, a promis el.

Ea s-a lăsat pe spătarul balansoarului.

– Spune-mi cîte ceva despre activitatea ta, Nicholas.

Şi n-avea intenţia să-l lase să scape prea uşor. Aşa că, l-a iscodit cu măiestria unui expert în interogatorii. Apoi, a vrut să ştie totul şi despre familia lui.

L-a salvat Laurant apărînd în prag şi chemîndu-i la masă.

Nick a urmat-o pe Bessie Jean în bucătărie. Delicatele porţelanuri înflorate se odihneau pe o faţă de masă din pînză albă, care atîrna pînă jos, acoperind aproape în întregime picioarele de metal ale mesei de bucătărie.

Nick le-a încîntat pe doamne cu manierele sale alese, cînd s-a grăbit să le tragă scaunele pentru a se aşeza, ceea ce au acceptat cu plăcere.

Garnitura de salată s-a dovedit a fi un pătrat de gelatină de lămîie tronînd pe un pat de lăptuci şi cu un strat subţire de maioneză deasupra.

Lui nu-i plăcea gelatina, dar a mîncat-o totuşi, pentru că nu voia să le jignească, şi în timp ce înghiţea, Bessie Jean a informat-o pe Viola despre incidentul care a avut loc în Kansas City.

– Ce nu fac oamenii în zilele noastre, pentru a atrage atenţia asupra lor. Teribil, realmente teribil. Părintele Tom trebuie că a fost foarte supărat.

– O, sigur că a fost, a răspuns Laurant. Nu ştia ce să facă, aşa că l-a chemat pe Nick în ajutor.

– Dar din toate astea a ieşit şi ceva bun, a intervenit Nick. I-a făcut cu ochiul peste masă lui Laurant şi a adăugat:

– Am întîlnit-o în sfîrşit pe sora lui Tommy.

– Şi te-ai îndrăgostit de ea, nu-i aşa? Bessie Jean a dat din cap trăgînd această concluzie.

– Sigur că s-a îndrăgostit, a intervenit Viola. Doar e cea mai drăguţă fată din Holy Oaks.

– A fost dragoste la prima vedere, a subliniat el, aruncîndu-i lui Laurant o privire plină de adoraţie. N-am crezut în treaba asta, pînă nu mi s-a întîmplat chiar mie.

– Dar tu, Laurant? s-a interesat Viola. A fost tot dragoste la prima vedere?

– Da, aşa a fost, a răspuns ea cu răsuflarea tăiată.

– Ce romantic! s-a extaziat Viola. Nu-i aşa că e romantic, Bessie Jean?

– Sigur că e romantic, a răspuns aceasta. Dar uneori, focurile ce se aprind repede, se sting tot atît de repede. N-aş vrea ca Laurant a noastră să sufere. Înţelegi ce vreau să spun, Nicholas?

– Da, doamnă. Înţeleg, dar nu e cazul.

– Atunci spune-mi, care sînt intenţiile tale?

– Intenţionez să mă însor cu ea.

Viola şi Bessie Jean s-au uitat una la alta şi au izbucnit în rîs.

– Te gîndeşti la ce mă gîndesc şi eu, soră? a chicotit Bessie Jean.

– Poţi să fii sigură că da, i-a adresat Viola surorii ei un zîmbet atoateştiutor.

– Asta e o ştire senzaţională, a anunţat Bessie Jean. Presupun că Părintele Tom v-a dat binecuvîntarea.

– Sigur că da, i-a răspuns Laurant. Şi e foarte fericit pentru noi.

Laurant şi Nick se uitau unul la altul, uimiţi de hohotele lor de rîs.

– Nicholas, nu rîdem de minunatele voastre veşti. E vorba... a început Viola.

– De Steve Brenner, a continuat Bessie Jean. În mod sigur va turba cînd va afla. O Doamne, da, şi sper din tot sufletul ca sora mea şi cu mine să fim de faţă cînd se va întîmpla asta. Brenner are planuri mari cu tine, Laurant.

– Nu i-am dat niciodată speranţe acestui om, şi nu cred că l-am încurajat în vreun fel.

– Este plin de el, dragă, a explicat Viola.

– Nu, e obsedat, a corectat-o Bessie Jean. Eşti cea mai drăguţă fată din Holy Oaks, aşa că şi-a pus în cap să te aibă. Crede că avînd tot ce e mai bun, va deveni omul cel mai important din oraş. De aceea a cumpărat căsoiul acela vechi de pe Sycamore. Dacă mă întrebi pe mine, Brenner e un nimic, un clapon bătrîn, păşind cu trufie prin oraş. Apoi s-a întors spre Nick: Crede că poate pune mîna pe tot ce doreşte, inclusiv pe Laurant.

– Atunci va avea o mare surpriză, nu-i aşa? a întrebat el.

Bessie Jean a zîmbit declarîndu-se de acord:

– O, da. Probabil că ţi-ai dat seama că sora mea şi cu mine nu avem o părere prea bună despre acest om.

Nick a rîs.

– Mi-am dat seama.

– Dar multora le place de el, a intervenit Viola. Şi ştim şi de ce. Brenner donează bani pentru toate acţiunile caritabile locale şi aceasta îi face pe oameni să-l aprecieze. Şi nici nu arată prea rău. Are un păr minunat.

Bessie Jean s-a încruntat plină de dispreţ.

– Eu nu sînt aşa uşor impresionabilă. Nu-mi pasă dacă oamenii sînt atractivi, iar Brenner aruncă banii ca semînţele pe ogor. O să ajung să-mi pierd pofta de mîncare dacă continuăm să vorbim despre el. Acuma,

Laurant, logodna ta este oficială, sau vreţi să ţineţi totul secret o perioadă? Dacă trebuie, putem păstra secretul, a asigurat-o ea.

– Poţi să spui oricui, tot ce doreşti. Mîine sau poimîine, Nick şi cu mine vrem să mergem să alegem un inel de logodnă. Arăta emoţionată cînd şi-a întins mîna răsfirîndu-şi degetele. Nu vreau ceva prea mare.

– Nu uita să dai anunţul la ziar. Aş putea să vă ajut eu cu treaba asta, a sugerat Bessie Jean.

Din agitaţia din vocea ei şi din strălucirea ochilor, Laurant şi-a dat seama că moare de nerăbdare să-i dea vestea fiicei prietenei ei, Lorna Hamburg, care se întîmpla să fie redactorul paginii sociale.

– Aş putea să o sun pe Lorna imediat după cină.

– Ne-ai fi de mare ajutor, a încuviinţat Laurant.

– Aş putea menţiona şi întîmplarea din Kansas City?

Laurant nu era prea sigură, aşa că s-a uitat la Nick care a răspuns repede:

– Sigur că puteţi s-o menţionaţi. Redactorul va dori probabil să ştie toate amănuntele în legătură cu modul în care ne-am întîlnit. Nu-i aşa, iubito?

Alintarea nu era în program. I-a scăpat şi era chiar mai surprins decît ea.

– Da, dragă. Cred că Bessie Jean ar putea să-i spună de asemenea micuţei Lorna că experţii FBI-ului au ajuns la concluzia că au de a face cu un om care în mod evident e deranjat la cap şi... e un tip de nimic.

– O, fiţi siguri că-i va spune micuţei Lorna toate amănuntele, a intervenit Viola. Apoi i-a întins platoul cu piept de pui lui Nick, insistnd să mai ia o porţie. Dar acesta şi-a împins scaunul, s-a bătut cu mîna peste abdomen şi i-a comunicat că n-ar mai putea lua nici măcar o bucăţică.

– Astăzi există în lume atît de mulți oameni deranjați mintal, a remarcat Bessie Jean dînd din cap. E reconfortant să știm că un agent FBI se ocupă de asta.

– Unde vei locui, exact? a întrebat Viola.

– Împreună cu Laurant, a răspuns el. E o femeie puternică, dar eu vreau să fiu acolo să mă conving că e în siguranță, atît din cauza lui Steve Brenner cît și a oricui altcuiva, care ar putea să o necăjească.

Ambele surori au ridicat din sprîncene și au schimbat o privire, pe care Nick n-avea cum s-o interpreteze.

Probabil a spus ceva ce nu le-a plăcut, dar nu știa ce anume.

Bessie Jean și-a pus furculița jos, și-a împins farfuria din față, apoi și-a încrucișat mîinile pe masă. O clipă a reflectat, apoi și-a întors privirea spre Laurant.

– Dragă, am să fiu cam grosolană. Știu și eu cîte ceva despre hormonii care bîntuie prin trupurile voastre. Poate că sînt bătrînă și ieșită din circulație, dar mă țin la curent cu realitatea uitîndu-mă la televizor. Acuma, tu n-ai nici mamă nici tată care să te îndrume. O, știu că ești adultă, dar încă mai ai nevoie de cineva mai bătrîn și mai înțelept, pentru a te sfătui, atît acuma, cît și mai tîrziu. Orice tînără are nevoie. Sora mea și cu mine am ajuns să te îndrăgim și cu această iubire a apărut și grija pentru tine. Așa că, am să te întreb direct. În timp ce Nicholas este ocupat să te apere de ceilalți bărbați, cum presupui tu că te vei apăra de el?

– Vorbește despre virtutea ta, dragă, a explicat Viola.

– Ne-am luat un angajament unul față de celălalt, a început Nick. N-am să fac nimic... dezonorant... și nici Laurant.

– Oamenii vor vorbi, și asta pe la spate, a intervenit Viola.

– Oricum vor vorbi, a completat Bessie Jean. Uneori cele mai bune intenții ajung la groapa cu gunoi, datorită tensiunii momentului. Înțelegeți ce vreau să spun?

Laurant a deschis gura, dar n-a reușit să spună nimic. Apoi i-a aruncat o privire rugătoare lui Nick.

– Treci la subiect, Bessie Jean, a urgentat-o Viola în timp ce și-a împăturit șervetul, l-a pus pe masă și s-a ridicat.

– E în regulă, așa voi face, a zis aceasta, tamponîndu-și delicat cu șervetul colțurile gurii. Sex protejat, Nicholas.

– Da, dragă, a fost de acord Viola. Apoi a înconjurat masa, adunînd vesela. Vrem să faceți sex numai protejat... pot să aduc desertul?

CAPITOLUL 18

Steve Brenner era bîntuit de o furie feroce. De data aceasta, cățeaua a ajuns prea departe.

Nimeni, bărbat sau femeie, n-are voie să facă din el un cretin.

Era cel mai bun moment să i se dea o lecție lui Laurant și el era cel mai potrivit bărbat pentru așa ceva.

Cine dracu' crede că e, să-l umilească în fața asociaților și prietenilor lui, aducînd în casă un bărbat?

Cum putea cineva să se îndrăgostească într-un weekend?

Înfuriat din cauza veştilor pe care şeriful Lloyd tocmai i le adusese, a ridicat de jos un scaun şi l-a aruncat de-a curmezişul camerei, răsturnînd lampa de birou de podea.

A privit-o sfărîmîndu-se, apoi tot furios a izbit cu pumnul în perete. Zugrăveala a fost împroşcată în toate direcţiile, acoperind cu un văl alb tricoul lui roşu de polo, proaspăt spălat.

Tencuiala i-a căzut pe mînă şi pielea de pe încheieturile noduroase ale degetelor s-a deschis într-o rană sîngerîndă, cînd s-a izbit de cimentul de sub tencuială.

Conştient de durerea şi mizeria pe care tocmai le făcuse, şi-a retras mîna, apoi s-a scuturat ca un cîine ud, ce se debarasează de surplusul de apă.

Cînd era atît de furios nu era în stare să judece şi ştia că are nevoie să-şi limpezească gîndurile pentru a putea hotărî acţiunile viitoare.

Pînă la urmă, era ca un fel de provocare. Căţeaua n-a înţeles încă, dar în curînd va afla. Da, va afla.

Şeriful Lloyd stătea răsturnat într-un scaun în spatele biroului.

Părea relaxat, dar în sinea lui era tot atît de nervos şi de tensionat ca şi Steve, deoarece ştia din sursă directă de ce e în stare acesta cînd se supăra. Dumnezeu să-l ajute, n-ar mai vrea să vadă niciodată latura aceea a noului său asociat.

Catarama de argint nou-nouţă ce-i împodobea cureaua îi intrase dureros în burdihan, dar îi era frică să se mişte.

Nu voia să facă nimic ce ar fi putut să atragă atenţia asupra lui, pînă ce Steve nu-şi va fi recăpătat stăpînirea de sine.

Sîngele roşu şi gros ce picura într-una pe pantalonii kaki bine călcaţi ai lui Steve, se transforma în dungi negre mai jos pe genunchi.

Lloyd s-a gîndit să-i atragă atenţia – ştia cît de important era pentru el felul cum arată – dar s-a hotărît să tacă.

Cea mai mare parte dintre femeile oraşului îl considerau pe Steve un bărbat frumos şi şeriful presupunea că acesta era adevărul, cu părul lui şaten ondulat şi osatura atletică.

Faţa îi era puţin cam lungă, dar cînd zîmbea, femeile nu puteau vedea nimic altceva decît carismă. Acuma însă nu zîmbea şi dacă aceleaşi femei ar fi putut să-i vadă răceala din priviri, nu l-ar mai fi considerat deloc frumos.

Probabil că le-ar fi fost tot atît de frică de el, ca şi lui Lloyd.

Aşa cum stătea la fereastră cu spatele la şerif, Steve îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii, privind scuarul de afară.

Pe trotuar, trei adolescenţi alergau pe planşe cu rotile, ignornd în goana lor indicatoarele care le interziceau.

Farmacistul Conrad Kellogg tocmai ieşise în goană afară dînd din mîini, cînd unul dintre ciudaţii aceia cu părul lung şi ciufulit, vopsit portocaliu, se izbi de vitrina lui.

Chiar vizavi de scuar, s-a deschis uşa magazinului lui Laurant şi au apărut gemenii Winston, îmbrăcaţi în salopete.

Au întîrziat la lucru. Felinarele erau deja aprinse, ceea ce însemna că e trecut de şapte.

Toate magazinele, cu excepţia farmaciei, închideau la şase. Gemenii au făcut ore suplimentare pentru a termina prăvălia.

Steve îi privea cum ajustau etanşeizarea din jurul vitrinei pe care tocmai o instalaseră.

– O afurisită de risipă de bani, a bombănit el.

– Ce-ai spus, Steve?

Nu i-a răspuns. Pentru că omul acela atît de deprimat nu i-a dat nici o atenţie, Lloyd a hotărît că ar putea să se destindă puţin.

Şi-a coborît cureaua sub burta uriaşă, şi-a deschis nasturele de la pantaloni pentru a fi mai lejeri, apoi şi-a scos din buzunar briceagul.

Deschizînd una din lamele ruginite, s-a apucat să-şi scoată murdăria de sub unghiile neîngrijite.

– Am plecat vreo două zile să dau puţin la peşte şi uite ce s-a întîmplat! S-a îndrăgostit de altul. Căţeaua naibii. Măcar de mi-ar fi dat o şansă... dacă ar fi acceptat măcar să mă cunoască. Atunci s-ar fi îndrăgostit de mine. Nu e nici o îndoială. Pot fi al dracului de încîntător cînd vreau, a lătrat Steve.

Lloyd nu ştia dacă trebuie să-l aprobe sau să-l compătimească în legătură cu ultimile afirmaţii.

Dacă spunea ceva greşit, situaţia putea să se înrăutăţească mai mult decît dacă tăcea, aşa că a scos doar un mormăit puternic, lăsîndu-l pe Steve să-l interpreteze.

– Dar nu mi-a oferit nici măcar o zi, a continuat Steve să o blameze. Tot ce voiam era o şansă. Mi-am făcut planul să-i dau timp să se obişnuiască cu ideea, apoi poate să-i trimit nişte flori şi să o invit din nou. Ai văzut cum m-a ignorat luna trecută, la sărbătoarea peştelui prăjit? Indiferent ce făceam, nu mi-a permis să mă apropii de ea. Se purta ca şi cum aş fi fost o muscă plictisitoare. Asta a fost atenţia pe care mi-a dat-o. Şi lumea a observat. Am văzut cum mă priveau.

– Steve, nu e chiar aşa. Toată lumea din Holy Oaks ştie că o să te însori cu Lauren. Probabil că şi ea

ştie. Poate că-şi face puţin de cap, înainte de a se aşeza la casa ei.

– Bărbaţii îşi fac de cap, nu femeile.

– Atunci, poate că doar încercă să se joace cu tine. Tresări ca ars, cînd îşi înţepă cu briceagul pielea mai sensibilă de sub unghia degetului mare. Eşti pe cale să fii cel mai bogat om din vale şi ea ştie asta. Da, astea sînt nişte manevre de-ale ei. Se joacă cu tine.

– Am crezut că e... mai bună decît atît.

– Decît cum?

– Dacă stă împreună cu ea, înseamnă că îl lasă s-o atingă.

Furia i-a revenit în glas şi Lloyd a încercat să-l liniştească.

– Eu cred că te pune doar la încercare. Femeilor le place să fie urmărite de bărbaţi. Toată lumea ştie asta.

– Cine erau oamenii ăia din casa ei? S-a răsucit şi l-a privit pe şerif cu reavoinţă, în timp ce aştepta răspunsul. În loc de asta a primit o scuză.

– Eram grăbit să-ţi spun despre Lauren, că se întoarce acasă cu un bărbat. Nu m-am gîndit să le cer numele. Mi-au spus că sînt nişte prieteni şi au venit să repare chiuveta. Aveau unelte şi mi-am închipuit că probabil erau în drum spre mănăstire.

– Dar nu te-ai ostenit să le afli numele, sau să vezi vreo legitimaţie.

– Eram grăbit, a gemut Lloyd. Nu m-am gîndit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, eşti şeriful oraşului ăstuia de două parale. Nu ştii să-ţi faci meseria?

Lloyd a lăsat să-i cadă briceagul şi şi-a ridicat mîinile în semn de reconciliere.

Nici o îndoială în legătură cu asta. Era datoria lui sacră să dea înapoi ceea ce a primit.

Acuma, se plimba în sus şi în jos prin cămăruţa lui, plănuind, clocotind. Micuţul şi netrebnicul Lonnie a încurcat lucrurile rău de tot şi nu putea să-l ierte. Ar fi putut oare? Din cauza lui, planul lui perfect a fost compromis şi ce era pregătit să facă în legătură cu aceasta?

Prostănacul l-a determinat să-şi schimbe tot programul. I-a creat un inconvenient atît de mare! Deci Lonnie trebuie să plătească, nu-i aşa? Da, da, trebuie.

La urma urmei ce e corect e corect, şi în afară de asta, şi-a dat seama că lui Laurant nu-i place acest tînăr pierde-vară.

Dar cui îi plăcea? Poate că e timpul să-i demonstreze cît de mult îi pasă de ea. Aşa că a hotărît să-i ofere un cadou, ceva special...

Cum ar fi eventual splina sau ficatul lui Lonnie. În mod sigur nu inima. Voia să-i facă plăcere, nu s-o insulte. Nu voia ca ea să creadă că Lonnie era sfărîmător de inimi. Nu, ohoo!

Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră. Vai, vai, cum trece vremea! Aşa de multe de făcut, şi aşa de puţin timp a mai rămas, şi asta din cauza lui Lonnie.

O, va plăti desigur, cu splina şi ficatul, sau poate chiar cu un rinichi sau doi. Dar să începem cu începutul, s-a atenţionat el. Există unele treburi care trebuie terminate.

La urma urmei, preparativele sînt totul. Petrecerea trebuie să fie desăvîrşită.

CAPITOLUL 30

Îi plăcea să doarmă lîngă el, ghemuită în siguranţă în braţele lui şi cu picioarele blocate sub una din coapsele lui.

S-a trezit prima, dar se simţea prea bine pentru a se mişca. Nick părea atît de împăcat. Nu voia să-i tulbure odihna, aşa că a rămas perfect liniştită, în timp ce-i studia faţa cu ochi critic, de artist.

Avea un profil minunat. Linia cizelată a obrazului, nasul drept, gura perfect tăiată. Voia să-l picteze, să prindă pe pînză forţa din privirea lui. Se întreba dacă el ştie ce minunat este, sau dacă îi pasă de aşa ceva. Era atît de pragmatic! N-avea timp pentru astfel de gînduri sau orgolii.

Ar fi vrut să se trezească şi să facă dragoste cu ea, dar ştia că nu se va întîmpla. A revenit la ea iar şi iar, în timpul nopţii, dar acuma era dimineaţă şi nimic nu semăna cu ce-a fost. I-a cerut o noapte şi ştia că pentru el preţul a fost scump. Nu putea şi nu voia să ceară mai mult.

Oare cum se va putea întoarce vreodată la ceea ce a fost înainte? Era o femeie puternică. Putea să facă tot ce-şi punea în cap şi era maestră în disimularea sentimentelor. Să pretindă că a fost o noapte minunată, cu sex pentru amuzament.

Asta a fost tot, un mod simplu de a diminua frustrările şi tensiunile... dar, Doamne, cum va reuşi să facă asta?

Ar fi vrut să fie mai versată. A avut o mulţime de prietene la şcoala din Europa şi la serviciul din Chicago, care credeau că e foarte normal să iei acasă pentru o noapte un bărbat pe care tocmai l-ai cunoscut

– Da? Spune-i asta bătrînei doamne Broadmore. Tu ai fost cel care i-a falsificat numele în documentul ăla legal.

Lloyd a început să transpire.

– Asta a fost tot ideea ta şi de fapt, ce rău am făcut? Bătrîna doamnă era deja moartă, iar rudele ei vor primi banii, aşa că în mod sigur nu le va păsa. Drace, oricum îi vindeau magazinul, iar tu ai spus că ne vor pretinde o mulţime de bani dacă află despre înţelegerea noastră cu compania de propăşire. Nu văd ce am făcut aşa ilegal.

Rîsul lui Steve a răsunat ca un rîcîit de unghie pe perete.

– Se poate să fi fost ideea mea, dar tu eşti omul care a semnat şi am observat că n-ai aşteptat şi ţi-ai cumpărat imediat o maşină nouă, din partea de bani care ţi-a revenit.

– Am făcut ceea ce mi s-a spus să fac.

– E adevărat şi vei continua să faci ceea ce ţi se spune. Vrei să ieşi la pensie bogat, nu-i aşa?

– Sigur că da. Vreau să plec din oraşul ăsta... să plec de lîngă....

– Lonnie?

Şeriful şi-a ferit privirile.

– N-am spus asta.

– Ţi-e frică de propriul tău copil, nu-i aşa, Lloyd? Cu toate că eşti un ticălos şi cu un caracter aşa urît, ţi-e totuşi frică de el.

– Drace, nu, nu mi-e frică, a zbierat el.

Steve a hohotit şi sunetul a devenit mai scrîşnitor decît zece unghii rîcîind peretele.

Lloyd a trebuit să se forţeze să nu se facă mic de teamă.

– Eşti un rahat laş. Ţi-e frică de băiatul tău.

Pentru moment, ceea ce-l speria pe Lloyd mai mult decît fiul lui, era să afle că Steve putea să vadă atît de bine prin masca lui de „om mare".

– Lonnie merge pe nouăsprezece ani şi-ţi spun sincer că n-a fost niciodată normal la cap, nici chiar cînd era mic. Are un caracter mizerabil şi un temperament dezgustător. Admit că vreau să plec departe de el, dar nu din cauză că mi-e frică. Încă mai pot să-l stăpînesc. Doar că mi-e scîrbă şi sînt obosit de mizeriile în care se bagă mereu. A trebuit să-l scot din necaz de mai multe ori decît îmi pot aduce aminte. Zilele astea Lonnie e în stare să ucidă pe cineva. A devenit al dracului de apropiat de fata lui Edmond. Aceasta a sfîrşit la spital, şi a trebuit să fac o adevărată echilibristică pentru a-l determina pe doctor să-şi ţină gura. L-am convins că Mary Jo s-ar sinucide dacă lumea ar afla că a fost violată. Nu va putea să-şi mai ţină capul sus niciodată, în oraşul ăsta.

Steve a ridicat privirea.

– L-ai şi ameninţat, nu-i aşa? Pun pariu că i-ai spus că-l vei asmuţi pe Lonnie pe el sau pe nevasta lui, dacă scoate o vorbă. E adevărat?

– Am făcut ceea ce a trebuit să fac, pentru ca băiatul meu să nu intre la închisoare.

– Ştii cum îţi spune toată lumea din oraş? Şeriful Fund Gras. Rîd de tine pe la spate. Dacă vrei ca lucrurile să se schimbe, ţine-ţi gura şi fă ce-ţi spun. Apoi poţi pleca din Holy Oaks şi de lîngă Lonnie, şi să nu te mai uiţi înapoi.

Încet Lloyd tăiase sugativa în fîşii. Apoi şi-a ferit privirea cînd a întrebat:

– N-ai să-i spui lui Lonnie ce vreau să fac, nu-i aşa? Băiatul crede că e pe cale să primească o bună parte din bani, şi eu vreau să fiu departe, înainte de a-şi da seama că nu va primi un sfanţ.

– N-am să-i spun nimic, atîta timp cît continui să cooperezi. Ne-am înțeles? Acuma în legătură cu Buchanan ăsta...

Capul lui Lloyd s-a înălțat brusc.

– Cu cine?

Mîna lui Brenner s-a încleștat într-un pumn, gata să-l trimită în figura grasă a lui Lloyd, dar a simțit durerea rănilor de la încheieturile degetelor și aruncîndu-și privirea în jos a descoperit dungile de sînge de pe cracul pantalonului. Rahat.

Va trebui să se schimbe.

Aparențele trebuie salvate și nu putea accepta sub nici o formă să arate altfel decît impecabil.

– Las-o baltă, a bombănit el îndreptîndu-se spre baia de lîngă birou, pentru a se spăla pe mîini.

Între timp Lloyd și-a adus aminte cine era Buchanan.

– Tot aș vrea să mă lași să merg înapoi, acasă la Lauren, să discut cu prietenii ăia ai ei. Ar putea să mai fie încă acolo.

Scîncetul fornăit al lui Lloyd îl călca pe nervi pe Steve.

N-avea răbdare cu oamenii înceți la minte și dacă șeriful n-ar fi fost o părticică necesară în marele lui plan, i-ar fi făcut mare plăcere să-l înlăture dracului.

Acuma însă, mai bine i-ar porunci lui Lonnie să facă ceva pentru el.

Băiatul ar face orice i-ar spune, deoarece, ca și tatăl lui, era motivat de lăcomie, de ură și de permanentele eșecuri.

După ce s-a terminat de spălat pe mîini, s-a șters cu un prosop de hîrtie, apoi l-a împăturit într-un pătrat perfect și neted, înainte de a-l arunca în coșul de gunoi.

Căutînd în buzunarul de la spate, a scos un pieptăn și stînd în fața oglinzii, și-a pieptănat părul pe spate.

– Unde e Lonnie acuma? a strigat el din baie.

– Nu știu. Niciodată nu-mi spune unde se duce. Dacă și-a scos fundul lui puturos din pat, probabil că s-a dus la lac, la pescuit. De ce vrei să știi?

Era timpul pentru o lecție. Laurant va trebui să învețe că el nu poate fi concurat în nici un fel.

– Nu-ți bate capul. Du-te, găsește-l și trimite-mi-l.

– Trebuie să mă duc întîi să-mi ridic mașina cea nouă.

– Trebuie să faci mai întîi ce-ți spun eu, apoi poți să-ți iei blestemata aia de mașină. Am spus să te duci să-l găsești pe Lonnie.

Șeriful și-a împins scaunul și s-a sculat.

– Și ce să-i spun?

Înapoindu-se în birou, Steve zîmbea cînd a răspuns:

– Spune-i că am o treabă pentru el.

CAPITOLUL 19

Laurant și-a prelungit intenționat vizita la surorile Vanderman. Avea nevoie de timp să se pregătească sufletește pentru încercarea ce o aștepta.

Într-o clipită, totul s-a schimbat. Obișnuia să se gîndească la casa ei ca la un paradis sigur, un adevărat sanctuar, unde putea să-și găsească pacea și liniștea după o zi grea de muncă.

El i-a furat toate astea, omul pe care FBI-ul îl numea călăul. Ființa necunoscută care i-a distrus visele.

De cînd o privea? Stătea oare noaptea într-un fotoliu confortabil şi se uita la ea?

La gîndul acesta Laurant a pălit. În curînd se va duce în dormitor şi se va pregăti de culcare, în timp ce camera de luat vederi îi spiona fiecare mişcare.

Deodată a simţit nevoia urgentă de a-şi pune pantofii de tenis şi să înceapă să alerge.

Desigur, nu se putea, afară era întuneric şi nici nu făcea parte din programul aprobat de Wesson. Totuşi Laurant o dorea din tot sufletul.

Şi-a început regimul de alergare după ce a aflat de cancerul fratelui ei. A fost o supapă de eliberare, un mod de a-şi trata frica.

Îi plăceau exerciţiile fizice, care o făceau să-şi verifice limitele de suportabilitate: din ce în ce mai repede, din ce în ce mai mult, pînă ce mintea i se limpezea şi toată atenţia ei era concentrată doar asupra bătăilor inimii, a scîrţîitului ierburilor sub picioare şi a ritmului respiraţiei, aşa cum avansa pe cărarea accidentată din jurul lacului.

În timp ce depunea un efort din ce în ce mai mare, nici nu-şi dădea seama de ceea ce o înconjoară, pînă cînd hormonii ce-i anihilau durerea reuşeau s-o umple de energie.

Ura senzaţia de teamă, iar succesiunea de furie şi teroare o înnebunea.

– Fii atentă cu ceaşca aia, dragă. Doar nu vrei s-o faci praf.

Avertismentul Violei a readus-o la realitate. Aceasta a continuat să-i spună ultimile bîrfe pe care le auzise la clubul feminin de bridge.

Laurant a încercat să fie atentă, în timp ce termina de şters vesela fină albastră.

Cînd bucătăria a fost lună, a urmat-o pe bătrînă pe verandă şi s-a aşezat alături de ea în leagăn, în timp ce

Bessie Jean, cu mîna strecurată sub braţul lui Nick, se plimba tacticos alături de el în jurul proprietăţii, pentru a-i arăta petuniile şi grădina de zarzavat.

Felinarele de pe stradă nu prea reuşeau să lumineze grădina din spate.

Nick era mai interesat de terenul viran neluminat, mărginit de copaci, din spatele casei lui Laurant, decît de grădină.

Acest talmeş-balmeş de arbuşti deşi şi de tufişuri, era un fel de paradis pentru călău, în care se putea ascunde şi privi, sau se putea furişa spre casa lui Laurant fără să fie văzut.

– Copiii au voie să se joace pe terenul acesta? a întrebat-o pe Bessie Jean după ce a complimentat-o pentru grădina ei.

– Aşa obişnuiau înainte, dar de cînd Billy Cleary a avut o întîmplare neplăcută cu urzicile, n-au mai intrat acolo. Billy avea pe el un şort şi cînd s-a aşezat pe ele a trecut printr-o experienţă foarte dureroasă, din cele spuse de mama lui. Copilul n-a mai putut să stea jos vreo două săptămîni. Cînd s-a simţit mai bine, Billy şi prietenii lui şi-au stabilit terenul de joacă lîngă lac.

După ce au înconjurat toată casa, Bessie Jean i s-a adresat Violei:

– Tocmai îi povesteam lui Nicholas despre Billy Cleary şi cum obişnuia să se joace în curtea din spatele casei lui Laurant, pînă cînd s-a întîlnit cu urzicile. Apoi, ea a urcat treptele şi s-a aşezat într-un scaun de răchită.

Viola s-a aplecat spre Laurant.

– Organele lui genitale erau acoperite de spuzeală, a şoptit ea.

– I-am spus lui Nicholas că nimeni nu se mai duce acolo, a mai explicat Bessie Jean.

– Asta nu e adevărat, a intervenit Viola. Nu-ţi aduci aminte, soră? Acum cîteva săptămîni tot mai erau copii pe acolo, la joacă. Daddy era aşezat pe picioarele dinapoi, după reţeaua contra muştelor de la intrarea din spatele casei, şi lătra, lătra într-una. A trebuit să închidem uşa pentru a-l potoli.

Bessie Jean a dat din cap.

– Nu cred că erau copii. Totul se petrecea pe întuneric. Probabil că a fost un raton sau un arici. De fapt, acuma, cînd mă gîndesc mai bine, cred că animalul acela sălbatic îşi făcuse o vizuină acolo, pentru că Daddy a fost agitat toată săptămîna aceea.

Viola a dat din cap la rîndul ei, afirmînd:

– Da, aşa a fost. Nick s-a aplecat peste balustradă.

– Cînd s-a întîmplat asta? Vă aduceţi aminte?

– Nu sînt sigură, a răspuns Bessie Jean.

– Eu îmi amintesc, a anunţat Viola. Tocmai pusesem la conservat băieţeii.

– Băieţeii?

– Castraveţii, a explicat ea.

– Şi asta cînd a fost? a întrebat răbdător Nick.

– Cel mult acum o lună.

Bessie Jean nu era de acord. Ea considera că Viola greşeşte şi că nu s-a întîmplat chiar atît de demult.

Surorile s-au mai ciorovăit în legătură cu asta încă cîteva minute, dar Laurant s-a sculat în picioare, atrăgîndu-le astfel atenţia şi punînd capăt sfadei.

– Nick şi cu mine trebuie să ne îndreptăm spre casă.

– Da, dragă, trebuile să despachetaţi şi să vă aranjaţi, nu-i aşa? a remarcat Viola.

– Arată obosită din cale afară, ce zici? a comentat Bessie Jean.

Nick era total de acord. Laurant arăta frîntă. Avea cearcăne în jurul ochilor şi nu semăna deloc cu cea pe care o văzuse el la casa parohială.

Cînd a aflat că Tommy e bine, s-a liniştit total şi pentru o scurtă perioadă părea că nu are nici un fel de griji pe lume.

Dar asta a fost înainte ca fratele ei să-i fi spus despre ticălosul acela bolnav la cap, care voia s-o ucidă.

Spre lauda ei însă, nu a leşinat şi nici n-a avut o criză de isterie, cum i s-ar fi întîmplat oricui. Şi Nick îşi aducea aminte forţa pe care a dovedit-o mai tîrziu, cînd l-a rugat pe Pete să accepte să-i întindă individului o capcană.

Oare cît de multă putere şi rezistenţă avea acumulate în ea?

Spera din tot sufletul să fie suficiente, pentru a putea depăşi acest coşmar.

– Mulţumim foarte mult pentru cină. A fost minunată, a spus Laurant.

– Am să-ţi dau reţeta de macaroane, i-a promis Viola.

Dar Bessie Jean a luat-o în rîs.

– Ce reţetă? Ai urmat indicaţiile de pe cutia de macaroane cu brînză Kraft. Cumpără-ţi o cutie de la magazin, şi gata.

Nick a adăugat şi el mulţumirile lui, apoi intenţionat i-a înconjurat lui Laurant umerii cu braţul.

Bessie Jean a însoţit perechea pînă la capătul aleii şi le-a deschis poarta.

– Privirea ta e neobosită, nu-i aşa, Nicholas? Şi pentru ca tînărul să nu ia afirmaţia drept o ofensă, s-a grăbit să explice. Vezi tu, am spirit de observaţie şi am văzut că, din clipa în care ai ieşit pe verandă, ai cercetat în permanenţă împrejurimile. Nu e o critică. E doar o constatare. Eşti încontinuu în gardă, nu-i aşa?

Îmi închipui că sînteţi antrenaţi să faceţi asta la şcoala FBI-ului.

Nick a dat din cap.

– De fapt sînt doar un curios.

Ea a zîmbit şi ochii verzi i-au strălucit. Iar Nick a realizat că probabil a dat mult de furcă bărbaţilor din Holy Oaks, cînd era fată.

Aplecîndu-se peste Nick, a şoptit destul de tare:

– Îmi place prietenul tău. Să nu-l alungi şi pe ăsta, dragă.

Laurant a rîs.

– Am să-ncerc, a promis ea. Şi mie îmi place.

– Sora mea şi cu mine ştim totul despre ceasul biologic al unei femei, a reluat ea. Multe femei de vîrsta ta au deja doi sau trei copii. E timpul să-ţi întemeiezi şi tu o familie.

– Da, doamnă, a răspuns ea, în lipsa altei replici. Ştia că n-avea nici un sens să se certe cu Bessie Jean sau să-i atragă atenţia că erau şi multe femei care aşteptau pînă la treizeci de ani, pentru a-şi întemeia o familie, şi că ea mai avea destul pînă la această aniversare. Bessie Jean avea o fire deschisă, avea propriile opinii, şi era la fel de subtilă ca un baros, dar Laurant tot o plăcea. Aşa de pasionată cum era, totuşi era cinstită şi amabilă... oricum, măcar din cînd în cînd.

– Ia te uită, ăştia sînt Justin Brady şi Willie Lakeman.

Vecinii de peste drum cărau o scară lungă, adusă din grădina din spate.

Unul dintre ei a proptit-o de o latură a casei şi a început să urce, în timp ce celălalt o ţinea.

Bessie Jean le-a strigat un salut şi a zîmbit cînd cei doi oameni i-au făcut cu mîna.

– E cam tîrziu pentru a vopsi, a remarcat Nick.

Tocmai făcuse acest comentariu, cînd luminile din casă s-au aprins.

– Justin e tînărul de pe scară, a explicat Viola. V-am spus despre el. Cînd m-a văzut lucrînd la stratul de flori, a venit imediat să-mi dea o mînă de ajutor. Nu i-am privit cu ochi prea buni cînd au venit, dar de atunci mi-am schimbat părerea.

– De ce nu i-aţi privit de la început cu ochi buni? a întrebat-o Nick, privindu-l pe bărbatul înalt şi musculos care, sprijinindu-se de scară, a scos un cuţit de chituit din buzunarul de la spate al blugilor.

– Am crezut că n-o să fie folositori, dar sînt oameni obişnuiţi şi nu sînt leneşi. Apoi îşi ţin promisiunile, a adăugat dînd din cap. Proprietarul, domnul Morrison, s-a înţeles cu ei să-i zugrăvească toată casa în contul chiriei. El e acum în Florida, la plajă, pînă după aniversare.

– E pentru prima dată cînd îl văd pe vreunul lucrînd la casă, a comentat Bressie Jean. În loc de asta, vă spun eu ce-am văzut. În ultimele săptămîni, aproape în fiecare seară s-au dus la barul de pe Strada a Doua şi au băut pînă la ora închiderii. Nu le pasă de vecinii care încearcă să doarmă. Cînd se întorc acasă, cîntă, rîd şi fac pe nebunii, stîrnind o larmă teribilă. I-am văzut de la fereastră. Acum vreo două săptămîni, unul dintre ei a rămas în curtea din faţă. Cred că era Mark Hanover. Doarme acolo în fiecare noapte. E ruşinos felul cum se dau în spectacol, îmbătîndu-se ca porcii.

În mod clar, surorile aveau păreri foarte diferite despre cei trei chiriaşi.

– Dar acum vezi că se ţin de cuvînt, le-a luat apărarea Viola. Justin mi-a spus că, imediat ce vor termina treaba la mănăstire, se vor apuca de casă, chiar

dacă aceasta va însemna să lucreze de dimineața pînă seara. Şi cred că o vor face.

Nick a continuat să încerce să-l vadă mai bine pe Willie Lakeman, dar acesta stătea cu spatele spre stradă şi purta pe cap o şapcă de baseball.

Chiar dacă s-ar fi întors, se îndoia că ar fi putut să-i vadă bine trăsăturile.

Willie părea să aibă aceeaşi înălțime şi greutate ca şi Justin.

Atunci a hotărît să se ducă să-i salute. Poate că putea să-l determine şi pe al treilea să iasă afară, pentru a-l putea studia.

Dar s-a răzgîndit, cînd a auzit-o pe Laurant căscînd. Cădea din picioare de somn.

– Vino, iubito. Să mergem la culcare.

Ea l-a urmat spre maşină şi l-a ajutat să care bagajele.

Casa ei era neluminată, cu excepția unei mici lămpi de birou de lîngă telefon, iar draperiile acopereau ferestrele.

Telefonul a început să sune chiar în clipa în care urca scările, cu obiectele ei de toaletă. A dat drumul genții pe podea, a aprins lumina şi s-a grăbit spre camera de zi.

Nick o atenționase că în casă va fi tot timpul cel puțin un agent FBI, aşa că n-a fost surprinsă cînd uşa batantă dinspre bucătărie s-a deschis şi un om îmbrăcat cu pantaloni negri şi cămaşă albă cu mînecile lungi suflecate pînă la cot, s-a grăbit spre ea. Avea un pistol la brîu şi un sandvici în mînă.

Acesta a împins-o de lîngă telefonul de pe biroul dintre camera de zi şi sufragerie, a controlat numărul celui care chema, şi-a pus căştile ataşate de telefon şi apoi i-a făcut semn să răspundă.

După numărul de pe display, Laurant a ştiut că o suna Michelle Brockman. Era cea mai bună prietenă a ei şi în curînd mireasă.

– Bună. Cum ai aflat că m-am întors?

– Ne aflăm în Holy Oaks, îți aduci aminte? a întrebat-o Michelle. Aşa că spune-mi, e adevărat? Ai fost amenințată în Kansas City? Dacă este adevărat, n-am să te mai las niciodată să pleci din oraşul ăsta.

– N-ai nici o grijă, a asigurat-o Laurant pe prietena ei. A fost un tip care voia să pară interesant. Autoritățile s-au implicat imediat şi mi-au spus că nu trebuie luat în serios.

– Ce uşurare, a oftat Michelle. În regulă, atunci spune-mi cine-i bucățica?

– Poftim?

În aparat s-a auzit rîsul lui Michelle. Asta o făcea întotdeauna pe Laurant să zîmbească. Venea din adîncul ființei ei şi era plin de voioşie.

S-au întîlnit la festivalul lunar al peştelui prăjit. Laurant se afla în oraş numai de o săptămînă şi nici nu-şi despachetase lucrurile, cînd Tommy a rugat-o să-şi ofere serviciile voluntare la bucătărie, cu ocazia evenimentului aceluia pentru strîngere de fonduri. Michelle fusese şi ea cooptată.

S-au împrietenit într-o clipită. Erau firi complet diferite.

Laurant era rezervată, Michele era exuberantă. Şi totodată plină de tact.

Lorna Hamburg a încolțit-o pur şi simplu pe Laurant, încercînd să scoată de la ea cît mai multe informații personale, pentru un articol pe care voia să-l scrie despre noua venită, cum o numea ea pe străina din Chicago.

Însă Michelle a tras-o pe Laurant deoparte şi nu i-a mai dat voie Lornei să o plictisească. Şi din acel moment, au devenit cele mai bune prietene.

– Te-am întrebat, cine e?

– Nu ştiu despre cine vorbeşti, a răspuns Laurant, sîcîindu-şi intenţionat prietena.

– Încetează să te mai joci cu mine. Mor de curiozitate. Vreau să ştiu. Cine e bucăţica pe care ai adus-o cu tine acasă?

– Îl cheamă Nicholas Buchanan. Îţi aduci aminte? Ţi-am povestit că, atunci cînd era mic, fratele meu a stat la familia Buchanan?

– Îmi amintesc.

– Nick e cel mai bun prieten al lui Tommy, a explicat ea. Dar eu nu l-am întîlnit niciodată pînă săptămîna trecută.

– Şi?

– Şi ce?

– Te-ai culcat cu el?

Laurant a simţit pur şi simplu cum roşeşte.

– Eşti bună să aştepţi o clipă?

A acoperit receptorul telefonului demodat cu mîna şi i-a şoptit agentului:

– Mai e nevoie să asculţi şi mai departe conversaţia asta intimă?

Agentul făcea cu greu efortul să nu zîmbească. Apoi şi-a scos căştile şi a plecat.

Ea şi-a tras scaunul şi s-a aşezat la birou, cu faţa la perete.

– E în regulă, m-am întors, a anunţat ea luînd în mînă un pix, cu care a început să se joace.

– Ai făcut-o?

– Ce să fac?

– Nu te mai eschiva. Te-ai culcat deja cu el? Am auzit că e splendid.

Laurant a rîs.

– Michelle, nu trebuie să pui astfel de întrebări.

– Sînt cea mai dragă prietenă a ta, nu-i aşa?

– Da, dar...

– Şi sînt îngrijorată pentru tine. Ai nevoie de sex, Laurant. E foarte recomandabil pentru ten.

Laurant mîzgălea mapa de birou.

– Ce nu e în regulă cu tenul meu?

– Lipsa sexului nu ajută la nimic. Sexul aduce culoare în obraji.

– Folosesc roşul de faţă.

Michelle a lăsat să-i scape un oftat zgomotos, exagerat.

– N-ai intenţia să-mi spui, nu-i aşa?

– Nu, nu am.

– Este într-adevăr prietenul fratelui tău?

Laurant şi-a plecat capul. Se simţea oribil să o mintă pe cea mai bună prietenă a ei, dar ştia că, atunci cînd totul se va fi terminat şi va putea în sfîrşit să-i spună adevărul, Michelle o va înţelege.

– Nu, nu e doar un prieten. Şi-a răsucit scaunul pentru a-l privi pe Nick. Stătea în holul din faţă împreună cu celălalt agent şi dădea afirmativ din cap, la cele ce-i spunea acesta. Avea o expresie sumbră, pînă şi-a dat seama că îl privea. Apoi a zîmbit.

S-a întors din nou spre perete.

– S-a întîmplat un lucru extrem de ciudat, Michelle, a şoptit ea.

– Ce?

– M-am îndrăgostit.

Imediat Michelle şi-a exprimat îndoiala.

– Nu, nu-i adevărat. Ţi-ai permis să te îndrăgosteşti?

– E adevărat.

– Juri? S-a întîmplat grozav de repede, nu-i aşa?

– Ştiu, a răspuns ea, luînd iar pixul în mînă şi continuînd să deseneze.

– Trebuie că e cineva, dacă a reuşit să-ţi străpungă armura. Mor de nerăbdare să-l cunosc.

– Ai să-l cunoşti şi ştiu că are să-ţi placă.

– Nu-mi vine să cred. Trebuie că te-a făcut knock-out pentru a-ţi atrage ţie atenţia. Ai căzut rău, aşa e?

– Cred că da.

– Se pare că te-a făcut praf, a exclamat Michelle.

– Nu chiar, s-a apărat ea.

– Las-o naibii!

Laurant a rîs. Michelle reuşea întotdeauna să o binedispună.

Era atît de teatrală şi foarte deschisă în sentimente şi atitudini, în timp ce Laurant ţinea totul închis în inima ei.

Michelle era singura prietenă în care avea încredere, de cînd terminase liceul.

– Ştiu ce se întîmplă în mintea aia întortochiată a ta. Încerci tot timpul să descoperi răul în fiecare bărbat şi eşti permanent în defensivă. Numai din cauză că te-ai ars o dată...

– De două ori, a corectat-o ea.

– Nu pun la socoteală perioada colegiului, a continuat Michelle. Toată lumea reuşeşte să-şi frîngă inima în colegiu, cel puţin o dată. Eu mă gîndesc doar la tîrîtura din Chicago.

– A fost într-adevăr o tîrîtură, a aprobat Laurant.

– Şi pentru că l-ai judecat tu greşit, ai tras concluzia că toţi bărbaţii sînt la fel. Cu excepţia lui Christopher al meu. Despre el n-ai crezut niciodată că e lepădătură.

– Sigur că nu. Îmi place Christopher.

A oftat.

– Şi mie. E aşa de dulce şi minunat.

– Aşa e şi Nick.

– Nu mai amesteca treburile, Laurant. Ascultă-ţi sentimentele.

– Ce înţelegi prin a amesteca treburile?

– Cu istoria ta...

– Ce istorie?

– Nu te supăra pe mine. Pur şi simplu îi spun aşa cum e. Nu ai un palmares prea bun privind bărbaţii, pe aici. Vrei să-ţi înşir lista celor pe care i-ai respins?

– Nu l-am iubit pe nici un ul dintre ei.

– Dar nici n-ai încercat să-l cunoşti pe vreunul destul, pentru a afla dacă ar putea reprezenta sau nu viitorul.

– Nu eram interesată.

– Evident. Toată lumea din oraş era aşa sigură că Steve Brenner va putea să-ţi străpungă carapacea aia groasă a ta. Am auzit că le spune tuturor că vrea să te ia de nevastă.

– Am auzit şi eu. Dar nici măcar nu-mi place, şi categoric nu l-am încurajat. Mă înfioară.

– Mie îmi place, şi lui Christopher de asemenea. Steve e încîntător, nostim şi spiritual. Toată lumea îl place, în afară de tine.

– Bessie Jean Vanderman şi sora ei nu-l plac.

– Te rog. Lor nu le place nimeni.

Laurant a izbucnit în rîs.

– Nu-i adevărat.

– Ba da. Nu le plac catolicii pentru că sînt prea insistenţi, iar acuma am auzit-o pe Viola că are impresia că rabinul Spears organizează un joc de bingo necinstit.

– Rîzi de mine.

– Crezi că am inventat eu aşa ceva?

– Spune-mi ceva. Cum ai aflat atît de repede că Nick a venit cu mine?

– Linia fierbinte. În timp ce Bessie Jean a ieşit afară, sora ei a intrat în casă, a sunat-o pe mama şi ea mi-a spus mie. Toţi ştim ce mult îi place Violei să exagereze totul. Spunea că v-aţi logodit, dar mama şi cu mine n-am crezut-o. Crezi că o să te măriţi cu Nicholas cîndva, sau e prea devreme să te întreb?

– Dar tocmai m-ai întrebat dacă m-am culcat cu el, i-a amintit ea.

– Nu, te-am întrebat dacă ai făcut sex.

– De fapt, Viola n-a exagerat nimic. Am să mă mărit cu el.

Michelle a scos un ţipăt strident:

– De ce nu mi-ai spus de la început. Vorbeşti serios? Într-adevăr... nu-mi vine să cred. S-a întîmplat prea repede pentru ca vestea să poată intra în micul meu creier. Ai stabilit deja data?

– Nu, a admis ea. Dar Nick vrea să ne căsătorim foarte repede.

– Dumnezeule, e atît de romantic. Aşteaptă pînă am să-i spun lui Christopher. Eşti domnişoara mea de onoare. Deci?

Aluzia nu era cîtuşi de puţin subtilă.

– Vrei şi tu să fii domnişoara mea de onoare?

Michelle a făcut o pauză pentru a le pasa ştirile părinţilor ei.

Ambii au luat receptorul şi pe rînd au felicitat-o pe Laurant, aşa încît pînă la revenirea lui Michelle au mai trecut zece minute.

– Sigur că da, am să fiu domnişoara ta de onoare. Sînt onorată că mi-ai cerut-o. O, asta mi-a adus aminte de ceva. Te-am sunat să-ţi spun că ţi-e gata rochia. Poţi s-o iei mîine. Dar mai încearc-o o dată. Nu vreau nici o aiureală la nunta mea.

– E în regulă. Altceva?

– Picnicul, a zis ea. Sper să-l cunosc pe Nick atunci.

– Care picnic?

– Cum care picnic? Starețul organizează o petrecere la lac, în semn de mulţumire faţă de toţi cei care au muncit atît de greu la renovarea mănăstirii.

– Cînd s-a hotărît asta?

– A, adevărat. Tu n-ai fost aici. Era în buletinul de duminică, dar tu erai în Kansas City. Doamne, Dumnezeule, am uitat să te întreb. Presupun că veştile despre Nick m-au transformat într-o idioată insensibilă. A fost aşa... că numai la asta m-am putut gîndi. Şi am uitat să te întreb. Fratele tău e bine?

– Da, e bine. De data asta a obţinut un certificat de sănătate curat.

– Deci nu mai trebuie să facă chemioterapie?

– Nu.

Michelle a răsuflat uşurată.

– Mulţumesc lui Dumnezeu. A venit şi el?

– Nu. Împreună cu un prieten îmi vor aduce maşina acasă, imediat ce iese de la reparaţii. Ambreiajul patina.

– Trebuie să-ţi cumperi o maşină nouă.

– Aşa am să fac, zilele astea.

– Cînd ai să-ţi permiţi, nu-i aşa?

– Aşa e.

Brusc Laurant a lăsat pixul din mînă. Nu dăduse atenţie celor mîzgălite pe carnetul din faţa ei, ca să descopere abia acuma.

Pe toată suprafaţa hîrtiei erau desenate inimi, inimi străpunse. A smuls hîrtia din carnet şi a rupt-o în bucăţele.

– Părintele Tom nu ştie că toţi banii s-au dus, nu-i aşa?

Şi-a aruncat privirea peste umăr să vadă dacă Nick şi celălalt bărbat mai erau pe hol, dar aceştia plecaseră.

Deşi şi-a dat seama că e singură în încăpere, a coborît totuşi vocea cînd i-a răspuns:

– Nu, Tommy nu ştie că s-au dus. V-am spus numai ţie şi lui Christopher.

– Dacă află Tommy, atunci să te ajute Dumnezeu. Pune-te în locul lui. Cînd a intrat la seminar, ţi-a cedat ţie toate veniturile care-i reveneau, crezînd că averea bunicului tău îţi va asigura independenţa financiară pe viaţă. Cum se va simţi, cînd va afla că ticăloşii ăia de avocaţi ţi-au păpat toţi bănuţii, din cauza taxelor acelea exorbitante? s-a înfuriat Michelle. Cu cît vorbea mai mult despre această nedreptate, cu atît vocea îi devenea mai furioasă. Milioane de dolari drept taxe. Ar trebui să zacă în închisoare. E de-a dreptul o crimă, ceea ce ţi-au făcut.

– Nu mie, a corectat-o Laurant. Bunicului meu. Pe el l-au înşelat, de aceea i-am dat în judecată.

I-a luat un an întreg pentru a găsi un avocat, care a acceptat să o apere împotriva uneia dintre cele mai mari şi mai puternice firme de avocaţi din Paris şi asta la început, pînă cînd s-a uitat peste hîrtii şi a văzut ce trebuie făcut.

Atunci atitudinea i s-a schimbat radical. Nu voia să se bage în această afacere.

Aşa că în dimineaţa următoare, urmărirea judiciară a fost trimisă la arhivă.

– Nu-ţi pierde speranţa. Trebuie să continui să lupţi, pentru a obţine ceea ce îţi aparţine de drept. Apoi a oftat. Juriştii sînt o şleahtă de lepădături.

– Ruşine să-ţi fie. Te măriţi cu un jurist, ai uitat?

– Nu era jurist cînd l-am cunoscut.

– Michelle, roagă-te să se rezolve cît mai curînd. Mi-am cheltuit aproape toţi bănuţii pe care i-am avut pe taxe şi pe renovarea magazinului. A trebuit să fac un împrumut la bancă. Şi numai Dumnezeu ştie cum am să-l înapoiez.

– Juriştii cu care te lupţi speră să abandonezi şi să renunţi. Îţi aduci aminte ce ţi-a spus Christopher? De aceea introduc ei tot timpul moţiunile şi amînările acelea, pentru că dacă vei cîştiga, vor trebui să plătească tot.

– Şi asta în timp de zece zile, a completat Laurant.

– Ei bine, fii hotărîtă. Eşti aproape de linia de sosire.

– Da, ştiu.

– Mama strigă după mine. Trebuie să închid. Picnicul e la ora cinci. Nu întîrzia.

– Nu înţeleg de ce a programat staretul petrecerea aşa de curînd. Renovările nici nu s-au terminat şi fac pariu că schelele se mai află în biserică.

– Era singura dată liberă din agenda lui aşa de aglomerată, a explicat Michele. Şi mi-a promis că schelele vor dispărea, înainte de nunta mea. Îţi dai seama, în mai puţin de o săptămînă voi fi o babă măritată. O, mai stai puţin, Laurant.

A auzit-o strigîndu-i mamei ei că va coborî imediat şi apoi a vorbit din nou în receptor.

– Din cauza pregătirilor, mama a devenit o epavă nevricoasă.

– Trebuie să te las.

– Pari obosită.

– Aşa şi sînt, a admis Laurant.

Tot timpul cît a vorbit cu Michelle, mintea ei a lucrat.

Agentul Wesson folosea cabana starețului drept sediul lui de operații și se presupunea că nimeni nu trebuie să știe că el și oamenii lui se află în Holy Oaks.

– Unde va avea loc picnicul, exact? La cabana starețului?

– Nu, a venit răspunsul. Acolo are niște rude sau prieteni. Dincolo de lac. Chiar lîngă șosea.

– În regulă, a zis ea. Mîine o să mai vorbim.

– N-am să fiu aici, îți amintești? Mă duc la Des Moines să-mi iau noua proteză, ne vedem la picnic.

– Cine te duce cu mașina?

– Tata, a răspuns ea. Dacă nici asta nu mi se potrivește, are de gînd să stîrnească acolo iadul. Din cauza șuruburilor, am la dispoziție mai puțin de o săptămînă pentru a învăța să merg fără să șchiopătez.

– Dacă cineva poate s-o facă, aceea ești tu. Eu pot să fac ceva pentru tine, cît timp ești plecată?

Michelle a rîs.

– Da. Pune-ți puțină culoare în obraji.

CAPITOLUL 20

Auzindu-l pe Nick coborînd scările, Laurant i-a spus la revedere lui Michelle și a pus receptorul în furcă, iar cînd s-a întors l-a văzut pe acesta rezemat de tocul ușii privind-o.

Cu părul de pe frunte răvășit, a fost din nou izbită cît de sexy arăta.

Poate că Michelle avea dreptate. Poate că ar trebui să se gîndească să-și coloreze puțin obrajii.

Oare cum o fi la pat?

Dumnezeule, nu-i venea să creadă că putea să se gîndească la așa ceva.

Imediat a alungat din minte fanteziile care o bîntuiau.

Nu era o adolescentă, chinuită de hormoni în efervescență. Era adultă și nu exista nimic rău în a fi cuminte, pînă la apariția omului potrivit, nu-i așa? Nick nu corespundea pretențiilor ei.

Nu, nu era omul potrivit.

– Scuză-mă, am vorbit atît de mult la telefon.

– E în regulă. Joe spune că ai o groază de mesaje pe automat. Du-te și ascultă-le.

Nick i-a dus geanta de voiaj sus, în timp ce ea derula banda.

Un singur mesaj era mai îngrijorător, cel de la Margaret Stamp, proprietara brutăriei locale.

A sunat să-i spună că Steve Brenner și-a mărit oferta pentru cumpărarea magazinului ei cu 20% și i-a dat o săptămînă de gîndire.

Apoi și-a terminat mesajul cu o întrebare. Știa care Laurant că Steve e gata să plătească oricît celor care vînd, pînă ce toate magazinele vor fi lichidate?

În depărtare s-a auzit tunetul bubuind. Laurant s-a lipit de spătarul scaunului, concentrîndu-se asupra bîzîitului monoton al benzii, pe măsură ce se derula. Intențiile ei au primit o nouă lovitură și știa bine că va trebui să-și adune toată energia, pentru a se ocupa de această ultimă criză.

Biata Margaret! N-a vrut să vîndă, dar în ultimul timp treburile brutăriei mergeau prost și banii pe care Steve îi oferea erau suficienți pentru a-i asigura o retragere confortabilă din afaceri.

Cum putea ea, în deplină cunoștință de cauză, să-i ceară lui Margaret să se țină tare, cînd exista posibilitatea de a pierde astfel tot?

A sărit în sus cînd Nick a atins-o pe umăr.

– Laurant, aş vrea să-l cunoşti pe Joe Farley. Va sta cu noi.

Agentul a venit spre ea să-i strîngă mîna.

– Incîntat să vă cunosc, doamnă.

Atunci mintea ei s-a conectat la realitatea imediată. Lupta pentru salvarea scuarului oraşului va trebui să mai aştepte.

– Te rog, spune-mi Laurant.

– Sigur. Şi tu poţi să-mi spui Joe.

Acesta era un bărbat voinic, cu o coamă deasă de păr roşu şi o faţă rotundă, care se lumina cînd zîmbea. Unul dintre dinţii din faţă îi era uşor ciobit şi asta într-un fel îl umaniza.

Cu toate că şi el purta pistol, nu părea aşa impunător sau rigid ca Wesson.

– Lucrezi de obicei cu Nick?

– Am lucrat de cîteva ori. Dar în cea mai mare parte sînt imobilizat într-un birou, aşa că acuma pentru mine e o schimbare binevenită. Sper să nu te deranjeze, dar Feinberg şi cu mine am făcut cîteva schimbări în sistemul tău de alarmă. Nu e prea grozav, dar îşi va face datoria.

Ea s-a uitat la Nick.

– Dar eu n-am sistem de alarmă.

– Acuma ai.

Apoi Joe i-a explicat:

– Am conectat toate uşile şi ferestrele la un sistem de alarmă, aşa că dacă cineva intră, vom afla. Se aprinde o lumină roşie, dar nu se aude nici un sunet, a asigurat-o el. Nu vrem să-l avertizăm pe călău. Vrem să-l lăsăm să intre înăuntru şi să-l înhăţăm. Să sperăm că nu-şi va da seama că poate declanşa o alarmă. Iar afară, orice străin care se apropie de casa ta va fi văzut de agenţii postaţi acolo.

– Casa e supravegheată?

– Da, este.

– Cît de mult timp veţi rămîne aici? a întrebat ea.

– Pînă la întîi iulie... dacă nu-l prindem pe călău înainte. Plecăm odată cu tine.

I se învîrtea capul. Era din ce în ce mai greu să lase deoparte o preocupare şi să se concentreze asupra alteia.

S-a întors, îndreptîndu-se spre bucătărie, cu cei doi bărbaţi după ea.

– Am nevoie de o ceaşcă de ceai, i-a anunţat obositată.

– Laurant, n-ai spus nimic de plecare, nu-i aşa? Am discutat despre asta, i-a amintit Nick.

– Da, ştiu, a răspuns şovăind.

– Să ştii, Laurant, va trebui s-o faci...

Ea l-a întrerupt:

– Am spus că e în regulă. Iritarea ei era evidentă. Poţi să-mi spui unde să mă duc?

– Cu mine.

– Încetează o dată să faci asta, i-a cerut ea îndîrjită.

Izbucnirea aceasta temperamentală l-a surprins pe Nick. A ridicat sprîncenele şi sprijinindu-se cu spatele de masa de bucătărie şi-a încrucişat braţele.

– Ce anume să încetez să fac?

– Să-mi mai dai răspunsuri tîmpite, a bodogănit ea. Apucînd ceainicul alb de pe bufet, s-a îndreptat spre chiuvetă pentru a-l umple cu apă.

Nu era nevoie de un ochi prea versat pentru a vedea cît e de tensionată, iar cu trecerea timpului putea să fie şi mai rău, pentru că Nick se simţea la fel de irascibil, ca un animal în cuşcă.

Acuma că se aflau în Holy Oaks, jocul de-a aşteptarea a început, şi Dumnezeule cît de mult ura această

parte a meseriei lui! Mai bine o intervenție dificilă decît așteptarea.

Și a lucra cu Jules Wesson devenise deja o problemă.

Nick a pierdut zece minute la telefonul lui mobil, încercînd să-l determine pe Wesson să-i dea ultimele informații, dar de fiecare dată cînd punea o întrebare, Wesson se eschiva.

Și știa de ce. Încerca să-l scoată din joc.

Joe a tras un scaun de la masă și s-a așezat, în timp ce Nick a urmat-o pe Laurant spre chiuvetă.

– Ce dracu' vrei să spui cu asta? Care răspunsuri tîmpite?

S-a izbit de pieptul lui, cînd s-a întors și apa a țîșnit pe gura ceainicului, stropindu-i cămașa.

– Nu-mi dai niciodată un răspuns direct, l-a lămurit ea.

– Da? Ca de exemplu?

– Chiar acuma ai un exemplu. Te-am întrebat unde să mă duc și tu ai răspuns...

– Cu mine, i-a retezat-o el.

– Acesta nu e un răspuns direct, Nick.

Fără să se gîndească ce face, a luat un prosop și a început să-i șteargă apa de pe cămașă. El i l-a smuls din mînă și l-a aruncat pe bufet.

– Nici eu nu știu unde vom merge. Cînd am să știu, am să-ți spun. E în regulă? Și apropo, a adăugat el aplecîndu-se spre ea pînă au ajuns nas în nas Aceasta a fost singura nenorocită de dată, cînd nu ți-am dat un răspuns clar.

– Nu-i adevărat, a început ea să socotească. Te-am întrebat cîți agenți sînt aici în Holy Oaks și îți amintești care a fost răspunsul tău? Destui. Ei bine, ce fel de răspuns clar e ăsta?

Mușchii de pe maxilar i s-au încordat, devenind vizibil prețul pe care-l plătea pentru a-și ține firea.

– Nici dacă aș fi știut numărul lor exact, nu ți l-aș fi spus. Nu vreau să-i vezi, sau să încerci să-i găsești.

– De ce nu? L-a împins din drum și s-a îndreptat spre plită, a pus ceainicul pe ochiul din față și l-a aprins.

– Pentru că în felul acesta te vei uita tot timpul după ei, sau îi vei căuta cu privirea de fiecare dată cînd vei ieși din casă și, dacă te urmărește călăul – ceea ce sîntem al dracului de siguri că va face – îți va remarca comportamentul și-i va descoperi la rîndul lui pe agenți.

– Vă certați ca o pereche de vechi însurăței.

S-au întors amîndoi deodată și s-au încruntat la Joe.

– Nu ne certăm, a subliniat Nick.

– Avem doar o divergență de opinii, a insistat și ea. Asta e tot.

Joe a rînjit.

– Hei, nu sînt copilul vostru, pe care trebuie să încercați să-l convingeți. Nici nu-mi pasă dacă vă certați sau nu. Fapt este că amîndoi aveți probabil nevoie să dați puțin drumul la supapa sub presiune și să clarificați situația chiar acum.

În acest timp, Laurant a observat teancul de veselă murdară din chiuvetă.

În mod evident Joe s-a simțit ca acasă, dar nu s-a obosit să spele vasele.

L-a privit furioasă, apoi a luat săpunul Palmolive din baie și a umplut chiuveta cu apă.

Cînd Joe a văzut ce face, a intervenit.

– Am să le spăl eu. Am vrut să le pun în mașina de spălat vase, dar n-ai așa ceva.

– E o locuință de modă veche.

Nick a luat prosopul şi a început să şteargă farfuriile pe care i le întindea ea, în timp ce Joe s-a lăsat pe spătarul scaunului foarte mulţumit.

– Nick, în legătură cu plecarea de pe întîi... a început Joe.

– Ei bine?

– Wesson vrea ca ea să rămînă.

– E în afară de orice discuţie. Pleacă pe întîi.

– Va face uz de influenţă.

– Să încerce.

– De ce eşti atît de inflexibil în privinţa acestei date?

– Pentru că în zilele de două şi trei iulie, Tommy estimează că aproximativ două mii de persoane vor începe să deverseze încoace. Odată cu celebrările din oraş, are loc şi o mare reuniune universitară. Mi-ar plăcea s-o scot de aici chiar mai înainte, dar e nunta aceea de la care nu vrea să lipsească.

– Îţi spun că Wesson e hotărît să o ţină aici, atîta timp cît va fi nevoie.

– Şi eu îţi spun că va pleca. Pentru nimic în lume n-am s-o las să stea cu toată mulţimea aia care vine. Cum aş putea s-o protejez? Dînd din cap, a adăugat: Asta nu se va întîmpla.

Joe a ridicat braţele într-un gest împăciuitor.

– Eu sînt de acord cu orice hotărăşti tu. M-am gîndit doar să te anunţ că vei intra în conflict cu el, asta-i tot. În ce mă priveşte, tu răspunzi.

Întinzîndu-i altă farfurie pentru a o şterge, Laurant l-a întrebat:

– Dar cu Tommy cum rămîne? Pleacă şi el pe întîi?

– Tu ştii ce încăpăţînat poate fi fratele tău. Consideră că e foarte important să-l ajute pe stareţ.

– Dar tu trebuie să-l convingi să plece, nu-i aşa? l-a rugat ea. Pe mine nu m-ar asculta, pe tine însă, da.

– Să mă asculte? De cînd?

– Trebuie să-l determini să plece odată cu noi. Dacă el nu pleacă, nu plec nici eu. Spune-i asta. Poate în felul acesta nu se va mai împotrivi.

– Calmează-te, a rugat-o el, atunci cînd i-a văzut privirea îndurerată. Noah mi-a promis că-l va lua de aici, într-un fel sau altul. Poate va trebui să-l ia pe sus, pentru a-l scoate din oraş, a mai adăugat. Însă nu-i prea stă în caracter să maltrateze un preot. Şi-a dat totuşi cuvîntul, aşa că poţi să te linişteşti. Ai încredere în el.

– Nu-i e nimănui foame? a întrebat Joe plin de speranţă. Ca la comandă, stomacul i-a chiorăit.

– Mi se pare că ţie îţi este, a remarcat Nick.

– Sînt lihnit. Feinberg a crezut că va găsi un mod de a aduce ceva alimente din spatele casei tale, dar, oameni buni, cele două bătrîne din vecini se uită în permanenţă pe fereastră. N-a fost în stare să treacă de ele. Probabil că sînt agente FBI.

– Nu ştiau că vă mai aflaţi aici, altfel ne-ar fi spus ceva, mie sau lui Nick.

– De cînd am intrat, eu n-am ieşit din casă, a explicat Joe. Astăzi după-amiază, bătrînele au plecat şi probabil şi-au închipuit că am plecat şi eu în timp ce au lipsit. Noaptea am fost foarte grijuliu cu lumina, a adăugat el.

– Feinberg n-a reuşit să aducă alimente din cealaltă parte a casei? l-a întrebat ea.

– N-a putut să ajungă la uşă şi era un risc prea mare să încerce să mi le dea pe fereastră.

Laurant a închis apa la chiuvetă, şi-a uscat mîinile şi apoi a început să caute în frigider ceva de mîncare pentru Joe.

– Crezi că poți găsi ceva acolo? Nici o nădejde. Tocmai am mîncat ultima felie de șuncă rece.

– N-au mai rămas decît cereale, a informat-o Joe.

– Nici în bufet nu e nimic? a întrebat Nick.

Închizînd ușa frigiderului, Laurant a promis:

– Mîine mă duc la băcănie.

– Speram să te oferi. Am întocmit o listă... dacă nu te superi.

– Dacă eşti într-adevăr flămînd, putem să mergem să-ți aducem ceva, s-a oferit Nick.

Laurant a dat din cap.

– La ora asta, peste tot este închis.

– Dar nu e nici zece. Chiar nicăieri nu e deschis? a mai întrebat Nick.

– Regret. Toate prăvăliile se închid la şase.

– Sincer, mărturisesc lui Dumnezeu că nu ştiu cum reuşeşte ea să locuiască aici, i s-a adresat Nick lui Joe. Şi-a aşezat scaunul în fața agentului şi a adăugat:

– Nu există nici măcar o dugheană cu covrigi pe o rază de 80 de kilometri. Am dreptate, Laurant?

Tocmai terminase de căutat prin cămară şi închidea uşa, fără să aibă nimic în mînă.

– Ai dreptate, dar să ştii că mă descurc şi fără covrigi proaspeți.

– Presupun că în oraş nu există nici măcar un chioşc cu gogoşi cu cremă, s-a lamentat Joe.

– Nu, nu există, a aprobat ea.

Laurant a deshis congelatorul din compartimentul de sus al frigiderului şi a început să caute printre legumele înghețate.

– Ai găsit ceva acolo? a întrebat Joe nerăbdător.

– Nişte broccoli congelați.

– Să trecem peste asta.

Ceainicul a început să fluiere şi Nick a luat o ceaşcă şi o farfurioară.

– Vrei aşa ceva, Joe?

– Aş prefera ceai cu gheață.

– N-avem să vă servim, amice. Dacă vrei, fă-ți.

Nick a rugato pe Laurant să se aşeze şi a servit-o cu o ceaşcă de ceai.

– Nici un ul dintre voi să nu critice oraşul, pînă ce n-ați stat aici cel puțin o săptămînă. Mai întîi trebuie să intrați în ritmul lui. Altfel merg lucrurile aici, a adăugat ea.

– Nu mai spune, a comentat Nick tărăgănat.

S-a prefăcut că nu sesizează ironia.

– Odată ce veți învăța să vă încetiniți ritmul, vă va plăcea.

– Mă îndoiesc.

Ea s-a înfuriat.

– Trebuie să fii mai receptiv. În afară de asta, dacă vreau covrigi, cumpăr un pachet de la magazin şi-i dezgheț.

– Dar nu mai sînt proaspeți, s-a plîns el. Toată lumea mănîncă covrigi, Laurant. E un produs național. Ce fac toți copiii ăia de la colegiu? Covrigii sînt foarte sănătoşi, fir-ar să fie. Copiii ştiu asta.

– Of, nu mai scînci atîta. Te comporți ca americanii aceia care se duc la Paris şi acolo insistă să mănînce produse *McDonald's*.

– Nu scînceam.

– Ba da.

– Ce s-a întîmplat cu surioara cea dulce pe care am cunoscut-o în Kansas City?

– Am lăsat-o acolo, a răspuns Laurant.

Joe s-a ridicat de la masă, a scos cutia cu fulgi de orez din bufet, a luat din frigider laptele pasteurizat, apoi a căutat o lingură de supă şi cel mai mare castron pe care l-a putut găsi.

– Tipul acesta Brenner a crescut oferta cu douăzeci la sută, pentru cumpărarea brutăriei femeii, nu-i aşa?

Laurant i-a aruncat o privire surprinsă.

– Ţi-am ascultat mesajele, a declarat el. Şi mi s-a părut că Margaret e gata să cedeze.

Afacerea e prea bună ca s-o lase să-i scape, mai ales dacă e bătrînă, aşa cum se auzea la telefon.

– Nu e chiar atît de bătrînă, dar ai dreptate. Banii i-ar înlesni retragerea din activitate.

– Încerci să salvezi oraşul, nu-i aşa? a mai întrebat Joe.

Ea a dat din cap.

– Nu, încerc doar să salvez scuarul oraşului. Nu înţeleg de ce oamenii cred că progres înseamnă să dărîmi vechile clădiri atît de frumoase şi să ridici altele noi. Asta e total lipsit de sens pentru mine. Oraşul va fi frumos şi cu şi fără scuar, dar parfumul... istoria... astea se vor pierde.

Nick o privea turnînd ceaiul. Făcea asta de cîteva minute, dar nu luase încă nici o înghiţitură.

Stătea nemişcată, privind absentă lichidul care umplea ceaşca.

Sunetul lingurii lui Joe lovită de castronul gol, i-a atras atenţia.

În timp ce căra vesela murdară spre chiuvetă, Laurant l-a observat privindu-şi ceasul de la mînă.

– Joe, de ce te uiţi mereu la ceas? l-a întrebat ea.

– Pentru că l-am conectat. Dacă lumina roşie de pe panou se stinge, fiind făcută legătura cu sistemul din camera de oaspeţi, se va activa alarma de la ceasul meu.

Tunetul s-a auzit mai aproape şi a început să plouă. La zgomotul tunetului Joe s-a cutremurat.

– Mama Natura e gata să ne sară în ajutor în noaptea asta. Să sperăm că va fi o furtună puternică.

– Vrei să fie furtună?

– Sigur că da, a răspuns el. Pentru că, după ce v-aţi interpretat rolurile, Nick vrea să dezafecteze camera de luat vederi. O să fac în aşa fel ca luminile să clipească de cîteva ori, apoi le sting total. Le întrerup de la siguranţă. Cînd luminile se vor reaprinde, camera nu va mai exista.

– Mi-am închipuit că n-ai vrea să te culci cu camera de luat vederi fixată pe tine, i-a spus Nick.

– Aşa e, ai dreptate. Mulţumesc, a rostit ea uşurată.

– Camera e conectată la o priză din podul casei, -a explicat Joe. Sperăm să vină să o repună în funcţie. Va trebui să o reinstaleze.

Ea a dat din cap.

– Şi voi îl veţi aştepta.

Şi-a pus un cot pe masă, şi-a sprijinit bărbia în palmă şi s-a uitat la fereastra din spate cu storurile trase. Oare acuma era acolo, pîndind şi aşteptînd o ocazie?

Cum va veni la ea? Cînd dormea? Ori va aştepta pînă va ieşi afară şi atunci va încerca să pună mîna pe ea?

Ploaia a început să izbească în ferestre.

– Ei, băieţi, sînteţi gata să urcaţi? i-a întrebat Joe. Furtuna se poate opri oricînd şi eu vreau să profit de ocazie, cît timp mai ţine. Mă duc jos în pivniţă să mă ocup de circuite. Voi doi aşteptaţi aici pînă ce sting luminile şi apoi le reaprind. Apoi urcaţi la etaj şi vă faceţi numărul. Vă dau cinci minute, după care sting totul din nou. Imediat Nick, scoţi obiectivul şi după ce ai făcut-o, strigi la mine şi eu reaprind luminile.

– De acord.

– Există o lanternă pe scrinul de pe hol, a mai adăugat el. Aşa că veţi putea să vedeţi ce faceţi. Joe şi-a împins scaunul şi s-a sculat în picioare. Aşa, staţi puţin pînă ce se aprind iar luminile. Am să continui să le fac să clipească la fiecare două secunde. Apoi strig la voi cînd să urcaţi.

După care s-a grăbit spre holul din spate şi în jos pe scările pivniţei. Nick stătea în uşă, aşteptînd.

– N-ai băut nici un strop de ceai. Mi-am dat seama de ce-l faci.

Ea i-a aruncat o privire.

– Ce ţi-ai dat seama?

Luminile au clipit de două ori, apoi s-au stins. Brusc în bucătărie s-a făcut beznă.

– Să nu dispari. În întuneric, vocea lui era doar o şoaptă.

– N-am să dispar, l-a asigurat ea.

Apoi un licăr de lumină a inundat camera pentru cîteva secunde, după care Laurant aproape că s-a aşteptat să vadă o figură în întunericul cenuşiu. Devenise invizibilă, aşa cum stătea în cămăruţa unde el s-a simţit ca acasă.

Dumnezeule, cum ar fi vrut să poată să se urce în maşină şi să plece. De ce, oare de ce a venit aici?

Vocea lui Nick a mai diminuat panica ce pusese stăpînire pe ea.

– A prepara un ceai, e felul tău de a încerca să faci faţă unei situaţii grele, nu-i aşa?

S-a întors în direcţia lui şi a încercat să-l deslueşească în întuneric.

– Ce-ai spus?

– Cînd eşti stresată, te opreşti din tot ceea ce faci şi-ţi pregăteşti o ceaşcă de ceai fierbinte. Ai făcut asta de vreo două ori în Kansas City, cînd eram la casa parohială. Totuşi, nu-l bei niciodată.

Înainte de a-i putea răspunde, becurile s-au reaprins şi Joe le-a strigat:

– Daţi-i drumul.

Nick a prins-o de mînă şi a ridicat-o delicat de pe scaun.

Apoi nu i-a mai dat drumul, tot timpul cît au traversat casa şi au urcat scările.

Cu fiecare treaptă care o ducea spre dormitor, bătăile inimii i se accelerau, pînă cînd a avut impresia că o să-i sară din piept.

Uşa dulapului pentru lenjerie era deschisă, dar camera de luat vederi nu putea fi văzută.

Apoi Nick s-a oprit cu mîna pe buşonul uşii.

– Totul trebuie să pară cît mai natural. Înţelegi ce vreau să spun? Vrem să-l provocăm, îţi aminteşti? Asta înseamnă că acolo, înăuntru, trebuie să părem grozav de îndrăgostiţi, iar tu trebuie să te prefaci că-ţi place.

– Şi tu va trebui să te prefaci că-ţi place, a subliniat ea. Dumnezeule, devenise deodată atît de nervoasă, încît vocea i s-a frînt.

– Nu mă va deranja defel. Demult doream să te iau în braţe. Eşti gata?

– Ţine-te după mine.

A vrut-o seducătoare, ei bine, pe Dumnezeu că aşa va fi. Era hotărîtă să-şi joace rolul vieţii.

Amîndoi urmăreau acelaşi scop, să-l facă pe nebun atît de gelos încît să uite de orice prudenţă şi să vină după ea.

Sperau ca furia să-l determine să facă ceva necugetat. Era prea tîrziu pentru scrupule.

– Hei, i-a şoptit Nick. Zîmbeşte. Apoi a rînjit cînd a adăugat: Poate că ar fi trebuit să fi făcut o repetiţie. De cînd n-ai mai fost răsturnată în fîn şi violentată?

– De vreo două zile, a mînţit ea. Dar tu?

– De mai mult de atît. Ai ceva surprize în dormitor?

– Ce fel de surprize?

– O, nu ştiu. Obiecte obişnuite, pe care tinerele fete le ţin la dispoziţie. Lanţuri şi bice atîrnate pe pereţi. Echipamentul standard transmis de la mamă la fiică.

Ea şi-a menţinut figura inexpresivă.

– Cu ce fel de fete ai avut de-a face?

– Cu fete bune, a asigurat-o el. Realmente bune.

Laurant ştia că Nick încerca să o facă să rîdă, pentru a-i alunga tracul.

Cînd a trecut pe lîngă el, i-a spus:

– Regret, n-am nici o surpriză înăuntru. Dar orice fată are oglinzi pe tavan, nu-i aşa?

Rîdea cînd a deschis uşa. A intrat prima, a aprins lumina şi s-a îndreptat spre pat.

S-a dovedit a fi mai uşor decît s-a aşteptat. Pur şi simplu şi-a imaginat că e din nou top-model.

În mintea ei, patul era capătul podiumului de defilare, iar sarcina ei era să ajungă acolo folosindu-şi toate părţile trupului.

Înainta cu o graţie uşoară, cu coapsele mişcîndu-se după muzica din gînd şi cu o expresie bosumflată pe figură. Nick o privea din prag, uluit de schimbarea petrecută în ea.

Şi-a aruncat provocator peste umăr coama deasă şi lungă a părului, şi întorcînd capul i-a adresat o privire fierbinte, vino-şi-ia-mă.

Cînd a ajuns la picioarele patului dublu, s-a întors complet şi i-a făcut semn cu degetul să vină.

El făcea eforturi pentru a-şi aminti că totul nu e decît teatru. Dacă nişte ochi puteau să ardă de pasiune, ai ei ar fi putut să aprindă casa.

S-a îndreptat spre ispititoarea lui, dar ea nu-şi epuizase arsenalul de seducţie.

Astfel, cînd a ajuns aproape, şi-a scuturat capul, s-a depărtat de el cu un pas, apoi încet a început să-şi descheie nasturii bluzei.

Nu-şi lua privirea de la el, uitîndu-i-se direct în ochi, aşteptîndu-l, hîrţuindu-l, chemîndu-l.

A lăsat-o să-şi descheie bluza, dar cînd a încercat să şi-o scoată şi i-a zărit umbra sutienului de dantelă şi dulcea bombare a sînilor, a luat-o brutal în braţe, cu nerăbdare şi pasional. Mîna i-a alunecat spre ceafă.

I-a prins părul în pumn, iar cu cealaltă mînă i-a presat spatele, ridicînd-o şi lipind-o de el.

Apoi i-a dat capul pe spate, s-a aplecat şi a sărutat-o lung şi apăsat.

Atingerea a fost electrizantă. Gura ei era atît de dulce, maleabilă, dornică – fir-ar să fie, ştia să sărute! Buzele i s-au desfăcut fără alt îndemn şi în momentul acela, curiozitatea şi dorinţa l-au răscolit.

Limba i s-a insinuat înăuntru, pentru a-i gusta interiorul dulce al gurii.

Iar ea a răspuns în acelaşi fel, dar numai pentru o secundă sau două, după care braţele ei şi-au găsit drumul în jurul gîtului lui şi s-a lipit strîns, atîrnînd de el şi răspunzînd înflăcărării lui.

Sărutul nu se mai termina. Mintea îi spunea că totul e actorie, destinată camerei de luat vederi, dar trupului nu-i păsa de aceasta.

Reacţiona ca oricare alt bărbat în braţele unei femei frumoase.

Îşi depărtă gura de a ei şi începu să-i ciugulească cu dinţii lobul urechii.

– Mai uşor, mai uşor, i-a şoptit înflăcărat.

– Nu, i-a răspuns ea tot în şoaptă. Apoi l-a apucat de păr, trăgîndu-i capul în jos, pentru a-l putea săruta

din nou pe gură. Cînd limba ei a atins-o pe a lui, a mîrîit înfundat.

Ea a zîmbit satisfăcută şi plină de ea, cu buzele în continuare lipite de ale lui, apoi l-a sărutat din nou cu pasiune şi agresivitate, dar Nick n-avea intenţia să o lase să i-o ia înainte. I-a descheiat blugii şi mîinile -au coborît de-a lungul spatelui, pînă în pantaloni.

Cuprinzîndu-i posteriorul cu ambele palme, a ridicat-o şi a lipit-o de duritatea lui trezită la viaţă. Şocată, cu ochii larg deschişi, a încercat să-l respingă, dar n-a lăsat-o.

Gura a luat-o în posesie totală şi timp de cîteva scunde ochii i s-au închis, în timp ce o strîngea la pieptul lui puternic şi fierbinte.

S-a frecat de el, pelvis contra pelvis, potrivindu-se perfect. Felul în care o atingea şi o mîngîia cu mîinile şi limba au făcut-o să uite că era vorba doar de actorie. I s-a agăţat de umeri pentru a nu se putea desprinde de el şi l-a sărutat tot atît de dornică.

În întunecoasa cameră de zi din partea cealaltă a oraşului, voyeurul îi privea. Urletul lui de furie a stîrnit ecouri în casă. Tremurnd, a pus mîna pe o lampă, a smuls-o din priză şi a azvîrlit-o de perete.

Acum avea motiv s-o pedepsească.

CAPITOLUL 21

În dimineaţa următoare i-a venit greu să-l privească pe Nick în ochi.

În seara precedentă, imediat ce luminile s-au stins, Nick s-a desprins brusc de ea şi a ieşit pe hol pentru a deconecta camera de luat vederi.

Ea a mulţumit beznei, pentru că ştia cît de uluită şi dezorientată arăta. I-a fost greu să-şi pună şi picioarele în mişcare.

Ar fi dorit să se ascundă în baie, pînă ce-şi revenea. Dar nici nu se punea problema.

În loc de asta, a căzut pe pat şi a rămas acolo, pînă ce bătăile inimii i s-au potolit şi a putut să respire normal.

Apoi Nick şi Joe au revenit în cameră şi i-au recomandat să se odihnească.

Ei vor face de pază pe rînd. Nu ştia dacă Nick a dormit noaptea trecută, sau dacă s-a odihnit în vreun fel.

Singurul lucru pe care şi-l amintea era epuizarea ce pusese stăpînire pe ea.

S-a trezi în zori şi şi-a pus echipamentul de jogging: o bustieră de spandex cu dungi albastre şi albe, foarte mulată pe trup, care nu reuşea să-i acopere ombilicul, un şort albastru tot de spandex, şosete şi pantofi Reebok, confortabili dar uzaţi.

După ce şi-a prins părul în coadă de cal, a intrat în dormitor şi a început exerciţiile de înviorare.

Imediat, Nick a intrat şi el.

Aruncîndu-şi privirea asupra felului în care era îmbrăcată, inima lui şi-a accelerat bătăile. Era pusă în evidenţă fiecare linie curbă a trupului ei.

– Drace, Laurant, fratele tău ştie că te îmbraci cu astfel de lucruri?

Tocmai începuse exerciţiile pentru talie, astfel că nu s-a uitat la el cînd i-a răspuns:

– Nu e nimic rău în îmbrăcămintea mea. Doar nu mă duc la biserică. Mă duc să-mi fac alergarea de dimineaţă.

– Poate că ar trebui să pui un tricou deasupra…

– Deasupra cui?

– A pieptului.

La rîndul lui, şortul nu reuşea să-i acopere picioarele nemaipomenit de lungi. Nu putea să-şi ia ochii de la ele.

– Şi pantaloni lungi, a mormăit el. E un oraş mic. Oamenii vor fi şocaţi.

– Nu. Nici gînd, l-a asigurat ea. Sînt obişnuiţi să mă vadă alergînd.

Lui nu-i plăcea asta deloc, dar cine era el să protesteze? Dacă voia să se îmbrace ca o... sportivă... ei, drace, dar ce se întîmplă cu el?

Nu era treaba lui să-i recomande cum să se îmbrace.

Chiar dacă între ei ar fi existat o relaţie – ceea ce nu e cazul, şi-a amintit el imediat – tot n-ar fi avut dreptul să-i spună ce să pună pe ea.

Şi el era îmbrăcat pentru alergare, un tricou bleumarin uzat, şort de gimnastică, şosete albe şi nişte pantofi ponosiţi, care fuseseră cîndva albi.

În timp ce ea îşi făcea exerciţiile pentru picioare, el şi-a strecurat pistolul în suportul de sub braţ şi şi-a tras tricoul deasupra.

Apoi a luat un mic receptor şi l-a băgat în urechea dreaptă.

După care, în faţa oglinzii de la toaletă, şi-a prins un disc mic cît o insignă, de bentiţa din jurul gîtului, chiar deasupra claviculei.

Îşi lega unul dintre şireturile de la pantofi, cînd l-a întrebat:

– Pentru ce e insigna aceea?

– E un microfon, i-a răspuns el. Aşa că nici un fel de vorbe murdare, astăzi. Wesson ascultă şi înregistrează tot ce spun. Deşi, Jules, eu continui să cred că e o idee proastă.

Vocea din ureche a intervenit imediat.

– Totul s-a notat, agent Buchanan, şi pentru tine sînt domnul Jules, nu Jules.

Nick a murmurat pentru sine „dobitocule", apoi s-a întors spre Laurant:

– Eşti gata?

– Da, i-a răspuns ea şi pentru prima dată de cînd a intrat în dormitor, l-a privit în ochi.

– Mă întreb cît timp va trebui să facem asta.

Ea nici nu s-a obosit să pretindă că nu înţelege.

– Ţi-ai pus şi tu întrebarea?

– Ai roşit.

– Nu-i adevărat. Ridicînd din umeri pentru a-şi masca stingherealа, a rostit în şoaptă, în speranţa că Wesson n-o s-o audă. Nu cred că e nevoie să discutăm despre ceea ce s-a întîmplat...

– Nu, nu e nevoie să vorbim despre aşa ceva, a acceptat el. Apoi a făcut o strîmbătură drăgălaşă şi a adăugat: Dar fac pariu că amîndoi ne vom gîndi la asta toată ziua.

Îi privea gura, aşa că ea a coborît pleoapele.

– Să mergem, a mai adăugat el.

Dînd din cap, a trecut pe lîngă el. Odată jos, în camera de zi, el a mai spus:

– În timpul alergării, vreau să rămîi chiar în faţa mea şi nu-ţi fie teamă, voi alerga destul de încet pentru a ţine pasul cu tine.

Ea a rîs.

– O să alergi mai încet? Nu cred.

– De cînd am intrat în FBI, alerg aproape în fiecare dimineaţă. Noi agenţii trebuie să ne menţinem în cea mai bună condiţie fizică, a explicat el.

– Da? Atunci de ce mi-ai spus că nu eşti alergător?

– N-am spus asta. Am spus că nu-mi place să alerg.

– Ai spus că face rău la genunchi şi că ai să te plîngi tot timpul.

– Face într-adevăr rău la genunchi, şi chiar am să mă plîng.

– Şi cîţi kilometri alergi în fiecare dimineaţă?

– Cam cincisprezece, mai mult sau mai puţin.

Ea a rîs din nou.

– Adevărat?

Joe se afla la fereastră, privind afară dincolo de perdelele trase.

– Nick, cred că ar fi bine să te uiţi şi tu. E o situaţie nouă. Poate că vrei să reconsideri alergarea de astăzi.

Laurant l-a împins spre fereastră, l-a privit pe furiş şi apoi a spus:

– E în regulă. Eu am plecat, pentru că mă aşteaptă băieţii. Alergăm în fiecare dimineaţă împreună.

Uitîndu-se peste capul ei, a văzut într-adevăr şapte tineri înghesuindu-se pe trotuarul din faţa casei. Alţi doi alergau pe loc, în mijlocul străzii.

– Cine sînt ăştia?

– Băieţii de la liceu, i-a răspuns ea.

– Şi aleargă cu tine în fiecare zi? De ce dracu' nu i-ai menţionat pînă acuma?

Vocea lui era neîncrezătoare şi furioasă.

– Nu te supăra. Nu e cine ştie ce. Îmi pare rău că am uitat să-ţi spun. Băieţii fac parte din echipa de atletism a liceului din Holy Oaks... ei bine, unii dintre ei. Şi de fapt nu aleargă realmente cu mine, cel puţin nu tot traseul din jurul lacului. Toţi abandonează cînd ajung la cărare. Apoi mă aşteaptă să-i ajung şi...

– Şi ce? a întrebat el. Şi înainte ca ea să aibă timp să răspundă, a bombănit: Wesson, ai auzit?

– Aud bine şi clar, a venit răspunsul prompt.

– Şi ce? a întrebat-o din nou. Te aşteaptă să revii din jurul lacului, şi apoi ce?

– Şi mă însoţesc pînă acasă. Asta-i tot. Vor să rămînă în formă pe perioada vacanţei, ca atunci cînd începe şcoala să fie cei mai buni.

Nick le-a aruncat o nouă privire şi a observat un băiat ce venea alergînd, pentru a se alătura celorlalţi.

– Aşa e. Sînt nişte alergători foarte serioşi, a remarcat sarcastic. Mai ales puştiul care mănîncă gogoşi. Categoric va ajunge la Olimpiadă.

Joe a aruncat o privire în oglinda din hol. Părul îi era zburlit în toate direcţiile.

Nu se obosise să-l pieptene de cînd s-a dat jos din pat, sau mai bine zis de pe sofa, de aceea s-a apucat acuma să-l îmblînzească, în timp ce li s-a adresat:

– Ei bine, eu unul nu cred băieţii ăştia s-au extras din aşternuturi şi au venit aici pentru alergare, Laurant. Nu, sînt mai mult ca sigur că nu alergarea e în capul lor.

– Atunci ce-i scoate din pat atît de devreme dimineaţa? a întrebat ea exasperată.

La care i-a răspuns Nick:

– Hormonii, Laurant. Răscoala hormonilor.

– O, pentru Dumnezeu. La ora asta? Băieţii de vîrsta lor au şi alte lucruri în minte, în afară de sex.

– Nu, nu au, a protestat Nick.

Ea l-a privit pe Joe care a dat timid din cap.

– Într-adevăr, nu au, l-a susţinut el pe Nick.

Acesta a făcut un semn spre fereastră.

– Ai văzut? Şi să ştii, cînd eram de vîrsta lor, nici eu nu mă gîndeam la nimic altceva decît la sex.

Joe a aprobat din cap.

– Trebuie să fiu din nou de acord cu Nick. Numai la asta mă gîndeam şi eu. În primul rînd mă gîndeam

cum să reuşesc s-o fac şi cînd în final reuşeam, începeam să mă gîndesc cum s-o fac din nou.

Nu ştia dacă să rîdă sau să se înfurie. Discuţia era absurdă.

– Susţineţi că în fiecare secundă, a fiecărui ceas cînd eraţi treji, numai la asta vă gîndeaţi, la vîrsta adolescenţei?

– Destul de des, a răspuns Nick. Aşa că ştim de unde vin şi ce devin. Poate că ar trebui să mă duc afară şi să stau puţin de vorbă cu ei.

– Să nu îndrăzneşti.

Apoi tot el a venit cu o idee mai bună. Să-i intimideze.

Şi-a ridicat tricoul pînă deasupra pistolului şi l-a aranjat în aşa fel încît să fie cît mai la vedere.

Joe îl privea.

– Asta ar trebui să-i descurajeze.

Cînd Nick i-a deschis lui Laurant uşa din faţă pentru a ieşi, i-a zîmbit şi i-a spus:

– Poate că ar trebui să împuşc vreo doi.

Cînd a trecut pe lîngă el, Laurant a întors ochii, ignorndu-i privirea mînioasă.

Făcînd cu mîna însoţitorilor ei, a traversat strada în fugă şi l-a recomandat băieţilor, informîndu-i că e logodnicul ei.

Între timp, băieţii au observat pistolul, dar nu i-au acordat decît o privire fugară, înainte de a-şi concentra întreaga atenţie asupra remarcabilelor comori pe care le poseda Laurant.

Nici măcar nu l-au privit pe Nick, cînd Laurant le-a explicat că este de la FBI.

De fapt, nu era decît o competiţie între bustiera spandex şi armă, în care bustiera a ieşit învingătoare.

În timpul alergării, Nick se afla în spatele ei. Băieţii alergau cu un pas înaintea lor şi tot timpul

întorceau capul, încercîmd s-o angajeze pe Laurant într-o conversaţie.

Băiatul cu gogoaşa a fost primul care a abandonat.

În curînd l-au urmat alţi trei. Gradat, Laurant a mărit pasul, înaintînd plină de graţie în timp ce picioarele ei lungi mîncau pămîntul.

Şi a avut dreptate în legătură cu rezistenţa fanilor ei. La intrarea în parc, ultimii doi băieţi au abandonat, încercînd să-şi recapete răsuflarea.

Nick l-a auzit pe unul din ei sufocîndu-se şi acest sunet i-a provocat o imensă satisfacţie.

Lui Laurant îi plăcea această perioadă a zilei. Era atîta pace, linişte şi frumuseţe. Timp de o oră a făcut efortul de a uita tot şi de a se concentra numai asupra drumului.

Frunzele de pe jos erau îmbibate de apa de la ploaia de noaptea trecută, dar ştia că pînă la prînz totul va fi din nou uscat.

Seceta bîntuise puternic Iowa, ierburile şi tufişurile fiind îngălbenite. Cînd a luat curba din jurul lacului albastru, intrarea în rezervaţia naturală a rămas pe dreapta.

Era formată din vreo zece acri de iarbă înaltă şi galbenă de preerie. Se unduia în adierea blîndă a dimineţii, ca un lan de grîu.

Cînd a trecut de cabana staretului, a avut senzaţia că agentul Wesson o privea, dar nu l-a putut vedea din cauza storurilor trase.

Bazinele din dreapta şi din spatele cabanei erau aproape goale, alt semn al secetei.

După ce a terminat de înconjurat lacul, a simţit transpiraţia picurîndu-i pe ceafă şi între sîni.

Atunci a încetinit ritmul, apoi s-a oprit, s-a aplecat şi a inspirat adînc. Îl putea auzi pe Nick gîfîind în urma ei.

Stînd aşa, erau nişte ţinte foarte vizibile. El a aruncat o privire circulară spre pădurea deasă şi tufişurile înalte din jurul lor şi s-a apropiat şi mai mult de ea.

Tricoul îi era îmbibat de transpiraţie. Cu podul palmei şi-a şters sudoarea de pe frunte.

Va putea să-şi recapete respiraţia de abia cînd vor ajunge acasă.

– Hai să plecăm de aici. Mergem sau continuăm să alergăm pînă acasă?

– Alergăm.

Băieţii aşteptau la intrarea în parc. Rînjind ca nişte proşti, i-au înconjurat.

– Secături, a bombănit Nick în timp ce Laurant le-a făcut un semn de rămas bun şi a urcat scările.

Odată uşa închisă în urma lor, Nick s-a liniştit.

– E al naibii de umed acolo.

– Ce crezi despre lacul nostru? Nu e minunat?

– L-am văzut şi ieri, i-a amintit el. Cînd ne-am dus să ne întîlnim cu Wesson.

– Dar nu e minunat? E paradisul pescarilor. Poţi să vezi peştii zburdînd printre pietre, atît de limpede e apa.

– Da? N-am observat.

Îşi ţinea mîinile în şold şi încă mai respira greu.

– Cum ai putut să nu observi? La ce te uitai?

– La toate locurile unde ticălosul ar fi putut să se ascundă. Poate că te-a avut în vizor, din momentul în care am intrat în parc pînă am ieşit, şi eu nu l-am descoperit. Nu pot să te mai las să alergi. Mă auzi, Wesson? Călăul putea să fie ascuns oriunde. E un teren prea vast de supravegheat.

Avea gura uscată cînd a încercat să vorbească.

– Crezi că ar putea folosi o armă pentru a...

– E un tip minuţios şi are personalitate, i-a răspuns Nick. Poate că va încerca să te rănească, pentru a te determina să încetineşti ritmul.

– Mai sînt şi alţi agenţi care v-au urmărit tot timpul cît aţi fost în parc, a intervenit Joe cînd Laurant a trecut pe lîngă el îndreptîndu-se spre bucătărie, pentru a bea puţină apă minerală. Urmînd-o, şi-a continuat ideea: Amîndoi aţi fost în siguranţă.

Întorcîndu-se în camera de zi, i-a dat lui Nick o sticlă de Evian şi apoi a deschis-o pe a ei.

După ce a luat o înghiţitură bună, s-a îndreptat spre scări.

– Mă duc să fac un duş.

– Stai puţin, a intervenit Nick urcînd scările înaintea ei. Apoi a cercetat baia, pentru a fi sigur că nu o aşteaptă nici o surpriză.

Era excesiv de prudent şi îi era îndatorată pentru asta.

– E în regulă, poţi să intri.

– Ai putea să faci şi tu duş, în baia de la parter, i-a sugerat ea.

– Am să aştept.

Cînd a ieşit din baie, cincisprezece minute mai tîrziu, Nick era aşezat pe pat şi vorbea la telefon.

Părul ud era lăsat pe spate şi îmbrăcase o rochiţă scurtă de interior din bumbac, care avusese şi zile mai bune.

După ce i-a aruncat o privire, brusc şi-a pierdut şirul gîndurilor.

Ştia că sub materialul subţire era goală şi a trebuit să facă un efort pentru a-şi reveni şi a se concentra asupra conversaţiei telefonice.

– Ascultă, Theo, vorbim despre asta cînd mă întorc la Boston. E bine? Închizînd telefonul, a întors puțin capul, pentru a trage cu coada ochiului la Laurant. Tocmai deschidea comoda și lua din sertar două bucățele de dantelă. Imediat, mintea i se îndreptă spre imaginea ei îmbrăcată cu așa ceva.

Ia-o din loc,-și-a spus în gînd. E în afara oricărei discuții și nu e treaba ta să visezi la ea. Ce dracului de prieten ești, să rîvnești la sora lui Tommy?

Dar să se mustre tot timpul, nu ducea la nimic bun. O dorea.

Pur și simplu. În sfîrșit, trebuia să admită realitatea. Și acuma, ce putea să facă în legătură cu asta?

Nimic, a hotîrît el. Nici un nenorocit de lucru. Chiar dacă n-ar fi fost sora prietenului lui, nu trebuia să se implice sentimental.

O relație între ei era imposibilă. N-ar fi funcționat niciodată și ea ar fi sfîrșit prin a-l urî. Ea voia ceea ce n-a avut niciodată, familie și copii, o mulțime de copii, iar el nu voia nimic din toate acestea.

Și faptul că a ajuns atît de vulnerabil i se părea prea mult. Chiar dacă provenea dintr-o familie cu opt copii, era totuși un solitar și acesta era modul de viață care-i plăcea.

N-ar fi trebuit să o sărute niciodată. A fost o idee proastă, a hotărît el.

N-a fost pregătit pentru ce s-a întîmplat și nu și-a închipuit cît de bine putea să fie. Dumnezeule, cît de arogant se dovedise a fi!

De fapt a crezut că putea să rămînă distant și profesionist, dar cînd ea l-a înconjurat cu brațele și i-a simți buzele moi, gîndul că e în exercițiul funcțiunii a zburat pe fereastră și el s-a transformat într-unul din adolescenții ăia perverși de afară.

La tot ce a putut să se gîndească atunci a fost cum să o răstoarne pe spate.

Poate că la urma urmei Morganstern a avut dreptate. Poate că era prea implicat personal în această acțiune.

Totuși, cînd a spus asta, șeful lui s-a referit la prietenia cu Tommy. Ce ar crede Pete dacă ar ști că agentul lui alergă după sora prietenului său?

La această întrebare, cunoștea deja răspunsul. I-ar fi tras o mușfuluială să-l țină minte.

Telefonul a sunat din nou. A răspuns el și după ce a ascultat un minut:

– Da, Monseniore. Am să-i spun. Mulțumesc că m-ați sunat.

Laurant se afla în ușa dulapului de haine, schimbîndu-se de pe un picior gol pe altul, în timp ce căuta printre hainele înghesuite pe singura vergea încovoiată din lemn.

Cînd Nick a închis, l-a întrebat:

– Era Monseniorul McKindry?

– Ce? A, da, el era. Tommy și-a uitat orarul în bucătărie și Monseniorul a spus că i-l va trimite prin poștă.

– Ți-a spus cînd au plecat de la casa parohială?

– Da. Dis-de-dimineață. Laurant, pentru Dumnezeu, pune ceva pe tine.

Continua să răscolească printre haine cînd i-a răspuns:

– Imediat ce mă vei lăsa puțin singură, voi fi încîntată să mă îmbrac.

Putea să perceapă stînjeneala din glasul ei.

– În regulă, a aprobat-o el simțindu-se ca un idiot.

Apoi, îndreptîndu-se spre baie, a adăugat:

– Nu pleca din dormitor pînă ce nu mă îmbrac și eu și ține ușa încuiată.

– Dar jos e Joe.

– Da, totuşi vreau să mă aştepţi. Vocea lui nu mai lăsa loc la discuţii.

S-a ţinut după el, pentru a-şi lua uscătorul de păr şi peria din dulăpiorul de deasupra chiuvetei.

Cînd a ajuns lîngă el, tocmai îşi scosese tricoul. Fără să vrea i-a atins spatele cu mîna şi el a reacţionat ca şi cum l-ar fi ars cu fierul roşu, tresărind violent.

– Scuză-mă, s-a bîlbîit ea.

Înghesuind tricoul în chiuvetă, a oftat:

– Te-am făcut să te simţi prost din nou, nu-i aşa?

Stăteau foarte aproape faţă în faţă. Cu o mînă şi-a strîns rochiţa pe piept, iar cu cealaltă a luat uscătorul de păr şi peria.

– Domnul Wesson ascultă? a şuşotit ea.

El a dat din cap negînd.

– Am lăsat microfonul pe măsuţa de toaletă, alături de receptor.

– Nu vreau să te simţi nici tu prost, dar a fost exact ca atunci cînd ne-am sărutat. Ştiam ce trebuie să presupunem că facem, dar...

– Ce?

Ridicînd din umeri, a adăugat:

– N-am făcut decît să ne simţim prost. Asta e tot.

– Amîndoi ne-am....

– Ce? a murmurat ea.

– Ne-am înfierbîntat.

Pînă în clipa cînd el a pronunţat cuvîntul, ea îşi privise picioarele. Dar după aceea, ochii i s-au îndreptat spre el.

– Da, aşa e. Ce am putea face în legătură cu asta?

– Să ştergem cu buretele, a sugerat el. Ştiu o cale.

Sclipirea din ochii lui ar fi trebuit să o avertizeze.

– Care? l-a întrebat ea.

– Fă duş împreună cu mine. Aste te-ar face să-ţi învingi sfiala.

A fost atît de şocată de idee, încît a început să rîdă, adică exact ceea ce aşteptase el de la ea.

Tensiunea a dispărut. Strîmbătura lui era comică.

– Ai avut o căutătură cît se poate de răutăcioasă, a zis ea întorcîndu-se şi părăsind baia.

Deoarece oglinda era încă aburită şi în baie era înăbuşitor de cald, Nick i-a sugerat să lase uşa deschisă.

Apoi ea a aşteptat pînă ce a auzit duşul curgînd, după care s-a grăbit să se îmbrace şi să-şi usuce părul.

Deoarece mergeau să cumpere inelul de logodnă, a hotîrît să pună mai multă atenţie în felul cum se îmbrăca, aşa că şi-a pus o pereche de pantaloni marinăreşti încreţiţi în talie şi o bluză de mătase de culoarea piersicii.

Apoi în fundul dulapului a găsit o geacă albă de pînză.

Şi în timp ce ea îşi usca părul, Nick a făcut patul. Cînd a terminat, cuvertura arăta ca vai de lume, dar ea i-a apreciat efortul.

Nick purta blugi şi o bluză albă de polo.

Şi-a agăţat tocul de piele la centură, apoi şi-a prins din nou de bluză micuţul microfon ce semăna cu o insignă roşie, şi-a băgat receptorul în ureche şi portofelul în buzunarul de la spate.

– Gata. Ei, care e programul? a întrebat-o după ce i-a aruncat o privire rapidă.

– În primul rînd micul dejun, pentru că mor de foame, apoi magazinul de unde să luăm alimente pentru Joe. După care, vreau să controlez la mine la prăvălie, dacă au început să raşcheteze podeaua. Dacă nu, am să stau acolo toată după-amiaza.

– Apoi la bijutier, a adăugat el, în timp ce-şi punea o pereche de mocasini din piele.

– Trebuie să mă duc să-mi iau şi rochia de domnişoară de onoare, i-a adus ea aminte. Şi va mai trebui să petrec o oră sau două la mănăstire. E cazul să încep odată treaba din pod.

Au petrecut dimineaţa făcînd tot felul de curse. Erau lucruri obişnuite, treburi pe care perechile le fac aproape întotdeauna împreună, dar în situaţia lor nimic nu era obişnuit.

Ea privea mereu peste umăr, chiar şi cînd s-au aflat în magazinul alimentar de unde îi luau mîncare lui Joe.

Aproape peste tot, Laurant era oprită ori de o prietenă, ori de o vecină şi de fiecare dată l-a recomandat pe Nick drept logodnicul ei.

Iar el de fiecare dată a jucat teatru, fiind atent şi afectuos.

Şi totul părea atît de natural, încît ea a trebuit să facă eforturi pentru a-şi aminti că nu e decît actorie.

S-a liniştit doar cînd s-au urcat din nou în maşină. Aici se simţea în siguranţă.

Nick a dus-o la un restaurant McDonald, unde au luat micul dejun şi apoi s-au îndreptat spre casă.

În maşină au deschis radioul şi au ascultat o melodie a formaţiei *Garth Brooks* despre o dragoste pierdută şi regăsită.

Era nerăbdătoare ca Nick să-i vadă magazinul. Aşa că l-a ajutat să care cumpărăturile în casă, lăsîndu-le pe hol, pentru ca Joe să le pună unde trebuia.

Apoi s-au urcat din nou în maşină. Pentru că după cumpărarea inelului de logodnă trebuiau să meargă la mănăstire, el a hotărît să se ducă întîi pînă în scuarul din mijlocul oraşului.

Aici au oprit lîngă fîntînă, astfel încît puteau să vadă clădirile din faţă.

Nici un a nu era monument istoric, în nici un caz, dar arhitectura lor veche era încîntătoare.

Cele mai multe dintre faţade aveau nevoie de puţină renovare, dar nimic prea deosebit.

– Vezi ce minunat arată totul? l-a întrebat ea.

– Da, văd. De ce oare ar vrea cineva să le dărîme?

– Chiar aşa, de ce? a intervenit ea plină de entuziasm. Cu cîţiva ani în urmă, aici îşi făceau cumpărăturile toţi locuitorii oraşului, se întîlneau şi stăteau de vorbă. Eu vreau să fie din nou aşa.

– Nu e suficient doar ca magazinele să fie renovate, a intervenit el. Mai trebuie să fie şi altceva pentru a atrage cumpărătorii.

– Preşedintele colegiului are în vedere mutarea librăriei în clădirea din colţ, din dreapta ta. E mai mult decît potrivită ca mărime şi în felul acesta copiii vor putea să mai iasă din camerele campusului. Vor trebui să vină în scuar ca să-şi cumpăre cărţile.

– Asta ar fi de ajutor.

– Da, a confirmat ea. În felul acesta fac mişcare. Campusul este numai la cîteva cvartale depărtare. Hai să mergem. Vreau să-mi vezi magazinul.

Entuziasmul ei l-a făcut să zîmbească. A parcat lîngă magazinul de bijuterii.

Apoi, în timp ce mergeau pe stradă, i-a înconjurat umerii cu braţul.

Însă n-a putut să vadă magazinul. Pe podea fusese deja aplicat primul strat de poliuretan.

Şi pentru că ferestrele erau acoperite, n-a putut să vadă nimic nici prin ele. Va trebui să aştepte cel puţin patru zile, pînă ce vor fi aplicate şi se vor usca al doilea şi al treilea strat.

Aşa că s-au dus la Magazinul de bijuterii *Russell*. Nick a scos-o pe Miriam Russel din pantofi, cînd a ales un inel cu un diamant de două carate – cel mai mare din magazin. Dar Laurant nu-l voia.

Ei i-a plăcut un inel cu diamant de un carat şi jumătate.

Faptul că nu trebuia ajustat pe deget, fiindcă i se potrivea perfect, l-a făcut pe Nick să considere că e de bun augur.

Apoi ea a ridicat mîna, mişcîndu-şi degetele pentru ca lumina să sclipească în faţetele diamantului, suspinînd şi entuziasmîndu-se ca orice femeie îndrăgostită.

După care i s-a părut că a exagerat puţin, dar Miriam a apreciat cît se poate de bine scena. Bătea din palme şi radia de bucurie.

Cînd Nick i-a dat lui Miriam cardul *American Express* pentru a plăti, aceasta a devenit foarte serioasă.

A întrebat-o pe Laurant dacă ar putea să-i spună ceva între patru ochi, înainte de a înregistra suma. Apoi a condus-o pînă în fundul magazinului, în timp ce Nick aştepta la casă.

Nu ştia ce discutau, dar indiferent de temă, Laurant era vizibil încurcată. Faţa ei devenise roşie şi nu înceta să dea din cap.

Cîteva minute mai tîrziu, după ce Nick a semnat ceea ce era nevoie, a luat inelul, l-a pus din nou pe degetul lui Laurant, şi apoi s-a aplecat şi a sărutat-o.

A fost un sărut uşor, care totuşi a zguduit-o. A trebuit ca el să o înghiontească de la casă.

Iar în timp ce părăseau magazinul, Miriam a strigat după ei:

– Adu-ţi aminte ce ţi-am spus, Lauren. Îţi ţin pumnii.

În mod evident ofensată, Laurant s-a grăbit să iasă. Nick a urmat-o îndeaproape.

– Ce naiba a mai fost şi asta?

– Nimic important.

– Dar îţi ţine pumnii.

– Nu e nimic, realmente.

– Haide, Laurant. Spune-mi.

N-a mai încercat să se eschiveze.

– Bine, am să-ţi spun. Mica discuţie pe care am avut-o în magazin a fost în legătură cu modul de restituire. Ea crede că am s-o dau în bară şi de data aceasta. Au fost cuvintele ei, nu ale mele. Îţi dai seama nu-i aşa că, atunci cînd totul se va sfîrşi şi tu vei pleca, toţi vor crede că am făcut-o iar de oaie. Nu e deloc nostim, Nick, aşa că nu mai rînji.

Nu i s-a părut amabil, cînd rîzînd, i s-a adresat:

– Ai într-adevăr o ciudată reputaţie pe aici, nu-i aşa? Ia spune, ce le faci tu bărbaţilor care încearcă să se apropie de tine?

– Nimic, a strigat ea. Nu le fac nimic. Doar... discern. În oraş există un mic grup de femei, care nu au nimic mai bun de făcut decît să bîrfească şi dacă una dintre ele se întîmplă să mă vadă vorbind cu un bărbat necăsătorit, îşi închipuie tot felul de lucruri neadevărate. Înainte chiar de a afla eu, ziarista aia băgăcioasă, Lorna Hamburg, scrie totul în ziar. E ridicol. Apoi cînd nu mai sînt văzută vorbind cu acel bărbat, toată lumea crede că am dat-o iar în bară.

– Scrie într-adevăr astfel de lucruri în ziar?

– Ea redactează pagina socială. Numai bîrfe şi gunoaie. Nu prea se petrec multe pe aici, aşa că ea...

– Mai şi născoceşte?

– O, Doamne, vorbeşti de lup, a şuşotit ea. Hai să ieşim de aici. Mişcă-te Nick. Ne-a reperat.

Lorna Hamburg îi văzuse de departe şi acuma venea alergînd.

Părul ei lung, ondulat şi platinat făcea să pară şi mai mici trăsăturile ei mignone, iar cerceii uriaşi care îi atîrnau de urechi se bălăbăneau nebuneşte înainte şi înapoi, la fiecare pas.

Căra cu ea un sac de pînză cu imprimeu leopard, de mărimea unei valize, care-i atîrna de umărul stîng şi alergînd se apleca în partea aceea, ca un beţiv care nu era în stare să se ţină pe picioare.

Accelerînd şi mai mult pentru a-i prinde, tocurile ei înalte de zece centimetri şi de culoarea fucsiei ţăcăneau pe trotuar, sunetul semănînd cu clănţănitul dinţilor.

– Vai de mine, cum se mişcă, a remarcat el.

Cînd i-a ajuns, Nick nu s-a putut abţine să nu-i observe sprîncenele. Sau mai bine zis, lipsa lor.

Lorna le smulsese şi folosise un creion dermatograf, pentru a trage o linie dreaptă deasupra ochilor înfundaţi în orbite.

Din cauză că Nick n-a cooperat cu ea, pentru a dispărea la timp, Laurant a înţepenit.

– Am crezut că agenţii FBI-ului sînt mai rapizi, a bombănit ea în timp ce aştepta răbdătoare să-l recomande femeii, pe care în secret o supranumise Gorila de la *Gazette*.

– Tot timpul să ai în minte scopul nostru. Aceasta e o ocazie minunată. Aşa că încetează să te mai încrunţi şi prefă-te că mă iubeşti.

Nick a fost dezgustător de amabil şi asta n-a făcut decît s-o încurajeze pe Lorna să insiste mai mult ca de obicei.

Le-a cerut pe loc un interviu. Scoţîndu-şi uriaşul carnet de notiţe din sac, a vrut să afle toate amănuntele privind felul în care s-au întîlnit.

În cincisprezece secunde, Nick ştia deja două lucruri despre această femeie.

Primul, că o detesta pe Laurant şi al doilea, că îl voia pe el. Nu era o presupunere de om încrezut. Nici o observaţie prea perspicace.

Drace, felul cum se uita la el în timp ce-şi umezea într-una buzele cu limba, o demonstra în mod evident. Şi dezgustător.

Ghemul din stomacul lui Laurant s-a răsucit din ce în ce mai tare, pe măsură ce întrebările Lornei deveneau din ce în ce mai personale, dar n-a ajuns în punctul culminant, decît cînd aceasta i-a întrebat dacă trăiau deja ca soţ şi soţie.

– Nu e nenorocita ta de treabă, Lorna.

Nick a strîns-o de umăr şi i s-a adresat:

– Scumpo, arată-i Lornei inelul de logodnă.

Laurant încă mai fierbea cînd şi-a ridicat mîna şi a fluturat-o în faţa Lornei.

– Probabil că a costat o avere. Toată lumea din oraş ştie că faci parte din FBI. Am primit deja pînă acuma vreo şase telefoane în legătură cu tine. E adevărat, a mai adăugat cînd el a privit-o sceptic. E vorba de pistol, ştii tu. Oamenii se tot minunează în legătură cu asta. Dar sînt mult prea politicoşi să te întrebe personal, desigur.

– Aşa că bîrfesc pe la spate, a intervenit Laurant.

Dar Lorna a ignorat-o.

– Agenţii FBI-ului nu cîştigă prea bine, nu-i aşa?

– Mă întrebi dacă îmi pot permite inelul? s-a minunat Nick.

– N-am vrut să fiu aşa brutală.

Nick a strîns-o pe Laurant de mînă.

– Duc o viaţă îmbelşugată. Averea familiei, a adăugat el.

– Deci eşti bogat?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lorna. Nu e treaba ta...

Nick şi-a pus şi cealaltă mînă pe umărul lui Laurant şi i s-a adresat dulce:

– Acuma, dragă, nu exagera şi tu. Lorna e doar curioasă.

– Da, a aprobat aceasta. Într-adevăr curioasă. De unde eşti, Nick? Nu te deranjează dacă-ţi spun Nick, nu-i aşa?

– Nu, sigur că nu. Locuiesc la Boston. Am crescut în Nathan's Bay.

– O s-o iei pe Laurant la Boston, după ce vă căsătoriţi?

– Nu. Vom locui aici. Eu călătoresc mult, aşa că pot să mă stabilesc oriunde, dar ea iubeşte oraşul acesta. Şi începe şi mie să-mi placă.

– Dar, după ce vă luaţi, Laurant nu va mai trebui să lucreze. Nu-i aşa?

– Nu vînd magazinul, Lorna, aşa că lasă-te păgubaşă, a repezit-o Laurant.

– Faci progrese, Laura.

– Rezist. Nu era o replică prea grozavă, dar era cea mai bună pe care putea s-o dea pentru moment. Şi se întîmplă că vreau să muncesc.

– Sigur că da. Tonul ei era condescendent.

– Dacă Laurant doreşte să muncească, aşa să fie, a intervenit Nick. E o femeie modernă şi independentă, iar eu o voi sprijini în tot ceea ce face.

După ce a închis carnetul, Lorna l-a înghesuit în sac.

Apoi şi-a fixat întreaga atenţia asupra lui Laurant.

– Vreau să cred că e o treabă adevărată, dar să fiu cinstită, am dubii. În mod categoric nu mai vreau să fiu forţată să dau din nou o dezmințire. Urăsc acest lucru. Oamenii cred că ceea ce tipăresc în coloana

mea e realitate, aşa că poţi să înţelegi îngrijorarea mea.

Nick şi-a petrecut din nou braţul în jurul umerilor lui Laurant şi a tras-o spre el.

– A trebuit să retractezi ceva despre Laurant?

– De două ori a trebuit s-o fac, i-a răspuns Lorna.

– N-are nici o importanţă, a intervenit Laurant. Dar trebuie realmente să plecăm. Am o mulţime de treburi de făcut în după-amiaza aceasta.

– Sînt sigură că ţi-ai dat seama ce oraş mic este Holy Oaks, a continuat Lorna. Iar eu sînt o persoană importantă aici. La *Gazette* sînt redactorul care răspunde de problemele societăţii. Oamenii contează pe mine să-i ţin la curent cu tot ce se întîmplă în oraş. De asemenea, se aşteaptă să fiu corectă, dar logodnica ta mi-a făcut sarcina extrem de dificilă. Am ajuns în punctul în care mi-e urît să scriu ceva despre ea. Pur şi simplu.

– Atunci nu scrie, i-a sugerat Laurant.

Întorcîndu-se din nou spre Nick, Lorna a continuat:

– Aşa cum ţi-am spus mai înainte, cînd am fost atît de brutal întreruptă, Laura îşi schimbă tot timpul intenţiile. Am menţionat într-unul din articolele mele că Steve Brenner şi Laura sînt un cuplu serios şi că la orizont se întrevede o căsătorie, dar am fost forţată să dezmint.

Făcînd o pauză, i-a zîmbit afectat lui Laurant şi a mai spus:

– Ea m-a determinat să fac asta. Îţi dai seama? Credibilitatea mea era la pămînt, dar ei nu i-a păsat. A tot insistat să dau o dezmințire.

– Pentru că nu era adevărat, a subliniat Laurant exasperată. Nu m-am întîlnit niciodată cu Steve Bren-

ner şi tu ştii asta, dar nu te preocupă adevărul, nu-i aşa, Lorna?

Accentul franţuzesc al lui Laurant devenise şi mai puternic, dovadă neîndoielnică a supărării ei.

– Trebuie neapărat să mă insulţi? Eu sînt corectă. Scriu ce mi se spune.

– Dacă îţi aduci aminte, ai scris despre planurile mele de nuntă.

Laurant a reuşit să o înghesuie în corzi şi lui Lorna nu-i plăcea deloc.

– Acuma nu-mi pot aduce aminte amănuntele, dar sînt convinsă că am primit informaţia din sursă sigură, altfel n-aş fi tipărit-o, a bombănit dezgustată şi cu buzele strînse.

– Sursa fiind Steve Brenner? a întrebat-o Nick.

– Admit că poate am... exagerat puţin, pentru a face articolul mai bogat în informaţii. Dar în mod cert, nu totul era inventat, indiferent ce ţi-a spus Laura. Trebuie să-mi protejez reputaţia.

– Şi ce a spus Steve despre articol?

Lorna a ridicat din umeri.

– N-a spus nimic. L-ai cunoscut personal?

– Nu.

– O să-ţi placă, a prezis ea. Toată lumea îl place, toată lumea, în afară de Laura, a dat din mînă în direcţia ei. Steve vrea să aducă îmbunătăţiri economiei oraşului, şi face aşa de multe pentru a-l ajuta. Sînt sigură că a fost tot atît de stînjenit ca şi mine în privinţa retractării, dar n-a spus niciodată nimic. Şi nici nu putea. E aşa un gentleman! Eu nici n-aş fi tipărit dezmînţirea, dacă Lauren nu m-ar fi ameninţat că va trece peste mine. E o femeie... foarte dificilă.

– Trebuie categoric să plecăm, a intervenit Laurant din nou. Ajunsese să fie sătulă de micuţa Lorna.

Dar Nick nu s-a mişcat.

– Doar pentru aducere aminte... Deoarece vrei să fii corectă şi toate celelalte...

– Da? l-a întrebat Lorna cu pixul pregătit.

– Numele ei e Laurant. Laurant, nu Laura, nici Lauren. Şi ne iubim, a mai adăugat el. Aşa că nu trebuie să fii îngrijorată în privinţa unei noi dezmînţiri. Nu-i aşa, scumpa mea?

Deoarece nu i-a răspuns imediat, el a strîns-o de umeri.

– Da, a rostit într-un tîrziu. Nick mă iubeşte şi eu îl iubesc pe el.

Pe figura Lornei s-a întins un zîmbet urît, afectat şi plin de superioritate.

Era clar că n-o crezuse, aşa că deodată pentru Laurant a devenit imperativ ca respingătoarea femeie să fie convinsă.

– S-a întîmplat chiar aşa, a reluat ea, pocnindu-şi degetele în figura Lornei. N-am crezut în dragoste la prima vedere, pînă la întîlnirea cu Nick. Am crezut că e doar dorinţă, nu-i aşa iubitule? Apoi am realizat că e altceva. Sînt îndrăgostită nebuneşte de el.

Ochişorii Lornei fugeau de la rînjetul satisfăcut al lui Nick, la expresia cît se poate de serioasă a lui Laurant.

– Am să te citez. Dar a spus-o în aşa fel încît suna ca o ameninţare.

– Ar fi foarte bine, a intervenit Nick, îndreptîndu-se spre maşină cu Laurant strîns lipită de el.

Din fericire maşina nu era parcată prea departe. Nick i-a deschis portiera, apoi a înconjurat maşina pînă la locul şoferului, unde s-a urcat.

Lorna a rămas pe trotuar, privindu-i cu o căutătură aspră şi lipsită de amabilitate.

– Am sentimentul că Micuța Lorna nu te prea place, a început Nick aruncîndu-şi privirea prin oglinda retrovizoare, spre redactoarea acțiunilor societății.

– Acuma îmi dau seama de ce lucrezi la FBI. Eşti foarte perspicace.

– Articolul meu va apare în ziarul de duminică, a strigat Lorna după ei. Vă rog să continuați să fiți îndrăgostiți, măcar pînă atunci.

Înfuriată pentru că n-a fost crezută, Laurant a apăsat butonul pentru a coborî geamul şi s-a aplecat în afară.

– Îți spun pentru ultima oară, Lorna. Aceasta e dragoste adevărată. Este genul care durează.

Lorna a părăsit trotuarul păşind spre ei.

– Adevărat?

– Adevărat, a repetat Laurant.

– Ați stabilit data nunții?

Era o provocare şi nu era cazul să nu-i răspundă.

– Să ştii că da. Ne căsătorim în a doua sîmbătă din octombrie, la ora şapte.

– Există vreun motiv că vă căsătoriți atît de repede? i-a mai întrebat femeia.

– Nu vrem să prelungim logodna. De altfel, totul e programat. Cinstit, Lorna, toată lumea ştie aceasta. Trebuie doar să confirmi şi tu că e adevărat, nu-i aşa? Vreau să spun că, la urma urmei, eşti redactorul paginii vieții societății.

Răspunsul Lornei a fost ca un fel de sforăit.

– Şi totuşi... să aranjezi o căsătorie într-un timp atît de scurt... Nu cumva trebuie să vă căsătoriț? Există oare un motiv de grabă?

– Ai ghicit, a repezit-o Laurant punînd mîna pe portieră, pentru a o deschide.

Dar Nick a apucat-o de braț şi a încuiat uşa.

Se străduia din răsputeri să nu izbucnească în rîs, şi în acelaşi timp murea de dorință să o întrebe ce ar fi făcut dacă ar fi lăsat-o să coboare din maşină. Era în stare să se ia la bătaie cu micuța Lorna?

Şi brusc, ea şi-a dat seama că se purta prosteşte. S-a trîntit înapoi pe banchetă şi a ridicat geamul.

– Eşti aşa bun să porneşti. Vreau să plec de aici.

Nici un ul dintre ei n-a mai scos un cuvînt, pînă ce nu s-au depărtat de scuarul oraşului îndreptîndu-se spre mănăstire.

Apoi Laurant a explodat:

– Lorna Hamburg este cea mai încrezută, bîrfitoare şi malefică femeie din Holy Oaks. Nu pot s-o sufăr. E ticăloasă şi crudă şi îi place să dea loc la necazuri. Cum îndrăzneşte să nu mă creadă, a continuat ea țipînd. Niciodată, dar niciodată n-am mințit-o. Niciodată. Şi nu m-a crezut, nu-i aşa? Ai văzut expresia de pe figura ei. Credea că mint.

A mai trecut un minut în tăcere, apoi Nick s-a uitat la ea.

– Laurant?

– Ce este? a întrebat ea posacă.

Iar el a readus-o la realitate.

– Adevărul e că ai mințit.

– Ea însă nu ştie, nu-i aşa?

– Se pare că ştie.

– Dă-i drumul, Nick. Te rog să conduci.

Nu se putea abține să nu rîdă. L-a ignorat şi a privit pe geam, în timp ce se lupta să se controleze.

– Eşti cam lipsită de logică, a subliniat el. Ce se va întîmpla cînd toate acestea se vor termina şi eu am să plec la Boston? O s-o determini pe Lorna să tipărească altă dezmințire, sau o să admiți că ai mințit-o?

– N-am să admit niciodată că am mințit-o. Niciodată. N-am să-i dau femeii acesteia de rînd sa-

tisfacția de a ști că a avut dreptate. Am o reputație oribilă în legătură cu bărbații din acest oraș, numai din cauza minciunilor ei. Și-a încrucișat brațele și a plecat ochii. Știa că nu e deloc rezonabilă, dar era prea furioasă pe Gorilă pentru a-i păsa. Lorna e lipsită de etică. La ea nu există așa ceva. Jur că voi face orice pentru a nu trebui să admit că am mințit. Mă voi mărita chiar cu tine, a exagerat ea. Deși ești total nepotrivit.

Nick a încetinit.

– Ce înțelegi prin afirmația că nu sînt potrivit? Care e problema mea?

– Nu ești un om sigur. Aceasta e problema ta. Porți pistol, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ți-am spus și mai înainte. Asta ține de meserie.

– Exact.

– În viață n-ai nici un fel de garanție, și nu există nimic perfect sigur, cel puțin nu în felul în care crezi tu. Chiar și șoferii de autobuz pot fi uciși în timp ce-și fac meseria.

– O, cîți șoferi de autobuz crezi tu că au fost implicați în împușcături?

El a scrîșnit din dinți.

– Nici pe agenții FBI care au fost implicați în împușcături nu-i știu, a mormăit el. Ești total lipsită de logică. Știi asta, nu-i așa?

A devenit rigidă.

– Poate că nici nu vreau să am o logică. Ce e rău în asta?

– Atunci să te întreb direct. Chiar dacă îți dai seama că e ceva lipsit de logică, te vei mărita totuși cu mine, doar ca să-i faci în ciudă Lornei?

Sigur că nu va face așa ceva. Dar tot atît de sigur era, că nu avea de gînd să admită aceasta în fața domnului Știe-Tot-și-Veșnic-Logic.

– Ce vrei să spui? l-a întrebat ea.

– Nimic. Dacă tu nu vezi nimic greșit în asta, atunci nici eu.

După ce și-a încrucișat din nou brațele, i-a făcut un semn belicos de salut cu capul.

– Bineeee. 14 octombrie... Ora 7 p.m... Notează-ți.

CAPITOLUL 22

Ceea ce pentru cineva e gunoi, pentru altcineva poate constitui o comoară.

Aceasta a sperat și Laurant, în timp ce încerca să sorteze cele cîteva duzini de cutii mucegăite, pline cu îmbrăcăminte veche mîncată de molii și bibelouri ciobite, pe care cineva le-a depozitat în pod cu peste cincizeci de ani în urmă.

Cînd la sfîrșitul zilei a încetat treaba, era acoperită de praf, pantalonii largi și albi erau cenușii și strănuta la fiecare cîteva secunde din cauza mucegaiului.

Din păcate, nici un tablou neprețuit de Van Gogh sau Degas n-a găsit rătăcit printre rămășițele acelea. De fapt, n-a găsit nimic altceva decît vechituri, dar a refuzat să se dea bătută.

La urma urmei, de abia a început treaba și mai erau peste șaizeci de cutii, care așteptau să se umble prin ele.

Nick a ajutat-o să care vechiturile pe scări, pînă jos la mașină.

– Avem timp să ne oprim la croitoreasă, să-mi scot rochia de domnișoară de onoare? a întrebat ea.

– Sigur, dacă ne grăbim. Într-o oră trebuie să-i luăm pe Tommy şi pe Noah. Deci, e timp destul să facem şi un duş şi să ne schimbăm.

Ajungînd apoi acasă, a urcat scările în fugă, trecînd pe lîngă Joe care tocmai cobora.

– Mi-am făcut rondul şi totul e încuiat, aşa cum trebuie, a asigurat-o el.

Nick a întins cu grijă rochia pe masa din sufragerie şi s-a îndreptat spre bucătărie pentru a-şi lua o sticlă cu o băutură răcoritoare.

Laurant se grăbea să se termine de aranjat. Nu voia să mai facă o dată greşala de a ieşi din baie îmbrăcată cu un capot urît, vechi şi jerpelit, aşa că şi-a luat cu ea tot ce avea nevoie, inclusiv pantofii decupaţi.

Douăzeci de minute mai tîrziu a hotărît că arăta destul de bine.

În seara asta voia să-şi învingă toate inhibiţiile, aşa că a îmbrăcat rochia.

Era scurtă şi neagră, iar materialul conţinea destul spandex pentru a o face să se muleze după toate unduirile trupului, cînd era cazul.

Insinuarea de decolteu pătrat descoperea doar puţin gîtul. De cînd s-a mutat în Holy Oaks, a îmbrăcat rochia o singură dată, cînd a cinat împreună cu Michelle şi Christopher, pentru a sărbători logodna lor.

Michelle a poreclit toaleta „rochia ucigaşă", a spus că era indecent de decentă şi a insistat că e cel mai sexy obiect de îmbrăcăminte pe care-l poseda Laurant. Plin de emfază, Christopher a fost de acord.

Acuma, Laurant făcea ultimile retuşuri în faţa oglinzii.

Îşi încreţise chiar părul, dar pentru că nu avea practică, în timpul acţiunii şi-a ars urechea.

Privindu-se în oglindă, a mormăit cu voce tare:

Oare de ce făcea atîta efort pentru a arăta frumoasă?

Nu era o adolescentă în chinurile primei iubiri, dar în mod cert aşa se purta.

Dumnezeule mare, oare s-a îndrăgostit?

Gîndul unei astfel de posibilităţi i-a provocat fiori pe şira spinării.

El va pleca, atunci cînd îşi va termina treaba.

– E o tîmpenie, a bombănit ea trîntind peria pe toaletă. Era cuprinsă de o iubire aprinsă şi prostească pentru prietenul fratelui ei mai mare. Asta era tot ce putea să constate.

Întreaga ei fiinţă a fost zguduită cînd Nick şi-a făcut intrarea în cameră.

Dar acesta de-abia a observat-o.

După ce i-a aruncat o privire rapidă – probabil să se asigure că şi-a încălţat pantofii pe piciorul potrivit – i-a comunicat că la telefon e Pete şi cînd termină de vorbit cu Joe vrea să vorbească şi cu ea.

Vocea lui Nick suna ciudat, de aceea l-a întrebat ce-l preocupă.

El a privit peste capul ei.

– Nimic deosebit. Pete vrea doar să ştie ce faci.

Cînd s-a îndreptat spre baie, pe Nick l-a învăluit parfumul ei.

S-a prefăcut că nu observă, tot aşa cum s-a prefăcut că n-a băgat de seamă cît de incredibil de sexy era în rochia aceea neagră şi strîmtă.

Apoi a închis uşa, s-a rezemat cu spatele de ea şi a şoptit cu capul plecat.

– Fir-ar al dracului, am dat de belea.

Au sosit la întîlnirea cu Noah şi Tommy cu cincisprezece minute întîrziere.

Nick a luat-o pe drumul care trecea prin spatele mănăstirii şi apoi a tras maşina la scară.

Tocmai voiau să coboare din maşină, cînd Tommy a apărut în uşă şi a venit spre ei alergînd. Noah nu se vedea.

După ce a îmbrăţişat-o pe Laurant:

– Eşti bine? a întrebat-o el.

– Sînt cît se poate de bine, l-a asigurat ea.

– Urcă-te înapoi în maşină. Şi trecînd de ea, i-a deschis portiera şi a încercat să o împingă înăuntru, vizibil îngrijorat. Nick, ce facem noi acuma a fost de la bun început o idee proastă.

– Unde e Noah? a întrebat Nick. Apoi a aşteptat pînă ce Tommy s-a aşezat pe bancheta din spate, după care s-a strecurat din nou la volan.

– Vine şi el, i-a răspuns Tommy. De ce nu cumpărăm ceva de la magazin şi să mîncăm acasă la Laurant. Nu-mi place ideea de a o scoate în public. E periculos.

Ea s-a întors spre el, pentru a-l privi mai bine în faţă.

– Tommy, nu pot sta încuiată în casă.

– Nu văd de ce nu?

– Am plănuit să ne facem văzuţi, îţi aminteşti?

– Ştiu care e planul, a repezit-o el. Să-l provoci pe nebun să vină după tine.

– Şi să ştii că va veni, a început Nick calm. Dar ne-ar place ca aceasta să se întîmple cît mai curînd. Sîntem pregătiţi să-l întîmpinăm.

– Aşa cum am spus, nu e o idee bună. Lucrurile pot să se desfăşoare prost...

Laurant l-a întrerupt.

– Ştii că există agenţi care ne supraveghează chiar acuma? Nu era sigură dacă e adevărat sau nu. Încerca doar să-şi liniştească fratele.

– Unde sînt? a întrebat el răsucindu-se pentru a privi pe geamul din spate.

– Doar nu vrei chiar să-i vezi, a răspuns ea autoritară.

Părea că Tommy s-a mai liniştit puţin.

– Ei bine, dacă spui tu. Vai, mi-am uitat portofelul.

– Bine că n-ai spus asta cînd se făcea plata, a glumit Nick.

– Durează doar un minut.

Laurant şi-a privit fratele alergînd sus pe scări şi intrînd înăuntru.

– E mai nervos decît era în Kansas City.

– E de înţeles.

Un minut mai tîrziu Tommy a ieşit şi cu paşi mari a coborît treptele două cîte două.

Noah era chiar în spatele lui. Şi atunci Nick şi Laurant au văzut cum era îmbrăcat.

Nick a fost primul care a izbucnit în rîs, după care a urmat Laurant.

Noah purta haine preoţeşti: costum negru, cămaşă clericală neagră şi guler alb romano-catolic.

– E pe cale să intre direct în iad, a remarcat Nick.

Dar ea a trebuit să se uite în altă parte, pentru a-şi putea stăpîni rîsul.

– Crezi că poartă şi pistol? a întrebat într-un tîrziu.

– Trebuie să poarte, i-a răspuns Nick.

– Tot timpul?

– Tot timpul.

Noah nu şi-a bătut capul cu saluturi. Era hotărît să-l determine pe Tommy să fie de acord cu el în legătură cu o problemă, din cauza căreia în mod evident se certau.

– Îţi spun clar, nu e normal să fie aşa.

– Poate pentru tine, i-a răspuns Tommy.

Noah a răsuflat cu zgomot.

– Pentru nici un bărbat.

Şi atunci Nick a ghicit care era mărul discordiei.

– E vorba despre celibat, nu-i aşa?

– Da, a răspuns Noah. Preoţii n-au voie să facă sex... şi nu e drept.

Nick a rîs, iar Tommy dînd din cap a încercat să schimbe subiectul.

– Unde mergem să mîncăm?

Noah însă nu voia să se dea bătut. Nu putea să admită acest comandament al celibatului.

– Nici nu e ceva sănătos, a continuat el. Chiar nu le-ai observat pe femeile alea care vin la tine?

Cum răbdarea lui Tommy ajunsese la capăt, i-a răspuns:

– Sigur că le-am observat. Dar le-am ignorat.

– Tocmai asta am vrut să spun. Nu este...

Atunci, Tommy i-a retezat-o scurt:

– Da, ştiu. Nu e normal. Acuma termină odată, Noah.

Şi Noah a hotărît să se conformeze.

– Drace, ce bine miroşi, Laurant. Sau poate tu, Nick? a remarcat el glumind.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată răspunde, a mai adăugat.

– Aţi observat numărul scandalos de mare de dubiţe din oraşul ăsta? Drace, sînt peste tot. Bănuiesc că Wesson le verifică numerele. Nu-i aşa?

Întrebarea a întrerupt atmosfera lipsită de griji de pînă atunci şi conversaţia a devenit serioasă.

– L-am sunat mai devreme să aflu dacă are vreo noutate. Am bănuit că a verificat maşinile lucrătorilor din cartierul lui Laurant, dar n-a vrut să-mi spună nimic.

– Şi de fapt ce ţi-a răspuns?

– „Îmi fac treaba." L-am citat.

Noah a oftat.

– Asta înseamnă că noi nu sîntem decît nişte pistolari angajaţi, nu-i aşa? Are de gînd să ne ţină pe dinafară.

– Aşa se pare.

– La dracu' cu metoda asta a lui. N-am de gînd să acţionez orbeşte.

Tommy a început să-l supună pe Nick la întrebări şi să-i dea sugestii, în timp ce parcau în spatele restaurantului *Rosebriar*. Dar Laurant îşi pierduse pofta de mîncare.

Cînd Tommy a vrut să coboare din maşină, Noah l-a apucat de braţ.

– Ascultă, preotule. Stai pe aproape. Dacă te apuci să alergi din nou, te împuşc cu mîna mea.

– Bine, e în regulă. N-are să se mai întîmple.

Noah a zîmbit, revenindu-i buna dispoziţie. Tommy a coborît din maşină şi i-a deschis portiera lui Laurant.

Ea şi-a scos picioarele afară şi s-a ridicat, trăgînd în jos de rochie.

Fluierul uşor de apreciere al lui Noah a fost spontan.

– Ce soră frumoasă ai, Tom!

– Nu se cade ca un preot să fluiere după femeile frumoase.

Noah i-a aruncat o privire lui Nick.

– De cînd mi-am pus gulerul ăsta, o ţine tot într-o critică. Încerc să fiu răbdător şi să-l ajut, dar face ca totul să fie cît se poate de dificil.

Tommy a plecat înainte împreună cu Laurant, discutînd cu capul aplecat spre ea, iar Nick s-a apropiat de Noah.

– În ce sens să-l ajuți? l-a întrebat el.

Dar Noah a ridicat din umeri.

– M-am oferit să ascult niște spovedanii în confesional, însă Tom s-a ținut de reguli și nu m-a lăsat.

Auzind ce spune, Tommy i-a aruncat o privire.

– Sigur că nu te-am lăsat.

– Prietenul tău ia în serios meseria de preot.

– Se presupune că toți preoții trebuie să-și ia meseria în serios, a răspuns Nick. Ar fi trebuit să-l atenționeze pe Tommy în legătură cu umorul răutăcios al lui Noah.

– E ușor să-l amețești cu vorba.

– Asta pentru că știi pe ce butoane să apeși.

– Dar cu Laurant, cum e?

– Ce e cu ea?

Noah i-a făcut cu ochiul.

– Ai apăsat pe vreunul din butoanele ei? Am observat cum te uiți la ea.

– E în afara oricărei discuții. Așteaptă-ne, Tommy, l-a strigat el. Lasă-ne pe unul din noi să intrăm întîi.

– E în afara discuției, pentru tine sau pentru mine?

– Pentru amîndoi. Nu e genul de femeie cu care umbli tu, în afară de cazul cînd nu-ți iei vreun angajament.

Cărarea pavată cu bolovani ocolea clădirea. Noah mergea cu pași mari înaintea lui Tommy și a lui Laurant, în timp ce Nick a rămas în urmă. Ambii agenți cercetau în permanență locul.

Ghivece de ceramică încărcate cu mușcate roșii și albe se aflau de o parte și de alta a cărării, pînă la ușă. *Rosebriar* era o casă veche victoriană, transformată în restaurant.

Sufrageria era împodobită bogat cu vase de cristal pline cu flori de primăvară, așezate pe fețele de masă din pînză albă. Vesela părea veche și scumpă.

Încăperea care le-a fost indicată se afla în partea din spate a casei, dominînd un eleșteu cu rațe și pădurea.

Au fost conduși la o masă rotundă din fața ferestrei, pentru a se bucura de priveliște, dar arătîndu-le o masă dintr-un colț, Noah le-a sugerat să se așeze acolo.

Sala era aproape plină. Era mult zgomot și rîsete. Cîteva familii cinau împreună cu copiii lor. În timp ce-și croiau drum spre colț, toate capetele s-au întors pentru a o privi pe Laurant.

Chiar și copiii erau fascinați. Dar ea părea că nu-și dă seama de privirile admirative ale bărbaților.

Chelnerul a tras masa, pentru ca Laurant să poată sta în colț.

Nick s-a așezat lîngă ea. Noah și Tommy stăteau în fața lor, dar lui Noah nu-i plăcea că trebuie să stea cu spatele spre lume, așa că și-a așezat scaunul în așa fel încît să-i vadă pe toți cei din încăpere.

Încercînd să-și scoată jacheta, a realizat că în felul acesta i se va vedea pistolul, așa că și-a pus-o pe umeri.

Lui Tommy îi era imposibil să stea liniștit. La fiecare secundă se întorcea, pentru a se uita în jur. Tresărea de fiecare dată cînd izbucnea un hohot de rîs.

– Stai liniștit și încearcă să te relaxezi, i-a ordonat Noah. Nu faci decît să atragi atenția răsucindu-te atîta pe scaun. Și încetează să te mai uiți la ceilalți oameni. Doar îi cunoști, pe cea mai mare parte dintre ei.

Tommy a dat din cap.

– Nu-i cunosc pe toți. De aceea mă uit.

– Lasă-ne pe noi să ne uităm, i-a sugerat Nick. Acuma, haideți să vedem lista de bucate. Ce ziceți?

– Eu cred că ar trebui să încerci să zîmbești, Tommy, i-a șoptit Laurant. Se presupune că sărbătorim ceva în seara aceasta.

– Am să comand o sticlă de șampanie, a intervenit Nick.

– Ce sărbătorim? a întrebat Noah.

Fluturîndu-și mîna cu inelul, Laurant l-a informat:

– Nick și cu mine ne-am logodit oficial.

Atunci Tommy a zîmbit.

– De aceea ești așa de împopoțonată astă-seară.

– Nu sînt împopoțonată.

– Și te-ai și machiat, nu-i așa? Tu nu te machiezi niciodată.

Știa că, nu în mod intenționat încerca fratele ei să o pună într-o situație stînjenitoare, așa că era gata să-i dea un picior pe sub masă, pentru a-l opri.

– Și părul tău e altfel.

– L-am încrețit. E bine? De fapt, nu e mare lucru. Și apropo, dacă întreabă cineva, ești emoționat pentru că am să mă mărit cu cel mai bun prieten al tău.

– E în ordine, a aprobat el.

– De fapt, eu trebuie să mă însor cu sora ta, a intervenit Nick cu o strîmbătură.

– Cum așa?

– S-a întîlnit cu o prietenă.

– Lorna nu e prietena mea.

Nick a dat din cap.

– Și Laurant e hotărîtă să n-o lase pe Lorna să scrie altceva.

Tommy a rîs.

– Asta pentru că Lorna a prezentat-o întotdeauna pe Laurant în mod greșit. Cred că într-adevăr va trebui să te însori cu ea.

S-a lăsat pe spătarul scaunului. Privirea îi trecea de la Laurant la Nick și înapoi, apoi a continuat:

– Știți că nu e deloc o idee rea. Vă potriviți unul cu celălalt.

– Ea însă nu vrea să se mărite cu mine. Nu sînt suficient de sigur pentru ea.

– Căsătoria va avea loc la ora șapte, în a doua sîmbătă din octombrie și tu o vei oficia, a spus Laurant. Sînt sigură că Lorna te va lua la întrebări, așa că prefă-te încîntat și nu uita data.

– Da, da, a doua sîmbătă din octombrie, a fost el de acord. N-am să uit. Dar cînd totul se va termina, va trebui să-i spui Lornei adevărul.

Laurant a dat din cap vehement.

– Mai înainte de asta, plec din oraș.

– Am crezut că, pentru a salva situația, te vei mărita cu mine.

Ea a ridicat din umeri.

– S-ar putea.

– Căsătoria e un legămînt sacru, le-a amintit Tommy.

– Ușurează-ne situația, Tommy, i-a sugerat Laurant. Lasă-te și tu dus de val.

– Cu alte cuvinte, să mint pe limba mea, nu-i așa?

Ea a zîmbit.

– Exact.

– Ei bine, atunci dați-mi voie să vă întreb. Dacă eu celebrez căsătoria, cine te conduce la altar?

– La asta nu m-am gîndit, a admis ea.

– Am o idee, a intervenit Noah. De ce să nu-i căsătoresc eu și în felul acesta, Tom, poți să-ți conduci tu sora la altar.

– Ei bine, s-a stabilit, a fost și Nick de acord.

Tommy arăta exasperat.

– Ascultă, Noah, să mai recapitulăm o dată regulile. Tu nu eşti preot. Tu doar te prefaci că eşti şi asta înseamnă că n-ai voie să căsătoreşti pe nimeni, nici să asculţi confesiuni, nici să binecuvîntezi.

Izbucnind în rîs, Noah a atras privirile celorlalţi meseni.

– Fir-ar al naibii, nu e nevoie de prea mult pentru a te scoate din sărite. Nick şi Laurant se prefac că se căsătoresc, nu-i aşa? Iar eu mă prefac că îi cunun.

Tommy l-a privit pe Nick.

– Ajută-mă să scap din capcana asta. Deja starețul şi-a ieşit din fire din cauza lui Noah. Însă Pete a vorbit cu el şi l-a convins să accepte planul. A fost de acord să spună tuturor că Wesson e un văr al lui şi că i-a permis să stea în cabană. De fapt a fost destul de binevoitor. Însă nu ne place ca oamenii să o facă pe preoții, iar Noah a promis că nu va face nimic pentru a discredita haina preoțească. Dar, la cinci minute după ce am părăsit biroul starețului, i-a făcut cu ochiul lui Suzie Johnson şi i-a spus „dragă".

– Mă prefac că sînt un preot prietenos, a explicat Noah. Şi încă mai cred că preoții ar trebui să aibă o zi liberă pe săptămînă să meargă...

Dar Tommy l-a oprit:

– Da, ştiu. O zi liberă pentru a face sex. În felul acesta, nu va merge treaba!

Atunci a sunat telefonul lui Nick. După ce a ascultat cîteva zeci de secunde, a răspuns:

– Da, domnule, şi a închis.

– Şeriful tocmai şi-a luat un nou Ford Explorer roşu. Vine încoace.

– E singur? a întrebat Noah.

– Aşa se pare.

– Săptămînal, Loja îşi ține adunările chiar aici, a explicat Laurant. Ceilalți sînt probabil sus la etaj deja, într-una din sufrageriile mai mici.

– E şi Brenner membru al Lojei?

– Cred că da, a răspuns ea.

– Poate că după ce mîncăm, am să mă duc pînă sus să-i salut, a sugerat Nick. Aş vrea să-l cunosc pe bătrînul Steve Brenner.

Un minut mai tîrziu şeriful a intrat țanțoş pe uşă. Îmbrăcat în uniforma cenuşie şi cu cizme de cowboy, nici nu s-a ostenit să-şi scoată pălăria cînd a intrat în restaurant.

Nick a privit-o pe chelnerița care, luînd în mînă o listă de bucate, l-a condus pe şerif sus pe scări.

– Brenner e talentul local, nu-i aşa? a întrebat Noah.

– Aşa se pare, a răspuns Nick.

– Ce înțelegi tu prin „talentul local"? a întrebat Tommy.

– Un tip care încearcă să o facă pe şeful oraşului. Fanfaronul, a explicat Noah. Întotdeauna există cel puțin unul, în oraşele de această mărime.

– Deci asta face Brenner, a continuat Tommy. Încearcă să conducă oraşul, iar sora mea e singura persoană de aici care i se împotriveşte. Observînd că Laurant îşi admiră inelul, a zîmbit. Nu m-aş ataşa prea mult de inelul ăla, Laurant.

– Face parte din piesă, Tommy, a şoptit ea. Totuşi e drăguț, nu-i aşa? Nici nu mi-a trecut prin cap că firma *Russell* are bijuterii atît de frumoase.

Apoi a început să se întrebe cum ar fi dacă s-ar mărita într-adevăr cu Nick. Să-l ştie acolo cînd se trezeşte dimineața. Să fie iubită de...

– Care e politica magazinului în legătură cu restituirea mărfii? a întrebat Tommy, practic pînă în măduva oaselor.

Ea şi-a pus mîna în poală.

– De obicei se dau zece zile, dar doamna Russell face excepţie cu mine. Mi-a acordat treizeci de zile. Ştii ce a spus? „Dragă, din cauza regretabilelor tale poveşti privind bărbaţii, îţi dau o lună întreagă să te răzgîndeşti".

Tommy a rîs.

– În oraş, sora mea are reputaţia că-i sperie pe bărbaţi.

– Datorită minciunilor pe care le tipăreşte Lorna în ziar.

– Laurant, să fim cinstiţi. Tu realmente îi sperii pe bărbaţi şi după mine, cred că e foarte bine. Aceasta îi descurajează pe ticăloşi să se mai ţină după tine.

Auzind agitaţie în spatele lui, Tommy şi-a mai aruncat o dată privirea peste umăr.

Apoi a zîmbit.

– Ăsta e Frank Hamilton. Antrenorul de fotbal american al liceului, iar ceilalţi doi sînt ajutoarele lui. Toţi mor de dorinţa de a te întîlni, Nick. Vino. Hai să-i salutăm, înainte de a urca.

– Cum de-l cunosc pe Nick? a întrebat Laurant.

– Canalul sportiv dă caseta cu meciul acela de fotbal, cam de două ori pe an.

– Aoleu, drace, a murmurat Nick. Apoi şi-a pus şervetul pe masă şi l-a urmat pe Tommy afară din încăpere.

– Nick n-o să se obişnuiască niciodată cu ce i s-a întîmplat, şi nu-i place vîlva ce s-a făcut.

– Dar ce s-a întîmplat exact în timpul meciului?

– N-ai văzut niciodată caseta?

Ea a dat din cap.

– Nu, şi nici Tommy nu mi-a vorbit despre ea niciodată.

– Nick a pus mingea în teren, stabilind astfel scorul cîştigător.

– Frumos.

Noah a rîs.

– Dar mai e ceva. După ce Nick a prins o pasă scurtă, şi-a croit drum prin apărare, într-un mod într-adevăr frumos. Putea să fie doborît cît ai zice peşte, dar nu s-a întîmplat, de aceea era poreclit Vedeta, a explicat el. Oricum, cu capul răsucit privea în susul peretelui de ciment din jurul terenului. Cînd vei vedea caseta, îl vei auzi pe comentator întrebînd: „La ce se uită numărul optzeci şi doi?" Acesta era numărul lui Nick. Astfel, în timp ce o cameră de luat vederi era îndreptată spre Nick, cealaltă cameră cerceta tribunele, pentru a afla ce i-a stîrnit interesul. După terminarea meciului, cele două casete au fost montate împreună. A făcut o pauză pentru a lua o gură de apă, înainte de a continua: Sus pe perete stătea cocoţat un tip. Cu picioarele atîrnînd, era beat mort, şi urla împreună cu ceilalţi suporteri, ţinînd într-o mînă o cutie cu bere şi cu cealaltă un băieţel. Ţîncul se afla chiar pe margine. Vă puteţi închipui ce cretin era tipul? Dar aşa cum am spus, era beat criţă.

– Ar fi putut să scape copilul?

– Categoric că da, dar Nick veghea. Mai tîrziu mi-a povestit că, în timp ce alerga, l-a văzut pe om cum îl ţine pe copil atîrnat, fără intenţia de a-l trage sus. Atîrna pe zid şi se balansa încoace şi încolo, cam la jumătatea înălţimii peretelui. Nick alerga de parcă i se terminau zilele şi nimeni nu-l urma. După ce a pus mingea în teren, în loc să se întoarcă, a continuat să fugă. Se gîndea să se oprească la picioarele zidului, pînă ce cineva îl va determina pe tată să-şi ia copilul

de acolo, dar cînd a ajuns cam la trei metri depărtare, tipul şi-a desfăcut strînsoarea şi copilul a început să cadă. Dacă ajungea jos, murea zdrobit. Mulţumită lui Dumnezeu, Nick a reuşit să-l prindă şi acţiunea a meritat să fie văzută.

Istorisirea a şocat-o. Se gîndea la sute de întrebări pe care ar fi vrut să le pună, dar Noah a surprins-o, cînd a adăugat:

– După meci, Nick a fost suspendat.

– Ce!?!

– Chiar aşa, a insistat el. După ce meciul s-a terminat, tatăl a intrat la vestiar împreună cu operatorul. Era beat, desigur, dar unii dintre băieţi mi-au spus că era încîntat de zarva pe care a stîrnit-o. Oricum, a vrut să-i mulţumească lui Nick că i-a salvat băiatul, dar cînd acesta l-a văzut, l-a înşfăcat şi i-a tras cîţiva pumni de pomină.

– De asta a fost suspendat.

– Da, însă nu pentru mult timp. Protestele publicului l-au influenţat pe antrenor, care probabil că nu voia nici el în mod real să-l pedepsească. Eu am înţeles reacţia lui Nick. N-a vrut să audă nici un fel de scuze din partea beţivului!

Chelnerul a adus un coş cu rolsuri şi l-a pus între ei. Noah a luat unul zicînd:

– Aşa, acuma e rîndul tău. Povesteşte şi tu ceva.

– Ce-ai vrea să ştii?

– De ce a stat Tommy la familia lui Nick, cînd era adolescent?

– Tatăl meu deschisese un birou la Boston şi proiectase să-şi construiască o casă acolo, aşa că l-a luat pe Tommy cu el pentru a-l înscrie la şcoală la începutul noului trimestru. Era copil pe atunci. Eu am rămas cu mama. Tocmai terminase de împachetat lucrurile, pentru a-l urma pe tata, cînd s-a întîmplat

nenorocirea. A fost ucis într-un accident de automobil. Pentru o vreme Tommy a rămas în grija femeii de serviciu. Mama nu s-a putut obişnui niciodată cu pierderea suferită. S-a presupus că Tommy va rămîne la Boston pînă ce se va termina anul şcolar. Aşa că mama trebuia să se ducă la el cu avionul şi să rămînă împreună pînă atunci, dar n-a fost destul de stabilă psihic pentru a se putea deplasa. Bunicul mi-a povestit că începuse să bea îngrozitor şi să ia pastile. Unele, pentru a o ajuta să doarmă, altele, pentru a o ajuta să se trezească. A murit din cauza unei supradoze.

– Sinucidere?

– Aşa cred. Bunicul spunea că a fost combinaţia mortală dintre alcool şi somnifere. A vrut să creadă că a fost accident.

– E într-adevăr o combinaţie mortală.

Ea a dat afirmativ din cap.

– După ce ea a murit, bunicul a rămas cu Tommy şi cu mine pe cap. A vrut să facă tot ceea ce era necesar şi ştia că Tommy e încîntat să rămînă la Boston. Aşa că, judecătorul Buchanan l-a scos din încurcătură, sugerîndu-i ca Tommy să locuiască cu familia lui pînă se vor aranja lucrurile. Între timp, Nick şi Tommy au devenit cei mai buni prieteni, astfel că Tommy a petrecut cea mai mare parte din adolescenţă la această familie. Judecătorul poate fi foarte convingător. Ca şi mama la vremea ei, bunicul a crezut că aceasta va fi pentru scurt timp, dar a murit şi el.

– Şi Tommy a trebuit să rămînă unde era.

– Da.

– Dar tu?

Ea a ridicat din umeri.

– Am fost dată la un internat în Elveţia. Apoi, după universitate, m-am dus la Paris pentru un an să studiez artele frumoase, după care am venit în Statele

Unite unde mi-am luat serviciu la Chicago. Am stat acolo nouă luni şi apoi m-am mutat la Holy Oaks. Nimic deosebit în trecutul meu.

– Ai fost lăsată singură, nu-i aşa? Tommy a avut o familie mare şi minunată, căreia putea să spună că-i aparţine, dar tu nu aveai pe nimeni.

– Eram fericită.

– Nu aveai cum să fii fericită.

– Uite-i că vin, a zis ea. Nu mai vreau să vorbesc despre asta. Bine?

– Sigur că da.

Cînd s-a aşezat lîngă ei, Nick rîdea pe înfundate.

– Ce e aşa nostim? l-a întrebat Noah.

El s-a uitat la Laurant înainte de a răspunde:

– Bărbaţii din oraş i-au dat lui Laurant o poreclă.

– Da? Şi cum îi spun? s-a interesat Noah.

– Femeia de gheaţă, sau pe scurt Sloiul, a răspuns Tommy.

Toţi trei au izbucnit în rîs, dar Laurant nu era deloc amuzată.

– Tommy, eşti un bîrfitor.

– Hei, am fost întrebat.

I-a aruncat fratelui ei o privire, prin care îi făcea cunoscut că în mod cert mai tîrziu îl va aştepta iadul din partea ei.

Apoi Nick i-a distras atenţia, cînd s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit la ureche:

– Dar, absolut sigur, nu săruţi ca un sloi.

Apoi a apărut chelnerul pentru a le lua comanda, şi imediat după plecarea lui, bărbaţii au reînceput s-o tachineze.

În final, sătulă de tot, a ridicat mîna.

– Am auzit că Statul Pennsilvania va avea un sezon de fotbal foarte slab. Şi-a pierdut mijlocaşul-vedetă.

Desigur, nu auzise aşa ceva, dar asta nu mai conta. Imediat ce a pronunţat cuvîntul-fotbal, minţile lor s-au proiectat pe sport.

Era aşa uşor, exact cum i-ai oferi unui copil bomboane. Aşa că, s-a sprijinit de speteaza scaunului şi a zîmbit satisfăcută.

Nick şi cu Tommy jucaseră fotbal american în echipa statului Pennsilvania, iar Noah s-a dovedit că a fost fundaş în echipa statului Michigan, aşa că fiecare dintre ei se credea autoritate în materie.

În timpul mesei s-au certat în legătură cu corectitudinea alegerilor şi aproape au ignorat-o. Nici nu putea fi mai fericită.

În drum spre ieşirea din restaurant, o familie formată din şase persoane l-a chemat pe Tommy la masa lor. Noah a rămas cu el, iar Nick şi cu ea au ieşit.

Lonnie îi aştepta. În timp ce se îndreptau spre maşină, automobilul Chevy Nova al lui Lonnie tocmai intra în parcare.

S-a oprit în centrul parcării cu frînele scrîşnind, doar la cîţiva metri de ei. Nick a împins-o pe Laurant între două maşini, apoi i s-a aşezat în faţă, aşteptînd să vadă ce intenţionează să facă cel de la volan.

Lonnie nu era singur. În maşina lui mai erau trei persoane, toţi din oraşul apropiat Nugent şi toţi cu cazier.

Cînd Lonnie avea o treabă importantă de făcut pentru Steve Brenner, se asigura să aibă sprijinul prietenilor.

Le dădea doar o parte neînsemnată din banii pe care îi primea de la Steve, dar erau prea proşti să-şi închipuie că ar fi fost cazul să-şi împartă cu ei tot cîştigul.

De altfel, se băgau în treburile acestea din distracție, nu pentru bani, iar Lonnie avea și un alt motiv pentru a-i implica. Dacă treaba mergea prost, ei erau vinovați.

Pe el îl scotea tatăl lui cel bun-de-nimic din orice încurcătură. Cum ar fi fost ca fiul șerifului să fie aruncat în închisoare?

A fi considerat cineva în oraș, însemna totul pentru șerif și Lonnie își dădea seama că putea să comită și un asasinat, atîta timp cît era suficient de grijuliu.

Steve i-a spus lui Lonnie că Laurant și prietenul ei conduceau un Explorer, iar acuma se aflau lîngă unul nou, un Ford Explorer roșu.

Steve nu i-a spus nimic despre Nick, doar atîta că se pretindea logodinicul lui Laurant.

Deoarece Steve plănuise să se însoare cu Laurant, Lonnie trebuia să bage spaima în el.

– Alungă-l din oraș, i-a dat dispoziție Steve și Lonnie, salivînd după teancul de bancnote pe care acesta i-l fluturase în față, a promis să facă întocmai.

– E fiul șerifului, Lonnie, a șoptit Laurant. Ce face aici?

– Se pare că vom afla foarte curînd, i-a șopti Nick. Apoi a strigat: Hei, puștiule, mută-ți mașina.

Lonnie a lăsat motorul să meargă, a deschis portiera și a sărit afară. Era înalt și greoi, cu tenul marcat de urme de coșuri.

Buzele subțiri aproape dispăreau în rînjetul batjocoritor afișat, iar părul lung și slinos îi atîrna de o parte și de alta a feței.

Nick a apreciat că are optsprezece sau nouăsprezece ani.

Dar era deja o cauză pierdută. Putea s-o vadă în ochii lui.

– Să începem cu mașina, li s-a adresat Lonnie prietenilor lui. Să o dăm la rebut. Apoi și-a scos șișul din buzunarul de la spate. Chicotind a început să se fălească în fața lor. Am să scot rahatul din domnul orășean. Uitați-vă și învățați. Apoi a declanșat resortul cuțitului, scoțîndu-i lama murdară în timp ce înainta încet. Laura, o să te întorci acasă cu noi, pentru că, după ce voi termina cu ea, mașina prietenului tău va semăna cu niște bucăți de rahat.

Nick a rîs. Nu era răspunsul la care s-a așteptat Lonnie.

– Ce e așa dat dracului de nostim?

– Tu, a răspuns Nick. Apoi l-a zărit pe Noah trăgîndu-l pe Tommy în spatele lui, în timp ce cobora în grabă scările și l-a strigat: Hei, Noah, cuțitarul locului vrea să transforme mașina asta nouă în gunoi.

– Dar e... a început Tommy.

– Sigur că e, l-a întrerupt Nick.

– Lonnie, ce crezi tu că faci? Lasă cuțitul ăla, i-a poruncit Tommy.

– Am niște treabă cu Laura, i-a răspuns acesta. Tu și cu celălalt preot duceți-vă înăuntru.

– Tipul ăsta e tîmpit, sau ce e cu el? a întrebat Noah nevenindu-i să creadă.

– Așa cred și eu, a rostit tărăgănat Nick, în timp ce se căuta în jachetă și desfăcea tocul pistolului.

Furios că a fost ironizat în fața prietenilor lui, Lonnie s-a aplecat și a înfipt cuțitul în cauciucul din stînga-față.

Apoi l-a mai împuns odată, zîmbind la auzul aerului care șuiera ieșind din el.

– Tot mai crezi că sînt tîmpit?

– Mulțumesc lui Dumnezeu că avem roata de rezervă, a strigat Noah. Era preocupat să-l țină pe

Tommy în spatele lui şi să-i supravegheze totodată şi pe cretini.

Lonnie a reacţionat exact cum sperase Noah. A împuns şi celălalt cauciuc.

Prietenii lui hohoteau de rîs şi asta îi dădea curaj. Apoi cu cuţitul a zgîriat adînc masca motorului şi a făcut acelaş lucru şi pe capotă.

După care, s-a dat un pas înapoi pentru a-şi admira opera.

– Acuma, cum ai de gînd să ajungi acasă? a întrebat ironic.

Nick a ridicat din umeri.

– Presupun că am să merg cu maşina.

– Cu două cauciucuri sparte?

Nick a zîmbit.

– Dar asta nu e maşina mea.

Lonnie a pălit. Nick a făcut un pas spre el strigînd:

– Noah, poate că ar trebui să te duci înăuntru să-l aduci pe şerif. S-ar putea să dorească să ştie ce a făcut puştiul cu maşina lui.

– Fir-ar al dracului! a izbucnit Lonnie.

– Aruncă cuţitul. Acum, i-a poruncit Nick. Nu înrăutăţi lucrurile mai mult decît sînt deja. Ai distrus o proprietate privată şi ai ameninţat un agent federal...

Era gata să-i spună lui Lonnie că era agent FBI, dar n-a mai avut ocazia.

– Nimeni nu mă face pe mine tîmpit, a şuierat Lonnie.

– Ai făcut totul în mod deliberat, l-a readus Nick cu picioarele pe pămînt. Acum aruncă cuţitul. E ultimul avertisment.

Lonnie a făcut un salt înainte, zbierînd:

– Am să te tai în bucăţi, nenorocitule.

Dar fanfaronada era inutilă.

– Foarte bine, a rostit Nick şi i-a tras una în genunchi, apoi i-a smuls cuţitul şi l-a aruncat. După care l-a tîrît în maşină, unde s-a declanşat alarma.

Totul s-a petrecut atît de repede, încît Laurant n-a avut timp nici să clipească. Lonnie era scos din luptă şi urla de durere.

Ea a văzut apoi cuţitul, a făcut un pas înapoi şi i-a dat un picior, trimiţîndu-l sub maşină.

În următoarea secundă alarma a încetat, iar tovarăşii lui Lonnie s-au strecurat la rîndul lor spre maşină şi s-au urcat.

Atunci Nick i-a dat drumul lui Lonnie şi l-a privit agonizînd.

– Nenorocitule, am să te...

– O, ia te uită. A apărut tăticu, a rostit Nick dulce.

Şeriful cobora în fugă scările, cu uriaşul abdomen săltîndu-i.

În acest timp, cei trei băieţi din maşină căutau înfrigurati cheile. Noah s-a îndreptat tacticos spre ei şi i-a întrebat:

– Aşa ceva căutaţi?

– Noi n-am făcut nimic. A fost ideea lui Lonnie.

– Gura, Ricky, mîrîi băiatul de pe locul din spate.

– Ieşiţi din maşină, a ordonat Noah. Frumos şi uşor şi ţineţi mîinile la vedere. Nu voia să-şi dezvăluie identitatea, dar ţinea mîna în buzunarul jachetei pe patul Glock-ului său, în caz că vreunul dintre ei ar îndrepta spre el vreun pistol.

Şeriful părea că e gata să izbucnească în plîns.

– Maşina mea cea nouă? Uitaţi-vă la noua mea maşină! Tu ai făcut asta, băiete? Tu?

Lonnie se lupta să se ridice în picioare.

– Nu. Nenorocitul ăsta a făcut-o, a mînţit el arătînd spre Nick. Şi mi-a dat un picior în genunchi.

– Tocmai voiam să-ţi spun că mi-am cumpărat o maşină nouă, a continuat şeriful, ca şi cum nu l-ar fi auzit. Intenţionam să-ţi spun. Intenţionam să te las să o conduci. Îşi plimbă mîinile de-a lungul zgîrieturilor profunde de pe capotă cu ochii încreţoşaţi.

– N-a rezistat nici măcar o zi. De-abia o ridicasem.

– Îţi spun, nenorocitul a făcut-o, a repetat Lonnie.

– Puştiul are nevoie să-şi îmbunătăţească vocabularul, a intervenit Noah.

– Vrei să mă crezi sau nu? a zbierat Lonnie la tatăl lui. Îţi spun pentru ultima oară, el ţi-a tăiat cauciucurile şi a zgîriat vopseaua.

Laurant era furioasă. A trecut de Nick şi s-a oprit în faţa şerifului.

– Ştiu că e fiul tău şi că ţi-e greu, dar eşti şerif şi trebuie să-ţi faci datoria. Lonnie minte. El a făcut pagubele. Credea că noua ta maşină îi aparţine logodnicului meu. Îţi place sau nu, trebuie să-l arestezi.

Lloyd ridică mîinile.

– Uşurel, Laura. Nu ai nici un motiv să te grăbeşti. E maşina mea şi te asigur că băiatul va suporta consecinţele, dacă într-adevăr a făcut asta, dar el spune că prietenul tău...

Laurant i-a retezat-o. Era atît de furioasă, că aproape se bîlbîia.

– Minte. Există patru martori. Fratele meu, părintele Clayborne, Nick şi cu mine. Trebuie să-l arestezi.

– Ei bine, eu văd altfel lucrurile. Sînteţi patru contra patru, pentru că sînt sigur că prietenii lui Lonnie îi vor susţine declaraţia şi nu am nici un motiv să nu-i cred şi pe ei.

– Lonnie ne-a ameninţat cu cuţitul.

Privindu-l pe Nick pe deasupra capului lui Laurant, şeriful i s-a adresat:

– Ar fi mai bine să-ţi ţii femeia în frîu. Nu accept să ţipe la mine. Acuma e cazul să te retragi, Laura, şi să-ţi ţii gura.

Lui Laurant nu-i venea să creadă că şeriful îi vorbea în felul acesta, ca unui copil obraznic.

– Să-mi ţin gura! Nici nu mă gîndesc, a zis ea. Şi fă odată ceva.

Şeriful i-a aruncat o privire.

– Chiar am să fac. Hei, tu de colo, mormăi arătînd spre Nick. Vreau să-ţi văd legitimaţia, şi asta chiar acum.

Atunci temperamentul lui Laurant a făcut explozie.

S-a întors spre Tommy şi i-a vorbit repede în franceză, spunîndu-i ce nebun incompetent îl considera pe şerif.

Şi tot într-o franceză fluentă, Nick a rugat-o să se calmeze.

Şeriful îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii, continuînd să-şi privească fiul.

Ar fi vrut să-i poată da o lecţie băiatului, dar a apelat la toată puterea lui de autocontrol pentru a-şi potoli mînia.

În afară de asta, dacă nu se lăsa tîrît de furie, era o bună ocazie ca Lonnie să acţioneze şi să se descotorosească de gunoiul ăsta.

Lonnie a mai făcut-o înainte şi ştia că ar putea s-o facă din nou.

– Am spus că vreau să te legitimezi.

– Nici o problemă, a răspuns Nick scoţînd din buzunar insigna şi deschizînd-o. Nicholas Buchanan, şerifule. FBI.

– Fir-ar al dracului, a mormăit acesta.

– Va trebui să-l închizi. Am să trec mîine, să completez hîrtiile.

– Ce hîrtii, domnule agent FBI? Maşina mea a fost stricată. Lonnie, nu mai chicoti, sau jur că te plesnesc.

În spatele şerifului a apărut Noah.

– Nu sînt prea obişnuit cu legile, fiind preot şi toate celelalte.

Dar mi se pare că fiul tău a comis un delict. Lonnie a ameninţat cu cuţitul un agent FBI şi acesta e un delict grav, nu-i aşa?

– Ei bine, s-ar putea să fie şi s-ar putea să nu fie, a răspuns evaziv şeriful. Nu văd cuţitul, aşa că ceea ce pretinzi tu s-ar putea să fie o născocire. Vezi în ce dilemă mă aflu?

– Cuţitul e sub maşină, l-a informat Noah.

Încercînd să mai tragă de timp, pentru a-i veni în minte cum să acţioneze, şeriful a bombănit:

– Cum a ajuns sub maşină?

– L-am azvîrlit eu cu piciorul pînă acolo, a intervenit Laurant.

– Ce-ai făcut?

– O, pentru numele lui... a început ea.

Şeriful şi-a scos pălăria şi s-a scărpinat în cap.

– Iată ce am să fac. Voi vă duceţi acasă şi mă lăsaţi pe mine să mă ocup de tot. Puteţi veni mîine la birou, dar mai întîi sunaţi-mă. Apoi adresîndu-i-se lui Nick: Pînă atunci totul va fi aranjat. Acuma duceţi-vă acasă.

Laurant era atît de furioasă încît tremura. Fără un cuvînt i-a întors şerifului spatele şi s-a îndreptat spre maşină, cu tocurile înalte ciocănind sonor pavajul.

Nick o putea auzi bombănind în surdină. Cînd i-a deschis portiera din dreapta, i-a luat mîna.

– Cum te simţi? Tremuri. Nu eşti speriată, nu-i aşa? N-aş fi lăsat să ţi se întîmple nimic. Ştii asta.

– Da, ştiu. Sînt doar furioasă, atît. Şeriful nu va face nimic împotriva lui Lonnie. În mod sigur nu-l va aresta. Aşteaptă şi ai să vezi.

– Eşti într-adevăr furioasă.

– Avea cuţit, a ţipat ea. Ar fi putut să te rănească.

Nick era uluit.

– Erai îngrijorată pentru mine?

Pentru că Tommy şi Noah se aflau deja pe locurile din spate, a făcut în aşa fel să nu o audă.

– Sigur că eram îngrijorată. Acuma, te rog nu mai rînji ca un idiot şi urcă-te în maşină. Vreau să merg acasă.

Ar fi vrut să o sărute, dar s-a oprit şi a strîns-o doar de mînă. Era un înlocuitor mizerabil.

– Şerifule, a strigat el ocolind maşina spre locul şoferului. Mîine vreau să stau de vorbă cu fiul tău.

În timp ce Nick ieşea din parcare, Tommy a întors capul pentru a se uita pe geamul din spate.

Şeriful se certa cu Lonnie.

– Doar nu crezi că Lonnie ar putea fi tipul care o vînează pe Laurant, nu-i aşa?

– Va trebui totuşi să controlăm, a răspuns Nick. Dar adevărat, nu cred că e omul pe care-l căutăm. Lonnie nu mi-a făcut impresia unei inteligenţe.

– Puştiul e un imbecil, a subliniat Noah.

– Aşa e. Ei bine, ţi-ai jucat bine rolul, a constatat Nick.

– Cum asta? a întrebat Noah inocent.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că avem roata de rezervă! Nu asta i-ai spus lui Lonnie, după ce a spart primul cauciuc?

– S-ar putea, a acceptat Noah. Am vrut să-i atrag atenţia asupra mea, ca să vă lase lăsa pe tine şi pe Laurant în pace.

– Adevărat? Eu am crezut că ai vrut să vezi pînă unde va merge.

Noah a ridicat din umeri, trăgîndu-se de gulerul apretat. Îl rodea.

– Obiectul ăsta parcă ar fi un laț, i s-a adresat apoi lui Tommy.

– Nick, unde erau ceilalți agenți din restaurant? Dacă au existat, de ce nici un ul dintre ei nu a ieşit să ne ajute? a întrebat Laurant.

– Situația era sub control, i-a răspuns el.

– Wesson mi-a ordonat să-l las pe Tommy să spovedească, i s-a adresat Noah lui Nick.

– Pete nu vrea, i-a răspuns acesta. E o idee proastă.

– Asta i-am spus şi eu.

Din vocea lui Noah, Laurant îşi putea da seama că nici el nu-l plăcea pe Wesson mai mult decît Nick.

Aşa că s-a răsucit în scaun pentru a-l întreba de ce. Nick şi-a apăsat degetul mare pe insigna-microfon, pentru ca Wesson să nu poată auzi.

Observînd mişcarea, Noah a intervenit:

– Nu trebuie să faci asta. Chiar vreau ca Wesson să mă audă. Să ştiți şi voi, eu cred că umblă numai după glorie şi e însetat de putere. Nu dă nici o para chioară pe cei peste care calcă, pentru a ajunge în vîrf, inclusiv Morganstern.

Noah îşi dăduse drumul şi n-a fost chip să fie oprit, pînă nu şi-a vărsat tot năduful şi nu s-a eliberat de frustrarea înăbuşită atîta vreme, provocată de cel care conducea operația.

– Categoric nu e jucător de echipă, a adăugat el. Atunci n-am să fiu nici eu. Deşi mă feresc de publicitate tot atît de mult ca şi tine, Wesson însă o caută. Îți aduci aminte cazul Stark? a întrebat el şi înainte ca Nick să poată răspunde, a adăugat: Sigur că îți aduci aminte. A trebuit să omori pe cineva... asta nu se uită. Niciodată.

– Ce e cu cazul Stark? l-a întrebat Nick privindu-l în oglinda retrovizoare.

– Pariez că ai fost surprins cînd, cîteva zile mai tîrziu ai deschis ziarul şi ai citit povestea aia de interes umanitar, despre tine salvînd copilul. Nu te-ai gîndit că e al naibii de ciudat că reporterul ştia toate amănuntele alea despre tine, familia ta şi cel mai bun prieten al tău, Tom?

– Vrei să spui că Wesson a dat publicității istoria aceea? l-a întrebat Nick. Doar gîndul la această posibilitate îl scotea din sărite.

– La dracu', sigur că da, ți-o spun în mod categoric. N-ai observat că în articol apărea tot timpul şi numele lui? Dacă aş putea să-l înghesui pe reporterul acela într-o cameră, doar cîteva minute, aş putea chiar s-o dovedesc.

– De ce a făcut Wesson asta? a întrebat Laurant. Ce avea de cîştigat?

– Din invidie. Şi mai mult decît atît, doreşte să-i aibă pe Apostoli sub conducerea lui. Acesta i-a fost întotdeauna scopul, şi-şi închipuie că, cu cît mai multă reclamă îşi face, cu atît mai multe şanse are de a obține postul. Îți spun, Nick, imediat ce Morganstern se va retrage sau va accepta o avansare, Wesson intră pe fir. Cînd va veni ziua aceea, cea mai inteligentă mişcare a ta ar fi să pleci.

Nick a băgat maşina în parcarea din spatele mănăstirii şi a oprit motorul.

– Acuma, hai să ne concentrăm asupra treburilor noastre. Tommy, încearcă să te odihneşti. Arăți sleit.

– Ne vedem mîine, la picnic, a răspuns Tommy. Apoi coborînd din maşină, a strîns-o pe Laurant de umăr. Te simți bine, nu-i aşa?

– Foarte bine. Noapte bună, Tommy.

La rîndul lui, a coborît şi Noah şi i s-a alăturat. Dar înainte de aceasta, aplecîndu-se pe geam, a spus:

– Noapte bună, Sloiuleţ.

CAPITOLUL 23

Cînd Nick şi Laurant au sosit, picnicul era în toi. Auzeau orchestra cîntînd, în timp ce ţinîndu-se de mînă s-au îndreptat de-a lungul unei cărări accidentate spre mulţimea adunată în jurul podiumului orchestrei şi al meselor.

Colina din spatele terenului neted unde se aflau era aproape în întregime acoperită cu pături viu colorate şi de la distanţă arăta ca o cuvertură din petice.

Copiii alergau dezlănţuiţi, vîrîndu-se printre picioarele perechilor care dansau pe muzica formaţiei *The Hilltops*. Mirosul fripturilor de pe grătar atîrna greu în aer.

Tommy şi Noah erau foarte ocupaţi să întoarcă hamburgerii pe grătar, dar Tommy a fost primul care i-a zărit şi le-a făcut un semn de bun venit cu mîna. Laurant ducea pe braţ o pătură.

Cînd a găsit un loc liber, sub un copac noduros, a întins-o pe jos.

Lui Nick nu-i plăcea mulţimea aceea uriaşă. Parcă toţi locuitorii oraşului erau mobilizaţi la treaba aceasta.

Era pe înserat şi ghirlandele de becuri, ce atîrnau printre copacii din jurul estradei de lemn a orchestrei, fuseseră deja aprinse.

– Nu-i aşa că e bună orchestra?

– Îhî! a răspuns el continuînd să cerceteze mulţimea.

– Formaţia a fost înfiinţată de Herman şi Harley Winston, a explicat ea. Herman cîntă la saxofon şi Harley la baterie. Sînt gemenii despre care ţi-am spus că-mi renovează magazinul. Sînt aşa drăguţi! Trebuie să-i cunoşti.

Nick a privit orchestra zîmbind. Era formată din şase membri şi toţi păreau să fie în jur de şaptezeci de ani.

Gemenii semănau leit şi erau îmbrăcaţi la fel, cu cămăşi roşii ecosez şi pantaloni albi.

– Sînt bătrîni, a remarcat el.

– Dar cu inima tînără. Şi meseriaşi străluciţi. În Holy Oaks nu-i scoatem pe bătrîni pe linie moartă. Contribuţia adusă de ei acestui oraş e foarte importantă. Cînd vei vedea magazinul şi biroul meu de sus, vei înţelege cît de talentaţi sînt oamenii aceştia.

– Nu contest asta. Am făcut doar o constatare, atîta tot.

Tocmai atunci şeful orchestrei, un domn chel şi cu zîmbet larg, cu ochi strălucitori şi umeri înalţi, a bătut cu degetul în microfon pentru a atrage atenţia.

– Doamnelor şi domnilor, după cum ştiţi, prin acest picnic mănăstirea doreşte să vă mulţumească pentru ceea ce voi, oameni buni, aţi făcut, pentru ca biserica să fie gata la timp, de aniversare. Starețul doreşte să petreceţi bine în seara aceasta, a mai adăugat el. Ca de obicei, eu şi băieţii din orchestră vom cînta numai melodii vechi, pentru că numai la acestea ne pricepem. Ne-ar face plăcere să interpretăm şi preferinţele voastre, aşa că dacă aveţi vreo dorinţă să vă cîntîm un anumit cîntec, veniţi încoace, scrieţi titlul pe o bucată de hîrtie şi puneţi-o în pălăria de pe masă. Avem o mulţime de creioane şi hîrtie. Noi scoa-

tem din pălărie melodiile preferate şi le cîntăm. Acuma, primul cîntec este cerut de Cindy Mitchell şi soţul ei, Dan. Aceasta e prima ieşire în public a lui Cindy, după operaţia de bilă pe care a suferit-o şi e minunat să o vedem bine, sănătoasă. Hai, Dan, adu-o pe ringul de dans. Cîntecul vostru e una din melodiile mele preferate, a adăugat dîndu-se un pas înapoi şi ridicînd mîinile, ca un veritabil şef de orchestră simfonică. Apoi a bătut tactul cu piciorul numărînd: Un, doi, trei. Hai, băieţi.

Dar comanda a fost urmată doar de linişte. Dirijorul s-a întors să vadă ce se întîmplă, după care a chicotit.

Apoi a explicat sfios la microfon:

– Cred că ar trebui să le spun băieţilor şi titlul cîntecului. E vorba de *„Cu ochii plini de lacrimi"*. Acuma, hai să încercăm din nou.

Lui Nick nu-i plăcea că Laurant era înconjurată de o mulţime atît de mare.

Ştia că picnicul e un loc ideal pentru a fi văzuţi împreună şi pentru ca el să-i poată observa pe oamenii din jur, totuşi situaţia îl neliniştea.

La un moment dat mulţimea putea să o înghită, iar el nu voia s-o piardă din ochi nici o secundă.

Prietenii ei făceau acţiunea şi mai dificilă. Imediat ce au zărit-o, au încercat s-o îndepărteze de el.

Pe de altă parte, unii bărbaţi au venit la el să-i strîngă mîna şi să se recomande.

Erau deschişi şi prietenoşi şi încercau să-l atragă în grupul de lîngă butoaiele cu bere, în timp ce Laurant era trasă în direcţie opusă.

Aşa că, pentru a nu se depărta, Nick i-a înconjurat mijlocul cu braţul şi a ţinut-o strîns. Nu voia s-o lase nici să se mişte.

Dar ea n-a putut să suporte prea multă vreme acest tratament.

Ridicîndu-se pe vîrful picioarelor, i-a şoptit la ureche:

– Va trebui să mă laşi să vorbesc cu prietenii şi vecinii mei.

– Dar nu pleca prea departe, a rugat-o el tot în şoaptă şi apoi, pentru că ştia că sînt priviţi, a sărutat-o uşor pe buze. Încearcă să rămîi între mine şi Noah.

– Aşa am să fac, i-a promis ea înapoindu-i sărutul. Acuma, te rog zîmbeşte, Nick. Asta e o petrecere, nu o înmormîntare.

Cînd cineva a strigat-o pe nume, Nick i-a dat drumul cu părere de rău. Dar nici după cinci paşi, a fost înconjurată de un grup de femei.

Toate vorbeau deodată şi era aproape sigur că subiectul era el, pentru că îl priveau fără rezervă.

Îşi băgă mîinile în buzunare şi-şi păstră privirea aţintită pe Laurant. Aceasta afişase cel mai incredibil surîs.

Şi, cînd o femeie a scos un ţipăt, Nick a făcut iute un pas înainte, dar apoi a văzut că tînăra se extaziase deoarece Laurant le arătase inelul.

S-a înapoiat la locul lui, continuînd să privească mulţimea.

Apoi, cînd ochii i s-au întors spre Laurant, a văzut-o croindu-şi încet drum către estradă.

În timp ce o urmărea cu privirea, înconjurată atît de tineri cît şi de bătrîni, Nick şi-a dat seama cît de necesară e ea pentru comunitate.

Şi mai mult decît atît, iubită. În mod cert oamenii din oraş şi-au dat seama ce femeie blîndă şi bună era. Şi de aceea reacţionau ca şi el, dorind să-i fie cît mai aproape.

Iar ea îşi putea da seama că era realmente interesată de ceea ce-i spuneau.

Îi făcea pe oameni să se simtă în largul lor şi ce dar minunat era acesta!

Privind-o Nick zîmbea, dar zîmbetul i-a dispărut cînd a fost oprită de doi bărbaţi cam de vîrsta ei.

După felul cum o priveau, se vedea că nici unul nu e impresionat de reputaţia ei. Şi deodată a simţit cum îl cuprinde un val de gelozie.

Apoi unul dintre bărbaţi i-a pus mîna pe braţ şi lui Nick i-a venit să-l ia la bătaie. Îşi dădea seama că reacţia lui era total nelalocul ei. Nu-i stătea în fire să fie atît de posesiv.

Şi nu-şi putea da seama ce se întîmplă cu el. O relaţie amoroasă cu ea era imposibilă. A ştiut asta de la început şi a acceptat.

De ce îi era atît de greu să păstreze distanţa? Pentru că era al dracului de îndrăgostit de ea, a admis într-un sfîrşit.

Şi nu era dorinţă. Era destul de matur, a trăit destul de mult pentru a cunoaşte deosebirea.

Dorinţa putea să şi-o potolească cu duşuri reci, dar sentimentul acesta era total diferit. Şi îl îngrijora cumplit.

– Eşti Nick Buchanan?

Se întoarse.

– Da, eu sînt.

– Numele meu e Christopher Benson, s-a prezentat bărbatul, în timp ce-i întindea mîna pentru a i-o strînge. Laurant e cea mai bună prietenă a logodnicei mele. Şi a mea, de altfel, a adăugat el cu un zîmbet. Am vrut să te cunosc şi să te salut.

Christopher era un om plăcut, cu care te puteai simţi bine.

Avea o constituţie de fotbalist din apărare. Tot atît de înalt ca şi Nick, îl depăşea însă în greutate cu peste 20 de kilograme.

După ce au schimbat cîteva cuvinte, Christopher a admis timid:

– Michelle m-a trimis să aflu despre tine cît mai multe amănunte posibil. Crede că, din cauză că am terminat dreptul, trebuie să fiu în stare să interoghez pe oricine.

Nick a rîs.

– Ce anume doreşte să ştie?

– O, chestiuni obişnuite, cum ar fi: cît cîştigi, unde o să locuiţi după ce te însori cu Laurant şi ce e mai important, dacă vei fi al ei pentru totdeauna. Poate că-ţi închipui că Michelle e cam băgăcioasă, dar nu-i aşa. E doar preocupată de fericirea lui Laurant.

Amîndoi s-au întors pentru a o privi. O mulţime de bărbaţi stăteau la coadă pentru a dansa cu ea. Tocmai făcea ocolul ringului, dansînd cu băiatul cu gogoşile.

Nick a răspuns la cît de multe întrebări a putut, pe unele evitîndu-le însă.

Cînd Christopher a fost în sfîrşit mulţumit, a remarcat:

– Laurant este un cetăţean important al acestui oraş. Oamenii depind de ea. Ea şi cu Michelle sînt ca nişte surori. Bagă dracii în toţi ceilalţi şi Doamne, omule, ce mult le place să rîdă!

Nick se întreba cînd va avea ocazia să danseze cu Laurant.

În mod cert n-are de gînd să stea la coadă. Statutul de logodnic avea şi unele avantaje, nu-i aşa? Chiar dacă nu era decît teatru.

Christopher parcă i-ar fi citit gîndurile.

– De ce nu te duci s-o iei la dans? În curînd nu va mai rămîne pic de mîncare.

– Bună idee, i-a răspuns Nick.

Apoi şi-a croit cu greu drum prin mulţime, l-a bătut pe umăr pe băiatul cu gogoşile şi a prins-o pe Laurant în braţe.

– Trebuie să te întrerup, băiete.

Pentru a atenua dezamăgirea adolescentului, Laurant s-a aplecat spre el şi i-a cerut s-o invite la dans mai tîrziu, după cină.

– Nu faci decît să-l încurajezi, i s-a adresat Nick.

– E un băieţel aşa dulce, i-a răspuns ea.

Dar el n-avea chef să discute despre băiat.

A tras-o mai aproape de el şi au continuat să danseze.

– Prefă-te că mă iubeşti, scumpo, a instruit-o el.

Ea a rîs.

– Dar chiar te iubesc, dragule.

– Îmi place chestia asta cu care te-ai îmbrăcat.

– Chestia asta se numeşte rochie. Rochie cu bretelute, ca să fiu mai exactă şi mulţumesc. Sînt încîntată că-ţi place.

– Spune-mi ceva. Dacă ţi s-a dus vestea că tuturor bărbaţilor din oraş le e frică de tine, cum de stau la coadă pentru a te lua la dans?

– Nu ştiu, a răspuns ea. Poate pentru că sînt convinşi că n-am să-i refuz. Totuşi nu-mi cer să ies cu ei. Cred că Tommy are dreptate. Probabil că într-adevăr îi sperii.

– Şi asta e foarte bine, a subliniat el plin de satisfacţie.

– De ce? a întrebat ea.

Dar n-a mai răspuns la întrebare.

– Hai să mîncăm.

– Viola şi Bessie Jean ne fac semne. Cred că vor să stăm cu ele.

– Pui de năpîrcă, a şuierat Nick.

Reacţia lui a uimit-o.

– Am crezut că vecinele mele îţi plac.

– Nu e vorba de ele, a răspuns el nerăbdător. Tocmai l-am zărit pe Lonnie. Ce dracu' face pe aici?

– Trebuie oare să-ţi aduc aminte că te-am avertizat? l-a întrebat ea.

Apoi l-a descoperit pe Lonnie în mulţime, stînd la o masă cu o expresie insolentă pe figură.

Nimeni nu stătea cu el şi a observat că multe persoane, evident enervate de apariţia derbedeului, evitau chiar să-l privească.

Nick îl căuta cu privirea în mulţime pe şerif.

– Nu-l văd pe dragul lui tătic.

– O, mă îndoiesc să fie pe aici. Nu ţi-a răspuns la apelurile telefonice toată ziua şi închisoarea era încuiată cînd am trecut pe acolo. Cred că se ascunde de tine, domnule agent FBI, l-a lămurit ea.

Dar Nick a dat din cap.

– Va trebui să fac ceva în legătură cu el.

– Trebuie mai întîi să-l găseşti.

– Nu vorbesc de şerif. Trebuie să fac ceva în legătură cu Lonnie. E o complicaţie de care nu avem nevoie acuma.

– Şi ce poţi să faci?

Nick i-a înconjurat umerii cu braţul şi s-au îndreptat spre bufetul din spatele podiumului orchestrei.

– Noah.

– Noah e ceea ce trebuie să faci?

– Îhî!

– Ei bine, ce poate Noah?

El a rînjit.

– Multe.

– Mai întîi du-te şi goneşte-l pe Lonnie de la masă, i-a sugerat ea. Apoi o să mîncăm şi noi.

– În ordine, a acceptat el, dar cînd a întors privirea, l-a văzut pe Tommy îndreptîndu-se spre Lonnie din partea opusă.

Ţinea în mînă spatula cu care întorcea fripturile, şi în ochi avea o privire care te făcea să crezi că n-avea de gînd să accepte din partea lui Lonnie nici un fel de obrăznicie.

Noah era ocupat să adune hamburgerii prăjiţi, dar în timp ce lucra îl urmărea cu privirea pe Tommy, ceea ce explica de ce vreo doi-trei hamburgeri ajunseseră pe jos.

De nu se ştie unde, au apărut şi prietenii lui Lonnie şi în timp ce Tommy se apropia s-au aşezat lîngă el la masă.

– N-ar trebui să te duci să-mi ajuţi fratele? a întrebat ea îngrijorată.

– Poate să se descurce şi singur.

Lonnie avea o ţigară atîrnată între buze. Tommy i s-a adresat şi el a dat din cap, apoi a aruncat ţigara în direcţia lui.

Dar acesta, după ce a stins-o sub picior, într-o fracţiune de secundă l-a prins pe Lonnie de ceafă şi l-a aruncat de la masă.

Lonnie şi-a îndreptat mîna spre buzunarul pantalonilor, dar în acel moment a apărut Noah în fugă.

La fel şi un număr destul de mare de bărbaţi, care participau la picnic.

Alergau cu toţii în ajutorul lui Tommy. Această demonstraţie de solidaritate l-a scos din sărite pe Lonnie şi faţa i-a devenit stacojie de furie.

După ce şi-a croit drum printre oameni, Noah a ajuns la ei chiar cînd Lonnie scotea şişul.

Dîndu-i o lovitură puternică peste mînă cu spatula, i-a pus piedică.

Urlînd de durere, Lonnie a scăpat cuţitul din mînă. Tommy l-a ridicat şi i l-a aruncat lui Noah, apoi a tras de Lonnie pentru a-l scula în picioare, şi i-a poruncit lui şi prietenilor lui să plece.

Laurant a scos un suspin de uşurare.

Pe cînd Tommy şi Noah se îndreptau înapoi spre grătar, mai mulţi bărbaţi i-au oprit pentru a le strînge mîinile.

Unul mai entuziasmat i-a bătut chiar pe umăr.

– Ei, acuma putem să mîncăm şi noi? a întrebat Nick şi cu două farfurii în mînă, una pentru ea şi una pentru el, s-a îndreptat spre grătar.

Apoi, după ce şi-au umplut farfuriile la bufet cu salată şi cartofi prăjiţi, s-au alăturat surorilor Vanderman.

Acestea stăteau la masă cu încă trei oameni, cei care locuiau temporar în casa de vizavi de ele. Pentru ca Laurant şi Nick să poată sta pe aceeaşi bancă cu ele, Bessie Jean s-a mutat mai aproape de Viola.

Aceasta a făcut prezentările, adăugînd şi cîteva informaţii pe care le ştia de la aceşti muncitori cu figurile trase.

Doi dintre ei, Mark Hanover şi Willie Lakeman, erau fermieri în Iowa de Nord şi îşi rotunjeau veniturile făcînd lucrări de tîmplărie.

Justin Brady tocmai cumpărase terenul unchiului lui din Nebraska şi se străduia să-şi achite împrumutul de la bancă cît mai repede posibil, angajîndu-se să muncească.

Toţi trei erau în jurul vîrstei de treizeci de ani şi purtau verighete.

Bătăturile palmelor dovedeau că muncesc din greu, iar paharele goale din fața lor dovedeau că beau tot la fel din greu.

Sprijinindu-şi coatele pe masă, Nick i-a ascultat pe cei trei descriind treaba făcută la mănăstire şi în acelaşi timp a încercat să-şi facă o părere despre fiecare.

Mark a dat peste cap din două înghiţituri o cană de bere de o jumătate de litru. Nick a înţeles de ce bea atît de mult, cînd Bessie Jean l-a întrebat dacă are copii.

Mark şi-a plecat ochii spre cana din mînă:

– Soţia mea a murit anul trecut. N-am avut copii. Am tot aşteptat să ne achităm întîi datoriile.

Întinzîndu-se peste masă, Viola l-a bătut uşor peste mînă.

– Regretăm toţi pierderea ta, dar viaţa trebuie să meargă mai departe şi tu încearcă să priveşti spre viitor. Sînt sigură că şi soţia ta ar fi dorit acelaşi lucru.

– Ştiu, doamnă, i-a răspuns el. Şi cu seceta asta, trebuie să ne angajăm pe unde putem. Eu trebuie să am grijă de părinţii mei, iar Willie şi Justin au familii care depind de ei.

Willie şi-a scos portvizitul pentru a le arăta fotografia familiei, o soţie cu părul roşu şi trei fetiţe, cu aceeaşi podoabă capilară.

Iar Justin n-a vrut să rămînă mai prejos. A scos cu grijă fotografia soţiei lui şi i-a dat-o lui Bessie Jean.

– O cheamă Kathy, a spus cu mîndrie în glas. E gata să nască primul nostru copil, cam în jurul lui întîi august.

– Ce aşteptaţi, un băiat sau o fată? l-a chestionat Laurant.

Justin a zîmbit.

– Kathy şi cu mine am hotărît că nu vrem să ştim dinainte. Vrem să avem o surpriză. Privind peste umăr la orchestră, a adăugat: Lui Kathy îi place să danseze. Sigur ar dansa, dacă ar fi aici.

– Muncim cam patrusprezece ore pe zi, a intervenit Mark.

– Ies bani buni, aşa că nu ne pasă, a intervenit Justin.

– Justin, încă n-am reuşit să-ţi mulţumim pentru că ne-ai ajutat la grădină, a spus Viola.

– Deşi eşti atît de ocupat, ţi-ai făcut timp să ne întinzi o mînă de ajutor. Cred că am să-ţi fac o prăjitură grozavă de ciocolată. E specialitatea mea.

– Sînteţi foarte amabilă, doamnă, dar ne petrecem foarte mult timp la mănăstire, aşa că nu ajung acasă decît după ce se întunecă. Totuşi, ador prăjiturile de ciocolată.

Viola s-a luminat la faţă.

– Atunci am să-ţi pregătesc una. Şi am să ţi-o las în faţa uşii, sau am s-o duc în bucătărie la voi.

Mark a început să vorbească despre ceea ce mai aveau de făcut înainte de aniversare.

Atunci Willie l-a ironizat pe Justin, insinuînd că şi-a rezervat cea mai uşoară muncă, la parter, în timp ce ei trebuie să tot urce şi să coboare schelele, cărînd bidoanele cu vopsea.

– Ei bine, îmi fac totuşi partea mea de treabă, a răspuns Justin. Şi nu e uşor, pentru că vaporii de vopsea se ridică acolo sus şi asta mă cam ameţeşte. De aceea fac mai multe pauze decît voi, băieţi.

– Dar cel puţin, cînd lucrezi, stai cu picioarele pe ceva solid. Willie şi cu mine stăm atîrnaţi aproape tot timpul.

– Cum vă place locuinţa familiei Morrison? i-a întrebat Bessie Jean.

– E foarte bună pentru noi, a afirmat Mark ridicînd din umeri. Justin crede că trebuie să împărţim între noi treburile menajere, aşa că fiecare şi-a luat însărcinarea să aibă grijă de o cameră. Asta ne uşurează munca.

În timp ce asculta conversaţia, Nick a reuşit să mănînce doi hamburgeri. Feinberg îi comunicase mai devreme că Wesson i-a scos din cauză pe cei trei, după ce l-a verificat pe fiecare.

Erau fermieri care munceau ca tîmplari şi asta de la începutul renovării mănăstirii, dar în ce-l privea pe el, erau tot spuspecţi.

Şi tot aşa, fiecare bărbat de aici de la picnic. Nu era de acord să fie scos din cauză nimeni din Holy Oaks.

Unul dintre liceeni a bătut-o pe Laurant pe umăr şi a invitat-o la dans.

Ea a acceptat amabilă, înainte ca Nick să poată găsi un argument pentru a o împiedica. I-a urmat totuşi pînă la marginea ringului şi a rămas acolo, cu braţele încrucişate, privind.

Orchestra cînta un vechi cîntec al lui Elvis Presley. Laurant se mişca în ritmul muzicii, în timp ce entuziastul ei partener se învîrtea sălbatic în jurul ei.

A trebuit să-şi ferească de cîteva ori coatele, pentru că braţele şi picioarele băiatului zburau în toate direcţiile.

Nick l-a comparat cu un figurant dintr-un film prost cu karate şi a observat că lui Laurant îi era greu să-şi stăpînească rîsul.

Celelalte perechi îi făceau băiatului loc, probabil pentru a nu fi izbiţi.

În următoarea oră a fost scoasă mereu la dans, în timp ce şeful orchestrei striga dedicaţiile şi cînta melodiile cerute.

Cînd nu dansa, Laurant ajuta la curăţenie şi în permanenţă era oprită de bărbaţi şi de femei, chiar şi de copii, pentru a fi salutată. Se mişca prin mulţime cu o uşurinţă şi o plăcere pe care Nick le invidia.

Îi spusese că oamenii din Holy Oaks aveau grijă unul de altul, şi acuma vedea aces lucru. Şi-a închipuit întotdeauna că l-ar înnebuni faptul ca lumea să ştie tot ce face.

Acuma însă nu mai era aşa sigur. Probabil că era destul de plăcut. El nu-l cunoştea pe nici unul dintre vecinii lui din Boston.

Cînd se întorcea acasă seara, ducea maşina în garaj, urca în casă şi rămînea acolo, pînă ce venea momentul să plece din nou.

N-a avut niciodată timp sau plăcere să se întîlnească cu vecinii. Nici măcar nu ştia dacă în bloc există copii. Acuma, Laurant dansa cu Justin şi rîdea de ceva ce-i spunea acesta.

După ce melodia s-a terminat, Nick a văzut un bărbat cam de vîrsta lui îndreptîndu-se spre ea.

Şi atunci a hotîrît că e destul pentru o noapte. A ajuns la ea primul, a luat-o în braţe şi a sărutat-o.

– Asta de ce?

– Pentru că sîntem îndrăgostiţi, i-a amintit el. Le-ai spus oamenilor cum ne-am cunoscut?

– O, da, a răspuns ea. Am spus povestea de cel puţin douăzeci de ori pînă acuma.

– Şi le-ai mai spus ce zic experţii despre cel ce te vînează?

Ea a dat din cap cu obrazul lipit de al lui, apoi şi-a pus capul pe umărul lui şi a închis ochii, astfel ca oricine privea s-o vadă cum se ghemueşte în braţele iubitului, în timp ce dansau.

– Le-am spus-o într-o mulţime de feluri. Am adăugat şi o groază de adjective. L-am numit prost şi

scîrbos şi le-am mai spus că cei de la FBI sînt convinşi că are un coeficient de inteligenţă foarte scăzut şi că trebuie să ne fie milă de el, pentru că e atît de lipsit de minte. Le-am zis că tu ai spus asta, Nick.

– Aşa te vreau.

– Dar tu? Le-ai povestit oamenilor cum ne-am întîlnit?

– Da, cu fiecare ocazie, i-a răspuns el. L-am cunoscut pe Christopher. Îmi place.

– N-am văzut-o încă pe Michelle. Vai de mine, iată-l pe Steve Brenner.

– Doar n-o să dansezi cu el?

Tocmai se termina melodia. Cînd Nick şi cu Laurant au părăsit ringul de dans, Brenner i-a oprit.

Doar dintr-o privire, Nick l-a catalogat. Omul era foarte preocupat de sine însuşi.

O dovedea felul cum se mişca şi cum era îmbrăcat. Aspectul exterior era extrem de important pentru el.

Cămaşa *Ralph Lauren* şi pantalonii erau scrobiţi şi călcaţi şi nici un fir de păr nu i se mişca pe cap. Singura concesie făcută locului unde se afla era că nu purta şosete în noii săi mocasini *Gucci*. În timp ce Nick îi strîngea mîna, a constatat că purta un ceas *Rolex*.

Brenner a bătut-o pe Laurant pe umăr, cu simpatie.

– Laurant, vreau să ştii că-mi pare teribil de rău pentru articolul pe care l-a scris Lorna. Am fost îngrozitor de stînjenit cînd am citit aberaţiile acelea despre noi doi. N-am idee de unde a cules ea această poveste şi sper că nu ţi-a cauzat neplăceri.

– Nu, deloc, a răspuns ea.

El a zîmbit.

– Lorna mi-a spus că tu şi cu Nick v-aţi logodit, sau şi asta e tot o invenţie?

– Nu, e adevărul. Nick şi cu mine ne căsătorim.

– Ei bine, să fiu al naibii! Vă felicit pe amîndoi. Iei o femeie minunată, i s-a adresat apoi lui Nick. Şi privind-o din nou pe Laurant: Aţi stabilit data nunţii?

– A doua sîmbătă din octombrie, i-a răspuns ea.

– Şi unde veţi sta?

– Aici, în Holy Oaks. Şi am să continui să mă lupt cu tine, în legătură cu scuarul oraşului.

Zîmbetul i-a pierit din ochi.

– Mă aştept s-o faci, dar cred că am o ofertă pe care n-ai să poţi s-o refuzi. Mi-ar plăcea să ţi-o fac mîine, după lucru. O să fii acasă? Trebuie să ne aşezăm şi să discutăm.

– Nu, regret. N-am să fiu acasă. Nick şi cu mine ne ducem la mănăstire, la repetiţia ceremoniei de nuntă. Şi apoi vom participa la dineu. Nu ne vom întoarce acasă pînă după miezul nopţii.

Brenner a dat din cap.

– De ce să nu te sun lunea viitoare? Asta îţi va da suficient timp să-ţi revii după nunta lui Michelle.

– Aşa e bine.

– Să te logodeşti şi să şi stabileşti şi data nunţii... totul cam în viteză, nu-i aşa?

De data aceasta a intervenit Nick:

– O cunosc pe Laurant de foarte multă vreme, de cînd era fetiţă.

– Şi cînd ne-am văzut în Kansas City, ne-am dat seama... Nu-i aşa, dragă? a adăugat ea.

Nick a zîmbit:

– Aşa e.

– Încă o dată, felicitări, a repetat Brenner. Cred că ar fi mai bine să mă duc să iau un hamburger înainte de a se termina.

În timp ce se depărta, Nick a continuat să-l privească.

– Ce crezi despre el? l-a întrebat ea.

– Are multă furie reținută în el.

– Cum poți să spui asta?

– Cînd ne felicita, pumnii i se încleştau şi se descleştau.

– Îi fac viața mizerabilă chiar în clipa aceasta. Probabil că-şi încleşta pumnii, pentru a se abține să nu-mi sucească gîtul.

– Eşti singura care-i împiedici planurile.

– E suspect?

– Toți sînt. Hai să ne aşezăm pe pătură şi să ne purtăm ca nişte adolescenți.

Sugestia a făcut-o să rîdă. Mai mulți bărbați şi femei au întors capetele şi i-au zîmbit fericitei perechi.

– Sună ca un plan, a spus ea. Dar nu cred că stareţul ar aproba.

– Aici erai? Te-am căutat peste tot.

Michelle venea în grabă peste pajişte. Logodnicul ei, Christopher, o ținea de mînă şi rînjea cu gura pînă la urechi.

Michelle era o femeie frumoasă. Mică, cu o constituție delicată, avea un păr lung auriu care-i încadra figura în formă de inimă. Avea un zîmbet ucigător, care pretindea un răspuns identic.

Prietena lui Laurant avea o proteză de metal la piciorul drept şi cînd a vrut să se aşeze la masa lor, a tresărit de durere.

Christopher îi spunea lui Nick o glumă pe care tocmai o auzise, dar imediat a cuprins-o pe Michelle cu brațele şi s-a aşezat cu ea în poală.

– Tot mai şchiopătez, i s-a adresat ea lui Laurant.

– Dar mai puțin, a subliniat aceasta.

– Crezi?

– Da. Am observat diferența.

– Mi-am zdrobit genunchiul într-un accident de maşină, i-a spus apoi lui Nic. Nu voi mai putea să merg niciodată prea bine, dar caut să micşorez pe cît posibil procentul de nesiguranță.

– Michelle ştie totul despre procente, a explicat Christopher. E licențiată în matematică şi contabilitate şi-şi va lua diploma imediat după căsătorie.

– Acuma mă ocup de registrele de la magazinul lui Laurant, a adăugat ea.

Cînd a bătut cu degetul în microfon, şeful orchestrei a atras atenția tuturor, anunțînd că următoarea melodie va fi ultima din seara aceea.

– Trebuie să dansăm, draga mea, a invitat-o Christopher pe Michelle.

– Şi noi la fel, a adăugat Nick. Şi în timp ce o conducea pe Laurant spre ringul de dans, a mai spus: Îmi plac prietenii tăi.

– Şi tu lor.

Şeful orchestrei a desfăcut petecul de hîrtie din pălărie şi a zîmbit:

– Oameni buni, e o melodie lentă şi una din preferatele mele, a anunțat el. La fel şi fetița căreia îi este dedicată. E pentru dulcea noastră Laurant Madden, din partea Sfărîmătorului de inimi.

Nick tocmai o luase în brațe, cînd şeful orchestrei a făcut anunțul. A auzit-o cum i se opreşte respirația şi a simțit-o încordîndu-se. Atunci a tras-o mai aproape de el, ca un răspuns instinctiv în fața pericolului.

Apoi i-a văzut pe Noah şi pe Tommy îndreptîndu-se spre estradă. Din direcție opusă venea un alt bărbat din mulțime şi Nick şi-a dat imediat seama că e un agent.

Fir-ar al dracului, nici unul dintre ei nu ştie ce caută! Iar lumea se uita la ei şi-i înconjura zîmbind, pentru că melodia era dedicată lui Laurant.

– Ticălosul dracului, mormăi el.

– Nick, ce trebuie să facem? l-a întrebat ea cu tremur în glas.

– Să dansăm, a răspuns el.

Laurant avea impresia că întregul univers se prăbuşeşte peste ea.

Nu putea să-şi recapete răsuflarea, nu putea să gîndească. Şi-a cuibărit capul sub bărbia lui Nick şi a închis ochii.

Vreau să ştiu că e aici, privindu-mă. Dumnezeule, fă-l să mă lase în pace. Te rog, Doamne.....

– Acuma, oameni buni, invitaţi-vă partenerii, pentru că, aşa cum am spus, e ultima dedicaţie.

Numele melodiei este: *„Am ochi doar pentru tine“*.

CAPITOLUL 24

Stătea în mulţime şi privea, otrava rozîndu-i viscerele. Laurant, dulcea lui Laurant.

Îl fermecase. Atît de drăguţă, atît de inaccesibilă. Pînă acuma.

Curînd, dragostea mea. Curînd vei fi a mea. Cu coada ochiului l-a văzut pe catîr ducîndu-se spre ea. Şi atunci a zîmbit.

N-a trebuit decît să pocnească din degete şi au apărut. Acuma el era păianjenul, iar ei s-au prins în plasa lui.

Nu-şi putea lua ochii de la catîr. L-a privit cum traversează pajiştea şi o ia pe Laurant în braţe.

Totul era teatru. O da, ştia el ce fac. Încercau să-l înfurie, ca şi cum ar fi fost un prostănac.

Şi totuşi nu-şi putea lua ochii de la ei. Dansau şi nu-i plăcea defel cum o ţinea catîrul în braţe. Erau prea apropiaţi... prea intimi.

Apoi Nick a sărutat-o. Şi el a simţit o astfel de izbucnire de furie explodînd în el, încît genunchii au fost gata să cedeze şi a trebuit să se aşeze. Era un joc, doar un joc.

Făceau teatru pentru el, torturîndu-l. Da, ştia ce făceau... Şi totuşi, era livid. Cum de îndrăzneau să-l tortureze?

Şi surprizele nu s-au terminat. Acuma îi privea cu tot dinadinsul, studiindu-i şi putînd astfel să vadă felul cum îl privea Laurant pe catîr.

Tresări pe banca pe care stătea. Doamne, îl iubea. Era clar ca lumina zilei, pentru cineva atît de inteligent şi viclean ca el.

Da, nu putea s-o ascundă, nu de el. Fata cu ochii verzi s-a îndrăgostit de un catîr. Dumnezeule mare, ce ar fi de făcut în acest caz?

Laurant l-a făcut să-şi piardă timpul lui preţios. Cînd a fost anunţată ultima melodie care era pentru ea, sîngele i s-a urcat la cap şi aproape a ameţit.

Dar acuma, în timp ce stătea acolo în plină lumină, privindu-şi prada de pe ringul de dans zîmbind, rîzînd şi comportîndu-se ca şi cum petreceau de minune, şi-a dat seama că trebuie să fie mai mulţi catîri răspîndiţi prin mulţime, care-l căutau.

Nişte idioţi, cu toţii. Nici nu ştiau cum arată sau cine e, deci cum îşi închipuiau că o să-l găsească? Credeau că va scoate un pistol şi va începe să tragă?

A rîs doar gîndindu-se la asta. De neprețuit, a cugetat el. Prostia lor e într-adevăr de neprețuit.

Apoi l-a văzut pe bunul părinte Tom alergînd spre sora lui, împreună cu un alt preot. Era minunat spectacolul terorii din ochii lui Tom.

A savurat imaginea şi a oftat de plăcere. Dar, ce dracu' credeau cretinii ăştia de preoţi că o să facă? O să-l roage să se predea?

Răzbunarea e la mine, spune Domnul. Oare ce crede părintele Tom despre răzbunare? Presupunerile îl amuzau. Poate că data viitoare, cînd va merge să se confeseze, îl va întreba.

Un preot trebuie să înţeleagă. Asta e meseria lui, nu-i aşa? Să înţeleagă şi să ierte. Dar s-ar putea ca înţelegerea să vină odată cu moartea.

A rumegat în gînd această posibilitate filozofică şi apoi a ridicat din umeri. Ce-i păsa lui dacă Tommy înţelegea sau nu?

Of, of, of, nu s-a mai distrat atît de bine de multă, multă vreme. Şi se pare că va fi din ce în ce mai nostim, atîta timp cît îşi va ţine furia în frîu, cît o va controla, cel mai bine potolind-o cu promisiunea prăpădului ce va veni. Cum îndrăznesc să creadă că-l pot păcăli? Catîri ignoranţi, cu toţii.

Totuşi, se impunea atenţie. Să aştepte momentul lui, acesta era biletul de intrare. Categoric, nu-i era frică şi nici nu era îngrijorat din cauza catîrilor. Doar el i-a invitat la Holy Oaks pe băieţii de la FBI, nu-i aşa?

Şi îşi doreşte aşa de mult să fie o gazdă bună, un fel de Martha Stewart dacă vrei, şi de aceea are nevoie să cunoască numărul exact al celor pe care va trebui să-i distreze.

Vor trebui să fie suficiente răcoritoare de oferit. A adus oare cu el destule C-4?

S-a gîndit la asta un minut şi apoi a zîmbit. Ei bine, într-adevăr a adus.

Sfărîmătorul de inimi e totdeauna pregătit.

Scopul era să elimine cît mai mulţi catîri posibil, aceasta însă fără a stînjeni obiectivul principal.

Ţinta. Să-şi atingă ţinta şi să obţină astfel o mică distracţie demodată, dovedind omenirii că el e într-adevăr Fiinţa Superioară.

Nici unul dintre băieţii de la FBI nu se putea compara cu el. Şi în curînd, foarte curînd, cînd pentru ei va fi prea tîrziu şi nu vor mai putea să fugă sau să se ascundă, îşi vor da şi ei seama de asta.

Pînă atunci, va trebui să aibă grijă de treburile neterminate încă şi în acelaşi timp să lase lumea să-şi bată joc de ei toţi, pe posturile naţionale de televiziune.

Partea întîi. BUUM! Atenţie, se toarnă! Da, ohoo!

CAPITOLUL 25

A mai trecut o zi, şi tensiunea creştea.

Gîndul la o altă mulţime de oameni a îmbolnăvit-o fizic pe Laurant, dar n-a vrut s-o dezamăgească pe Michelle într-una din cele mai frumoase zile din viaţa ei, repetiţia pentru nuntă şi dineul ce i-a urmat.

Totuşi, la un moment dat, aceasta şi-a dat seama că Laurant nici nu s-a atins de mîncare.

Aplecîndu-se peste masă, i-a şoptit:

– Nu arăţi prea bine, dragă.

– Mă simt foarte bine, i-a răspuns Laurant încercînd să zîmbească.

Dar Michelle ştia mai bine, aşa că s-a întors spre Nick şi i-a sugerat:

– De ce n-o duci pe Laurant acasă, s-o bagi în pat?

Iar cînd Laurant a deschis gura să protesteze, Michelle a oprit-o.

– Nu vreau să te îmbolnăveşti. Să ştii că mîine n-am să particip la ceremonie fără tine.

Deşi era devreme, Laurant şi Nick şi-au luat bun rămas şi au plecat acasă.

Cînd au sosit, o duzină de trandafiri roşii aşteptau pe verandă. Înainte de a intra, Nick i-a ridicat de jos.

– Au fost aduşi imediat după ce aţi plecat, i-a informat Joe.

Apoi Nick a citit cartea de vizită cu glas tare.

„Te rog, iartă-mă şi vino acasă. Cu dragoste, Joel."

Laurant a luat vaza şi a pus-o pe masa din sufragerie, iar Nick şi Joe au urmat-o. Cei doi bărbaţi stăteau unul lîngă altul privind încruntaţi trandafirii.

– E aşa păcat că trebuie să-i arunc, a spus ea. Dar aşa fac de obicei. Nu vreau să-mi amintesc de Joel Patterson de fiecare dată cînd trec prin camera asta.

– Cît de des îţi trimite flori viermele ăsta? a întrebat-o Nick, încercînd să nu-şi dea pe faţă iritarea.

– Cam o dată pe săptămînă, a răspuns ea. Şi nu va renunţa.

– Da? O să vedem noi. Luă în mînă vaza, intră în bucătărie, vărsă apa în chiuvetă şi apoi aruncă la coş, atît vaza, cît şi trandafirii. Este perseverent, ticălosul, nu-i aşa?

– Patterson e bărbatul de la Chicago, care s-a încurcat cu secretara lui, în timp ce-ţi făcea ţie curte, adevărat? a întrebat-o Joe.

Dar sublinierea nevinovată a lui Joe nu a deranjat-o.

– Da, el este.

– Aş spune că suferă că te-a lăsat, a remarcat Joe. Dar nu-ţi fie teamă, are Nick grijă de el.

– Nu, n-o să aibă nici o grijă, l-a contrazis ea, puţin mai dur decît a intenţionat. Joel Patterson e problema mea, şi mă ocup eu de ea.

– Okay, a replicat Joe surprins de explozia ei de mînie. Tot ce hotărăşti tu, e bine pentru mine.

– Îl ignor, pur şi simplu.

– Dar se pare că nu e de-ajuns, a subliniat el.

– Lasă-l să-şi arunce banii pe flori. Nu-mi pasă. Acuma, vă rog, am putea să lăsăm baltă subiectul ăsta?

– Sigur că da.

Apoi, punîndu-şi palmele pe frunte:

– Ascultă, regret că te-am repezit. Asta pentru că... după ce s-a întîmplat la picnic... era acolo, Joe. Şi voia să ştiu că mă priveşte. „Am ochi doar pentru tine", asta a fost melodia pe care a cerut-o. Isteţ, nu?

– Am aflat tot ceea ce s-a întîmplat, a spus Joe urmînd-o în bucătărie. Ghicise ce avea intenţia să facă. Să prepare un ceai. Joe îşi dădea seama de încordarea care pusese stăpînire pe ea. În lumina crudă din bucătărie, arăta palidă, ca şi cum n-ar fi dormit bine de o săptămînă.

Lui Joe îi scăpă gîndul ce-l obseda.

– Trebuie să fii tare.

Ea se răsuci pentru a-l privi în faţă, cu o mînă sprijinită provocator în şold.

– Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

Uşor de spus, greu de făcut, s-a gîndit Joe.

– De ce nu te duci în camera de zi să te uiţi puţin la televizor?

– Mă duc să fac o cană cu ceai. Nu vrei şi tu una?

– Sigur, a răspuns el. Deşi în bucătărie puteau să fie peste 40 de grade, dacă ea voia să-i facă un ceai fierbinte, îl va bea.

S-a aşezat pe un scaun şi s-a uitat la ea cum trebăluia.

Nick se afla în holul din spate, vorbind la telefon, cu capul plecat şi vocea scăzută, pentru a nu se auzi nimic.

Joe îşi închipuia că vorbeşte or cu Morganstern, or cu Wesson.

Ţinînd ibricul sub robinetul chiuvetei, Laurant privea crinii de pe faianţa de deasupra şi se gîndea la picnic.

Apoi Nick, terminînd convorbirea, a intrat în bucătărie la timp pentru a o auzi spunînd:

– Era şi Lonnie la picnic. A plecat devreme, dar a avut timp să pună în pălărie bucata aia de hîrtie, înainte ca Tommy să-l alunge.

Nick a luat din frigider o Pepsi dietetică şi a deschis capacul. După o înghiţitură bună a spus:

– Da, Lonnie ar fi putut s-o facă, dar ştim sigur că în ultima lună n-a plecat din Holy Oaks, aşa că n-a putut să fie în două locuri deodată. Se afla aici cînd călăul a vorbit cu Tommy în confesional.

– Cînd ai aflat asta? l-a întrebat Laurant.

– Am primit informaţia de la Feinberg, în dimineaţa aceasta.

Ea s-a întors spre chiuvetă.

– Atunci, cine a lipsit din oraş?

Ceainicul era deja plin şi apa dădea pe dinafară. Nick i l-a luat din mînă, a vărsat jumătate din apă şi apoi l-a pus pe plită.

– Şeriful era plecat, a răspuns Joe. Şi Steve Brenner. Le-a spus prietenilor că se duce la pescuit.

Laurant a scos din dulap pliculeţele cu ceai şi ceştile şi le-a pus pe masă. Părea că n-a observat că Nick bea pepsi.

Continua să-i facă şi lui ceai.

El a zîmbit privind-o la treabă. Obiceiul acesta al ei era ciudat, dar simpatic.

Apoi, Laurant s-a aşezat pe un scaun, aşteptînd să fiarbă apa.

Dar, fără astîmpăr, a luat pachetul de cărţi de joc părăsit de Joe şi a început să le amestece.

– Ce puteţi să-mi spuneţi despre locul crimei, din cauza căruia Wesson era atît de emoţionat? N-ar fi trebuit să aflu şi eu ceva pînă acuma?

Joe a fost cel care a răspuns:

– Laboratorul se ocupă de probele adunate. Ştiu doar că locul a fost murdărit.

– De cine?

– De vaci, a răspuns el.

Nu putea să nu se gîndească la imaginea pe care Joe tocmai o evocase şi a şoptit:

– O, Doamne.

– Fă cărţile, i-a sugerat el, sperînd să-i distragă astfel atenţia. Hai să jucăm gin.

– Bine, a şoptit ea, dar a continuat să stea acolo, amestecîndu-le.

Pînă la urmă, Joe i le-a luat din mînă şi s-a ocupat de ele.

– Ştiu că ai impresia că a trecut o groază de timp, dar... a început Nick.

Ea însă nu l-a lăsat să termine.

– Nu-i vor descoperi amprentele. Nu vor descoperi nici o dovadă care să-i poată conduce la el.

Nick s-a aşezat, încălecînd scaunul şi înconjurînd spătarul cu braţele.

– Nu face din el un supraom. Sîngerează ca oricare dintre noi. Are să greşească pe undeva, şi atunci îl vom înhăţa.

Luînd cărţile primite în mînă, s-a uitat la ele.

– Cu cît mai repede cu atît mai bine, nu-i aşa?

– Aşa e.

– Ei bine, atunci de ce nu facem în aşa fel încît să se întîmple cît mai curînd. Cred că Wesson are dreptate. Poate că ar trebui să mă duc să alerg singură mîine şi poate că ar trebui să-mi petrec ziua hoinărind tot singură. Nu da din cap. El caută o ocazie şi cred că ar trebui să-l ajutăm. Poţi să faci în aşa fel încît să fiu totuşi în siguranţă.

– Nu, a protestat el hotărît.

– Nu crezi că ar fi trebuit să discutăm asta înainte ca tu...

– Nu.

Ea şi-a înăbuşit supărarea.

– Realmente cred că...

Dar el a oprit-o:

– I-am promis fratelui tău că n-am să te pierd din ochi, şi aşa se vor desfăşura lucrurile.

– Hei, Nick, linişteşte-te, i-a sugerat Joe.

Explozia de furie a fost scurtă:

– Ai dreptate.

Tensiunea pusese stăpînire pe amîndoi. Laurant ştia de ce se simţea atît de frustrată. Fiecare mişcare îi era supravegheată de un nebun.

Da, asta era exact ceea ce se întîmpla, şi Dumnezeule, cît de mult detesta acest lucru. Dar Nick, de ce şi-a ieşit din fire?

Trebuie că era obişnuit să acţioneze sub tensiune, nu-i aşa? Pînă în seara aceasta, a fost foarte calm şi neclintit ca o stîncă.

Oare ce, pentru numele lui Dumnezeu, a putut să-l schimbe de la o zi la alta?

Departamentul special din care făcea parte căuta copiii dispăruţi. Nu-şi putea închipui nimic mai terifiant decît un copil în pericol.

Deci tensiunea era îngrozitoare.

– Tu eşti expertul. Te las să hotărăşti ce e de făcut. Dacă nu vrei să alerg singură, atunci n-am s-o fac, a revenit ea.

S-a răzgîndit în cîteva secunde şi Nick nu-şi putea imagina de ce a devenit deodată atît de docilă.

– Chiar aşa? a întrebat el suspicios.

– Nu vreau să-ţi fac misiunea şi mai dificilă decît e, i-a răspuns ea.

– Acuma că vă văd pe amîndoi mai calmi, îmi pare rău că s-ar putea să vă provoc o nouă neplăcere, a intervenit Joe. A pus jos o carte şi a luat alta. Ştiu că Nick se va supăra din nou, dar...

– N-am să mă supăr. Ce doreşti să-mi spui?

– Dacă în cîteva zile călăul nu scoate capul, am să fiu repartizat în altă parte.

Muşchii de pe obrazul lui Nick s-au contractat.

– De unde ştii că vei fi mutat? l-a întrebat Laurant.

Dar Nick a fost cel care i-a răspuns:

– Wesson, aşa e?

Joe a dat din cap.

– Crede că s-ar putea ca necunoscutul să ştie că sînt aici şi dacă fac destulă tevatură cu plecarea, poate că...

– Mai termină cu asta, l-a repezit Nick. Deci, dacă călăul nu încearcă să pună mîna pe ea, Wesson îi va îndepărta şi pe ceilalţi, pentru a-i oferi cît mai multă libertate de mişcare? Am o idee. De ce nu ne strîngem lucrurile imediat şi să plecăm toţi? Apoi, Laurant poate lăsa uşa din faţă deschisă, pentru ca să nu fie împiedicat de nimic. Planul acesta de joacă a lui Wesson e minunat, nu-i aşa, Joe? El însă va rămîne în Holy Oaks, poţi să pui pariu pe fundul tău.

Joe i-a arătat discul de la rever, pentru a-i aminti că Wesson auzea.

Dar lui Nick nu-i păsa. Din contră. Chiar dorea ca acesta să ştie ce părere are despre metodele lui.

Apoi, Nick şi-a scos propriul disc şi l-a ridicat, în aşa fel încît să vorbească direct în microfon.

– Vrei să fi Superman şi să-l prinzi singur pe călău, nu-i aşa Jules? Indiferent de cost. Asta urmăreşti. Va arăta grozav în palmares, iar ambiţiile tale politice sînt mult mai importante decît siguranţa lui Laurant.

Dar vocea lui Feinberg a fost cea care s-a auzit:

– Regret că te dezamăgesc, Nick, sînt eu, nu Wesson şi în ce mă priveşte, aţi vorbit doar despre vreme.

Agentul făcea tot ce putea pentru a-l proteja pe Nick, dar efortul lui nu era apreciat.

Wesson nu putea să-i facă rău lui Nick din punct de vedere profesional şi chiar dacă ar fi putut, nu-i păsa.

Cum s-ar fi simţit dacă ar fi fost concediat? Poate că uşurat, i-a trecut lui prin minte. A avut o atitudine greşită, a hotărît tot el, dar nici asta nu putea să-l facă să-i pese.

Morganstern avea dreptate. Avea nevoie de o vacanţă şi de sex. Mult sex, dar nu cu orice femeie. Pe Laurant o dorea.

– Gin.

Laurant i-a zîmbit lui Joe arătîndu-i cărţile, la care el i-a răspuns cu un mîrîit.

Ceainicul tocmai începuse să şuiere. Aşa că Laurant s-a sculat pentru a pregăti ceaiul.

A turnat apa în cele trei căni, apoi a pus ceainicul înapoi pe plită şi s-a întors pentru a ieşi din bucătărie.

– Hei, dar cu ceaiul tău ce faci? a întrebat-o Joe.

– Acuma mă duc sus. Cred că mi-ar plăcea să fac o baie fierbinte şi plină de spumă.

Nick a scrîşnit din dinţi. Ei bine, de ce dracu' îşi închipuie că au şi ei nevoie să ştie? Fir-ar al naibii. Mintea i se goli de orice alt gînd.

Nu vedea decît trupul ei splendid acoperit de spumă. Îi venea s-o urmeze şi să intre în cadă împreună cu ea.

În loc de aceasta, s-a îndreptat spre camera de oaspeţi şi a făcut un duş rece.

La parter Joe se uita la un film, aşa că Nick, îmbrăcat în blugi şi cu vechiul lui tricou favorit, a intrat în camera lui Laurant, pentru a se uita la emisiunea de sport.

Şi tocmai atunci a sunat Theo. Era tîrziu la Boston, dar fratele lui nu dormea niciodată. Avea chef să vorbească despre ultimul caz bizar cu care se confruntase.

Nick încerca să fie atent, dar ochii îi erau fixaţi pe uşa de la baie şi radiografia imaginile care i se perindau prin minte.

– Ce ai spus? l-a întrebat la un moment dat pe Theo.

– Ţi-e bine?

Drace, nu mi-e bine deloc.

– Sigur, i-a răspuns în schimb. Ştii cum se desfăşoară totul. Aşteptarea mă înnebuneşte.

– Cum se face că nu vorbeşti deloc de Laurant? N-am mai văzut-o de ani întregi. Pun pariu că s-a schimbat. Cum arată?

– E sora lui Tommy. Aşa arată. Şi imediat ce cuvintele i-au ieşit din gură şi-a dat seama ce greşeală a făcut. Suna ca şi cum ar fi fost în defensivă şi reputaţia lui Theo, ca unul din procurorii cei mai renumiţi, nu era vorbă goală. Imediat a descoperit adevărul.

– Deci, asta era.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.
– Îhî.
– Nu se întîmplă nimic.
– Tommy ştie?
– Ce să ştie? a protestat şovăind.
– Că ţi s-au aprins călcîiele după sora lui.
Înainte ca Nick să poată răspunde, Theo a rîs.
– Va trebui să-i spui.
Nick şi-a imaginat cum ar fi să ia mîna de pe receptor şi să-şi apuce fratele de gît.
– Theo, dacă ştii ce e bine pentru tine, încetează să mai pescuieşti în ape tulburi. Nu e nimic de spus. Laurant e bine. Atîta. E în regulă?
– În regulă, a fost acesta de acord. Dar, spune-mi ceva.
– Ce?
– Tot aşa picioare lungi are?
– Theo?
– Ei?
– Du-te dracului.

CAPITOLUL 26

A intrat înăuntru pe uşa din spate.
După ce a încercat să folosească cheia pe care şi-a făcut-o, şi-a dat seama că nenorocita a schimbat broasca.
De ce o fi făcut asta, s-a întrebat el. A găsit camera de luat vederi?
Stătea pe pridvorul din spate răsucind nervos cheile în mînă, în timp ce cîntărea această posibilitate, dar în final a hotărît că nu putea s-o găsească.

Era prea bine ascunsă. Apoi şi-a adus aminte ce veche şi rustică e broasca şi a ajuns la concluzia că, probabil, pur şi simplu s-a blocat.
Din fericire, şi-a luat cu el hanoracul negru, pe care va putea să-l folosească pentru a-şi proteja mîna, cînd va sparge geamul.
L-a îmbrăcat pentru a se putea furişa prin întuneric, fără a fi văzut de cele două babornite uscate, care locuiau lîngă casa lui Laurant.
Erau ca nişte pisici; stăteau în permanenţă la geam şi priveau afară. Şi-a parcat maşina cu două cvartale mai departe, tot ca o precauţie împotriva celor două vecine băgăreţe şi s-a îndreptat spre casa ei, atent să nu intre în raza de lumină a felinarelor, ci să rămînă printre tufişuri.
De două ori a avut senzaţia că-l urmăreşte cineva, în aşa fel încît a fost aproape gata să se întoarcă şi să se ducă acasă, dar furia pe care o simţea îl îndemna să meargă înainte.
Nevoia de a ataca îi devora măruntaiele ca un acid, forţîndu-l să-şi asume riscul. Murea de dorinţa de a o lovi, aşa cum un alcoolic moare de dorinţa de a bea. Nevoia aceasta nu-l lăsa în pace şi ştia că va risca totul pentru a şi-o potoli.
Şi-a scos încet hanoracul, l-a împăturit cu grijă, şi-a înfăşurat mîna în el şi apoi, imaginîndu-şi că geamul e însăşi Laurant, l-a izbit cu mai multă putere decît era necesar. Acesta s-a spart, cioburile împrăştiindu-se pe holul din spate.
Fluxul de adrenalină a fost resimţit ca un orgasm, şi aproape a invocat numele Domnului drept mulţumire. Brusc s-a simţit puternic şi invincibil. Nimeni nu-l va atinge. Nimeni.
N-avea grijă că putea fi auzit, pentru că era sigur că nu era nimeni acasă.

Fratele lui Laurant şi celălalt preot i-au luat pe Nick şi pe ea şi i-au dus la dineul ce s-a organizat după repetiţie.

I-a văzut plecînd, înainte de a se întoarce acasă pentru a aştepta şi a se pregăti. Acuma era trecut de unsprezece, dar nu se vor întoarce acasă decît după miezul nopţii. Am timp destul, pentru a face ceea ce vreau şi apoi să plec, a mai reflectat el.

Între timp, băgînd mîna prin spărtură, a descuiat uşa, apoi a deschis-o larg şi a intrat. A fost nevoie să se abţină să nu fluiere de bucurie.

Alarma silenţioasă a început să clipească chiar în secunda în care s-a deschis uşa, dar Nick ştia deja că cineva pătrunsese în casă.

El şi Laurant se întorseseră mai devreme decît era prevăzut, după care el a rămas de pază, în timp ce Joe s-a dus la culcare.

Se afla pe palierul de la etaj şi tocmai începuse să coboare scara, cînd a auzit zgomotul geamului spart. Era depărtat, dar inconfundabil.

Fără nici o ezitare, şi-a scos pistolul, i-a tras siguranţa şi s-a îndreptat spre camera de oaspeţi pentru a-l alerta pe Joe.

Tocmai punea mîna pe buşonul clanţei, cînd uşa s-a deschis şi Joe a intrat cu Glock-ul în mînă şi ţeava îndreptată spre tavan.

După ce i-a făcut semn lui Nick că e gata, s-a retras în întunericul camerei, lăsînd însă uşa larg deschisă. Cînd Nick i-a arătat luminiţa alarmei, Joe a scos-o repede din funcţie.

La rîndul lui, Nick s-a întors fără zgomot şi s-a îndreptat spre camera lui Laurant, închizînd uşor uşa în spatele lui.

Ea dormea cu faţa în sus, cu mîinile de-a lungul trupului şi cu memoriile lui Frank McCourt căzute pe

piept. S-a apropiat de marginea a patului, s-a aşezat lîngă ea şi i-a pus mîna pe gură, ca să nu scoată nici un sunet cînd se trezea.

– Laurant, trezeşte-te. Avem oaspeţi. Şoapta lui era calmă.

Cînd s-a trezit, a fost gata să ţipe. A deschis ochii mari, a încercat să distingă ceva în întuneric, în timp ce instinctiv a vrut să-i dea mîna deoparte.

Apoi şi-a dat seama că Nick e cel care a imobilizat-o. După care, a înţeles şi ce-i spunea şi a zărit pistolul din cealaltă mînă.

– Am nevoie să stai liniştită, a mai şoptit el.

Ea a dat din cap că a înţeles. Nick şi-a retras mîna, iar ea a dat pătura deoparte şi s-a sculat. În clipa aceea, cartea uitată pe piept a făcut o voltă şi ar fi căzut pe podeaua de scînduri, dacă Nick n-ar fi prins-o din zbor.

Apoi, punînd-o pe pat, s-a întins să stingă veioza şi a luat-o pe Laurant de mînă ajutînd-o să se scoale în picioare.

Inima ei bătea sălbatic şi deabia îşi putea recăpăta respiraţia. În cameră era atît de întuneric, încît a fost nevoită să-şi pipăie drumul pe lîngă perete. Nick a condus-o pînă în baie şi ea a întins mîna spre întrerupător, cînd el a oprit-o.

– Nici o lumină, i-a şoptit.

Apoi s-a întors în dormitor, închizînd fără zgomot uşa în urma lui.

– Ai grijă, i-a şoptit ea.

Ar fi dorit să-l roage să rămînă cu ea, dar ştia că nici n-ar fi vrut şi nici n-ar fi putut s-o facă.

În baie era beznă şi îi era frică să se mişte, pentru a nu se lovi de ceva şi în felul acesta să-i facă cunoscut intrusului că cineva era treaz în casă.

Cu capul plecat, şi-a încrucişat mîinile pe piept şi a rămas tremurînd, în timp ce mintea i-a luat-o razna. Cum ar putea să fie de ajutor? Ce ar fi putut să facă, încît să nu-i împiedice?

Şi îi era teamă pentru Nick. Întîmplarea aceasta îl putea lua prin surprindere pe cel mai experimentat bărbat.

Toţi avem un punct vulnerabil şi Nick nu face excepţie. Dacă i se întîmplă ceva, nu ştiu ce voi face. Te rog, Doamne, păzeşte-l.

Liniştea era mormîntală. Şi-a lipit urechea de uşă, încercînd să prindă un zgomot cît de mic. A rămas aşa peste un minut – ce i s-a părut o eternitate – dar n-a auzit nimic, decît bătăile inimii ei zvîcnindu-i în urechi.

Apoi a auzit. O zgîrietură, ca o ramură care se freacă de geam, dar sunetul nu venea din casă.

Venea de sus. De pe acoperiş. Dumnezeule, intrusul e pe acoperiş? Nu, nu, e deja înăuntru. Încerca să se convingă că zgomotul pe care tocmai l-a auzit era doar o creangă mişcată de vînt.

A înţepenit ascultînd. Şi din nou a auzit zgomotul. Acuma însă era mai aproape de ea şi de data aceasta nu mai suna ca o zgîrietură.

Acuma era ca zgomotul făcut de un animal, un raton sau o veveriţă, i-a trecut prin minte, căţărîndu-se pe marginea acoperişului, dincolo de fereastra de la baie.

Oare era încuiată? Da, sigur că da.

Nick a controlat totul. Calmează-te. Nu da frîu liber imaginaţiei.

Privea fix fereastra. Se afla deasupra căzii, dar era prea întuneric pentru a putea să vadă dacă siguranţa e pusă. Trebuia să verifice. Dacă se va mişca încet şi cu grijă, nu va face nici un zgomot.

Tocmai începuse să se mişte cîţiva centimetri de la uşă, cînd a văzut raza roşie de lumină, cît un vîrf de creion, pătrunzînd prin fereastră. Acuma, raza dansa pe oglinda de deasupra chiuvetei, apropiindu-se de ea. Căutînd... Căutînd o ţintă.

A căzut în genunchi, apoi pe burtă şi s-a lipit de cadă. S-a ghemuit lîngă porţelanul băii, fără a-şi dezlipi ochii de pe raza roşie. Era prea tîrziu. Ar fi trebuit să iasă din baie, cînd a avut ocazia.

Acuma dacă s-ar mişca, raza ar descoperi-o. Se plimba pe uşă aşa roşie cum era, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Dumnezeule, dacă Nick deschide uşa şi încearcă să intre, cel care se afla pe pervaz îl are în vizor.

Calmează-te. Gîndeşte. Cum a putut să ajungă pe acoperiş, fără să fie văzut? Nick i-a spus că o mulţime de agenţi supraveghează casa, zi şi noapte, dar curtea cu copaci de lîngă dormitor şi baie şi celălalt teren viran de dincolo de aceasta?

Era destul de uşor să te caţeri într-unul din copacii bătrîni de o sută de ani şi apoi din acesta pe acoperiş. Uşor, a reflectat ea. Fără să fie văzut? Era riscant şi complicat, dar posibil.

Nu intra în panică. Aşteaptă. Poate chiar unul dintre agenţii FBI se afla pe acoperiş. Da, s-ar putea să fie şi aşa. Poate că stă de pază la fereastra băii, pentru a fi sigur că nebunul nu încearcă să iasă pe acolo. Probabil că toate ferestrele erau păzite de agenţi.

Oricît de disperat ar fi vrut să creadă că acesta e adevărul, totuşi nu era cazul să se ridice pentru a-şi verifica teoria.

Raza s-a întors pe oglindă. Laurant a prins ocazia, mulţumind lui Dumnezeu că nu era o noapte cu lună. Bezna era o binecuvîntare.

S-a ridicat în genunchi, a deschis uşa, apoi s-a tîrît în dormitor, zgîriindu-şi genunchii de pragul de metal.

Şi n-a scăpat o clipă raza din privire. Aşa că, în momentul în care a închis uşa, a putut s-o vadă apropiindu-se din nou de ea. Strîmbîndu-se la declicul uşor făcut de clanţă, s-a sprijinit cu spatele de zid, încercînd să-şi recapete respiraţia.

De acolo putea să audă cînd se deschidea fereastra. Era veche şi deformată şi făcea mult zgomot cînd o ridicai.

Aşa că, a rămas acolo ascultînd, aşteptînd, cu fiecare muşchi din trup încordat la maximum şi gata s-o ia la goană.

Cînd s-a tîrît afară din baie, Nick a auzit zgomotul uşor făcut de uşă. Ce dracu' face? De ce n-a rămas înăuntru?

Stătea cu spatele lipit de peretele de lîngă uşa dormitorului, pe care fără zgomot a întredeschis-o. Avea puţină vizibilitate, pentru că holul era vag luminat de veioza de pe scrinul de la capătul palierului. Se aştepta ca intrusul să încerce să intre la Laurant.

Îl va putea auzi cînd urcă scările. Mai ales cînd ajungea pe treapta a cincea. Aceasta scîrţîia.

Dar dacă individul a fost în casă de cîte ori îşi închipuia Nick, îşi va aduce aminte de zgomotul făcut de treaptă şi o va evita.

Oare nu îi acorda acestuia prea mult credit? Nu, nu. Omul era într-adevăr grijuliu. Planifica totul, chiar şi puţinele informaţii pe care le aveau despre el indicau asta.

Şi era foarte organizat. Chiar metodic. Şi totuşi, n-a pătruns în casă în linişte, spargerea geamului fiind o treabă primitivă, nu sofisticată cum te-ai fi aşteptat din partea lui.

Un tigru nu-şi schimbă dungile. Totuşi, existau situaţii în care un asasin organizat devenea dezorganizat, ca Bundy şi Donner, dar era nevoie de timp pentru schimbare, pentru a deveni neglijent. În cazul acesta însă, călăul dădea dovadă de o schimbare prea bruscă.

Uşa din spatele casei s-a deschis, apoi s-a trîntit la loc. Indiferent cine era cel care urca scările, acuma s-a întors în fugă înapoi. Nick îi putea auzi paşii repezi la parter, apoi şoaptele grăbite. Deci în casă se aflau două persoane.

Ce dracu'? N-avea nici o raţiune. Tot ce ştia despre călău, îi făcea să presupună că e un singuratic.

Pînă acuma. Nu, ceva nu e în regulă. Cei doi se certau, dar vocile erau nişte şoapte înăbuşite, din care cauză Nick n-a putut să prindă nimic din ce-şi spuneau. Se aflau lîngă uşa din faţă, dar numai unul dintre ei a început să urce scările în fugă.

Apoi Nick l-a auzit pe cel de-al doilea mişcîndu-se la parter, după care, zgomotul a ceva ce se sparge, probabil un vas, a reflectat Nick, urmat de un fîşîit, ca şi cum se rupea o pînză. Ticălosul căuta ceva, sau voia să distrugă ceva.

Adrenalina a început să-i circule prin vene, pentru că nu putea să se aştepte să-i prindă pe amîndoi.

Cel care a urcat se afla acuma pe palier. Avea o lanternă în formă de creion. Raza acesteia, alternînd cu întunericul, a trecut pragul dormitorului lui Laurant.

Apoi individul a continuat să înainteze pe hol. Se duce la camera de luat vederi, şi-a dat seama Nick. Încercă probabil să schimbe caseta, sau să o ia.

În momentul în care Joe a aprins lumina, Nick s-a repezit pe hol pentru a bloca orice retragere.

– Stai, a strigat Joe, cu pistolul îndreptat spre suspect.

Steve Brenner şi-a luat mîna de pe tavanul dulapului din perete şi şi-a feri ochii de lumina orbitoare.

– Ce dracu'..., a ţipat el întorcîndu-se şi încercînd să treacă de Nick.

Dar acesta l-a pocnit cu patul pistolului în cap. Ameţit de lovitură, Brenner s-a retras, apoi l-a atacat, cu pumnii zburîndu-i în toate direcţiile, ca ai unui om care se îneacă.

Nick a parat cu uşurinţă asaltul, apoi i-a expediat un pumn în nas, zgomotul osului spart auzindu-se clar.

Sîngele a ţîşnit şi gemînd de durere, s-a clătinat şi a căzut în genunchi.

Ţinîndu-se de nas cu ambele mîini, a început să profereze tot felul de injurii.

– Ai pus mîna pe el? a strigat Nick întorcîndu-se şi îndreptîndu-se spre scări.

– Al meu e, i-a răspuns Joe. După care l-a îmbrîncit pe Brenner cu burta pe podea şi l-a ţintuit acolo cu genunchiul înfipt în şira spinării. Ai dreptul să nu spui nimic...

Nick a coborît scările din două salturi. A sărit peste balustradă, a aterizat pe podeaua holului din faţă şi şi-a continuat goana. Mirosul specific de benzină plutea greu în aer, astfel încît, cînd a ajuns în mijlocul camerei de zi, ochii îi lăcrimau.

Bidonul cu benzină era răsturnat pe podea, lîngă masa din sufragerie, iar rochia roz de domnişoară de onoare a lui Laurant era îngrămădită sub el. Fusese sfîşiată şi îmbibată cu benzină. Nick a mormăit o înjurătură, în timp ce continua să alerge.

Şi cînd a dat colţul spre bucătărie, ochii i-au căzut pe figura lui Lonnie. Totuşi n-a văzut chibritul.

Acesta a aruncat unul aprins în holul din spate, apoi restul pachetului arzînd în bucătărie. Grăbit să fugă înainte de a fi înconjurat de flăcări, a încercat să răsucească buşonul uşii, dar mîinile îi erau pline de benzină.

A reuşit s-o deschidă abia la a treia încercare. Apoi a ţîşnit afară, a coborît în goană scările din spate şi s-a aruncat în grădină.

După care, sculîndu-se în picioare, a alergat pe terenul de dincolo de grădină rîzînd în hohote, pentru că ştia că focul l-a prins pe Nick înăuntru, în timp ce el scăpase.

Podeaua era alunecoasă din cauza benzinei şi imediat ce flăcările chibritelor au atins-o, focul a izbucnit instantaneu şi cu zgomot, devorînd-o lacom. Curentul intrat pe uşa din spate deschisă de Lonnie a izbit cu putere zidul de flăcări şi în două secunde, bucătăria a devenit un infern bubuitor.

Nick s-a refugiat înapoi în sufragerie, încercînd să-şi apere ochii cu braţul în timp ce-şi recăpăta echilibrul. Dar căldura era foarte intensă, şi n-a putut să meargă mai departe.

Zgomotul incendiului devenise asurzitor. Pocnea, trosnea, şuiera. După ce într-o clipită a transformat bucătăria în foc lichid, şi-a continuat avansarea spre sufragerie, ca un val ce dobora şi devora totul în drum.

– Laurant? a strigat Nick, cînd a ajuns în camera de zi. Tot atunci i s-a părut că aude afară un scrîşnet de cauciucuri şi s-a oprit la uşa din faţă, pierzînd mult timp pentru a descuia vechiul zăvor, dar uşa n-a deschis-o, deoarece ştia că aerul proaspăt nu va face decît să alimenteze focul.

În acest timp, Joe i-a pus lui Brenner cătuşele şi a încercat să-l facă să se ridice în picioare, dar prizonierul se lupta pentru fiecare centimentru.

– Scoate-l pe uşa din faţă, dar repede. Focul a scăpat de sub control.

– Ticălosul dracului, ţipa Brenner. Mizerabilul ăla de rahat cu ochi. Am să-l omor.

Joe a tras de el pînă s-a ridicat în picioare şi apoi l-a împins pe scări în jos.

Nick a dat buzna în camera lui Laurant. Îşi pusese deja blugii şi îşi trăgea un tricou peste cap.

Reuşise chiar să-şi strîngă lucrurile. Lui nu-i venea să creadă. Geanta de voiaj pe care în timpul nopţii o lăsase goală pe duşumea, lîngă uşa dulapului din perete, se afla acuma pe pat şi era plină. Uşa de la baie era larg deschisă şi se putea vedea că polița de deasupra chiuvetei fusese golită.

– Să mergem. Trebuia să strige pentru a acoperi ţipetele lui Brenner. Lasă-o, îi ordonă el cînd a văzut-o că se întinde după geantă. Trebuie să ieşim de aici. Acum.

Ignorîndu-i ordinul, şi-a înhăţat geanta şi şi-a atîrnat-o pe umărul stîng. Apoi şi-a dat seama că e în picioarele goale. Aşa că şi-a luat în mînă mocasinii şi i-a îndesat în geantă, peste un album foto.

Nick a pus piedica pistolului şi l-a strecurat în toc. Aceasta i-a mai dat ei încă două secunde pentru a-şi înhăţa portvizitul, cheile de la maşină şi poşeta, de pe măsuţa de toaletă. După care el a tras-o şi a lipit-o de el, cărînd-o aproape pe sus de-a lungul coridorului şi în jos pe scări. Strîngea cu putere cureaua genţii de voiaj, care putea fi auzită izbindu-se de trepte, în spatele ei.

Fumul negru se ridica deja pe scări în întîmpinarea lor. Nick i-a strîns capul la piept şi a continuat coborîrea.

În clipa aceea, în spatele lor s-a auzit un zgomot parcă de pe altă lume, ca răgetul unui balaur, urmat de un bubuit şi de trosnete. Aparatul de aer condiţionat din fereastra sufrageriei căzuse pe duşumea şi făcuse explozie.

Forţa ei a fost atît de mare, încît a zguduit pereţii, iar duşumeaua a vibrat sub paşii lor. Apoi fereastra camerei de zi s-a spart, iar cioburile cît nişte cuţite de măcelărie, au ţîşnit spre verandă.

Focul a continuat să urle, apoi s-a auzit o nouă bubuitură, cînd o rafală de aer a pătruns prin uşa deschisă, alimentîndu-l.

Au ajuns afară într-o clipă. Dacă mai întîrziau doar cîteva secunde, ar fi trebuit să urce înapoi, pentru a ieşi pe una din ferestrele dormitorului. Focul însă i-a urmărit, flăcările aproape atingîndu-le călcîiele.

Au coborît în goană scările spre drumul din faţa casei, tuşind din cauza fumului inhalat.

Ea ţinea ochii închişi, încercînd să diminueze usturimea. Nick şi-a revenit mai repede. L-a zărit pe Wesson coborînd din maşină şi alergînd spre Joe şi Brenner.

Agentul şi prizonierul lui stăteau pe terenul de lîngă casa lui Laurant. Feinberg rămăsese în maşină, cu motorul în funcţiune.

Cum au reuşit agenţii să vină atît de repede? s-a întrebat Nick. Dar să începem cu începutul, a reflectat în continuare. Apoi a luat-o pe Laurant în braţe.

– Cum te simţi? a întrebat-o răguşit de la tuse.

Ea s-a lipit mai strîns de el, încîntată de forţa pe care o degaja.

– Bine. Dar tu?

– Merge, merge, a răspuns el.

Apoi ea şi-a rotit uimită ochii în jur. Toţi vecinii erau acolo. Şi alte familii, din susul şi din josul străzii, au început să iasă pe verande şi în curţi, pentru a privi sinistrul.

În depărtare se auzeau sirenele pompierilor. Apoi le-a văzut pe Bessie Jean şi pe Viola stînd lîngă stejarul cel mare şi bătrîn, unde obişnuiseră să-l ţină legat pe Daddy.

Ambele doamne erau îmbrăcate în halate groase şi pufoase, unul roz, celălalt alb, care le făceau să semene cu nişte iepuri de angora uriaşi.

Bessie Jean purta peste bigudiurile din păr o scufiţă demodată, al cărei nod legat cu fundă îi atîrna pe frunte. Privind, Viola îşi tampona ochii cu o batistă de dantelă şi clătina din cap.

Laurant s-a întors şi a văzut flăcările prelingîndu-se spre acoperişul camerei de zi. Atunci şi-a dat seama că era gata, gata să nu reuşească. Dar atît Nick, cît şi ea, au scăpat ca prin minune.

Privea focul şi îi mulţumea lui Dumnezeu că nimeni n-a fost rănit. Deodată, starea de confuzie a dispărut şi adevărul a izbit-o în faţă. A început să tremure.

– Ce e cu tine, Laurant?

– L-ai prins. Totul s-a terminat, Nick. Coşmarul nu mai există.

A dat drumul genţii din mînă şi l-a înconjurat cu braţele. El a răspuns ţinînd-o strîns. Apoi a auzit-o şoptind:

– Mulţumesc.

– Vom sărbători imediat, dar mai întîi să recapitulăm.

Ea l-a privit.

– Încă nu-mi vine să cred. Cînd l-am auzit ţipînd la tine pe hol, i-am recunoscut vocea şi mi-am dat seama că e Steve, dar nu puteam să-mi adun gîndurile. Eram atît de şocată. După ce a tras adînc aer în piept, a încercat să fie mai coerentă. Mi-ai spus că-l suspectezi şi ai avut dreptate.

Nu se putea stăpîni să nu tremure. Apoi nervoasă şi-a şters lacrimile cu dosul palmei şi şi-a adus aminte de omul de pe acoperiş.

– Dar au fost doi. Da, doi, a repetat nedumerită.

– Celălalt era Lonnie. El a dat foc casei.

– Lonnie? Nu ştia de ce e atît de uluită să afle că şi fiul şerifului era implicat. Totuşi, Brenner a fost creierul. Asta era clar. El a plănuit tot coşmarul, de la început pînă la sfîrşit.

Nick îl căuta cu privirea pe Lonnie. Unde dracu' e? Ar fi trebuit să-i fie puse deja cătuşele şi să fie păzit de cel puţin un agent.

Willie şi Justin traversau strada, alergînd în ajutor.

Imediat, Justin a intrat în curtea lui Bessie Jean, a luat furtunul cu care se uda grădina şi a încercat să ajute la stingerea focului. Dar, din păcate, s-a dovedit total ineficient.

Atunci Nick a împins-o pe Laurant spre Wesson. Agentul vorbea la telefon.

– L-am prins, domnule. Categoric, imediat ce primesc împuternicirea, mă duc să caut şi alte probe incriminatorii.

– L-am prins? a repetat ea vorbele cu care se lăuda Wesson.

– Da, am auzit ce-a spus.

Şi tot aşa a auzit şi Joe, din care cauză l-a privit cu ostilitate pe Wesson. Dar agentul însărcinat cu conducerea anchetei l-a ignorat, continuînd să vorbească în mobilul de mărimea palmei.

Wesson nu-şi putea disimula entuziasmul.

– Ca la carte, domnule. Aşa l-am prins. Şi pentru aducere aminte, să ştiţi că instinctul n-a avut nici un rol şi nici presimţirile. Totul a fost plănuit cu grijă şi pus în practică. Nu, domnule, nu este o critică adusă

metodelor dumneavoastră. Pur şi simplu, vreau să vă spun că s-a depus o muncă grea şi nimic altceva.

Cu sirena urlînd, maşinia pompierilor a blocat strada.

Feinberg şi-a mutat automobilul din drum şi a parcat în faţa casei lui Bessie Jean, apoi a coborît şi s-a îndreptat spre Joe. Privea vîlvătăile, ca toţi ceilalţi.

Pompierii voluntari, îmbrăcaţi cu impermeabile şi caschete galbene, au sărit din maşină şi s-au grăbit să întindă furtunurile.

Şoferul a oprit sirena şi apoi a strigat:

– A mai rămas cineva în casă?

– Nu, nimeni, i-a strigat Joe la rîndul lui.

Nick clocotea. Tocmai îşi jurase că, dacă Wesson nu închidea afurisitul ăla de telefon în următoarele cinci secunde, se va duce şi i-l va smulge din mînă, dacă aşa ceva trebuia făcut pentru a primi nişte răspunsuri.

Unde e Lonnie? Şi unde sînt agenţii care se presupunea că păzesc casa?

– Laurant, vreau să te urci în maşină şi să stai acolo. Eu trebuie să fac o mică plimbare pe aici, i s-a adresat el luînd-o de mînă şi trăgînd-o după el.

Furia din vocea lui era sesizabilă. Continua să fie în alertă, acţionînd ca şi cum trebuia s-o protejeze în continuare şi ea nu înţelegea de ce. L-au prins pe Brenner, iar pe complicele lui îl cunoşteau.

– Nick, totul s-a terminat. Probabil că lui nu i-a intrat încă în cap. Da, asta trebuie să fie, a reflectat ea. Ai reuşit. Tu şi cu Joe aţi reuşit să-l prindeţi.

– Despre asta o să vorbim mai tîrziu, a replicat el scurt aplecîndu-se şi ridicînd geanta de voiaj.

Ajunşi la maşină, a continuat să mormăie:

– Fir-ar al dracului! Cheile.

– Sînt la mine.

I-a ţinut geanta pentru a scotoci după ele. Mîinile îi tremurau atît de tare, că n-a putut să bage cheia în broască.

Aşa că i le-a luat el, a descuiat portiera şi a aruncat geanta pe scaunul din spate.

– Hei, Laurant, cum aţi reuşit să-i puneţi cătuşe tipului? s-a auzit glasul lui Willie.

Justin a apărut şi el în fugă, venind din grădina surorilor Vanderman. Era la fel de curios să afle amănunte.

– Ăsta nu-i Steve Brenner? a întrebat Justin. E legumă mare în oraş.

– Dar de ce a fost arestat? Ce-a făcut?

– A intrat în casa mea.

– Urcă-te în maşină, Laurant, a repetat Nick. Apoi a prins-o de cot, pentru a o face să se mişte, ea însă s-a întors cînd Brenner a început să ţipe.

– Scoate-mi cătuşele. N-ai dreptul să mă arestezi. N-am făcut nimic ilegal. Casa e proprietatea mea şi dacă vreau să instalez în ea o cameră de luat vederi, nu mă poţi opri. Am semnat hîrtiile acum două săptămîni. E casa mea şi am dreptul să ştiu ce se petrece înăuntru.

Joe ajunsese la capătul răbdării.

– Ce drept ai acum, e doar să taci. Aşa că, taci dracului din gură.

Justin rămăsese cu gura căscată.

– A instalat o cameră de luat vederi în casă?

– Unde a pus-o? a întrebat Willie.

Dar ea n-a răspuns. În schimb s-a lipit de Nick. Îl privea fix pe Brenner.

Acesta s-a întors, a văzut-o că se uită la el şi a zîmbit disprețuitor. Pe dinţii lui perfecţi se vedea sînge închegat, iar buzele erau şi mai mînjite.

Semăna cu un şarpe.

Brenner nu-şi putea stăpîni furia. Acuza pe toată lumea de faptul că a fost prins, în afară de el.

Dacă ticăloasa nu şi-ar fi adus în casă prietenul de la FBI, el nu s-ar afla în această situaţie. Cel mai mult o acuza pe Laurant.

Dar cînd a încercat să se îndrepte spre ea, Joe l-a reţinut. Apoi a încercat să se elibereze, proferînd tot felul de injurii. Toate planurile i-au fost distruse. Să fie ea a dracului!

– Cătea, a continuat să ţipe. E casa mea. I-am dat bătrînei ăleia o mulţime de bani şi ştii ce? Nu poţi să mai faci nimic în legătură cu asta. Cînd am să termin cu toţi ceilalţi, am să pun mîna şi pe cei de la FBI. Am tot dreptul, a adăugat urlînd. Apoi, în dorinţa de a o umili, a adăugat: Te-am văzut dezbrăcată aproape în fiecare noapte. Am văzut tot ce poţi oferi.

Atunci a descoperit diavolul din ochii lui, ca nişte tăciuni aprinşi, şi n-a mai avut nici o îndoială că el le-a omorît pe bietele femei. În mod categoric, Brenner era nebun.

– Joe, pune-i un căluş în gură, a strigat Nick.

– Ia-o de aici, i-a ordonat Wesson.

În timp ce Nick o conducea spre maşină, injuriile urlate de Brenner n-au emoţionat-o. Dar unele dintre femeile adunate n-au rămas la fel de indiferente. O mamă şi-a pus palmele pe urechile fiului ei.

Dar nu mai conta. Vecinii ei puteau să fie şocaţi acum de comportamentul lui Brenner, dar cînd vor afla adevărul despre acest doctor Jekyll şi domn Hyde care trăia printre ei, li se va face rău.

Nick a urcat-o în maşină, apoi a întors şi a parcat în spatele vehiculului lui Feinberg.

– Ascultă. Vreau să rămîi în maşină, cu geamurile închise şi uşile încuiate. Apoi a dat drumul aerului condiţionat, ca să nu se înăbuşe.

– Eu vreau să plecăm de aici. N-am putea să plecăm acuma, te rog!

Era gata să izbucnească în plîns.

– Am nevoie doar de un minut, a promis el. Bine? Trebuie să vorbesc ceva cu Wesson.

Ea a aprobat din cap inexpresivă.

– E în regulă.

Apoi l-a urmărit cu privirea traversînd curtea, după care s-a întors să-şi privească casa. Focul părea acuma stăpînit şi i-a trecut prin minte ce ciudat era că nu simte nici o emoţie uitîndu-se la dezastru. A fost casa ei, dar acuma, fiind proprietatea lui Brenner, nu mai voia să intre niciodată în ea.

Lumina focului, zgomotul mulţimii, ţipetele lui Brenner – totul fusese prea mult pentru ea. Şi-a pus palmele pe frunte şi s-a lăsat pe spătarul scaunului. Apoi a început să plîngă, de mila celor două femei ucise de Brenner.

Puteau să se odihnească în pace acuma. Monstrul nu va mai distruge pe nimeni.

CAPITOLUL 27

Şeriful a ajuns ultimul la locul sinistrului. Fordul lui Explorer a dat colţul pe două roţi. Cu un viraj brusc, pentru a o evita pe micuţa Lorna, maşina a frînat şi s-a oprit.

Lloyd a lăsat-o în mijlocul străzii. Mormăind în timp ce-şi extrăgea trupul uriaş din spatele volanului, a coborît din maşină şi a rămas pe loc, cu mîinile în şold, privind mulţimea.

Încerca să pară important. Încruntîndu-se, pentru ca oricine îl privea să-şi dea seama că el considera

situația foarte serioasă, și-a ridicat pantalonii odată cu centura, și-a tras umerii înapoi și s-a îndreptat țanțoș spre curtea din fața casei lui Laurant.

– Ce se întîmplă aici? a tunat el.

– Tu ce crezi că se întîmplă? a răspuns Joe. Arde o casă.

Lloyd s-a încruntat la Joe, pentru a-i da să înțeleagă că nu-i apreciază sarcasmul. Apoi a observat că mîinile lui Brenner erau la spate și sînge pe fața lui. Aplecîndu-se într-o parte a văzut cătușele.

– Hei, de ce poartă Steve cătușe?

– A încălcat legea, a venit răspunsul lui Joe.

– Rahat, a rostit Brenner cu îngîmfare. Lloyd, n-am făcut nimic ilegal. Fă-i să-mi scoată afurisitele astea de cătușe. Îmi rod încheieturile.

– Imediat, l-a asigurat Lloyd. Apoi cu o privire de vultur l-a fixat pe Joe și a făcut un pas amenințător spre el. Nu ești tu tipul care i-a reparat chiuveta lui Lauren? Ce faci aici? L-ai lovit pe cetățeanul acesta? Se pare că are nasul spart. Băiete, ți-am pus o întrebare clară și vreau un răspuns la fel. L-ai lovit?

– Eu l-am lovit, a intervenit Nick. Ar fi trebuit să-l împușc.

– Nu fi gură-bogată, băiete. Asta e treabă serioasă.

– Într-adevăr așa e, a aprobat Nick. Și dacă îmi mai spui o dată băiete, am să-ți pun și ție cătușe. Ai înțeles, Lloyd?

Acesta a făcut nervos un pas înapoi, pentru a mări distanța dintre el și Nick, apoi s-a prefăcut că analizează situația.

În realitate, avea sentimentul că aceasta îl depășește, dar în același timp era conștient că Brenner îl va ucide dacă nu-l scotea din mizeria asta. L-a privit prudent pe Nick.

Agentul FBI îi amintea de un leu, o clipă liniștit, ca în următoarea să-și înfigă colții în pradă.

– Lloyd, fă ceva, i-a cerut Brenner. Mi-a spart nasul. Vreau să-l arestezi.

Lloyd a dat din cap și apoi a făcut efortul de a-l privi pe Nick în ochi. Răceala lor l-a înfiorat. Și l-a cuprins un val de mîndrie, pentru că a reușit să reziste nevoii de a se uita în altă parte.

– Lovirea unui cetățean e infracțiune, a zis el. Totuși, cum îți imaginezi că pot aresta un agent FBI?

Replica lui Nick a venit pe loc:

– Eu sînt sigur că nu poți.

– Fir-ar al dracului, a bombănit Brenner.

– Dar rezolvăm treaba imediat, a zbierat Lloyd. Steve trebuie să meargă la spital să i se repare nasul, și îl voi duce eu acolo. Asta e sarcina mea, pentru că tot ce e aici e sub jurisdicția mea.

Joe l-a privit pe Nick înainte de a răspunde:

– Dar e prizonierul meu și nu poți să te atingi de el.

Nick i s-a alăturat lui Joe, într-o demonstrație de solidaritate împotriva șerifului, dar ținînd-o în același timp pe Laurant sub observație.

– Ia spune, pentru ce porți pistol? i s-a adresat Lloyd lui Joe, văzînd pentru prima oară arma din tocul de la centură. Ai permis pentru așa ceva?

Joe a zîmbit.

– Sigur că am. Și mai am și o insignă. Vrei s-o vezi? Fac pariu că e mai mare decît a ta.

– Faci pe deșteptul cu mine, băiete?

– E agent FBI, a intervenit Nick.

Pentru că pierduse atît de mult teren, Lloyd a simțit nevoia să mai recupereze cel puțin o parte, unde să fie stăpîn pe situație.

– Tu eşti responsabil de incendiul de aici? l-a întrebat pe Nick.

Dar Nick a considerat că întrebarea nu merită răspuns. Şi pentru a se putea abţine să nu-l apuce pe şerif de gît, şi-a băgat mîinile în buzunare.

Lorna se afla cam la un metru şi jumătate depărtare de cei doi, luînd cu furie notiţe pe caietul ei Big Chief.

Cînd a încercat să se apropie de Nick, i-a văzut privirea din ochi şi a renunţat.

Joe l-a chemat pe Wesson să li se alăture.

– De ce crezi că-l vei aresta pe Steve? a întrebat şeriful. Pentru că şi-a dat foc propriei case?

– Dar e deja arestat, l-a corectat Joe.

– Sub ce acuzaţie? a mai întrebat Lloyd.

– E vreo problemă pe aici? a strigat Wesson apropiindu-se în fugă.

– Cine dracu' mai eşti şi tu? i s-a adresat Lloyd.

– Ofiţerul însărcinat cu ancheta, i-a răspuns acesta.

Joe a rînjit.

– Şi el e agent FBI.

– Dar cîţi sînteţi aici, în Holy Oaks? Şi ce faceţi? Ăsta e oraşul meu, a mai subliniat el. Şi ar fi trebuit să veniţi direct la mine, dacă ştiaţi că există vreo problemă.

Apoi a urmat un schimb furtunos de păreri. Lloyd insista că trebuie să-l ia pe Brenner cu el, dar n-a fost chip să-l convingă pe Wesson. La rîndul lui, acesta n-avea intenţia să-i spună şerifului care sînt acuzaţiile, în ciuda protestelor lui Lloyd că secretomania lui Wesson e neconstituţională.

– E în curs de desfăşurare o anchetă.

– Ce anchetă?

Nick fierbea, dar furia lui era îndreptată în întregime spre Wesson. N-avea intenţia să mai aştepte mult pentru a primi răspunsurile de care avea nevoie şi, dacă asta însemna o dispută în public, atunci aşa să fie, pentru că trebuia rezolvat o dată totul.

– Ţi-ai fi imaginat aşa ceva? a şuşotit Joe. Amîndoi sînt de-o teapă.

– Adevărat. Mai tîrziu vor descoperi cine e mai mare. Hei, şerifule, unde ţi-e băiatul?

Întrebarea i-a distras atenţia lui Lloyd.

– De ce te interesează?

– Intenţionez să-l arestez.

Lloyd a ridicat din sprîncenele lui stufoase.

– Ai să-l arestezi, pe dracu'. Băiatul meu n-a făcut nimic. Dînd frenetic din mîini a adăugat: Poţi să vezi singur că nu-i aici.

– Dar a fost.

– Pe dracu', a tărăgănat vorba Lloyd. Eu îţi spun că n-a fost aici şi n-am să-ţi permit să te legi de băiatul meu. Toată seara a stat acasă, cu mine. Ne-am uitat împreună la televizor, la un concurs de lupte.

– Eu însă l-am văzut.

– N-ai putut să-l vezi, pentru că, aşa cum ţi-am spus, a fost toată seara acasă, cu mine.

Nick i s-a adresat lui Wesson:

– Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi. Acuma.

Cînd a văzut-o pe Lorna venind spre ei, s-a întors şi s-a îndreptat spre terenul viran, departe de urechile ei curioase.

– Ce este?

Cuvintele lui Nick erau încărcate de furie.

– Unde dracu' erau agenţii pe care mi-ai spus că i-ai pus să păzească casa? Dacă erau aici, cum a putut Lonnie să treacă de ei? Puştiul a ieşit pe uşa din spate.

Buzele lui Wesson s-au subțiat într-o linie de dezaprobare. Nu-i plăcea ca să-i pună cineva întrebări în legătură cu hotărîrile lui.

– Au plecat ieri.

– Ce-au făcut?

– Li s-au dat sarcini noi.

Mușchii de pe maxilarul lui Nick s-au încordat.

– Cine a dat ordinul?

– Eu. Feinberg și Farley erau suficienți. Am considerat că asta e toată capacitatea umană de care am nevoie.

– Și nu te-ai gîndit că ar fi fost necesar să-l informezi pe Noah, sau pe mine?

– Nu. Răspunsul lui Wesson era tranșant. Tu te-ai angajat voluntar să fii paznicul lui Laurant și tot tu l-ai numit pe Noah paznicul fratelui ei. Dar categoric, dacă n-ai fi avut aprobarea lui Morganstern, n-ai fi avut ce căuta în această anchetă. În mod cert, eu n-aș fi aprobat așa ceva. Ești implicat prea personal. Dar pentru că ești unul din băieții lui de aur, Morganstern a încălcat regulamentul și ți-a permis să-ți bagi nasul. Eu însă nu încalc regulamentele. Și nu vreau și nici n-am nevoie să te amesteci. Am vorbit destul de clar?

– Ești un ticălos sadea. Știi asta, Wesson?

– Nesubordonarea ta va fi, categoric, raportată, agent.

Amenințarea nu l-a tulburat pe Nick.

– Vezi s-o formulezi corect.

– Ești eliminat din această anchetă.

Nick a făcut explozie.

– Încercînd să faci din acțiunea asta un spectacol personal, ai pus-o pe Laurant în pericol. Asta va fi scris în raportul meu.

Wesson era hotărît să nu-l lase pe Nick să-și dea seama ce furios e.

– N-am făcut așa ceva, a negat cu răceală. Cînd vei avea timp să te calmezi, îți vei da seama că nu aveam nevoie ca o duzină de agenți să împînzească orașul. Miezul problemei contează. L-am prins pe călău; de asta îi pasă șefului.

– N-ai probe suficiente, pentru a dovedi că Brenner e călăul.

– Ba da, am, a insistat el. Privește faptele. Nu e atît de complicat, cum crezi tu că ar trebui să fie. Brenner a lipsit din oraș și nu poate da socoteală unde a fost. A avut destul timp să se ducă pînă în Kansas City, să-l amenințe pe preot, și să se înapoieze în Holy Oaks. A fost destul de grijuliu pentru a șterge seria camerei de luat vederi, a admis că a instalat-o în casa ei și singurul motiv pentru care s-a dus acolo în seara asta, este pentru că a crezut că tu și cu Laurant sînteți la dineu. A fost foarte atent, dar a făcut o greșală. Întotdeauna greșesc, a adăugat el plin de înțelepciune. De asemenea, mai știm de la martori că e obsedat de Laurant și că plănuise să se însoare cu ea. Putem face caz de faptul că a turbat, cînd ea l-a respins cu dispreț.

– Care martori? a întrebat Nick.

– Oamenii din oraș, de la care am luat declarații. Brenner a fost întotdeauna suspectul principal. Știi asta. Unul dintre agenții mei va veni în curînd cu un mandat de percheziție din partea judecătorului și cînd va sosi, mă duc personal acasă la Brenner. Sînt sigur că am să găsesc și alte probe pentru a-l acuza. Ca la carte, a adăugat plin de el.

– E mult prea ușor, Wesson.

– Nu sînt de acord, l-a contrazis el. A fost o muncă de cercetare serioasă, care l-a dat gata pe Brenner.

– Îngîmfarea îți întunecă judecata. Nu crezi că e ciudat că a mai adus pe cineva cu el?

– Te referi la Lonnie, dar răspunsul meu este nu. Nu cred că e ciudat sau în afara contextului.

Pur şi simplu, Brenner s-a folosit de ocazie. Probabil că a urmărit să pună fapta în cîrca puştiului.

– Ce intenţionezi să faci cu Lonnie?

– Am să las autorităţile locale să se ocupe de el.

Nick a scrîşnit din dinţi.

– Autoritatea locală se întîmplă să fie tatăl lui.

Dar Wesson n-a vrut să fie plictisit cu acest amănunt. Să te apuci să legi toate ţiţele, era treabă de slugi.

– Dacă totul merge conform planului, Feinberg şi cu mine vom pleca de aici mîine seară cel tîrziu. Farley pleacă acum Şi nu văd nici un motiv ca tu şi Noah să vă mai învîrtiţi pe aici. Asta am înţeles cînd am spus că eşti eliminat din anchetă.

Fără o vorbă sau o privire, Nick a plecat de lîngă ticălosul acela atît de mulţumit de el. Wesson se simţea în culmea gloriei şi Nick ştia că nu va asculta nimic din ceea ce ar fi putut să-i spună. Pentru el, călăul era Brenner. Deci cazul a fost rezolvat.

Cînd Nick s-a urcat în maşină, Laurant i-a aruncat o privire şi l-a întrebat:

– Ce s-a întîmplat?

– Oficial sînt scos din anchetă. Şi de fapt nici n-am fost realmente implicat în ea, a adăugat ironic. Wesson e convins că Brenner e tipul pe care-l căutam. Aşteaptă un mandat de percheziţie, pentru a-i intra în casă.

– Dar asta e foarte bine, nu-i aşa?

Nu i-a răspuns. Wesson îi făcea semne, încercînd să-i atragă atenţia, dar Nick l-a ignorat şi a pornit maşina.

– Nick, vorbeşte cu mine.

– Totul e o eroare.

– Tu nu crezi că e Brenner.

– Nu. Nu cred. N-am nici un motiv real, dar instinctul îmi spune că nu el e călăul. Ar fi mult prea uşor. Dar în acelaşi timp, poate că Wesson are dreptate. Poate că încerc să complic lucrurile, mai mult decît în realitate. Ne-a ţinut pe Noah şi pe mine în beznă, aşa că nu ştiu ce dovezi are care l-au convins. Drace, hai să plecăm de aici. Trebuie să pun o distanţă între mine şi el, pentru a putea să mă gîndesc.

– Surorile Vanderman ne-au oferit camera lor de oaspeţi, iar Willie şi Justin ne-au oferit şi ei un pat. Tuturor le-am spus că ne ducem să dormim la mănăstire.

Nick a ieşit de pe stradă.

– Şi chiar vrei să mergem acolo?

– Nu.

– E în ordine. Atunci, hai să mergem dracului la Dodge.

CAPITOLUL 28

S-au îndreptat spre Nord, în regiunea lacului. Imediat ce au părăsit oraşul, Nick l-a sunat pe Noah să-i spună ce s-a întîmplat.

Apoi i-a sugerat să aştepte pînă dimineaţă, pentru a-l informa şi pe Tommy.

– Nu uita să subliniezi că Laurant e bine, i-a mai spus el.

Imediat ce a terminat convorbirea, Laurant l-a întrebat:

– Dar ce e cu casa? Te-am văzut vorbind cu şeful pompierilor. A ars complet?

– Nu. Partea de sud e o ruină, dar etajul din partea de nord e intact.

– Crezi că dulapurile din perete sînt în regulă?

– Eşti îngrijorată în legătură cu hainele tale?

– Unele din picturile mele sînt depozitate în dulapul din camera de oaspeţi. Dar nu-i nimic, s-a grăbit să adauge. Nu sînt foarte bune.

– De unde ştii că nu sînt foarte bune? Ai lăsat vreodată pe cineva să le vadă?

– Ţi-am spus, pictura pentru mine e doar un hobby, a răspuns ea.

Dădea impresia că se apără, aşa că el a hotărît să abandoneze subiectul. Hainele lor miroseau a fum, aşa că a lăsat în jos geamul din partea lui şi curentul a primenit aerul.

De peste o oră se aflau pe autostrada principală, cu două benzi. Găsirea unui loc de cazare nu era o problemă.

La aproape fiecare răspîntie, existau o mulţime de reclame, prin care se anunţau tarifele de sezon. În final a cotit pe o şosea adiacentă, ce se îndrepta spre vest, şi a ales un motel situat la aproximativ 3 km de lacul Henry. Reclama de neon, în culori ţipătoare roşii şi portocalii, anunţa că mai sînt locuri libere, dar biroul de recepţie era închis.

Nick l-a trezit pe funcţionar, a plătit camera cu numerar şi spre încîntarea bătrînului, a cumpărat şi două tricouri roşii măsură mare, imprimate pe piept cu un biban cu gura larg deschisă şi pe spate cu numele motelului, în litere albe de tipar.

Existau douăsprezece camere şi toate douăsprezece erau libere. Nick a ales camera din capătul cel mai îndepărtat şi a parcat maşina în spatele motelului, în aşa fel încît să nu fie vizibilă din stradă.

Camera era mică, dar curată. Podeaua era acoperită cu linoleum în carouri alb şi cenuşii, iar pereţii din prefabricate erau spoiţi în cenuşiu.

Lîngă cel mai îndepărtat perete se aflau două paturi duble, iar între ele o etajeră cu trei picioare se clătina instabilă. Abajurul de la lampa de ceramică ieftină era rupt şi lipit cu bandă adezivă.

Era trecut de ora două dimineaţa şi amîndoi erau epuizaţi. Laurant a vărsat pe pat conţinutul sacoşei cu obiecte pentru noapte, a ales ce avea nevoie pentru toaletă şi le-a pus pe poliţa de la baie.

Mai întîi a făcut un duş şi după ce a fost gata şi-a spălat lenjeria intimă din dantelă, atîrnîndu-şi sutienul şi chiloţii pe o ramă din plastic, ca să se usuce. Nu ştia ce să facă cu blugii şi tricoul de pe ea.

Dacă le-ar fi spălat cu bucata de săpun de la baie, l-ar fi luat prea mult timp şi pînă dimineaţa nu s-ar fi uscat. Ar fi trebuit să le îmbrace ude. Poate că vor găsi o prăvălie pe drumul de întoarcere la Holy Oaks de unde să-şi poată cumpăra haine curate cu care să se schimbe. Aşa de departe spre Nord cum erau acuma, nu existau magazine universale.

După ce a renunţat să mai fie preocupată de această problemă, şi-a uscat părul cu uscătorul fixat de proprietar cu un lanţ pe peretele de lîngă oglindă.

Cînd a ieşit din baie îmbrăcată în tricoul cel nou, cu bibanul uriaş acoperindu-i tot pieptul, Nick a zîmbit, prima reacţie emotivă de cînd părăsiseră oraşul.

– Arăţi bine, fetiţo.

A tras de tricou pînă aproape de genunchi:

– Arăt ridicolă.

El a rînjit iar.

– Şi asta e adevărat, a admis îndreptîndu-se spre baie. Nu am crezut că ai luat încărcătorul telefonic. Sînt al naibii de încîntat că te-ai gîndit.

– Se afla pe noptieră, lîngă ochelarii mei. Pur şi simplu am înşfăcat tot ce mi-a căzut sub mînă.

Să ştii că a fost îngrozitor să mă întorc în baia aia, am aruncat doar în geantă tot ce am găsit.

După ce a ridicat cuvertura, s-a strecurat în unul din cele două paturi duble. În timp ce făcea şi el duş, Nick a lăsat uşa de la baie deschisă. Perdeaua transparentă nu reuşea să-l ascundă prea bine, aşa că ea a încercat să nu se uite.

Şi-a pus ochelarii, pentru a întocmi lista de cumpărături de a doua zi. Desigur, faptul că se uita din cînd în cînd spre baie, era doar dintr-o curiozitate normală, asta e tot. Mincinoaso, mincinoaso. Dacă ar fi avut chiloţi pe ea, pînă acuma ar fi luat foc.

Nick era clădit ca un zeu grec. Fiind întors cu spatele spre ea, nu putea să vadă decît această parte. Muşchii antebraţelor şi ai coapselor erau perfect reliefaţi. Se gîndea că are un trup aproape perfect.

Cînd şi-a dat seama că purtarea ei semăna cu a unui voyeur – şi ce dezgustător e acest lucru – şi-a scos ochelarii, ca să nu mai poată vedea nimic, în caz că tentaţia de a-l privi ar fi devenit irezistibilă. Omul avea dreptul la puţină intimitate, nu-i aşa?

A luat în mînă telecomanda, zîmbind cînd a realizat că şi aceasta era prinsă de perete cu lanţ, a aprins televizorul şi a privit spre ecran.

Se comportau ca nişte oameni căsătoriţi de ani întregi. Cel puţin asta făcea Nick. Părea teribil de relaxat în prezenţa ei şi n-a aruncat nici măcar o privire spre paturile duble. Şi asta fără efort.

Ea se afla în altă situaţie. Era pur şi simplu răvăşită din cauza nervilor, scabros de crispată, cum ar fi spus Tommy, dar hotărîtă să nu-l lase să observe. Dacă Nick ar fi ghicit că ceva nu e în regulă, era pregătită să mintă şi să-i spună că evenimentele prin care a trecut în noaptea aceasta au scos-o de pe linia de plutire.

Nu putea să-i spună adevărul, pentru că ar fi fost o povară teribilă pentru el, pe care ea nu putea să-l ajute să o poarte. Totuşi se întreba cum ar fi reacţionat, dacă ar fi ştiut ce se întîmpla în capul ei.

Avea idee ce simţea pentru el? Ce-ar fi spus, dacă l-ar fi mărturisit că-l dorea şi să le ia dracu' de consecinţe?

O noapte minunată împreună şi pentru ea amintirea ar fi dăinuit o viaţă. Nu o legătură de amor sau o clipă de distracţie, a subliniat ea. Nick n-ar putea să admită asta şi nici ea. O singură noapte, fără regrete. Nu ceva permanent. O, cum tînjea să-i simtă braţele înconjurînd-o! S-o strîngă în braţe şi s-o mîngîie.

Totuşi, aşa ceva nu se va întîmpla. Nick i-a declarat de la bun început. Nu voia căsătorie, nici copii şi pentru că ştia că ea asta îşi dorea, n-o va atinge niciodată.

Dar chiar dacă era sigură că o relaţie de durată era imposibilă, tînjea să-l atingă. Dumnezeule mare, îl iubea. Cum de şi-a permis să devină atît de vulnerabilă?

Ar fi trebuit să-şi dea seama ce se întîmplă şi să facă ceva, orice, pentru a se proteja. Acuma era prea tîrziu. Cînd el va pleca, îi va frînge inima şi nu era nimic de făcut în legătură cu asta. Conştientizarea durerii care o aştepta nu-i schimba cu nimic sentimentele.

O noapte, îşi spunea. Numai de asta am nevoie. Dar ştia că Nick nu gîndea la fel. El va considera că-i

trădează fratele. Şi continua să cîntărească argumentele ce i le putea oferi, pentru a-l influenţa.

Erau adulţi. Ce s-ar întîmpla între ei nu ar fi fost treaba nimănui.

Ştia însă care ar fi fost răspunsul lui Nick în faţa acestui argument. Era sora mai mică a lui Tommy.

Punct.

În acelaşi timp ştia că lui Nick îi pasă de ea. Dar oare o iubea? Îi era frică să se întrebe.

Purtînd un şort de boxeur, Nick a ieşit din baie. Îşi usca părul cu prosopul, dar cînd a văzut-o încruntîndu-se s-a oprit.

– Ce e?

– Nimic. Mă gîndeam doar...

După ce a aruncat prosopul pe un scaun, s-a îndreptat spre cel de al doilea pat, a dat cuvertura la o parte şi a întrebat-o:

– La ceva legat de noaptea asta?

– Nu chiar.

– Atunci la ce?

– Crede-mă. Sînt sigură că nici n-ai vrea să ştii.

– Ba da. Spune-mi la ce te gîndeai, a îndemnat-o el, aranjîndu-şi pernele la căpătîiul patului şi întinzînd mîna să stingă veioza.

– Foarte bine. Am să-ţi spun. Încercam să-mi imaginez cum aş putea să te seduc.

Mîna lui se afla la jumătatea drumului spre veioză, cînd a înţepenit. Nici ea n-a putut să înţeleagă cum de i-a scăpat adevărul în felul acesta. Dar categoric, i-a captat definitiv atenţia. A rămas complet imobil, ca o căprioară prinsă în lumina farurilor, apoi încet s-a întors spre ea şi a privit-o.

Expresia lui era de nedescris. Dacă n-ar fi fost îngrozită şi ea, ar fi izbucnit în rîs. Părea consternat. Şi în mod clar, aştepta un fel de dezmînţire sau

lămurire, sau poate chiar o subliniere, a presupus ea, dar nu ştia ce să-i mai spună, aşa că a ridicat din umeri, ca un fel de: asta e, crezi ce vrei, ia-mă sau lasă-mă.

– Glumeşti? Vocea lui era răguşită.

Ea a dat încet din cap.

– Te-am şocat?

După ce a făcut un pas înapoi, a dat la rîndul lui din cap. În mod clar, era hotărît să n-o creadă.

– Mi-ai cerut să-ţi spun la ce mă gîndeam.

– Da, ei bine...

– Eu nu sînt deloc stînjenită.

Totuşi, faţa îi era tot atît de roşie ca tricoul.

– Nici nu ai motiv să fii, s-a bîlbîit el.

– Nick?

– Ce e?

– Ce crezi despre ceea ce tocmai ţi-am spus?

El însă nu i-a răspuns. După ce a dat pătura deoparte, a coborît din pat. Imediat s-a depărtat de ea. Într-o fracţiune de secundă era aproape de uşă.

– N-am intenţia să te atac.

– Pe dracu', n-ai!

A făcut un pas spre el.

– Nick...

Dar el a oprit-o.

– Rămîi exact acolo unde eşti, Laurant. Şi în timp ce-i dădea ordinul... sau, mai bine zis i-l striga, a îndreptat un deget spre ea. Apoi a continuat să se retragă cu spatele, pînă ce a dat peste televizor, care ar fi căzut pe podea dacă n-ar fi fost fixat de perete.

Era mortificată. Acţiona ca şi cum i-ar fi fost frică de ea. Categoric nu s-a aşteptat la o reacţie atît de ciudată. Poate neîncredere, sau chiar furie. Dar frică? Pînă în clipa aceea, nici n-a crezut că lui Nick i-ar putea fi frică de ceva.

– Ce se întîmplă cu tine? a şoptit ea.

– Chestiunea e în afară de orice discuţie. Asta se întîmplă cu mine. Acum opreşte-te, Laurant.

Opreşte-te chiar în clipa aceasta.

– Ce să opresc?

– Să mai vorbeşti prostii.

Prea jenată pentru a-l privi în ochi, îşi plecă privirea în podea. Era prea tîrziu să-şi retragă cuvintele, sau să pretindă că nu le-a spus, aşa că a hotărît să înrăutăţească situaţia şi să-i spună şi restul.

– Şi încă ceva, a reluat ea şoptind blînd.

– Nu mai vreau să aud nimic.

Dar ea i-a ignorat protestele.

– Cînd m-ai sărutat, am crezut că va fi ceva nostim, dar senzaţia pe care am încercat-o m-a făcut să-mi doresc să nu te mai opreşti. N-am mai simţit aşa ceva niciodată înainte. Am crezut că e cazul să ştii şi asta. L-a auzit cum geme, dar nu s-a putut convinge să-l privească. Şi ştii ce e într-adevăr ciudat?

– Nu vreau să...

L-a întrerupt din nou, disperată de nevoia de a-i face declaraţia, înainte de a-şi pierde curajul.

– Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Apoi a îndrăznit să-i arunce o privire rapidă, pentru a vedea cum a primit vestea, rugîndu-l totodată pe Dumnezeu să nu-l fi supărat. Dar, spre lauda lui, nu mai arăta ca şi cum i-ar fi fost frică de ea. Nu, acuma arăta ca şi cum ar fi vrut s-o ucidă. N-a fost ceea ce s-ar fi putut numi un pas în direcţia bună.

Se pare că făcea ca situaţia să fie din ce în ce mai rea.

– Nu, nu m-am îndrăgostit de tine. Pur şi simplu te iubesc, a insistat cu încăpăţînare.

– Cînd dracu' s-a întîmplat asta? a întrebat-o el. Furia din vocea lui a izbit-o ca un bici. Tresărind şi-a înghiţit lacrimile.

– Nu ştiu. Era profund tulburată. S-a întîmplat, pur şi simplu şi categoric, fără să plănuiesc eu. Ai o impresie proastă despre mine. Eu însă nu pot avea o simplă relaţie amoroasă. Vreau tot, căsătorie pînă ce moartea ne va despărţi şi copii. O mulţime de copilaşi. Tu nu vrei nimic din toate astea. Deci înţeleg că nu avem nici un viitor împreună. Totuşi cred că, dacă aş putea să te conving să faci dragoste cu mine măcar o dată, ar fi suficient. Asta n-ar schimba nimic între noi.

– N-ar schimba, pe dracu'.

– În numele cerului, încetează să mai înjuri. Mai bine uită ce ţi-am spus. Şi să ştii, consider că reacţia ta mă insultă. Am crezut că simţi... că îţi pasă de mine, tot atît cît şi mie... ei bine, s-o lăsăm baltă. Un simplu „nu, mulţumesc" ar fi fost de-ajuns. Nu era nevoie să-mi demonstrezi cît de înspăimîntat eşti de ideea de a te culca cu mine.

– Pe dracu', Laurant, încearcă să înţelegi.

– Înţeleg. Ţi-ai dezvăluit perfect opţiunile. Nu mă vrei.

– Plîngi? Întrebarea suna ca o ameninţare.

Ar fi vrut mai bine să moară, decît să recunoască.

– Nu, sigur că nu. Apoi şi-a şters lacrimile de pe obraz, fără să reuşească să le oprească. Doar ţi se pare.

– Doamne, Laurant, nu plînge, a implorat-o el.

– Sînt alergică. Am nevoie de o batistă.

A încercat să treacă de el, spre baie, dar a ajuns-o şi a tras-o la el.

Prăbuşindu-se la pieptul lui, a dat drumul lacrimilor să curgă. Iar el a înconjurat-o cu braţele, a sărutat-o pe creştet şi apoi pe frunte.

– Ascultă-mă, Laurant. Părea vocea unui om care înecîndu-se strigă disperat după ajutor. Nu ştii ce vorbeşti. Tu nu mă iubeşti. Ai trecut printr-un adevărat infern, eşti îngrozită şi emoţiile tale sînt confuze.

Ştia ce i s-a întîmplat. Confunda recunoştinţa cu dragostea. Eroare posibilă, date fiind circumstanţele. Da, asta trebuie să fie. Nu putea să-l iubească. Era prea bună pentru el, prea dulce, prea perfectă. N-o merita. Şi trebuia să oprească totul încă de acuma, înainte de a fi prea tîrziu.

– Eu ştiu ce e în inima mea, Nick. Te iubesc.

– Încetează să mai spui aşa ceva.

Părea furios, dar în acelaşi timp o săruta frenetic şi totuşi atît de blînd. Şi ea nu ştia cum să interpreteze manifestările acestea. Nu putea să se oprească să nu-l strîngă în braţe, să nu-l atingă.

– Iubito, te rog nu mai plînge. Asta mă înnebuneşte.

– Mi s-a agravat alergia, a hohotit ea cu gura lipită de gîtul lui.

– Nu suferi de alegie, a şopti el în timp ce îşi plimba buzele pe gîtul ei. Îi plăcea atît de mult cum mirosea! A flori, a săpun şi a femeie.

Era pierdut şi ştia asta. Aşa că i-a prins obrajii în palme şi i-a sărutat lacrimile.

– Eşti atît de minunată, a şoptit el şi gura i-a acoperit-o pe a ei, posesivă, grăbită şi lacomă, găsindu-i limba cu a lui. Apoi l-a trecut un fior, ca pe un tînăr aflat la prima lui tentativă de a face dragoste. Numai că la el acţiunea nu era stîngace. Era desăvîrşită.

Doamne, cum a mai dorit-o! Şi totuşi, o parte din el încerca să pretindă că nu voia altceva decît să-i aline durerea. Pînă cînd mîinile i-au alunecat sub

tricou şi au început să mîngîie pielea fierbinte şi mătăsoasă. La dracu' cu alinarea! O dorea cu o intensitate arzătoare, care-l zguduia pînă în străfunduri şi în acelaşi timp îl îngrozea de moarte.

Nu se putea sustrage îmbrăţişării. Iar ea se simţea atît de bine lipită de el, era atît de dulce, atît de viu. Apoi i-a scos tricoul, continuînd s-o sărute, în timp ce îi şoptea că n-ar trebui să facă nimic, că dimineaţă ar putea să regrete.

Ea a fost de acord, dar a tras frenetic de fermoarul şortului, după care i l-a dat jos. Palmele i-au alunecat de-a lungul coapselor, apoi l-au mîngîiat intim.

Degetele îi erau vrăjite, atingerea era uşoară ca fulgul, supunîndu-l unei torturi sublime. Devenind tare şi vibrant şi ştiind că nu va mai putea rezista un minut, dacă va continua să-l mîngie, i-a luat mîinile şi i le-a pus în jurul gîtului lui.

Apoi s-a lipit de ea cu toată puterea şi atingerea sînilor plini şi catifelaţi era gata să-l desfiinţeze. Pielea fină se freca de pielea lui, şi gura lui simţea nevoia să o devoreze.

Apoi s-a retras.

– Aşteaptă, trebuie să te protejez, a murmurat el intrînd în baie, pentru a scoate din trusa de bărbierit ceea ce avea nevoie. Revenind, s-a oprit o clipă. Laurant, eu... Dar orice gînd s-a risipit, cînd ea l-a înconjurat cu braţele şi l-a sărutat.

Apoi au căzut pe pat, un torent de braţe şi picioare. Şi rămînînd deasupra, i-a desfăcut coapsele pentru a-şi afla locul. După care, ridicînd capul, i-a privit buzele pline şi brusc s-a simţit copleşit de frumuseţea ei.

Mîna i-a cuprins un sîn, iar degetele s-au împreunat uşor peste mamelonul tare. Ei i-a scăpat un suspin şi a închis ochii, demonstrîndu-i ce mult îi

plăcea. Aşa că el a continuat s-o mîngîie, iar şi iar, observîndu-i reacţiile.

Era însă hotărît să temporizeze acţiunea, pentru a-i oferi cît mai multă plăcere înainte de a capitula.

– Te doresc de o groază de timp, a şoptit el. Din momentul în care te-am văzut, am dorit ca picioarele astea lungi să mă primească între ele. Numai la asta mă gîndeam.

Faţa lui era umbrită de pasiune, iar ochii albaştri străluceau periculos. Ea îşi plimbă vîrful degetelor de-a lungul obrazului lui, apoi în jos pe gît.

– Şi ştii ce mi-am mai dorit?

Şi atunci i-a demonstrat cu mîinile şi cu gura ce-şi dorise. Ştia unde să o mîngîie, cît de mult să insiste şi cînd să se oprească. Vibra lipită de el, iar cînd atingerile lui au devenit din ce în ce mai dominatoare, şi-a înfipt unghiile în umerii lui, implorîndu-l să pună capăt acestor mîngîieri devastatoare.

Apoi, mîinile lui au înnebunit-o, cînd alunecînd încet de-a lungul trupului, degetele au pipăit-o. Intim, blînd, gingaş. A simţit-o cum se arcuieşte spre el şi i-a auzit geamătul cînd i-a răscolit pădurea creaţă şi întunecată dintre coapse.

Îi plăceau enorm exclamaţiile ei excitante, cînd o atingea atît de intim.

Apoi i-a oferit plăcerea supremă, demonstrîndu-i astfel fără cuvinte cît de mult o adora.

Laurant n-a trecut nici o dată printr-un astfel de extaz. Senzaţiile acestea extraordinare ce o zguduiau! S-a arcuit din nou spre el, cerînd mai mult şi mai mult.

– Acuma, Nick... Te rog. O, Doamne, acuma...

A pătruns-o cu forţă, incapabil să-şi înăbuşe geamătul de plăcere pură cînd s-au contopit, iar cînd l-a înconjurat strîns cu picioarele, a gemut din nou.

Realitatea era mai extraordinară decît tot ce-şi imaginase.

Era mai bună decît orice şi-a putut închipui vreodată. Cufundat total în ea, capul i-a căzut în scobitura gîtului ei şi a inspirat adînc şi calm, încercînd să încetinească ritmul. Era hotărît să transforme actul în ceva de neuitat.

Apoi a început să se mişte încet.

– Îţi place aşa?

– Da, a venit strigătul ei.

– Dar aşa? i-a şoptit în timp ce mîna îi aluneca în jos, între trupurile lor lipite, pentru a o mîngîia din nou. Geamătul ei extaziat era exact încurajarea de care avea nevoie. Apoi braţele ei i-au încolăcit gîtul, trăgîndu-l spre ea, pentru un lung şi fierbinte sărut.

– Să nu te opreşti niciodată, i-a şoptit ea.

Şi a pătruns-o din nou profund. Iar ea şi-a ridicat şoldurile, încordîndu-se spre el pentru a-l reţine în ea cît mai îndelung. Voia să-i ofere plăcere, la rîndul ei, dar în vîrtejul pasiunii provocată de el, nu încăpea îngrijorare sau teamă că s-ar putea să-l dezamăgească.

Nici unul nu mai dorea încetinirea ritmului, nerăbdători acuma să atingă apogeul.

Ea a reuşit prima, suspinînd de splendoarea abandonului şi de dragostea pe care o simţea pentru el. Cînd Nick a simţit-o vibrînd în braţele lui, cu fiecare părticică a trupului lipită de el, ţipînd aproape de plăcere, s-a eliberat la rîndul lui.

Orgasmul n-a semănat cu nimic ce simţise întrecut. Şi nici nu încerca să compare, nici să înţeleagă. A recunoscut doar că a fost ceva unic şi atît de special, încît de acum înainte nu va accepta niciodată altceva.

A rămas în ea mult timp şi cînd în sfîrşit s-a rosgotolit pe o parte, a luat-o tandru în braţe, pentru a o ţine cît mai aproape de el. La rîndul ei, s-a lipit plină

de recunoştinţă de el, răscolindu-i cu mîna desişul părului creţ de pe piept.

Era prea copleşită pentru a vorbi. De abia putea să gîndească coerent. Şi cînd în final şi-a recăpătat ritmul normal al respiraţiei, s-a depărtat puţin pentru a-l privi în faţă.

Şi-a fixat privirea în ochii aceia de un albastru adînc, acum şi mai intens din cauza pasiunii uriaşe încercate, apoi a zîmbit încolăcindu-se lîngă el, ca o pisică sătulă. Îi plăcea senzaţia trupului lui tare lipit de al ei. Îi plăcea şi părul de pe picioare, care îi gîdila călcîiele.

Îl iubea. Acuma şi întotdeauna, a admis ea. Apoi a văzut îngrijorarea reflectată în privirea lui şi a început să caute o cale de a înlătura regretul, ce ştia că-l va cuprinde în curînd. După ce l-a sărutat lung şi plin de dragoste, a zîmbit din nou:

– Ştii la ce mă gîndesc?

– La ce? a întrebat el obosit, prea epuizat pentru a se mişca.

– Se pare că am fost destul de bună, nu?

El a oftat şi ea a rîs auzind şoapta care-i scăpat:

– M-ai distruge dacă ai face ceva mai bun.

– Şi ţie ţi-a plăcut?

– Cum poţi să-mi pui o asemenea întrebare?

Privindu-i muşchiul bine reliefat al umărului, i-a observat cicatricea de pe antebraţ şi s-a aplecat pentru a o săruta.

– Cum s-a întîmplat?

– Fotbal american.

– Dar asta? a mai întrebat atingînd o altă cicatrice mai puţin vizibilă de pe şold. Un glonţ?

– Fotbal, a repetat el. Dar ea nu părea convinsă. Crede-mă. Amintiri din fotbalul american.

– Ai fost vreodată împuşcat? Vocea i-a tremurat punînd întrebarea.

– Nu, a venit răspunsul. Înjunghiat, lovit cu pumnii, lovit cu picioarele, zgîriat şi scuipat, da, dar împuşcat, nu. Oricum, nu încă, şi-a spus el în gînd. În spate, sub rinichiul stîng mai avea o cicatrice de la o rană de cuţit – de fapt de la o daltă pentru gheaţă. Cîţiva centimetri mai sus şi n-ar mai fi fost acum în viaţă. Poate că Laurant n-are s-o observe, dar dacă o va vedea a hotărît să n-o mintă.

– Cele mai multe dintre cicatricele mele sînt de la fotbal, a continuat el.

I-a trecut degetele prin păr.

– Cu excepţia celor pe care le porţi în tine.

El i-a împins mîna deoparte.

– Nu fi prea sentimentală cu mine. Oricine poartă în el o mică povară.

Cu asta a încercat să termine conversaţia şi să preîntîmpine alte emoţii, dar ea nu l-a lăsat să aleagă calea uşoară. Cînd s-a întors pe spate şi i-a spus amabil că e timpul să profite de puţin somn, l-a ignorat.

S-a rostogolit peste el. Şi-a sprijinit bărbia pe mîini şi l-a privit în ochi.

Dar mîinile lui i se aflau deja pe şolduri. Dorea să o îndepărteze şi să adoarmă, înainte de a ceda dorinţei şi a face din nou dragoste, dar n-a fost în stare s-o înlăture.

– Promite-mi ceva şi te las să dormi, a zis ea.

– Ce? întrebarea era plină de suspiciune.

– Indiferent ce se întîmplă....

– Da?

– Fără regrete. E în regulă, Nick?

El a aprobat din cap.

– Dar tu?

– Fără regrete, a jurat ea.
– De acord.
– Spune-o cu cuvintele mele.
El a oftat.
– Fără regrete.
Apoi amîndoi au hotărît să doarmă.

CAPITOLUL 29

Sfărîmătorului de inimi nu-i plăceau surprizele, în afară desigur de cele făcute de el altora.

Noaptea aceasta a fost însă şocant de plină de surprize neplăcute. Deşi ştia că-şi bate joc de el, l-a tratat pe catîr cu indiferenţă.

Se aşteptase la prostii din partea catîrilor, aşa că nu era prea supărat să afle unele denumiri pe care i le dădeau. Înjunghietorul şi împietritul... cuvintele nu-l răneau. Pînă în noaptea aceasta, cînd a auzit-o pe Laurant răspîndind şi ea minciuni ordinare. L-a numit impotent.

Nu suporta nici gîndul la buzele ei rostind hidosul cuvîntul.

Cum a îndrăznit să-l trădeze? Cum a îndrăznit?

Trebuia să răspundă pe măsură, şi era hotărît să acţioneze repede. Nevoia de a o pedepsi nu ţinea seama de prudenţă. Cît de mult a stat în curtea din spatele casei privindu-i fereastra? Cel puţin o oră, poate chiar două. Nu ştia. Cînd nevoia pune stăpînire pe el, timpul nu mai contează.

Apoi l-a văzut pe Lonnie. Cretinul s-a urcat în pom, acelaşi pom pe care el, Sfărîmătorul de inimi l-a folosit de nenumărate ori pentru a intra în casă şi a o privi cum doarme.

După aceea, l-a văzut pe Lonnie tîrîndu-se pe acoperiş şi coborînd pe consola de sub geamul băii. Exact calea pe care a urmat-o şi el. Deştept băiat, s-a gîndit atunci. Să-mi calce chiar pe urme!

Şi în timp ce aştepta să vadă ce mai intenţiona Lonnie să facă, atenţia i-a fost atrasă de alt bărbat. Bătrînul Steve Brenner dădea tîrcoale pe la uşa din spate a lui Laurant. Asta ce mai era?

Cîinele vecinelor nu-l mai putea lătra. Sfărîmătorul de inimi a ucis animalul, pentru a se putea mişca liber noaptea prin curte.

A avut el grijă de hămăitorul ăla de cîine şi acuma Lonnie şi Steve Brenner trăgeau foloase de pe urma muncii lui.

Şi surprizele au continuat să apară, culminînd cu incendierea casei şi cu Steve Brenner înconjurat de catîri.

Putea să plece şi acesta era cel mai înţelept lucru. Ei cred că l-au prins pe cel pe care-l căutau. După ce va face o plimbare pe străzile din Holy Oaks şi va găsi ceea ce căuta, îşi va face un mic depozit şi-şi va continua fericit activitatea.

Ocazia i-a picat din cer. Da, putea să plece, dar dorea aşa ceva? Asta era întrebarea care-l hărţuia.

Ce dilemă. Da, ohoo! Ar putea? Ar vrea?

Obsesiile l-au transformat într-un ucigaş cu sînge rece. Nu, nu e adevărat, a făcut el efortul de a admite. Era asasin dinainte. Asasin perfect, s-a calificat el. Eul lui i-a impus să i se dea ceea ce merită.

O parte a creierului lui era destul de analitică în legătură cu toate şi era în stare să recunoască ce i s-a întîmplat, dar nu se putea opri să nu regrete pierderea a ceea ce alţii numesc sănătatea lui psihică. Nu era nebun. Nu, sigur că nu. Era doar răzbunător.

Nici o îndoială în legătură cu asta. Era datoria lui sacră să dea înapoi ceea ce a primit.

Acuma, se plimba în sus şi în jos prin cămăruţa lui, plănuind, clocotind. Micuţul şi netrebnicul Lonnie a încurcat lucrurile rău de tot şi nu putea să-l ierte. Ar fi putut oare? Din cauza lui, planul lui perfect a fost compromis şi ce era pregătit să facă în legătură cu aceasta?

Prostănacul l-a determinat să-şi schimbe tot programul. I-a creat un inconvenient atît de mare! Deci Lonnie trebuie să plătească, nu-i aşa? Da, da, trebuie.

La urma urmei ce e corect e corect, şi în afară de asta, şi-a dat seama că lui Laurant nu-i place acest tînăr pierde-vară.

Dar cui îi plăcea? Poate că e timpul să-i demonstreze cît de mult îi pasă de ea. Aşa că a hotărît să-i ofere un cadou, ceva special...

Cum ar fi eventual splina sau ficatul lui Lonnie. În mod sigur nu inima. Voia să-i facă plăcere, nu s-o insulte. Nu voia ca ea să creadă că Lonnie era sfărîmător de inimi. Nu, ohoo!

Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră. Vai, vai, cum trece vremea! Aşa de multe de făcut, şi aşa de puţin timp a mai rămas, şi asta din cauza lui Lonnie.

O, va plăti desigur, cu splina şi ficatul, sau poate chiar cu un rinichi sau doi. Dar să începem cu începutul, s-a atenţionat el. Există unele treburi care trebuie terminate.

La urma urmei, preparativele sînt totul. Petrecerea trebuie să fie desăvîrşită.

CAPITOLUL 30

Îi plăcea să doarmă lîngă el, ghemuită în siguranţă în braţele lui şi cu picioarele blocate sub una din coapsele lui.

S-a trezit prima, dar se simţea prea bine pentru a se mişca. Nick părea atît de împăcat. Nu voia să-i tulbure odihna, aşa că a rămas perfect liniştită, în timp ce-i studia faţa cu ochi critic, de artist.

Avea un profil minunat. Linia cizelată a obrazului, nasul drept, gura perfect tăiată. Voia să-l picteze, să prindă pe pînză forţa din privirea lui. Se întreba dacă el ştie ce minunat este, sau dacă îi pasă de aşa ceva. Era atît de pragmatic! N-avea timp pentru astfel de gînduri sau orgolii.

Ar fi vrut să se trezească şi să facă dragoste cu ea, dar ştia că nu se va întîmpla. A revenit la ea iar şi iar, în timpul nopţii, dar acuma era dimineaţă şi nimic nu semăna cu ce-a fost. I-a cerut o noapte şi ştia că pentru el preţul a fost scump. Nu putea şi nu voia să ceară mai mult.

Oare cum se va putea întoarce vreodată la ceea ce a fost înainte? Era o femeie puternică. Putea să facă tot ce-şi punea în cap şi era maestră în disimularea sentimentelor. Să pretindă că a fost o noapte minunată, cu sex pentru amuzament.

Asta a fost tot, un mod simplu de a diminua frustrările şi tensiunile... dar, Doamne, cum va reuşi să facă asta?

Ar fi vrut să fie mai versată. A avut o mulţime de prietene la şcoala din Europa şi la serviciul din Chicago, care credeau că e foarte normal să iei acasă pentru o noapte un bărbat pe care tocmai l-ai cunoscut

şi apoi să nu-l mai vezi niciodată. La urma urmei, şi femeile au nevoi. Ce era rău într-un intermezzo de-o noapte? Totul, a reflectat Laurant. Pentru că într-o relaţie trebuia să fie implicată şi inima. N-ar fi putut niciodată să i se dăruiască lui Nick atît de total, dacă nu s-ar fi analizat şi n-ar fi înţeles că-l iubeşte.

Amintiri... Va păstra amintirea nopţii petrecută împreună şi va fi destul. Şi-a strîns pleoapele. Dar voia mai mult decît amintiri. Voia să se trezească lîngă Nick în fiecare dimineaţă, tot restul vieţii.

Ura sentimentul acesta de vulnerabilitate şi ar fi dorit ca Dumnezeu să-i arate calea de a deveni mai puternică. Aruncînd de pe ea cearşaful, a dat de-o parte piciorul lui Nick şi a coborît din pat.

Fără regrete.

Amîndoi s-au grăbit să părăsească motelul. El a vrut să iasă din cameră, înainte de a se repezi la ea, a o arunca pe pat şi a face dragoste din nou. Ea a vrut să plece cît mai repede posibil, înainte de a începe iar să plîngă... ca o fată proastă şi provincială ce era.

Tăcerea dintre ei era tensionată şi oribil de neplăcută. În timp ce el şofa, privea pe geam şi se întreba la ce se gîndeşte, dar nu l-a întrebat.

Nick se blestema în gînd, cît de ticălos a fost. Ce fel de om e, să profite de sora celui mai bun prieten? Un ticălos bolnav şi pervers. Aşa era şi Tommy nu va înţelege niciodată aceasta.

Regrete? La dracu', sigur că regreta, cu atît mai mult cu cît ştia că, dacă ar mai fi rămas în camera aceea de motel încă cinci minute, ar fi făcut dragoste din nou.

S-au oprit la un magazin de pe marginea autostrăzii şi au petrecut o jumătate de oră pentru a face cîteva cumpărături rapide.

Apoi, Laurant s-a schimbat la staţia de benzină, în timp ce el a scos din automat două Diet Coke. Cînd a apărut, purta o bluză roz cu alb de şapte dolari, băgată într-o pereche de blugi de cincisprezece dolari, dar, deşi era ieftină, îmbrăcămintea arăta pe ea de parcă era semnată de cel mai faimos designer.

Materialul sublinia curbele trupului ei seducător şi a fost nevoie să se uite în altă parte, pînă a simţit că inima şi-a reluat ritmul normal. Lepădătură, a reflectat el. Am ajuns mai prejos decît o lepădătură.

Apoi, uitîndu-se iar la ea, a observat că părul îi strălucea în soare cu reflexe arămii şi şi-a amintit cît de mătăsos era, cînd stătuse în pat lîngă el. Dîndu-şi seama ce face, s-a blestemat din nou. Nu era altceva decît un porc.

Venind spre maşină, înainta pe stradă cu mersul acela deosebit al picioarelor ei lungi. I-a întins o cutie de Coke, încruntîndu-se de teamă să nu facă vreun gest provocator, apoi s-a urcat la volan şi următorii 30 de kilometri nu i-a mai adresat nici un cuvînt.

Cu toate că încerca să se concentreze asupra şoselei şi a celorlalte probleme atît de presante, nu se putea abţine să nu-i arunce o privire, la fiecare cîteva minute. Avea cea mai sexy gură din lume şi cînd şi-a adus aminte ce a făcut cu ea, inima a fost ga-ta să-i sară din piept.

Nu putea să pună stavilă imaginilor ce-l obsedau.

– La dracu'.

– Iartă-mă, ce-ai spus?

– Nu contează.

– Pete te-a sunat deja?

– Poftim?

Era morocănos ca un linx flămînd. Aşa că a repetat calmă întrebarea.

– Nu, a răspuns tăios. Ţi-am spus că e în drum spre Houston. Avionul aterizează de-abia peste o oră.

– Nu, nu mi-ai spus.

El a ridicat din umeri.

– Aşa am crezut.

Cînd şoseaua a cotit spre est, soarele le bătea direct în faţă orbindu-i. Nick şi-a pus ochelarii de soare şi apoi a mai luat o înghiţitură din cutie.

– Întotdeauna eşti atît de ţîfnos dimineaţa? l-a întrebat ea.

– Sîntem de destul timp împreună, pentru a cunoaşte deja răspunsul. Tu ce crezi?

– Eşti supărat. Asta cred.

– Supărat? După aceea i-a aruncat o privire rapidă şi furioasă. Asta ce dracu' mai înseamnă?

– Înseamnă că reacţionezi ca un aiurit, a explicat ea calmă. Care crezi că e cauza?

Ei bine, habar n-am, şi-a spus el în gînd. Poate se datorează faptului că am petrecut cea mai mare parte a nopţii storcînd-o pe sora celui mai bun prieten al meu.

Apoi a reflectat că e mai prudent să nu spună nimic. După ce şi-a terminat băutura, a băgat cutia în buzunarul special al maşinii.

– Îţi mai este sete? l-a întrebat ea oferindu-i cutia ei.

– Tu nu ai nevoie?

– Poţi s-o iei tu.

Şi aceasta a pus punct conversaţiei pentru încă zece minute. Laurant aştepta ca el să treacă peste ceea ce-l supăra, dar cînd n-a mai putut suporta tăcerea, a reluat.

– Îmi imaginez că Noah i-a spus deja lui Tommy.

– Dumnezeule mare, sper că nu. E treaba mea să-i spun. Nu a lui Noah.

– O să afle, a continuat ea.

– Am să-i spun chiar eu, a insistat el.

Atunci şi-a dat seama că probabil vorbesc despre lucruri diferite.

– E vorba de incendiu, Nick. Te-am întrebat dacă tu crezi că Noah i-a spus deja lui Tommy de foc, i-a explicat ea. Şi de faptul că Steve Brenner a fost arestat.

– O! Da. Sînt sigur că i-a spus pînă acuma. Cel puţin sper că a făcut-o, înainte ca Tommy să afle totul din ziar.

– Dar despre ce ai crezut că te întreb?

– N-are importanţă.

– Vreau să ştiu. Spune-mi.

– Despre noi, a răspuns el strîngînd volanul cu putere. Am crezut că m-ai întrebat dacă Noah i-a spus lui Tommy despre noi.

Ea şi-a dat capul pe spate.

– Şi mi-ai răspuns că trebuie să-i spui tu. Aşa ai spus, nu? Nu-i venea să creadă.

– Da, exact aşa am spus.

– Cred că glumeşti, nu-i aşa?

– Nu, nu glumesc defel.

– N-ai să-i spui nimic fratelui meu despre noaptea trecută, a afirmat ea vehement.

– Eu cred că aşa trebuie, a argumentat el, părînd deodată destul de calm şi responsabil.

Impresia ei era însă că nu e în toate minţile.

– Nici să nu te gîndeşti. Ce s-a întîmplat între noi, rămîne între noi.

– Normal aşa ar fi, a fost el de acord. Dar tu eşti... altceva. Trebuie să-i spun.

– Nu sînt deloc altceva.

– Ba eşti, iubito. Fratele tău e prietenul meu cel mai bun şi întîmplător e şi preot. Trebuie să-i spun. E

cel mai decent lucru din partea mea. De fapt, cred că-şi va da seama singur.

– Doar nu e ghicitor.

– Niciodată n-am putut să-i ascund ceva, nici cel mai mic lucru. Întotdeauna a ştiut ce se află în capul meu. M-a scos dintr-o mulţime de necazuri. Într-un timp, cînd eram la Penn State, el era conştinţa mea. Nu, n-am să-l mint.

Simţea cum începe s-o doară capul.

– Nu trebuie să-l minţi. Trebuie doar să nu-i spui nimic.

– Îţi spun că-şi va da seama. Trebuie să-i spun şi eu.

– Ţi-ai pierdut minţile?

– Nu.

– Ascultă, n-ai să-i spui. Ştiu că simţi că l-ai trădat, dar...

N-a vrut s-o lase să termine.

– Sigur că simt că l-am trădat. Are mare încredere în mine, fir-ar al dracului.

Şoseaua era pustie, aşa că a tras maşina pe margine.

– Ştiu că va fi puţin cam incomod pentru tine, dar vei depăşi situaţia, a continuat el.

Nu-i venea să creadă că purtau o astfel de conversaţie.

– Nick, fratele meu a avut încredere în tine ca să mă păzeşti. Şi chiar aşa ai făcut. N-ai nevoie să-i spui şi despre noaptea trecută.

Uluirea a făcut loc furiei şi jenei şi era atît de supărată încît i-au apărut lacrimi în ochi. Dar îşi jurase că mai curînd o să moară, decît să mai plîngă o dată în faţa lui.

– N-am făcut nimic de care să-mi fie ruşine, a mai insistat ea. Şi tu mi-ai promis că n-o să ai nici un fel de regrete.

– Ei bine, am minţit.

L-a apucat de umăr.

– Dacă te simţi atît de vinovat, du-te şi spovedeşte-te.

Îl privea fix şi el n-a putut să se gîndească la altceva decît că era atît de drăgălaşă cînd se înfuria. N-ar fi fost surprins dacă din ochi i-ar fi ţîşnit scîntei.

– M-am gîndit să mă duc să mă mărturisesc, a admis el. Apoi mi l-am imaginat pe Tommy în confesional, străpungînd cu pumnul grilajul ce ne desparte şi mi-am dat seama că n-ar fi corect. Nu pot să-i spun în acest mod. Trebuie să-l privesc în ochi.

Ea şi-a apăsat fruntea cu mîinile, pentru a-i opri zvîcnetul.

– Nu m-am gîndit să te duci să te confesezi lui Tommy. Du-te la alt preot.

– Nu-ţi mai ascunde capul în nisip.

– Nu ai de ce să te simţi vinovat, a strigat ea. Eu te-am sedus.

– Asta nu-i adevărat.

– Categoric eu am făcut-o.

– Foarte bine, a continuat el. Atunci spune-mi, cum ai reuşit?

– Te-am determinat să-ţi fie milă de mine. Am plîns.

El a întors privirea.

– Văd, a rostit el tărăgănat. Aşa că am făcut dragoste din milă? Aşa vezi tu lucrurile?

În clipa aceea i-a trecut prin cap, în mod foarte serios, să coboare din maşină şi să se întoarcă în oraş pe jos.

– Lasă-mă să te întreb ceva, i-a mai spus încercînd să-l facă să realizeze cît de lipsit de raţiune şi de încăpăţînat era. Te-ai mai culcat şi cu alte femei, nu-i aşa?

– Da, a aprobat el. Vrei să ştii cu cîte?

– Nu, a contracarat ea. Vreau să ştiu ce s-a întîmplat după ce ai făcut dragoste cu ele. Te-ai simţit obligat să te duci să le spui mamelor lor?

El a rîs.

– Nu, deloc.

– Atunci?

– Aşa cum am spus şi înainte, scumpo. Tu eşti altceva.

Şi-a încrucişat braţele pe piept şi a privit drept înainte.

– Nu mai discut despre asta.

– Laurant, uită-te la mine. Ce părere ai dacă îţi promit ceva?

– De ce te mai oboseşti? Tot nu-ţi ţii promisiunile.

– Faptul că m-ai făcut să-ţi promit că nu voi regreta, a fost categoric o prostie, aşa că nu cred că mai contează. Promisiunea asta însă am s-o ţin, a asigurat-o el. Dacă nu mă întreabă, nu-i spun. Timp de cîteva zile, n-am să-i spun nimic fratelui tău. Asta îţi va oferi timp suficient ca să te linişteşti.

– Nu e prea bine. Şi pentru că te-ai hotărît să fii gură spartă, va trebui să aştepţi pînă vei ajunge înapoi la Boston.

– Trebuie să i-o spun în faţă. Pentru că, dacă va dori să-mi dea una, să poată s-o facă.

– La Boston, a scrîşnit ea printre dinţi.

În sfîrşit, el a cedat. Apoi a revenit pe şosea şi s-au îndreptat spre casă.

– Nick?

– Da?

Părea de-a dreptul bine dispus. Era cel mai exasperant bărbat.

– Mai ai şi alte bombe pe care să mi le arunci în cap, înainte de a ajunge acasă?

– Da, mai e o treabă pe care probabil că trebuie s-o menţionez.

În minte şi-a adunat toate puterile.

– Ce este? Nu, lasă-mă să ghicesc. Vrei să dai ştirea şi la ziar?

El a rîs.

– Nu.

– Atunci, ce e? Acuma ea părea bine dispusă.

– Cînd mă întorc la Boston...

– Da?

– Vii şi tu cu mine.

– De ce?

– Pentru că nu vreau să te scap din ochi, pînă nu sînt convins că am arestat şi am închis pe cine trebuie.

– Şi asta cît va dura?

– Cît va fi nevoie. Pînă ce voi fi eu mulţumit.

– Nu pot face aşa ceva.

– Va trebui, a contrazis-o el.

– Merg cu tine la Boston, în timp ce aici are loc aniversarea, dar după aceea trebuie să mă întorc. Trebuie să-mi găsesc o locuinţă, să-mi deschid magazinul, să iau unele hotărîri în legătură cu ceea ce voi face cu viaţa mea. Am nevoie de timp să-mi pun în ordine treburile.

– Vreau să vorbesc cu tine şi despre altceva, pînă nu mă răzgîndesc.

– Da?

– Tu nu mă iubeşti.

Ea a clipit din ochi.

– Nu?

– Nu, a subliniat el cu emfază. Îți închipui doar. Ești confuză, a explicat el mai departe. Din infernal de multe motive care s-au tot adunat, ești teribil de stresată.

Știa unde vrea să ajungă.

– Așa deci.

– Transfer afectiv.

– Ce-ai spus?

– Se numește transfer afectiv. Așa cum se întîmplă cu pacientul care se îndrăgostește de medicul lui. Nu e ceva real, a subliniat el.

– Deci, de asta sufăr eu?

– Nu suferi, scumpo. Cred doar că faci confuzie între recunoștință și dragoste.

Timp de un minut întreg s-a prefăcut că studiază această posibilitate, apoi a spus:

– S-ar putea să ai dreptate.

Și și-a jurat că, dacă pare cîtuși de puțin ușurat, îi va sări în gît să-l omoare.

– Așa crezi? Părea șocat.

– Da, așa cred, a repetat cu putere.

El însă avea nevoie de confirmare.

– Așa că, ți-ai dat seama că nu mă iubești.

Nu, a reflectat ea. Mi-am dat seama că, spunîndu-ți că te iubesc, te îngrozesc, pentru că asta înseamnă că-ți mai dau o dată ocazia să-ți asumi niște obligații.

– Într-adevăr de asta mi-am dat seama. Și treaba cu transferul afectiv e foarte adevărată. Eram confuză, dar nu mai sînt. Mulțumesc că m-ai lămurit.

Atunci el i-a aruncat o privire rapidă.

– Al naibii de repede am reușit, nu-i așa?

– Cînd ai dreptate, ai.

– Așa??? Devenise deodată furios și nu-i păsa că acest lucru se vedea. Fir-ar al dracului! I-a spus că-l

iubește și doar după un minut de argumentări, retractează. Ce dracu' de dragoste a mai fost și asta? Asta e tot ce ai de spus?

– Nu, de fapt mai este ceva ce mi-ar plăcea să menționez.

– Da? Ce anume?

– Că ești un prost.

CAPITOLUL 31

Laurant a sunat-o pe Michelle de la telefonul lui Nick, pentru a-i da vestea cea proastă în legătură cu rochia de domnișoară de onoare.

Aceasta a răspuns la primul apel.

– Unde ești? Cum te simți? Am aflat de incendiu și Bessie Jean i-a spus mamei că ai plecat cu Nick, dar nimeni nu știa unde v-ați dus. Dumnezeule, îți vine să crezi că Steve Brenner s-a dovedit un asemenea pervers? Știi că a ascuns în casă la tine o cameră de luat vederi?

Laurant i-a răspuns răbdătoare la întrebări și apoi i-a spus despre rochie. Michelle a primit vestea surprinzător de bine.

– Dacă ai fi lăsat rochia la Rosemary... a adăugat ea referindu-se la croitoreasa care o făcuse.

– Tu mi-ai spus s-o iau, ții minte?

– Da, dar cînd m-ai ascultat tu pe mine?

– Michelle, ce facem? Trebuie să ies din joc?

– În nici un caz, a strigat Michelle. Poți îmbrăca ceva de-al meu.

– Probabil că glumești. Tu ești subțire. Nimic nu mi s-ar potrivi.

– Ascultă, Laurant. Am acceptat două verişoare insipide ale lui Christopher să participe la nuntă, dar n-am să permit nici uneia dintre ele să fie prima mea domnişoară de onoare. Eşti sau nu eşti cea mai bună prietenă a mea?

– Sigur că sînt. Dar...

– Atunci improvizează. Nu-mi pasă ce îmbraci. Vino goală dacă vrei. Nu, mai bine nu. Ai stîrni un tărăboi. Christopher şi-ar uita cu totul jurămintele, a adăugat ea rîzînd.

– Găsesc eu ceva, i-a promis întrebîndu-se pentru numele lui Dumnezeu, cînd va avea timp să meargă la cumpărături.

– Ai să fii aici la patru?

– Lasă-mă cel puţin pînă la cinci.

– Rochia a fost arsă de tot? Poate că la curăţătorie ar putea s-o repare, dacă nu e distrusă complet?

– N-are cum. E terminată.

– Oraşul e dat peste cap din cauza lui Brenner. Ce tîmpit a fost să-şi dea foc propriei case! Ştiai că a constrîns-o prin forţă pe biata doamnă Talbot să i-o vîndă? Şi nu are nici asigurare. Ştiai asta? Perversul a plătit-o cu bani gheaţă.

– Cum ai aflat toate astea?

– Băgăcioasele alea de prietene ale mamei. Micuţa Lorna a sunat-o pe mama de trei ori în ultima oră, pentru informaţii.

– Nu Steve a pus focul, a informat-o Laurant. Lonnie l-a pus. Cred că nu ştia că Steve a cumpărat casa.

– Asta n-a scris nicăieri, a exclamat Michelle. Fiul şerifului a fost şi el implicat?

– Da. Şi mai e ceva, Michelle, dar nu pot să-ţi spun acuma.

– O să-mi spui totul în timp ce ne îmbrăcăm, i-a sugerat ea. Şi prin asta înţeleg absolut tot.

Acuma trebuie să închid. Mai am să-mi fac unghiile. Ne vedem la cinci şi te rog, nu-ţi mai face griji. Totul o să iasă bine. Nimic nu poate să-mi compromită ziua asta şi ştii de ce?

– Pentru că te măriţi cu omul visurilor tale?

– Şi asta.

– Ce vrei să spui?

– Că nu contează cum, dar intenţionez ca la noapte să am o partidă fierbinte de sex. Aoleu, mama se uită scandalizată la mine. Gata, la treabă.

După ce i-a restituit telefonul, Laurant l-a rugat pe Nick:

– Hai să trecem mai întîi pe acasă. Dacă focul n-a ajuns la etaj, poate găsesc ceva potrivit să îmbrac la nuntă.

– Totul va mirosi a fum, i-a răspuns el. Dar poate că cei de la curăţătorie vor putea să ţi-o cureţe pînă la cinci.

În minte îşi trecea în revistă garderoba cu îmbrăcăminte de altă dată. Aşa le spunea ea minunatelor rochii şi costume de firmă, pe care conducerea agenţiei europene de modeling i le-a făcut cadou, în încercarea de a o determina să mai lucreze pentru ei. Rochia Versace de culoare albastră ca de gheaţă, sau cea Armani de culoarea piersicii, ar fi putut să corespundă.

Ambele erau lungi, pentru ocazii speciale, iar sandalele ei cu tocuri înalte se potriveau de minune. Dacă şi acestea au fost distruse de foc, nu ştia ce ar fi putut să îmbrace. Magazinul local de confecţii de damă n-avea rochii pentru ocazii.

– Ce altceva ai de făcut înainte de nuntă? a întrebat-o Nick.

– Să găsesc un loc unde să dorm la noapte, i-a răspuns ea. Voi aştepta pînă mîine ca să scot ceea ce mai pot salva din casă. E prea copleşitor să mă gîndesc la asta astăzi. Trebuie să fac rost şi de un costum adecvat pentru tine. N-ai vreunul?

– Doar un blazer bleumarin şi două perechi de pantaloni mai de gală.

– E tot ce ne trebuie. Le vom da şi pe astea la curăţat.

Părea epuizată.

– Capul sus, scumpete. Totul are să fie bine.

A încercat să se gîndească la ceva mai vesel.

– E o zi frumoasă pentru nuntă, nu-i aşa?

– Prietena ta s-a supărat din cauza rochiei?

– Nu, a răspuns zîmbind. Michelle nu se supără pentru astfel de lucruri. Mi-a spus că nimic nu poate să-i compromită ziua de azi.

Cînd telefonul a sunat, nu era Morganstern, aşa cum a sperat Nick. La aparat era Noah, care voia să afle cînd vor veni la mănăstire.

– Tommy e îngrijorat?

– Nu. Dar vrea să ştie dacă mai e cazul să ne învîrtim pe aici, sau nu.

– Vom fi acolo în aproximativ o oră. Fă-l să aştepte.

Lui Laurant îi era foame, dar nu voia să piardă timpul cu masa. Erau atît de multe de terminat, înainte de a se face seară, şi era deja ora prînzului.

Au ajuns la Holy Oaks şi s-au îndreptat pe străzile lui liniştite, spre casa ei.

– Ştii ce mi-a spus Michelle? Numele lui Lonnie n-a apărut în ziare. Ea credea că Steve Brenner a dat foc casei.

– Farley mi-a promis că-l va ridica şi-l va duce la Nugent. Poate foarte bine să împartă celula cu Brenner.

– Ai fi vrut să fii şi tu prezent, nu-i aşa?

I-a aruncat o privire aprobînd.

– Da, aşa e. Mi-ar fi plăcut să iau parte la interogatoriu. Să-l privesc pe Brenner în ochi. Apoi să mă asigur.

– Că el e Călăul?

– Nu, că nu este.

– Aş vrea să n-ai dreptate.

– Ştiu că asta ai vrea. Părea că o compătimeşte.

– N-aş fi crezut niciodată că Steve poate fi voyeur, pînă aseară, a mai adăugat ea.

– Asta pentru că nu ţi-ai dat seama de latura întunecată a bătrînului Steve.

– În mod clar însă, aseară mi-am dat seama. Avea figura răvăşită de ură, şi veninul pe care-l împroşca vorbind m-a şocat. Cred că e capabil de orice, chiar şi de asasinat. Ştii ce m-a frapat, ca ceva ciudat?

– Ce?

– Steve a fost întotdeauna foarte reţinut, cel puţin faţă de mine. Era foarte controlat, sau organizat, cum spui tu. Întotdeauna întocmea planuri, a adăugat dînd nedumerită din cap. E de-a dreptul facil modul cum i-a manipulat pe proprietarii de magazine să-i vîndă. A cumpărat cinci magazine, înainte ca oraşul să afle ce punea la cale. E şiret şi foarte deştept, nu eşti de acord?

– Aşa că?

– Ar fi trebuit să ştie şi numai din auzite cît de fluşturatic şi imprevizibil e Lonnie. De ce s-a întovărăşit cu el?

– Poate că şi-a închipuit că-l poate folosi drept ţap ispăşitor.

– Poate, a acceptat ea. Cum a intrat Steve în casă?

– Prin uşa din spate. A spart geamul, a băgat mîna şi a tras zăvorul. Era destul de alunecos, a adăugat el.

– Cred că Lonnie a intrat printr-o fereastră.

– Mi-ai spus că era pe acoperiş.

– L-am auzit deasupra ferestrei de la baie.

– Dar nu l-ai văzut, nu-i aşa?

– Nu. Probabil voia să afle dacă e cineva în casă. Nu m-a văzut. M-am aruncat la pămînt, în secunda în care am văzut luminiţa.

Nick a oprit la un stop, aşteptînd ca doi băieţaşi, de aproximativ şapte sau opt ani, să traverseze intersecţia pe bicicIete. Oare ce au în cap părinţii lor, cînd îi lasă aşa, nesupravegheaţi? Drace, oricine putea să pună mîna pe ei. Se putea întîmpla orice şi ei n-ar fi aflat, decît după ce ar fi fost prea tîrziu.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre Laurant.

– Lonnie avea lanternă?

– Nu, era un fascicul de lumină subţire, roşie.

– O lumină roşie cît vîrful unui creion... vrei să spui poate, o armă cu rază laser?

– Da, exact.

– De ce nu mi-ai spus asta aseară? a întrebat-o apoi nerăbdător.

– Ţi-am spus că Lonnie era pe acoperiş.

– Ticălosul putea să te aibă în cătare. Faţa i s-a aprins de furie. De unde, pentru numele lui Dumnezeu, a pus el mîna pe o astfel de armă?

– Din biroul tatălui său, a răspuns ea. Şeriful e foarte mîndru de colecţia lui de pistoale şi Lonnie probabil că are acces la ele.

Nick a luat receptorul şi a început să formeze numărul.

– De aceea ai ieşit din baie?

– Da, i-a răspuns ea. Pe cine suni?

– Pe Farley. El poate afla dacă pe acoperiş a fost Lonnie, sau nu.

– Cine altcineva ar fi putut să fie?

Dar Nick nu i-a mai răspuns.

Agentul Farley era gata să urce în avion la Des Moines, cînd a sunat mobilul. Auzind vocea lui Nick, s-a retras puţin mai departe de mulţimea care urca deja.

– Pur şi simplu m-ai prins în ultima clipă. Încă un minut şi închideam telefonul.

– L-ai arestat pe Lonnie?

– Nu. A dispărut, iar eu am fost repartizat în altă parte. Wesson l-a însărcinat pe şeriful din Nugent şi pe adjuncţii lui să-l prindă şi să-l închidă.

– Feinberg mai e pe baricade, sau Wesson l-a determinat şi pe el să-şi ia valea?

– Nu sînt sigur, a răspuns Farley. Amîndoi s-au dus la Nugent cu Brenner. Şi s-ar putea să mai fie încă acolo. Ceva nu ţi se pare în regulă, nu-i aşa Nick? Tu nu crezi că Brenner e omul nostru.

– Nu, nu cred. Dar n-am cum s-o dovedesc, încă.

– Ar fi o rezolvare prea uşoară şi aşa ceva nu ţi s-a întîmplat niciodată înainte.

– Da, cam asta e.

– Intenţionezi să rămîi în Holy Oaks?

– Da.

– Regret că trebuie să te părăsesc, dar n-am avut de ales. Imediat ce Wesson a trimis un e-mail la sediu şi le-a făcut cunoscut că am terminat şi pot să-mi dea o nouă misiune, m-au şi înhăţat.

– Unde te duceai?

– La Detroit. E o situaţie acolo care dă în foc, foarte neplăcută. Fii mulţumit că eşti în vacanţă.

– Fii atent, i-a mai spus Nick. Şi, Joe, mulţumesc pentru ajutor.

– Pe dracu', n-am făcut nimic. Ţi-am mai spus. Am mai lucrat cu Wesson de vreo două ori în trecut şi întotdeauna s-a comportat ca un ticălos, dar niciodată n-a fost atît de greu de suportat. Cred că tu eşti de vină. Scoţi din el tot ce e mai rău. De data aceasta a mers prea departe. N-am să mai colaborez cu maniacul ăsta egocentric niciodată, chiar dacă asta va însemna să-mi depun insigna. Ca la carte, să fie el al dracului! Wesson nu ştie ce înseamnă lucrul în echipă şi chiar asta am să subliniez în raportul meu. După o pauză de o secundă: Nick, ştii ce mă îngrijorează?

– Că mergi cu avionul?

– Nu, asta e marea ta spaimă, nu a mea. E vorba de senzaţia aceea a ta.

– Ce e cu ea?

– Dacă ai dreptate şi într-adevăr Brenner nu e Călăul, atunci tu şi cu Noah aţi rămas singuri acolo. Dumnezeu să vă ajute!

CAPITOLUL 32

Laurant a reuşit să găsească o pereche de mănuşi potrivite pentru nuntă şi după ce au lăsat toate hainele la curăţătorie, s-au îndreptat spre mănăstire. Noah se afla în bucătărie mîncînd pui fript rece cu garnitură. Nick i-a tras lui Laurant un scaun, după care s-a servit şi el cu un picior de pui.

– Trebuie să mănînci şi tu ceva, scumpo.

Ridicînd din sprînceana dreaptă, lui Noah i-a alunecat privirea de la faţa îmbujorată a lui Laurant la expresia vinovată a lui Nick. Apoi a izbucnit în rîs. A fost nevoie cam de mult timp.

– Nu începe, l-a atenţionat Nick.

– Ce să nu încep? a întrebat Noah cu inocenţă.

– Nick le spune tuturor *scumpo,* i-a trîntit-o Laurant simţindu-se prost de tot.

– Sigur că da, a fost de acord Noah. Ne spune şi lui Tommy şi mie, de cîte ori poate.

– Las-o baltă, a insistat Nick. Unde e Tommy?

– E într-una din sălile de conferinţă, cu ziarista aia.

– Ce vrea? a întrebat Laurant.

Noah a ridicat din umeri.

– Să mă bată.

Cînd Nick a auzit închizîndu-se o uşă, a traversat bucătăria şi s-a uitat pe fereastră. Astfel a văzut-o pe Lorna coborînd grăbită scările.

– Cine a invitat-o şi pe asta? l-a întrebat Laurant pe Noah.

– Face parte din clubul fanilor lui Noah, a răspuns Tommy din uşă.

Noah a rînjit.

– Mă plac femeile. Ce pot eu să fac?

– O face pe confesorul, a dat din cap Tommy exasperat.

– Hei, mă pricep foarte bine la treaba asta.

Lui Laurant îi era greu să se uite la fratele ei. Nick a făcut o greşală cînd i-a băgat în cap ideea aceea ridicolă că Tommy ar putea intui ce s-a întîmplat noaptea trecută, dacă i-ar privi în ochi.

– Laurant, am o vorbă cu tine personal, a spus Tommy.

După ce Nick i-a aruncat o privire gen ţi-am-spus-eu-că-va-şti, s-a răsucit spre Tommy.

– Şi eu trebuie să stau de vorbă cu tine.

– Nu, s-a trezit Laurant ţipînd, după care a împins scaunul şi s-a sculat în picioare. Despre ce vrei să vorbeşti cu mine?

– Tocmai a fost aici Lorna.

– Şi ce-a vrut? Are atîtea informaţii în legătură cu incendiul şi cu Steve Brenner, că poate să scrie toată luna viitoare. Încearcă să inventeze un mijloc de a mă învinovăţi pe mine de toate astea?

– Scrie într-adevăr un articol despre tine, dar care n-are nici o legătură cu incendiul sau cu Brenner. A vrut de la mine o confirmare. Se pare că stînd de vorbă cu soţia directorului băncii, aceasta i-a spus de banii pe care i-ai împrumutat pentru magazin, şi dacă se începe o bîrfă, ajungi şi la urmă-toarea. La naiba, Laurant, a continuat cu vocea tremurînd de furie, de ce nu mi-ai spus că tot ce aveai în bancă s-a evaporat? În toată această vreme, am crezut că eşti bine situată şi că nu trebuie să fiu îngrijorat pentru tine.

Laurant era uluită de obrăznicia Lornei.

– Pentru a obţine împrumutul, a trebuit să completez o declaraţie şi să explic totul în legătură cu situaţia mea financiară, a strigat ea. Dar bancherul n-avea voie să spună nimănui nimic, nici chiar nevestei lui. Era o informaţie confidenţială. Şi cum îndrăzneşte Lorna să-şi bage nasul în treburile mele?

După care, făcînd un pas spre fratele ei: Îţi dai seama ce-ai spus? Tot timpul ai crezut că am o situaţie financiară bună şi că nu trebuie să fii îngrijorat pentru mine. Ei bine, nu mai am zece ani, Tommy, dar se pare că asta încă nu ţi-a intrat în cap. Banii s-au evaporat înainte de a împlini eu douăzeci şi unu de ani şi n-am putut să fac nimic în legătură cu asta. Avocaţii i-au luat pe toţi. Pînă la ultimul bănuţ. Nu ţi-am spus, pentru că ştiam că o să te superi şi de altfel nici nu mai era nimic de făcut.

– Milioane de dolari... banii bunicului nostru, adunaţi cu atîta greutate, s-au dus? Cînd am semnat

procura, prin care avocaţii trebuiau să aibă grijă de tine, am crezut...

Expresia fratelui ei era gata să o facă să izbucnească în plîns. Era complet răvăşit. Şi îngrozitor de dezamăgit din cauza ei. O făcea să se simtă ca şi cum ea ar fi irosit banii.

– N-a fost vina surorii tale, a intervenit Nick calm.

– Ştiu.

– Dar nu te porţi ca şi cum ai şti.

Umerii lui Tommy s-au lăsat în jos.

– Cînd ai aflat exact că banii s-au dus? Faţa îi era roşie de furie, deşi încerca să se stăpînească.

– La aniversarea mea de douăzeci şi unu de ani.

– Ar fi trebuit să spui atunci familiei. Poate că ceva s-ar fi putut face.

Noah ştia că nu e cazul să se bage în discuţie, dar nu s-a putut stăpîni. L-a privit pe Tommy în ochi:

– Care familie? Din cîte am aflat, Laurant n-a avut pe nimeni în perioada adolescenţei. Cui trebuia să-i spună?

– Eu sînt familia ei, a subliniat Tommy.

– Încearcă să vezi cu ochii ei, a insistat Noah. În adolescenţă tu ai avut familia lui Nick care te-a ajutat, iar cînd ai devenit preot, biserica a devenit noua ta familie.

– Sora mea va face parte întotdeauna din familia mea.

– Era în Europa şi tu erai aici. Nu poţi schimba modul în care s-au desfăşurat lucrurile. Vinovăţia te face furios, pentru că ai lăsat-o printre străini.

Tommy părea teribil de chinuit. Aşa că Laurant a dat încet din cap şi s-a îndreptat spre el.

– Nu e adevărat. Nu eram printre străini. Am ştiut în permanenţă că te afli acolo, lîngă mine. Ştiam că te

zbaţi să mă aduci în Statele Unite, Tommy, şi întotdeauna am ştiut că mă iubeşti. Te rog, nu mai fi supărat.

El i-a înconjurat umerii cu braţele şi a strîns-o cu putere.

– Ceea ce am aflat a fost un şoc pentru mine, asta e tot. Să nu mai ai secrete faţă de mine, Laurant. Se presupune că fraţii mai mari trebuie să aibă grijă de surorile mai mici, indiferent de vîrstă. Ascultă, hai să încheiem un pact, da? De acum înainte, nu vom ascunde nimic unul de celălalt. Dacă va trebui să fac chemioterapie, am să-ţi spun, iar tu, cînd vei avea vreo problemă, să-mi spui.

– Nu mă aştept să-mi rezolvi tu problemele.

– Nu, ştiu că nu te aştepţi, dar trebuie să-mi vorbeşti despre ele.

Ea a dat din cap.

– Bine, e în regulă.

– Cînd va apare articolul? a întrebat Nick. Încerca să-şi dea seama dacă mai are timp să-l oprească.

– Nu va apare în ziar. Lorna şi cu mine am avut o mică discuţie.

Noah a rînjit.

– Ai ameninţat-o cu focul iadului?

Dar Tommy n-avea chef de glume.

– Nu, n-am ameninţat-o, dar i-am spus că de fapt e geloasă pe Laurant. N-a vrut să ştie ce altă părere mai am, şi a fost de acord să nu publice articolul. Îi este teamă că lumea va crede că e geloasă, deoarece a scris despre Laurant de atîtea ori.

– Am nevoie de un pahar cu lapte, a intervenit Laurant. Stomacul îi era răscolit datorită Lornei şi spera că laptele îl va calma.

– Ţi-l aduc imediat. Tu stai jos, s-a oferit Tommy.

Noah a împins o farfurie în faţa ei.

– Mănîncă, i-a sugerat el.

– Nu e nimic de făcut împotriva acestor avocaţi? a întrebat-o Nick.

– Am făcut ceva.

Tommy a scos capul din cămară.

– Ce?

– I-am dat în judecată.

Fratele ei a luat un pahar şi s-a grăbit să se întoarcă în bucătărie.

– I-ai dat în judecată?

– Da. A doua zi după ce am aflat, am început cercetările. Mi-a trebuit un an întreg pînă am găsit un avocat, care a fost de acord să mă apere împotriva giganţilor acelora.

– David contra Goliat, nu-i aşa? a întrebat Noah.

– Ştii, Noah, începi să vorbeşti ca un preot. Poate că ar trebui să-ţi schimbi meseria, l-a ironizat Nick.

Dar cu o grimasă, Noah l-a asigurat:

– Asta nu se va întîmpla, să fii sigur.

Tommy a scos bidonul din frigider şi a turnat laptele în paharul lui Laurant.

– Ce s-a întîmplat cu procesul?

Înainte de a răspunde, Laurant a luat o înghiţitură.

– La prima înfăţişare am cîştigat, la a doua la fel. Dar au introdus moţiuni de amînare şi avocatul meu mi-a spus că următoarea înfăţişare va fi ultima. În curînd voi afla cum stau lucrurile. Ori cîştig, ori pierd, hotărîrea va fi definitivă.

– Aşa că, mai există posibilitatea să primeşti banii înapoi?

– S-ar putea. Sînt pregătită pentru orice.

– Nu e de mirare că ai o maşină atît de veche şi uzată, a comentat Nick. Ai dus o viaţă de constrîngeri. Apoi i-a zîmbit, ca şi cum considera aceasta ceva remarcabil.

– Am cheltuit ca mulți alți oameni, a comentat ea. Și se întîmplă ca mașina mea să-mi placă.

Conversația s-a sfîrșit brusc, cînd șeriful a intrat în bucătărie ca o furtună.

– Unde dracu' e băiatul meu? a întrebat el scrîșnind din dinți. Își ținea pistolul scos pe jumătate din toc. Ce-ați făcut cu el?

Nick era cu spatele la ușă, dar Noah îl privea în față pe șeriful care-și pierduse capul. În aceeași clipă și-a vîrît mîna în sutana neagră și pe sub masă a îndreptat pistolul spre Lloyd.

– Lasă arma aia jos, sau ești un om mort.

Lloyd s-a oprit, înțepenind. Era uluit că preotul acesta îndrăznea să-l amenințe.

Laurant nici n-a avut timp să se întoarcă în scaun, că Nick a și ocolit-o și și-a scos la rîndul lui pistolul. Acuma era în picioare, cu trupul acoperind-o și cu țeava pistolului lipită de tîmpla lui Lloyd.

În acest timp, Tommy a trecut în spatele șerifului și i-a luat arma din mînă. Apoi i-a sugerat calm să stea jos și să discute problema într-un mod rezonabil.

– Aici eu sînt autoritatea, a zbierat acesta.

– Nu, nu ești, l-a informat Nick. Apoi și-a pus pistolul înapoi în toc și i-a spus șerifului să urmeze sfatul lui Tommy și să se așeze.

Lloyd a ales scaunul de la capătul cel mai îndepărtat al mesei.

– Dă-mi înapoi pistolul.

Tommy l-a dat însă lui Nick, care i-a golit încărcătorul și l-a împins spre șerif.

– Care e problema? l-a întrebat apoi Tommy.

– Băiatul meu. A dispărut. Asta e problema, a mormăit șeriful.

– Se ascunde, l-a informat Nick. A pus focul aseară și acuma se ascunde.

Lloyd a scuturat din cap.

– Nu discut problema focului, pentru că tu și cu mine avem păreri diferite. Băiatul meu știe că eu sînt alibiul lui. Deci n-ar trebui să se ascundă. Dormea cu sforăieli, cînd m-am înapoiat acasă de la Nugent. Eram mort de oboseală, a adăugat el. Am fost în picioare cea mai mare parte a nopții și tocmai mă aruncasem și eu în pat, cînd șeriful de la Nugent a bătut la ușă. Mi-a spus că a venit după Lonnie, care e acuzat de incendiere. Ne-am certat puțin, apoi am hotărît să las avocații să se ocupe de asta și i-am dat voie să-l ia. Dar Lonnie dispăruse din pat, iar fereastra era larg deschisă.

Nick i-a aruncat o privire lui Noah, care a dat din cap pentru a-l face să înțeleagă că el nu i-a făcut nimic lui Lonnie.

Atunci Nick a intervenit:

– Poate că Wesson a hotărît să-l ridice.

– Nu s-a întîmplat așa, a gemut șeriful. Acesta era împreună cu ceilalți polițiști, care l-au luat la întrebări pe Brenner, în camera aia de doi pe patru. Nu mi-au permis să ascult, nu voiau să știu nimic din ce se întîmplă. Așa că în final am renunțat și m-am îndreptat spre ușă, cînd am auzit că îl acuzau de asasinat. Unul din adjuncții șerifului mi-a spus că au și dovezi. Și-a scos pălăria și s-a frecat pe frunte. Apoi m-am dus la toaletă.

– Te preocupă într-adevăr ce i s-a întîmplat lui Lonnie? l-a întrebat Noah fără menajamente.

Întrebarea l-a tulburat pe șerif. Văzîndu-i fața răvășită, Tommy a intervenit. A tras un scaun la capătul mesei și s-a așezat lîngă Lloyd.

– Fiul tău ți-a provocat multe neplăceri de-a lungul anilor, nu-i așa Lloyd?

Vocea șerifului s-a transformat într-o șoaptă:

– N-a fost niciodată normal la cap. Niciodată. Şi are un caracter mizerabil.

Apoi, Tommy a reuşit să-l convingă să vorbească, propunîndu-i să scoată din el toată furia şi dezamăgirea pe care le păstra în suflet de mult, aşa că în cîteva minute şeriful şi-a vărsat tot năduful, spunîndu-le o mulţime de fapte ale fiului său, pe care a trebuit să le acopere. Şi lista era îngrozitor de lungă.

– A făcut unele lucruri teribile. Ştiu că a făcut, dar e fiul meu şi a trebuit să-l protejez. Sînt însă atît de sătul de tot. Ştiu că se presupune că ar trebui să am grijă de băiat, dar nu mai pot. Dar trebuie să-l găsesc, pentru că dacă n-o fac şi se întoarce acasă, va fi... supărat pe mine şi nu vreau să se întîmple asta. Poate să-şi iasă din minţi şi să devină violent. Apoi şi-a acoperit ochii cînd a mărturisit: Mi-e ruşine să admit, dar mi-e teamă de propriul meu copil. Într-o zi o să mă omoare. A fost deja, în cîteva rînduri, afurisit de aproape s-o facă.

– Poate că ar fi vremea ca Lonnie să afle care sînt consecinţele acţiunilor sale, a sugerat Noah.

– Va veni după mine. Ştiu că va veni.

– Ai nevoie de timp să te gîndeşti care-ţi sînt opţiunile, a spus Tommy. De ce nu te urci în maşină şi să pleci din Holy Oaks pentru o săptămnă sau două, pînă se calmează spiritele şi Lonnie e după gratii.

La această idee, şeriful a sărit în sus.

– Dar ce va spune lumea? Nu vreau să creadă că fug.

– N-au să creadă, i-a răspuns Tommy. Ai şi tu dreptul la o vacanţă, nu-i aşa?

– Sigur că am, a aprobat el. Şi poate... Doar poate, nu mă mai întorc niciodată. Am să las totul aşa cum e, n-am să iau nimic cu mine, să nu-i dea prin cap

băiatului că am plecat pentru totdeauna. Şi atunci, nu va încerca să mă caute.

– Îl vor prinde şi-l vor băga după gratii, a adăugat Noah. Fă doar în aşa fel ca părintele Tom să ştie unde eşti.

Dintr-o dată şeriful a devenit foarte nerăbdător să plece. S-a îndreptat spre uşă, dar s-a oprit şi s-a întors spre Laurant.

– De la bun început a delapidat bani.

– Cine? l-a întrebat Laurant. Brenner?

Lloyd a dat din cap.

– Le-a spus partenerilor lui de la *Griffen* că îl costă o sută de mii de dolari cumpărarea unui magazin, apoi i-a oferit jumătate din sumă proprietarului şi diferenţa a băgat-o în buzunar. Şi-a deschis un cont nou, dar nu ştiu unde. Ar trebui să descoperi asta înainte de adunarea oraşului.

– Aşa voi face, l-a asigurat ea.

Cînd s-a întors din nou să plece, Nick l-a oprit.

– Cît de mult eşti implicat tu în toate astea, Lloyd?

Lloyd a revenit.

– L-am ajutat de cîteva ori. Dar voi depune mărturie contra lui. Şi poate că, dacă voi ajuta să se stabilească adevărul, eu nu voi suporta nici o consecinţă. I-a aruncat lui Nick o privire plină de speranţă, apoi i s-a adresat lui Tommy. Am să te anunţ unde mă aflu. Şi am să mă întorc, cînd ai să mă chemi.

Tîrîndu-şi picioarele ca un om bătrîn şi distrus, şi-a pus pe masă pistolul şi insigna, şi a ieşit.

Toţi l-au urmărit cu privirea plecînd.

– Eşti sigur că vrei să-l laşi să plece? l-a întrebat Noah pe Nick.

– Da. N-o să ajungă prea departe, i-a răspuns acesta.

Nick a încercat să-l prindă pe Wesson pe telefonul celular, dar acesta n-a răspuns. Apoi a încercat să-l găsească pe Feinberg pe automat. Frustrarea lui creştea. Şi continua să-şi privească ceasul. Pînă acuma Morganstern trebuia să fi aterizat la Houston. De ce dracu' nu i-a dat un telefon, urmare a apelului lui?

Tommy s-a dus din nou în cămară, după cartofi prăjiţi şi Nick l-a urmat. Laurant l-a auzit spunîndu-i fratelui ei că nu trebuie să renunţe la paznic, pînă ce el personal nu va fi convins că Brenner e Călăul.

Cei doi au rămas în cămară, discutînd. Părea că Tommy făcea mai mult decît să stea de vorbă. Laurant era atît de ocupată să-i urmărească pe cei doi, încît nu şi-a dat seama că Noah o priveşte.

– Nu-ţi mai face griji, i s-a adresat el.

Ea şi-a îndreptat întreaga atenţie spre mîncare.

– Nu-mi fac griji.

– Ba da. Ai impresia că Nick e gata să-i spună lui Tommy că s-a culcat cu tine.

Nici nu s-a gîndit să încerce să nege. A privit în ochii aceia diavoleşti de albaştri şi l-a întrebat:

– Întotdeauna eşti atît de direct?

– Da, întotdeauna.

– De unde ştii?

– După felul cum evitaţi amîndoi să vă priviţi. Îl cunosc pe Nick de mult, dar niciodată nu l-am văzut atît de nervos. Mi-am dat seama că tu eşti cauza.

După ce a luat în mînă o aripă de pui, a pus-o la loc.

– Nick trebuie să-i spună lui Tommy.

– Aşa crezi tu?

– Da, iar Tommy va fi supărat, fiindcă e preot şi toate celelalte.

– Poate, a ridicat el din umeri. Dar tu eşti femeie matură acuma şi, în mod categoric, asta nu e treaba lui.

– N-o să fie de aceeaşi părere.

– De cît timp eşti îndrăgostită de Nick?

– De unde ştii că sînt?

El a rîs.

– Cunosc femeile.

– Cum adică?

– Adică ştiu că nu eşti genul de femeie care se culcă cu un bărbat fără să-l iubească. Şi asta o ştie şi Nick. Trebuie că-l îngrozeşti de moarte.

– Într-adevăr îl îngrozesc. El nu-şi doreşte nimic din ceea ce vreau eu, dar totodată nu vrea să mă rănească. Noaptea trecută a fost o greşeală. Dar acuma totul s-a terminat, a şoptit ea. Încercase să sune ca şi cum chestiunea n-ar mai fi preocupat-o, dar şi-a dat seama că n-a reuşit cînd Noah a bătut-o uşor peste mînă.

– Noaptea trecută ai simţit că greşeşti?

Ea a dat din cap.

– Nu, dar aşa cum ai spus, acuma sînt femeie matură. Pot s-o iau de la capăt. Nu pot fi doborîtă atît de uşor.

– Nu, sigur că nu.

– Îţi baţi joc de mine, nu-i aşa?

– Îhî.

– Hai să vorbim despre altceva, i-a sugerat ea. Pot să te întreb ceva?

– Sigur. Tot ce vrei să ştii.

– De ce a ajuns Wesson să-l antipatizeze atît de mult pe Nick?

– E o poveste veche, a răspuns el.

– Dar ce a declanşat antagonismul? a mai întrebat ea aruncîndu-i lui Nick o privire rapidă.

– Aş putea spune că rivalitatea a fost stîrnită de o pisică, deşi dacă mă gîndesc mai bine, atitudinea lui Nick a avut şi ea rolul ei. Era nou în secţie şi credea că ştie tot. Morganstern tocmai începuse să-şi aleagă Apostolii şi Nick a fost cea de-a doua achiziţie.

– Cine a fost primul? a întrebat ea.

– Eu, a răspuns cu o strîmbătură arogantă. Pete îşi alegea personal agenţii, luîndu-i din afară şi supunîndu-i programului lui special de antrenament. Wesson murea să facă şi el parte din echipă. De fapt, cred că de la bun început a vrut să conducă el programul acesta, dar nu i-a mers.

– Şi Wesson a devenit pînă la urmă una din achiziţiile lui Morganstern?

– Nu. Nu l-a ales şi asta l-a supărat rău de tot.

– Şi tot asta a declanşat totul?

– Nu. Cauza a fost o pisică, a repetat el răbdător. E vorba de un caz deosebit. O fetiţă de trei ani a fost dată dispărută şi FBI-ul a fost chemat să rezolve cazul. Wesson era de serviciu şi nici nu i-a trecut prin minte să dea voie unuia dintre oamenii lui Morganstern să preia cazul. A vrut să-l rezolve el repede.

– Şi a reuşit?

– Nu. Nick a reuşit. Iată cum s-a întîmplat. Fetiţa se afla cu cu mama ei într-un magazin universal. Clădirea era foarte veche, cu duşumele de scînduri ce scîrţîiau şi trosneau cînd călcai, cu tavane false foarte înalte din plastic şi cu răsuflători mari şi vechi, în podele. Înăuntru era curent şi frig. Clădirea era situată în perimetrul depozitelor de mărfuri, lîngă piaţa oraşului, foarte aproape de rîu. Era un loc simpatic pentru făcut cumpărături, toate clădirile fiind restaurate şi vopsite, dar existau probleme cu şobolanii, aşa că proprietarul departamentului acela familial ţinea acolo o pisică.

– Mai departe, l-a zorit ea, în dorinţa ca Noah să termine de povestit înainte ca Nick şi Tommy să se înapoieze.

– Era sîmbăta dinaintea Crăciunului, la prînz, şi magazinul era plin de cumpărători de ultimul moment. Era un haos şi un zgomot infernal, cu cîntecele de Crăciun date la maximum, totuşi întîmplarea a făcut ca o vînzătoare să observe un bărbat cam de treizeci şi cinci de ani învîrtindu-se prin magazin. A crezut că e un hoţ, pentru că era îmbrăcat cu haine vechi şi uzate şi un fulgarin de ploaie lung şi cenuşiu. A mai spus că era murdar şi zdrenţăros, dar n-a putut să-l descrie prea bine, doar că era slab şi avea o barbă încîlcită. Apoi a relatat că era gata să cheme paznicii, cînd l-a văzut îndreptîndu-se spre uşa de la intrare şi a crezut că pleacă. Clienţii nerăbdători o tracasau din toate părţile.

În afară de ea, o clientă de la coadă şi-a adus aminte că l-a văzut pe acelaşi individ aşezat pe vine lîngă o fetiţă, vorbindu-i. A mai spus că mama ei îşi făcuse drum cu coatele spre casă şi scotocea în geantă, căutînd cardul pentru a plăti, aşa că n-a observat că fiica ei stă de vorbă cu un străin. Apoi clienta a văzut că omul s-a ridicat şi a plecat.

– A luat şi fetiţa cu el?

Dar Noah n-a răspuns.

– O altă clientă a spus că aproape s-a împiedicat de copilă, cînd aceasta s-a repezit în faţa ei. Fugea după o pisică. Cu aproximativ cinci sau zece minute mai tîrziu, mama îşi căuta disperată fiica. Şi cum toată lumea voia s-o ajute, vînzătoarea şi-a amintit de omul cu fulgarinul şi clienta şi-a amintit că l-a văzut vorbind cu fetiţa. Ofiţerul cu securitatea clădirii a chemat poliţia, în timp ce proprietarul a chemat FBI-ul. Spre lauda lui, Wesson a sosit repede la faţa locului. În

același timp, Morganstern a fost înștiințat de superiorul lui Wesson, așa că ne-a dat sarcină lui Nick și mie să ne încercăm puterile și să căpătăm totodată și puțină experiență. Deci ne-a trimis acolo, dar nici unul dintre noi n-a putut ajunge decît seara tîrziu. Eu veneam de la Chicago și Nick cu avionul de la Dallas. El a aterizat cu aproximativ cincisprezece minute înaintea mea, a închiriat o mașină, a cumpărat o hartă și apoi m-a așteptat.

– Wesson n-a fost prea încîntat să vă vadă, nu-i așa?

– Asta exprimîndu-ne în mod delicat. Totuși, nouă nu ne-a păsat. N-avea nici o autoritate asupra noastră. Noi îi raportam direct lui Morganstern și nimănui altcuiva. Însă Wesson n-avea chef să ne împărtășească ceea ce știa în legătură cu cazul acela și asta l-a înfuriat pe Nick. Și cînd se înfurie, izbucnirile lui temperamentale sînt mai urîte decît ale mele, a adăugat Noah cu admirație în glas.

– Ce a făcut?

– I-a făcut cunoscut lui Wesson ce crede despre el. Nick putea să fie mai diplomat, dar oricum, l-a trimis pe Wesson în corzi și acesta a trebuit să-i spună că are un suspect, dar că situația e sub control, ceea ce nu era adevărat, desigur. Apoi ne-a amintit că echipa lui Morganstern e o pierdere de vreme și de bani și că Nick și cu mine ar trebui să ne ducem acasă și să ne găsim niște slujbe adevărate.

– Cu alte cuvinte, v-a dat afară.

– Da. Însă nouă nu ne-a păsat ce credea și ce voia Wesson. Aveam o misiune de îndeplinit și intenționam să ne achităm de ea, cu sau fără aprobarea lui. În timp ce Nick se uita în jur, eu l-am luat de-o parte pe celălalt agent de teren și i-am citit notițele.

– Fetița era bine? Spune-mi, te rog, ați găsit-o la timp?

– Da, am găsit-o, datorită lui Nick. A fost unul din cele cîteva deznodăminte fericite.

– Cum a găsit-o?

– Ajung și la asta. Toți au părăsit magazinul. Era aproximativ ora două dimineața și înghețai de frig în clădirea aceea. Wesson a stabilit un post de comandă la secția de poliție, cu două blocuri mai departe și toți oamenii disponibili erau afară pe străzi, căutîndu-l pe omul în fulgarinul cenușiu. Nick și cu mine stăteam afară, încercînd să ne dăm seama ce ar trebui să facem. După ce ofițerul cu securitatea magazinului a încuiat ușile pentru a pleca acasă, Nick i-a spus că vrea să intre înăuntru. L-a convins pe bătrîn să dezafecteze alarma și să ne dea cheile.

Amîndoi am scotocit din nou clădirea, de sus pînă jos. N-am găsit nimic, așa că am plecat. Eu conduceam mașina. Nu eram prea sigur încotro să mă îndrept. Încercam doar să-mi limpezesc gîndurile, așa cum am fost învățați de Morganstern, și îmi aduc aminte că tocmai treceam prin fața unui spital cînd l-am întrebat pe Nick ce dracu' avem de făcut, fiind și cu Wesson pe cap.

Noah a făcut o pauză și zîmbind a adăugat:

– Nick nu scotea o vorbă. Și-a aruncat în gură o bucată de gumă de mestecat și mi-am dat seama că făcea același lucru pe care încercam și eu să-l fac. Știi, să-și limpezească mintea. Și deodată s-a întors spre mine și a întrebat:

– Dar pisica unde e?

Apoi am început să facem, ceea ce Morganstern ar fi numit probabil un mic raționament. Copiii iubesc animalele, oricum mare parte dintre ei, și o clientă a spus că a văzut fetița fugind după o pisică. Atunci am

realizat amîndoi ce s-a întîmplat. Conduceam ca scăpat din infern, încercînd să ajungem cît mai repede înapoi la magazin, dar văzînd intrarea de urgență a spitalului, am oprit. Am alergat amîndoi la camera de gardă, ne-am fluturat insignele și am înhățat un doctor care tocmai intra în pauză. Nick i-a spus că trebuie să meargă cu noi și să-și ia stetoscopul cu el.

– Fetița era tot în magazin, nu-i așa?

– Sigur că da. A intrat după pisică prin una din răsuflătorile acelea mari și vechi. Cercetînd podeaua pe lîngă pereți, nimeni n-a observat-o, mai ales că magazinul era atît de aglomerat. Rețeaua pusă deasupra n-a ținut și fetița a căzut două etaje și jumătate, rămînînd suspendată pe o bordură din pivniță. Căderea ar fi putut s-o ucidă. Însă s-a izbit doar la cap și era inconștientă, cînd în sfîrșit am descoperit-o. Pisica stătea lîngă ea. Prin stetoscop i s-a putut auzi mieunatul slab.

– Dar fetița era bine?

A zîmbit din nou.

– Da, era bine.

– Tu și cu Nick probabil că ați jubilat.

– Dar în același timp eram frustrați. Amîndurora ne scăpase ceva atît de evident. Am lăsat ca tipul în fulgarin să ni se pună în cale. Ar fi trebuit să observăm că răsuflătoarea pe care s-a tîrît fetița era puțin mai retrasă decît celelalte, dar n-am văzut-o. Și nu trebuia să ne ia atîta timp, pentru a ne da seama că și pisica a dispărut.

– Dar ați găsit-o la cîteva ore de la sosire, a subliniat ea.

– Însă, dacă am fi fost mai atenți, am fi putut să scurtăm timpul la jumătate. Am fost afurisit de norocoși că fetița încă mai trăia. Ar fi putut să sîngereze acolo jos și cînd soseam, să fie prea tîrziu.

Laurant știa că nimic din ceea ce ar fi putut să-i spună n-ar fi schimbat părerea lui în legătură cu performanța reușită.

– În mod normal, Wesson ar fi trebuit să fie tot atît de fericit și ușurat ca toată lumea, a mai adăugat el.

– Și n-a fost? a întrebat ea surprinsă.

– Nu e un monstru, sau cel puțin nu era la vremea aceea. Dar îl rodea invidia. Sigur că a fost încîntat că fetița e bine...

– Dar?

– Nick l-a neglijat în mod deliberat. Ar fi trebuit să-i spună ce bănuiește și să-i paseze și lui mingea. Noah s-a oprit o clipă. Da, asta ar fi trebuit să facă, dar sînt încîntat că n-a făcut-o. Dinte pentru dinte, oricît de infantil ar părea acest lucru. Și spre scuza lui și a mea, pentru că eu îl secondam îndeaproape, pe atunci eram tineri și cam proști și nici unul dintre noi nu dădeam o para chioară pe diplomație. Și nici acuma. Nick trebuia să se convingă că puștoaica e acolo, și eu la fel. Oricum, Wesson a aflat despre găsirea ei de la Morganstern, după ce faptul a fost consumat. Nick și cu mine eram deja în drum spre aeroport. Nick a vrut să marcheze un punct, dar în felul acesta l-a umilit pe Wesson și de atunci, simpla menționare a numelui lui sau al meu produce aceeași reacție ca și cum ai pune sare pe rană. Nici unul dintre noi n-am mai lucrat cu el, pînă acuma.

Laurant și-a sprijinit cotul pe masă, odihnindu-și bărbia în palmă. Se uita fix la Noah, dar nu-l vedea. Se gîndea la istoria pe care tocmai i-a spus-o.

Pînă în acel moment, a mai existat o vagă speranță în străfundul inimii ei că Nick ar putea să-și părăsească slujba. Și, Doamne, cît de egoistă și greșită a fost dorind aceasta!

– Viața nu-ți oferă nici o garanție, nu-i așa? a întrebat ea.

– Nu, de la viață trebuie să apuci ceea ce poți și cînd poți. Nick e bun în meseria lui, dar se consumă prea mult. Pot s-o văd în ochii lui. Stresul va ajunge să-l distrugă, dacă nu va reuși să obțină un echilibru în viață. Are nevoie de cineva ca tine, la care să vină seara acasă.

– Dar el nu vrea asta.

– Poate că nu vrea, dar nevoie are.

– Dar tu?

– Nu discutăm despre mine. Tu și cu Nick sînteți altfel, știi asta. Observîndu-vă din afară, e ușor să vezi ce se întîmplă. Vrei să te lămuresc? Dar te atenționez dinainte. N-o să-ți placă ce am de spus.

– Dă-i drumul. Lămurește-mă. Pot să suport.

– E în ordine, a acceptat el. Iată cum vă văd eu. Tu și cu Nick încercați amîndoi să nu țineți seama de realitate. Amîndoi fugiți de viață. Nu protesta pînă nu termin, a adăugat el cînd a văzut-o că e gata să-l întrerupă. Nick încearcă să se închidă în sine, să pună distanță între el și ceilalți, chiar și față de familie și asta face foarte rău activității lui. Are nevoie să simtă, pentru că acesta este singurul mod de a rămîne precis și concentrat. Pot să văd că a ajuns în punctul în care nu mai vrea să dea nici o șansă sentimentelor, pentru că își închipuie că asta l-ar face al naibii de vulnerabil. Dacă însă continuă tot așa, va ajunge să devină dur și cinic. Și în mod sigur acest lucru nu e bun pentru meseria lui. În ce te privește...

– Da? S-a îndreptat în scaun, brusc tensionată în timp ce aștepta să-i audă verdictul.

– Faci același lucru, dar în alt mod. Te-ai ascuns aici, în orășelul acesta. Știu că nu-ți dai seama, dar în realitate asta faci. Ți-e și mai frică decît lui Nick să te

folosești de ocazii. Dacă nu ai să ieși din această situație, te vei distruge. Așa vezi tu viața? Dacă vei continua astfel, vei deveni o prună uscată, și lașă pe deasupra.

Știa că Noah n-a încercat în mod deliberat să fie crud, dar ceea ce tocmai îi spusese aproape a desființat-o.

Așa o vedea el? Laurant s-a lăsat pe speteaza scaunului și și-a încleștat mîinile una într-alta. Lașă? Cum putea el să creadă că va deveni vreo dată lașă?

– Nu cred că înțelegi...

– N-am terminat. Mai e ceva. Vrei să auzi?

După ce și-a adunat toate puterile:

– Da, să auzim.

– Am văzut unul din tablourile tale.

– Unde? l-a întrebat uimită și emoționată. Ce e oare spaima asta bruscă?

– E atîrnat în dormitorul lui Tom, a informat-o el. Și e una din cele mai puternice picturi pe care le-am văzut-o vreodată. Ar trebui să fii a naibii de mîndră de ea. Și nu sînt singura persoană care consideră că este remarcabilă. Starețul a vrut să atîrne tabloul în biserică. Tom mi-a spus că l-a furat de la tine. De asemenea, mi-a spus că ții toate tablourile înfășurate și ascunse în dulapul din debara, ca nimeni să nu le vadă. E un mod sigur de a evita critica, nu-i așa? E mai bine. La fel ca și felul de viață pe care-l duci aici. Asta e. Nu există nimic cu care să te confrunți, o viață sigură. Totuși, se mai întîmplă și lucruri rele, ca boala fratelui tău, și n-ai ce să faci în legătură cu asta. Deși, sînt sigur că ai vrea să încerci, nu-i așa? Poate că, peste vreo treizeci de ani vei fi convinsă că ești mulțumită de viața ta perfectă și sigură, dar te vei trezi singură. Și tot pînă atunci, extraordinarul talent pe care-l ai, probabil că va fi dispărut.

S-a înfiorat de urîţenia viitorului pe care Noah tocmai îl descrisese. A forţat-o să deschidă ochii şi să arunce o privire critică asupra ei însăşi.

– Nu ştii ce vorbeşti.

– Ba da, ştiu. Doar că tu nu vrei să asculţi.

Şi-a plecat capul, pledînd în gînd împotriva profeţiei lui sumbre. Probabil că atunci cînd s-a mutat în Holy Oaks, a fugit de viaţă. Dar acuma nu mai e aşa. Între timp s-a îndrăgostit de acest oraş şi de locuitorii lui şi s-a implicat în treburile comunităţii. N-a stat pasivă, lăsînd lumea să se agite în jurul ei.

Dar în legătură cu pictura, Noah avea dreptate. Întotdeauna a considerat-o ceva prea personal pentru a o împărţi cu altcineva. Era o părticică din ea şi dacă alţii ar fi văzut tablourile şi le-ar fi considerat proaste, respingîndu-le, simţea că în acest fel ar fi respins-o şi pe ea.

A fost laşă. Şi-şi va pierde şi puţinul talent pe care-l avea, dacă va continua pe acest drum. Dacă n-avea experienţa vieţii, cum ar putea s-o transpună pe pînză?

– Nu le-am aruncat, a admis ea ezitînd. Am reţinut toate tablourile.

Noah a rînjit.

– Aşa că poate ai de gînd să le despachetezi într-una din zilele astea şi să laşi lumea să le vadă.

– Poate, a admis ea. După ce a reflectat o clipă l-a privit şi a zîmbit. Da, poate că am s-o fac.

Noah şi-a pus farfuria în chiuvetă, apoi şi-a suflecat mînecile şi s-a pregătit să spele vasele. În timp ce lucra, se plîngea că starețul n-a dat bani pentru a se cumpăra o maşină de spălat vase.

Dar Laurant nu-i mai dădea atenţie. Era pierdută în gînduri. Noah a strigat la ea pentru a o trezi. I-a

deschis în faţă o uşă şi acuma ea putea să aleagă, ori să iasă, ori să închidă uşa la loc.

Cînd Tommy a intrat în bucătărie, Noah i s-a adresat:

– I-am spus lui Laurant că i-ai luat un tablou.

Imediat Tommy a adoptat o atitudine defensivă.

– L-am furat şi nu-mi pare rău. Vrei să ţi-l dau înapoi?

– Care dintre ele? l-a întrebat ea. Brusc, i s-a făcut foarte foame. După ce a luat o bucată de pui, s-a întins după un biscuit.

– Singurul pe care am putut să pun mîna, i-a răspuns el. Era în dulap deasupra celorlalte.

Nici n-am ştiut ce reprezintă, pînă ce am ajuns acasă şi l-am dezvelit. Şi ştii care e păcatul cel mare, Laurant? E singurul tablou făcut de tine, pe care l-am văzut vreodată. Le ţii ascunse, ca şi cum ţi-ar fi ruşine cu ele.

– Dar care dintre ele este?

– Copii într-un lan de grîu, luminaţi de razele soarelui. Îmi place, Laurant şi vreu să-l reţin. Şi ştii de ce? Pentru că din el transpare atîta bucurie şi speranţă. Cînd îl privesc, parcă văd raiul zîmbindu-le copiilor. E ca şi cum razele de lumină sînt degetele lui Dumnezeu care s-au lăsat pe pămînt pentru a-i mîngîia.

O puternică emoţie a învăluit-o. Ştia că el crede fiecare cuvînt pe care l-a spus. Bucurie şi speranţă. Ce compliment extraordinar!

– Ei bine, Tommy. Poţi să-l păstrezi.

Fratele ei părea şocat.

– Adevărat?

– Da. Sînt atît de încîntată că-ţi place.

Nick nu era omul care să fie lăsat deoparte.

– Fir-ar să fie, vreau să-l văd şi eu, a intervenit el.

– Foarte bine, a fost ea de acord.

Noah i-a făcut cu ochiul şi brusc ei i-a venit să rîdă.

– Da, foarte bine, dar te avertizez, nu este una dintre creaţiile mele cele mai reuşite. Pot să fac ceva mai mult decît atîta.

Conversaţia a fost întreruptă de telefonul lui Nick. Zîmbetele au pierit de pe feţe cît ai bate din palme şi atmosfera din bucătărie a devenit deodată tensionată. A răspuns Nick, după ce a intrat în cămară pentru a fi singur.

La telefon era Pete şi avea noutăţi uluitoare. Telefonul lui Tiffany Tara Tyler a fost găsit în dubiţa albă a lui Steve Brenner, ascuns cu măiestrie sub bancheta din faţă. Această nouă dovadă punea capăt investigaţiei. Au prins omul căutat.

– Au găsit vreo amprentă?

– Le-a şters, dar a fost cam neglijent, a mai spus Pete. A uitat o pată în partea de jos a telefonului, sub încărcătorul de metal. Tehnicienii au ajuns la concluzia că arată ca o parte din amprenta degetului mare. Ei consideră că este suficientă pentru o acuzare solidă. Pare că sînt gata să-l înfunde de data aceasta, Nick.

Nick a dat din cap.

– Nu-mi vine să cred. După ce a făcut o pauză, a adăugat. Deci asta e. Caz rezolvat. Nu-i aşa?

– Cam aşa ceva, a fost de acord Pete. Mai există şi o altă dovadă. Dar după cîte înţeleg eu, agentul Wesson nu vrea să împartă cu tine ceea ce a adunat împotriva lui Brenner.

– De unde ştii asta?

– Am avut o scurtă discuţie cu agentul Farley.

– Deci Wesson are suficiente probe pentru a-l acuza?

– Cu telefonul femeii găsit în maşina lui? Sigur că are.

– S-ar putea să fi fost pus acolo.

– Nu credem că e cazul. Dacă ţi-ar fi fost comunicată informaţia cînd a fost găsit, cred că ai fi fost mai convins că Brenner e omul nostru. Ai fost ţinut tot timpul în afara investigaţiilor, a mai adăugat el. Şi intenţionez ca acesta să fie primul lucru pe care să-l discut cu superiorul lui Wesson luni dimineaţă. Aşa ceva nu se va mai întîmpla, a adăugat el emfatic. În ce te priveşte, sugerez să-l iei pe părintele Tom la o partidă de pescuit. Odihneşte-te puţin. Dumnezeu ştie că ţi-ai cîştigat acest drept.

Nick şi-a masat ceafa, încercînd să slăbească tensiunea pe care o simţea. Era foarte obosit şi frustrat.

– Nu ştiu, Pete. Instinctul îmi spune că totul e greşit. Cred că am pierdut-o.

– Ce, obiectivitatea? l-a întrebat Pete.

– Da, aşa cred. Am impresia că realmente totul e greşit. Spune-mi ceva. Au comparat vocea de pe caseta din confesional cu vocea lui Brenner de la interogatoriu, nu-i aşa?

– Sigur că da.

– Brenner a mărturisit?

– Nu, nu încă.

Nick era plin de îndoieli. Poate că doar nu voia să creadă, ceea ce sărea în ochi. De la bun început, Wesson l-a pus în situaţia de a lucra la acest caz în beznă absolută. Telefonul lui Tiffany a fost găsit în dubiţa lui Brenner. Asta ar trebui să rezolve problema. Şi totuşi nu era convins.

– De ce te împotriveşti realităţii, l-a întrebat Pete. Am obţinut un rezultat bun.

Nick a oftat.

– Da, domnule, ştiu. Cred că într-adevăr am nevoie de o pauză. Aţi avut dreptate, a admis el în sfîrşit. Am fost prea personal implicat.

– Din cauza lui Laurant?

– Aţi prevăzut acest lucru?

– O, da.

– Ei bine, mă voi ocupa de toate astea. O să-mi comunicaţi şi mie care sînt rezultatele de laborator?

– Da. Transmite-le părintelui Tom şi lui Laurant toate cele bune.

Nick a terminat convorbirea şi a rămas în cămară încă un minut întreg, privind în gol. Încerca să-şi scoată totul din minte, să fie de acord cu ce s-a aflat, să creadă că totul s-a sfîrşit.

Îşi spunea că a încercat să complice acest caz mai mult decît era. Unele cazuri sînt mai uşoare. Ca acesta. Ei bine, s-a terminat. Caz rezolvat. Au prins omul.

Şi totuşi, îndoiala sîcîitoare nu dispărea.

CAPITOLUL 33

Coşmarul se sfîrşise. Tommy şi Laurant au fost şocaţi cînd au aflat că telefonul lui Tiffany s-a găsit în maşina lui Brenner. Şi atît fratele cît şi sora erau mai mult decît bucuroşi că asasinul era acum după gratii. Cînd Noah le-a sugerat să celebreze victoria, Tommy a respins ideea.

El i-a amintit că două femei au fost omorîte şi a declarat că se va duce în biserică să spună o rugăciune pentru sufletul lui Tiffany Tyler şi al tinerei cu numele Millicent.

– A dat dovadă de mare măiestrie prefăcîndu-şi vocea, atunci cînd mi-a şoptit mie în confesional, a mai adăugat Tommy. Pur şi simplu, m-a prostit, a dat el din cap.

– Ne-a prostit pe toţi, a adăugat Laurant. Se simţea epuizată de încordarea nervoasă prin care trecuse. Aşa că a hotărît să se ducă cu fratele ei în biserică să se roage.

Era în picioare şi-l privea fix pe Nick cînd a întrebat:

– Deci tu şi cu Noah veţi pleca în curînd, nu-i aşa?

– Da, i-a răspuns el fără pic de ezitare.

– Nu avem nici un motiv să ne mai învîrtim pe aici? Punînd întrebarea, Noah l-a privit pe Nick.

– Nu, a răspuns acesta scurt. Nici un motiv.

Laurant s-a întors să nu se vadă cît de mult au rănit-o cuvintele lui. Ştia că de fapt ea exagera.

De la bun început a ştiut că el va pleca, atunci cînd îşi va termina treaba. Viaţa lui era la Boston. Şi-a schimbat-o o clipă pentru a-şi ajuta prietenul, dar acuma avea nevoie să se întoarcă acasă.

– Locuri unde să te duci, oameni pe care să-i vezi... a completat ea.

– Aşa e, a aprobat el.

Tommy i-a ţinut uşa pentru a trece.

– Hai, Laurant. Şi încetează să-ţi mai tîrîi picioarele.

După ce şi-a pus şervetul pe masă, s-a grăbit să-şi urmeze fratele. A ieşit şi Nick împreună cu Noah. Cînd au ajuns în biserică, Nick l-a tras pe Noah de o parte, în timp ce Laurant şi Tommy au continuat să se îndrepte spre unul din şirurile de bănci şi au îngenunchiat.

Mai erau acolo cel puțin o duzină de muncitori, care dădeau zor încercînd să termine pregătirea bisericii pentru cununie. Cinci dintre ei demontau schelele de pe intervalul dintre bănci, în timp ce alți doi împăturează prelatele și cărau afară bidoanele cu vopsea.

Oamenii de la florăria locală se aflau la fața locului, purtînd vaze cu flori de liliac și așteptînd nerăbdători ca Willie și Mark să termine de spălat treptele și pardoseala de marmoră a altarului.

Nick și Noah au rămas sub balcon pentru a nu le sta în cale, cînd în spatele lor ușile duble s-au deschis și doi oameni înzestrați cu chingi au intrat împingînd o platformă cu roți, pe care se afla un pian cu coadă.

– Unde vrei să-l punem, părinte? l-a întrebat unul dintre ei pe Noah.

– Nu știu, a răspuns acesta.

– Aoleu, părinte. Obiectul ăsta e cam greu. Ai putea să afli și să ne spui?

Justin tocmai se grăbea spre ei, pe intervalul dintre bănci. Purta o cameră video, cu un fir roșu și lung atîrnat de umăr. S-a oprit pentru a-i saluta.

– Știi unde trebuie să fie pus pianul? l-a întrebat Noah.

– Sigur că da. Corul stă în partea de sud a bisericii, în nișa aceea.

Apoi s-a dat la o parte din drum, pentru ca oamenii să poată împinge platforma pe intervalul sudic.

– De ce nu se folosește doar orga? l-a întrebat Noah.

Justin s-a întors pentru a-i răspunde.

– Trebuie să fie întîi curățate tuburile. Starețul a spus că praful care s-a depus va dăuna corzilor, dacă nu e curățată înainte de a fi refolosită.

– Ce faci cu camera video? l-a întrebat Nick.

– Am fost solicitat să filmez ceremonia de la balcon, a explicat el. Tatăl lui Michelle m-a rugat. Există un operator profesionist care filmează jos, dar cred că vrea să fie prinse toate unghiurile. Nu mă deranjează s-o fac, a adăugat rînjind. Mă plătesc cu o sută de dolari și am nevoie de bani. În afară de asta, ne-a invitat pe Mark, pe Willie și pe mine la recepție, unde vom avea mîncare și bere gratis. Veniți și voi la nuntă? l-a întrebat apoi pe Nick.

– Nu s-ar putea s-o ratez, a răspuns acesta.

Deci ne vedem mai tîrziu, a mai spus Justin și s-a grăbit să plece. Sper că biserica e gata.

Am făcut al naibii de multă treabă, pentru a o termina înainte de șapte.

S-au mutat din nou din drum, așa ca Justin să poată deschide portița de fier forjat și să urce scările spre cafas.

– Ei bine, ce ai să-mi spui? l-a întrebat Noah pe Nick urmîndu-l spre ultimul șir de bănci.

– Ceva nu e în regulă.

– Brenner?

Nick a dat din cap.

– Poate că voi fi convins că e el, cînd am să aud rapoartele. Ei sînt în posesia unei amprente a degetului mare, o parte doar, și încă mai lucrează la compararea vocii lui cu caseta din confesional. Cînd analizele de laborator vor confirma că Brenner e Călăul, de abia atunci mă voi liniști. Pînă atunci...

– Vrei să rămîn.

– Da. Știu că Pete e pe cale să te cheme, pentru a-ți da altă sarcină....

– Am să încerc să mă eschivez. În afară de asta, vom auzi pînă diseară ce au aflat tehnicienii.

Sau cel tîrziu pînă mîine.

– Apreciez foarte mult gestul, Noah.

– Dacă tu simți că ceva nu e în regulă, e clar că rămîn. Trebuie să continui să umblu îmbrăcat așa?

Nick a zîmbit.

– Probabil că trebuie să rămîi așa pînă pleci din Holy Oaks. Prea multă lume te știe ca preot. Hai s-o lăsăm așa.

S-a uitat la Noah de sus pînă jos și apoi l-a întrebat:

– Unde îți ascunzi pistolul? Fixat la gleznă, a ghicit el aruncînd o privire spre picioarele lui Noah. Vîrful pantofilor negri de tenis ieșea de sub tivul sutanei lungi.

– Prea greu de scos, a răspuns Noah. Apoi și-a ridicat mîneca lungă de pe brațul stîng. Tocul cu pistolul era fixat mai jos de cot. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru benzile adezive Velcro.

– Frumos, a comentat Nick.

– Spune-mi ceva. Nu crezi că ar trebui să le spui lui Tom și lui Laurant că mai ai încă dubii?

– Ce să le spun? Totul e atît de evident și numai Dumnezeu știe ce altceva mai posedă Wesson despre Brenner. În afară de asta, Laurant și Tommy au trăit sub un stres îngrozitor, iar Laurant așteaptă căsătoria prietenei ei. Vreau să poată să se distreze în seara aceasta. Continuă să-ți ții ochii pe Tommy, iar eu o voi păzi pe ea.

– Nu. N-am de gînd să lucrez în felul acesta. Tu fă ce vrei cu Laurant, dar eu îi spun lui Tom să fie atent. Nu vreau să se liniștească, pînă ce tu nu ești sigur.

Nick a dat din cap.

– Atunci, așa să fie.

– I-ai spus lui Pete ce simți tu în legătură cu toate astea?

– Da.

– Și?

Nick și-a băgat mîinile în buzunare.

– Nu sînt obiectiv, pentru că sînt implicat prea personal.

– Ar putea să aibă dreptate.

– Cînd rapoartele vor fi gata, n-am să mă mai îngrijorez.

– Și atunci?

– Mergem acasă, a răspuns Nick. Altă zi, alt caz.

– Ai să pleci de lîngă ea, nu-i așa? Noah părea neîncrezător. Ea e cel mai bun lucru care ți s-a întîmplat vreodată, dar tu ești prea laș să profiți de ocazie. Amîndoi sînteți niște nebuni. Știi asta?

Nick a răspuns la întrebare întorcîndu-se și plecînd de lîngă prietenul lui.

CAPITOLUL 34

Tatăl lui Michelle s-a întors de la mănăstire pe la șase și un sfert, anunțîndu-le că schela a fost demontată și covorul roșu întins pe intervalul dintre bănci. Florăreasa și ajutorul ei lucrau de zor să prindă buchețele la fiecare capăt de bancă. A mai rămas doar puțin timp, i-a spus soției lui. Dar în mod sigur, biserica va fi gata cînd se va intona marșul nupțial.

Totuși, mama lui Michelle, o apariție în bleumarin, a continuat să fie îngrijorată, dar mireasa trata cu nepăsare tot acest zbucium de ultima clipă. Stătea în vîrful patului, cu spatele sprijinit de căpătîi și se uita la Laurant cum se îmbracă, în timp ce o punea la curent cu ultimile bîrfe pe care le aflase.

– S-a trimis deja un buletin general cu descrierea lui Lonnie tuturor forţelor de poliţie. E acuzat de piromanie şi sperăm că-l vor închide pentru tot restul vieţii. A făcut atîtea în ultimii doi ani! Merită să putrezească în închisoare. După care a făcut o pauză, pentru a lua o gură de limonadă. Şi toată lumea e încă în stare de şoc, din cauza lui Steve. Nu-ţi ridica părul, Laurant. Lasă-l pe umeri.

– Dacă spui tu, a aprobat aceasta. Apoi a luat rochia de mătase de culoarea piersicii de pe spătarul unui scaun şi a îmbrăcat-o. Era cu spatele spre Michelle, cînd şi-a ridicat fermoarul şi şi-a ajustat corsajul. Apoi s-a întors, cu rochia fluturînd pe glezne. Ce crezi? Merge sau nu? Pot să îmbrac rochia albastră Versace, dar m-am gîndit că această culoare se va potrivi mai bine cu rochiile roz închis ale celorlalte domnişoare de onoare.

Doamna Brockman tocmai intra în dormitor, pentru a-şi zori fiica. Văzînd-o pe Laurant, s-a oprit brusc.

Atît mama cît şi fiica au rămas cu răsuflarea tăiată, dar Laurant s-a simţit prost sub privirile lor scrutătoare.

– Spune ceva, Michelle. Îţi place rochia, sau nu?

– Arăţi ca o prinţesă din basme, a şoptit Michelle. Nu-i aşa, mamă?

– O, adevărat. Draga mea, eşti splendidă.

După ce a coborît cu greutate, ţinîndu-se de stîlpul patului, Michelle a rămas în picioare. Dar mama ei i-a observat strîmbătura de durere.

– Tot te mai deranjează proteza cea nouă?

– Puţin, a admis Michelle. Privirea ei era fixată pe Laurant. Dacă aş putea să arăt şi eu aşa...

– Întoarce-te şi uită-te în oglindă. Mamă, Laurant n-are idee cît e de frumoasă. Ea nu se vede în felul în

care o vede restul lumii. Ar fi trebuit să-şi pună un sac în cap, altfel, în biserică, fiecare privire va fi îndreptată doar spre ea.

– Da de unde. Nu vor avea ochi decît pentru frumoasa mireasă, a rîs Laurant. Ei bine, să ştii că într-adevăr vei fi frumoasă, după ce-ţi vei scoate bigudiurile alea ridicole şi te vei îmbrăca. Ori ai intenţia să păşeşti pe covorul roşu, îmbrăcată în rochia asta de casă, veche?

– Da, Laurant. Grăbeşte-o. Pe mine nu mă ascultă şi are să întîrzie la propria ei cununie, a intervenit doamna Brockman răsucind-o pe Michelle în jurul ei, cu un ghiont amical. Sînt prea bătrînă pentru atîtea emoţii. Eram deja bătrînă cînd am născut-o pe Michelle, le-a amintit ea.

Michelle a rînjit.

– Da, mamă. Dar am fost pruncul schimbării şi într-adevăr ţi-am schimbat viaţa.

– Ai fost o binecuvîntare, a zîmbit mama ei. Acuma îmbracă-te, sau am să-l trimit pe tatăl tău aici.

După ce şi-a dezlegat cordonul rochiei, Michelle a început să-şi scoată bigudiurile din păr.

– Laurant, ţi se vede sutienul, a observat ea. Mai dă puţin drumul la bretele.

Laurant a tras de corsaj, dar dantela albă continua să se vadă.

– Nu am alt sutien la mine.

– Atunci scoate-l, a sugerat Michelle.

Mamei ei i s-a tăiat răsuflarea.

– Doar n-o să intre în casa Domnului fără sutien.

– Mamă, eu nu i-am sugerat să meargă cu sînii goi. N-o să ştie nimeni dacă are sau nu sutien.

Linia rochiei e perfectă.

– Dumnezeu va şti, a corectat-o mama ei. Aduc imediat nişte ace de siguranţă.

După ce uşa s-a închis, Michelle a observat:

– E dărîmată din cauza nervilor şi tati la fel. În dimineaţa asta avea ochii plini de lacrimi. Mi-a spus că-şi pierde fetiţa. Nu e drăguţ din partea lui?

Laurant i-a tras lui Michelle un scaun, pentru a se putea aşeza la măsuţa de toaletă.

– Da, foarte drăguţ, a răspuns ea. I-ai amintit că tu şi Christopher veţi locui doar cu două blocuri mai departe?

– Totuşi, nu e la fel ca pînă acum. Cred că va plînge cînd mă va conduce la altar, iar eu voi plînge dacă biserica nu-i gata.

Laurant i-a întins prietenei ei peria de cap.

– Tu îţi dai seama ce norocoasă eşti? Ai asemenea părinţi buni şi iubitori, şi te măriţi cu cel mai minunat bărbat. Te invidiez, a mai adăugat oftînd.

Michelle a privit-o prin oglindă.

– Nu va mai trece mult şi te voi ajuta eu pe tine să te găteşti pentru nuntă.

Laurant ar fi putut să-i spună adevărul, că totul a fost o minciună şi că ea şi cu Nick nu se vor căsători niciodată, dar s-a abţinut. Astăzi era ziua cea mai frumoasă din viaţa lui Michelle şi nu voia ca prietena ei să risipească nici o secundă din ea, pentru a se gîndi la altceva.

– Nu te emoţiona prea tare, a mai adăugat Michelle. Sau mama are să te pună la treabă. Aşa reuşeşte ea să-şi stăpînească lacrimile. L-a pus pe bietul tati să alerge prin tot oraşul. L-a făcut deja să facă două drumuri pînă la mănăstire. Prima dată l-a trimis să vadă dacă a fost scoasă schela. Apoi, l-a trimis înapoi să se asigure că au sosit florile. Şi, înainte de a ne conduce pe noi la biserică, mai trebuie să treacă pe la surorile Vanderman, să le ia şi pe ele.

– Dar Bessie Jean are maşină.

– Ai văzut-o vreodată conducînd?

– Nu, dar i-am văzut maşina în garaj.

– Nu-i place să şofeze. Vrea să fie condusă. I-a spus mamei că traficul atît de intens din zilele noastre a devenit prea periculos.

– Trafic în Holy Oaks?

Amîndouă au izbucnit în rîs.

– Şi închipuie-ţi, a continuat Michelle. Pe catolici îi acuză. Spune că noi conducem ca nişte nebuni.

Au rîs din nou, dar intrînd grăbită în dormitor, mama lui Michelle a pus capăt conversaţiei.

– Michelle, acuma chiar te implor. Îmbracă-te. S-a îndreptat apoi spre Laurant scuturînd în mînă două ace de siguranţă uriaşe. Asta este tot ceea ce am putut să găsesc, a spus scuzîndu-se, în timp ce-i prindea rochia de sutien.

Michelle a fost în sfîrşit gata de plecare spre biserică la ora şapte fără douăzeci. Rochia sidefie de mireasă era replica unui model Vera Wang, pe care îl văzuse într-o revistă şi care i-a plăcut foarte mult.

Se potrivea perfect micului ei trup în formă de clepsidră. Cînd în final s-a întors spre mama ei şi spre Laurant, amîndouă şi-au înhăţat batistele pentru a-şi şterge ochii şi nasurile.

– Vai, Michelle, eşti aşa frumoasă, a şoptit Laurant. Absolut minunată.

– Cînd te va vedea, tatăl tău are să izbucnească în plîns, a asigurat-o mama ei trăgîndu-şi nasul.

Michelle şi-a aranjat voalul, apoi a strîns-o pe Laurant de mînă.

– Ei bine, sînt gata. Să mergem.

Dar, îndreptîndu-se spre uşă, i-a strigat peste umăr.

– Nu uita să-ţi pui la gît lanţul pe care ţi l-am dat.

Laurant ar fi uitat dacă nu i-ar fi amintit. La dineul care a urmat repetiției, Michelle le-a făcut cadou tuturor domnișoarelor de onoare cîte un lănțișor de aur.

A încercat de cîteva ori pînă a reușit să-l încheie. Apoi s-a așezat în fața oglinzii de statura unui om și și-a pus cerceii cu diamante. Singura bijuterie pe care o mai purta era inelul de logodnă. Și-a întins mîna și a privit diamantul sclipitor un bun moment. Iar lacrimile i-au încețoșat ochii. Inima îi era gata să se frîngă. I-a trecut prin minte să-l scoată și să-l dea imediat înapoi lui Nick, dar s-a răzgîndit. Trebuia să aștepte pînă după recepție. Atunci îi va restitui inelul și îi va spune la revedere.

Doamne Dumnezeule, cum va reuși să treacă peste asta? Și, Doamne, cît de mult îl iubea! A intrat în viața ei și a schimbat-o pentru totdeauna, pentru că a făcut-o să-și deschidă ochii și inima față de lumea din jur și față de toate posibilitățile.

Cum va reuși să trăiască tot restul vieții fără el? S-a privit îndelung în oglindă, apoi încet și-a îndreptat umerii. Da, i se va frînge inima, însă va supraviețui.

Dar, din nou singură.

CAPITOLUL 35

Biserica era plină. Probabil că toți locuitorii orașului Holy Oaks au fost invitați la cununie, a hotărît Nick stînd în fundul bisericii, și privind fluviul de oameni care intrau.

Mai multe familii au încercat să urce la balcon, dar portița de fier era încuiată și un carton scris de mînă avertiza *NU INTRAȚI!*

Unii dintre ei au zgîlțîit încuietoarea în încercarea de a deschide, dar au renunțat și au plecat să caute loc în bănci.

Două persoane angajate special îndemnau oaspeții să se înghesuie cît mai mult unul într-altul, pentru a încăpea cît mai multă lume în bănci, apoi au condus-o pe mama miresei în rîndul întîi.

Nick încerca să nu stea calea nimănui. Laurant era împreună cu grupul miresei, în vestibulul de sub balcon. Ușa acestuia era deschisă, dar mireasa nu se vedea nicăieri. În schimb, a văzut-o pe Laurant deschizînd dulapul din perete și punîndu-și geanta pe un raft. Cînd s-a întors, i-a surprins privirea, i-a zîmbit ezitant, apoi a ieșit din unghiul lui de vedere.

Pentru ca ceremonia să se poată desfășura fără a fi văzută din afară, tatăl lui Michelle a închis pe jumătate ușile duble de la intrare. Stătea cu mîna pe clanța ușii, privind pe furiș înăuntru în așteptarea părintelui Tom, care trebuia să iasă din sacristie și să-și ia locul în fața altarului. Îngrijorat și nervos, de teamă să nu fi uitat vreuna din sarcinile pe care le-a avut, sau în drumul spre altar să nu calce pe rochia fiicei lui și să-i pună astfel piedică, gîfîia neliniștit. În cîteva minute, urma să-i dea drumul în lume singurei lui fete. Și-a băgat mîna în buzunarul vestei smochingului închiriat și și-a scos batista. Tocmai cînd își tampona fruntea, și-a adus aminte de surorile Vanderman.

– O, Doamne, a șoptit el destul de tare.

Fiica lui l-a auzit și i-a văzut panica de pe figură:

– Ce nu e-n regulă, tati? I s-a făcut cuiva rău?

– Le-am uitat pe surorile Vanderman, i-a răspuns el.

– Tati, acuma nu mai poți să te duci după ele. Începe ceremonia.

Privind în jur înnebunit după ajutor, l-a zărit pe Nick şi l-a apucat de mînă.

– N-ai putea, te rog, să te duci să le aduci pe Bessie Jean şi pe Viola? Probabil că aşteaptă la colţ, şi n-am să mai ajung să-mi aştept sfîrşitul, dacă ele pierd cununia.

Nick nu voia s-o părăsească pe Laurant, dar era singurul disponibil din vestibul, care nu era implicat în ceremonial. Totuşi, deşi ştia că nu-i va lua decît cîteva minute să coboare dealul şi să se întoarcă, ezita.

Văzîndu-i îndoiala, Laurant s-a îndreptat grăbită spre el, cu mătasea rochiei mîngîindu-i gleznele.

– N-ai să ratezi nimic, i-a spus ea suficient de tare pentru ca tatăl lui Michelle să o audă. Apoi s-a apropiat mai mult şi i-a şoptit: S-a terminat, îţi aminteşti? Nu mai trebuie să fii îngrijorat pentru mine.

– Da, aşa e, a aprobat el în silă. Plec imediat după ce ajungi tu în faţa altarului.

– Dar, dacă te grăbeşti...

– Vreau să te văd mergînd pe intervalul acela dintre bănci, i-a spus el puţin mai tăios decît intenţionase. De fapt, voia să se asigure că rămîne în mîinile capabile ale lui Noah, înainte ca el să părăsească biserica.

Nu i-a mai lăsat timp să protesteze, aşa cum era gata s-o facă. S-a strecurat de-a lungul zidului din fund al bisericii, spre colţul sudic, pentru a avea sacristia exact în faţa ochilor. Îi aştepta pe Tommy şi pe Noah să iasă, pentru a-l putea atenţiona pe cel din urmă.

O tăcere plină de aşteptare a coborît peste mulţime. Apoi a apărut Tommy şi oaspeţii s-au ridicat în picioare cu zgomot. Tommy purta veşmîntul de ceremonie alb-auriu şi zîmbea, în timp ce înconjurînd încet altarul şi-a luat locul în susul celor trei trepte de

la capătul culoarului principal. Odată ajuns în această poziţie, şi-a împreunat mîinile, apoi s-a uitat spre pianist şi i-a făcut semn din cap.

În clipa în care a început marşul nupţial, toată lumea s-a întors spre uşile duble, răsucindu-şi gîturile pentru a vedea cît mai bine sosirea miresei.

Noah îl urmase pe Tommy în altar, dar a rămas în spate lîngă uşa sacristiei, cu braţele încrucişate pe piept.

Mîinile îi erau ascunse în mînecile sutanei negre, iar cea dreaptă era încleştată de patul Glock-ului, în timp ce trecea încet în revistă audienţa.

Atunci Nick i-a făcut un semn cu mîna. Prima domnişoară de onoare tocmai înainta spre Tommy, cînd Noah a coborît treptele laterale şi a traversat culoarul marginal îndreptîndu-se spre Nick.

Cînd a ajuns în colţul unde acesta îl aştepta, cea de a doua domnişoară de onoare a intrat pe culoarul central.

– Mi s-a cerut să fac un comision, i s-a adresat Nick. Cînd Laurant ajunge la altar, plec. O să lipsesc doar cîteva minute, dar am nevoie de tine, să stai cu ochii pe ea şi pe Tommy pînă mă întorc.

– Nici o problemă, l-a asigurat Noah. Nu-mi iau ochii de la nici unul.

Nick a răsuflat uşurat.

– Ştiu că mă încăpăţînez în legătură cu asta...

– Lasă, trebuie să-ţi asculţi instinctele. Eu am avut întotdeauna încredere în ele, cu toate dovezile serioase ale lui Wesson.

– Aşa cum am spus, am să lipsesc doar cinci, zece minute.

Noah a făcut semn spre uşile din fund.

– Iat-o pe Laurant. Dumnezeule, e trăsnet!

– Eşti în biserică, Noah.

– Adevărat, dar spune omule, nu arată oare... bine?

Nick însă de abia i-a aruncat o privire. În timp ce Noah își croia încet drum înapoi spre altar, Nick cerceta fețele din mulțime.

Astfel, în față i-a zărit pe Willie și pe Mark. Nici unul nu era bărbierit, dar își puseseră cămăși cu mînecă scurtă și cravată. Și întreaga lor atenție era îndreptată spre Laurant.

Imediat ce aceasta a ajuns la Tommy și s-a alăturat celorlalte domnișoare de onoare în partea de jos a treptelor, Nick a ieșit prin ușa laterală. Alergînd spre mașină, i-a scăpat o înjurătură cînd a văzut ce aglomerată era parcarea, ceea ce-i îngreuna mult plecarea. S-a urcat totuși la volan, a făcut contactul și s-a îndreptat spre un colț mai liber, apoi a intrat pe pajiștea cu gazon, încercînd să evite în timpul traversării rondurile cu trandafiri.

Și a continut să înainteze cu viteză de melc, pînă a ajuns la drumul principal. Apoi a apăsat accelerația la maximum și a coborît strada. Se lupta împotriva dorinței de a se întoarce și a intra din nou în biserică. Apoi a încercat să raționeze, pentru a alunga sentimentul acela de panică.

Cu Noah, Laurant și Tommy erau în siguranță. Nu va permite să li se întîmple nimic. Atîta timp cît se aflau în biserică, totul era în ordine. Ceremonia și slujba vor dura aproximativ o oră, în funcție de cît de lungă va fi predica lui Tommy. Chiar dacă ar întîrzia, totul va fi bine.

N-ar fi fost așa de încordat, dacă ar fi cunoscut rezultatul păcătoaselor acelea de rapoarte. De ce dura atît de mult? S-a întrebat dacă n-ar fi cazul să-l cheme pe Pete la telefon, pentru a afla dacă mai știe ceva,

apoi s-a răzgîndit. Știa că, imediat ce ar fi avut vreo informație nouă, Pete l-ar fi sunat.

Mergea cu nouăzeci și cinci de kilometri la oră, cînd a sosit pe strada surorilor Vanderman, și a trebuit să pună o frînă puternică, pentru a opri scrîșnind în fața căii de acces din curtea lor. Mașina încă mai trepida, cînd Nick a băgat-o în curte.

Bessie Jean și Viola așteptau pe trotuar. Lăsînd motorul să meargă, a sărit afară, a înconjurat grăbit mașina și a deschis portiera din spate.

Atunci a observat că Viola ținea în mînă un container din plastic, dar nu mai voia să piardă timpul întrebînd-o ce are acolo.

În afară de asta, Bessie Jean îl bombănea, necăjită că a pierdut începutul ceremoniei.

– Pur și simplu nu pot să sufăr să întîrzii. Nu-mi place să ajung cu întîrziere nicăieri, nici chiar...

– N-am avut ce să fac, i-a retezat Nick protestele. Să mergem, doamnelor.

– Acuma putem să nu ne mai grăbim, a intervenit Viola. Am pierdut momentul cînd mireasa merge în întîmpinarea mirelui, nu-i așa?

– Categoric, soră. Cununia a fost programată să înceapă la șapte și e trecut de șapte.

– Urcați în mașină, doamnelor, le-a grăbit Nick, încercnd să rămînă calm.

Dar Viola nu s-a lăsat zorită.

– Nicholas, ești așa amabil să duci prăjitura asta peste drum? Las-o în bucătărie, te rog. Băieții nu sînt acasă.

– Sînt la nuntă, a intervenit Bessie Jean. Probabil că ei au ajuns la timp.

– Am pregătit o prăjitură pentru Justin, a adăugat Viola. Pentru că m-a ajutat să răsădesc florile.

– N-am putea să i-o ducem mîine? a întrebat Nick, cu răbdarea la pămînt.

– Nu, dragul meu, pentru că se învecheşte, a răspuns ea. Aş fi dus-o eu, dar mi-am pus nişte pantofi de piele nou-nouţi, care mă strîng. Nu-ţi va lua decît un minut, a adăugat ea întinzîndu-i pachetul.

Era mai bine să facă repede ceea ce îl ruga, decît să stea în drum argumentînd. I-a înşfăcat din mînă prăjitura şi a traversat strada în fugă.

– Ţi-am spus să-ţi pui o încălţăminte mai comodă, dar tu nu mă asculţi niciodată, a bombănit-o Bessie Jean pe Viola.

După ce a traversat curtea vecinilor, Nick a urcat în fugă scările de piatră. Iniţial a intenţionat să lase pachetul în faţa uşii, dar ştia că Viola îl urmăreşte cu privirea şi dacă nu-i urma instrucţiunile, s-ar fi putut să-l cicălească atîta, încît să fie nevoie să vină înapoi.

Ce pacoste, se gîndea în timp ce deschidea uşa. Înăuntru era întuneric şi răcoare, singurul zgomot fiind uruitul uşor al aparatului de aer condiţionat. A traversat camera de zi în dezordine, păşind peste ziare vechi, cutii goale de pizza şi cutii goale de bere, aruncate claie peste grămadă pe podea.

Cu coada ochiului a zărit un gîndac de bucătărie strecurîndu-se într-una din cutii. Apoi a observat cutii şi sticle pe toate mesele, ca şi pe covor lîngă măsuţa de cafea, ce era şi ea înţesată cu ziare vechi şi cutii de bere. Deasupra mormanului de ziare se afla o scoică mare, roz cu galben, care în mod evident voia să fie un obiect decorativ, dar fusese folosită drept scrumieră. Din scoică se revărsau mucuri de ţigări şi de trabuce, iar aerul din încăpere era stătut şi rînced.

Locul era o cocină. Masa de sufragerie era acoperită cu o prelată veche, sfîşiată şi pătată de vopsea, pe care se aflau mai multe cutii nedesfăcute

cu vopsea pentru casă şi vreo două sacoşe mari din plastic, pline cu pensule de la magazinul local. O uşă batantă făcea legătura între sufragerie şi bucătărie, exact ca cea din casa lui Laurant. Nick a împins-o şi a intrat în bucătărie.

Primul lucru care l-a izbit a fost mirosul acela înţepător. Era puternic şi acru... Familiar. Indiferent de unde provenea, a făcut să-i dea lacrimile şi i-a ars gîtul. Spre deosebire de celelalte camere, bucătăria nu era în dezordine. Din contră, era imaculată. Ghişeul din mijloc era gol, strălucitor, fără nici o pată... ca şi cel dintr-o altă bucătărie în care a intrat. Brusc a recunoscut totul. Şi-a adus aminte mirosul... oţet şi amoniac... apoi şi-a amintit exact unde l-a mai simţit. Privirea a înconjurat febril bucătăria.

Adevărul l-a izbit ca un trăsnet. Totul semăna. A dat drumul prăjiturii din mînă şi instinctiv şi-a căutat pistolul, în timp ce a ocolit masa, ştiind ceea ce căuta chiar înainte de a găsi. Exact în mijlocul mesei, plasat între recipientele cu sare şi cu piper, se afla un borcan uriaş din plastic transparent plin pe sfert cu tablete de neutralizator de acid. Roz. Tabletele erau roz, exact ca cele pe care şi le amintea. Şi chiar lîngă borcan era o sticlă înaltă cu gîtul strîmt plină cu sos iute, roşu. Ceea ce lipsea era numai cockerul spaniol tremurînd în colţ.

– Laurant! a strigat tare ţîşnind spre ieşire. Trebuia să ajugă la mănăstire, înainte de a fi prea tîrziu. În timp ce traversa în fugă camera de zi, s-a izbit de măsuţa pentru cafea, răsturnînd-o. A sărit peste picioarele ei şi a deschis izbind uşa de la intrare. Biserica. Ticălosul o va înhăţa cînd va ieşi din biserică. Punînd pistolul înapoi în toc, s-a grăbit spre telefonul din maşină.

Nu putea să piardă timp preţios pentru a contacta cele mai apropiate autorităţi. Pete însă putea să dea

alarma şi să-i cheme în ajutor, în timp ce el şi cu Noah îi vor proteja pe Tommy şi pe Laurant – pionii principali ai jocului mortal al Sfârîmătorului de inimi.

Ajuns în stradă, a strigat la Bessie Jean:

– Duceţi-vă în casă şi sunaţi-l pe şeriful din Nugent. Spuneţi-i să vină la mănăstire, cu toţi oamenii pe care îi are.

Apoi s-a aruncat în maşină, lăsînd portiera deschisă şi a scos din torpedo încă un pistol şi un încărcător. Luînd în mînă telefonul, a continuat să strige la cele două doamne care-l priveau încremenite:

– Duceţi-vă. Şi spuneţi-le să vină înarmaţi!

Şi a apăsat febril pedala de accelerație. În momentul în care maşina a ţîşnit înainte, viteza a făcut ca portiera să se închidă singură.

Apoi a format repede numărul celularului lui Pete. Ştia că îl poartă tot timpul la el, singura dată cînd îl închidea era atunci cînd se afla acasă sau în avion.

De la primul ţîrîit a auzit vocea automatului. Scăpîndu-i o înjurătură, Nick l-a deconectat, apoi a format numărul lui Pete de acasă. Cînd a ajuns în vîrful dealului, de data aceasta cu 110 km la oră, s-a adresat telefonului implorîndu-l:

– Haide, haide, haide.

A sunat o dată, de două ori, apoi la al treilea sunet Pete i-a răspuns.

Şi Nick a strigat în receptor.

– Nu e Brenner. E Stark. Se foloseşte de Laurant pentru a mă lovi pe mine. Acesta a fost planul, de la bun început. Îi va ucide pe ea şi pe Tommy. Fă rost de ajutoare, Pete. Sîntem toţi în vizorul lui.

CAPITOLUL 36

Donald Stark, cunoscut locuitorilor din Holy Oaks drept simpaticul şi politicosul fermier Justin Brady, stătea ghemuit în spatele balustradei balconului, aşteptînd să se ivească ocazia. O, de cînd plănuia el ziua asta! Celebrarea era în sfîrşit gata să aibă loc. Va fi clipa lui de glorie şi ziua socotelilor pentru Nicholas Buchanan.

Totuşi buna dispoziţie îi era greu încercată de acesta. De fapt catîrul pur şi simplu l-a înnebunit, încercînd să-i distrugă toate planurile lui minunate şi făcîndu-l să piardă atîta timp cu grijile.

A ridicat iar capul puţin deasupra balustradei şi a cercetat mulţimea de jos. Simţea cum îi creşte furia şi făcea eforturi să şi-o stăpînească. Fiecare lucru la timpul lui, şi-a promis el. Apoi s-a uitat iar în jos. Unde a dispărut catîrul? După ce a cercetat mulţimea pentru a treia oară, Stark a ajuns la concluzia că acesta nu se afla în biserică. Dar unde, unde a putut să se ducă? Pe urmă i-a dat prin minte că s-ar putea să fie în fundul bisericii, sub balconul unde se afla el.

Trebuia să se asigure. Aşa că a hotărît să rişte şi să coboare scările, pentru a vedea cu proprii lui ochi. Trebuia să se convingă. Trebuia, trebuia, trebuia. Prezenţa catîrului la celebrare era imperioasă. La urma urmei, el era oaspetele de onoare.

Ţinîndu-şi capul cît mai jos, Stark s-a tîrît spre banca unde era cheia de la portiţa de fier. Era gata să pună mîna pe ea, cînd a auzit scrîşnetul cauciucurilor. Cătărîndu-se pînă la fereastră, s-a uitat afară chiar în momentul în care Explorer-ul verde al catîrului s-a ivit ca un bolid pe drum.

Stark a rînjit.

– Ceea ce e bun ajunge întotdeauna la cel care-l aşteaptă cu răbdare, a şoptit el.

Apoi a oftat. Acum totul se va desfăşura conform planului. Într-un minut, oaspetele de onoare va intra tacticos în biserică. După ce a luat puşca în mînă, i-a ajustat telescopul şi apoi s-a aşezat în poziţie, îngenunchind lîngă trepied.

Camera video era îndreptată spre altar, aşa că s-a ridicat din nou şi a apăsat pe buton, pentru începerea filmării. Desigur, timpul era totul. La ce bun i-ar fi ucis pe părintele Tom şi pe Laurant, dacă nu era prezent catîrul, să vadă? N-ar fi fost bine deloc, a gîndit el. Era hotărît să filmeze ambele asasinate – cum putea să se mîndrească de faptul că era mai bun decît FBI-ul, dacă nu avea cu ce să dovedească? Stark ştia că e mai deştept decît toţi catîrii la un loc şi în curînd, chiar foarte curînd, va afla toată omenirea. Cu ajutorul casetei îşi va bate joc de ei, le va dovedi incompetenţa şi îi va umili, la fel cum l-a umilit Nicholas pe el.

– Te-ai luat de cine nu trebuia, a şoptit el cu vocea tremurînd de ură. Degetele i s-au încleştat pe butoiaşul neted al armei. Putea să simtă cum creşte puterea sub vîrful lor, din ce în ce mai mare, cu fiecare atingere.

Aştepta ca frumuşelul ăla de preot să termine ceremonialul cununiei şi să urce treptele, pentru a se duce în spatele mesei altarului şi a începe slujba religioasă. Stark şi-a făcut bine temele. Ştia exact unde va sta fiecare dintre participanţi. Pretinzînd că are treabă, în timpul desfăşurării repetiţiei a aflat că mirele şi mireasa, cavalerul de onoare şi prima domnişoară de onoare îl vor urma pe preot sus lîngă altar şi se vor aşeza pe scaune, ca nişte împăraţi, puţin mai în spatele

mesei, spre dreapta, lîngă zidul nordic. Fratele şi sora se vor afla în focarul lentilelor aparatului de filmat.

Va fi perfect. Îl va ucide întîi pe Tommy – un glonţ în mijlocul frunţii, ce va arăta absolut magnific pe peliculă. Şi în timp ce Nicholas va încerca să-şi revină din şoc – cine n-ar fi fost şocat fiind martor la moartea celui mai bun prieten al lui – el va îndrepta puşca spre dreapta şi o va ucide pe Laurant. Camera va prinde şi reacţia ei la moartea fratelui. Stark îşi imagina privirea plină de oroare din ochii ei, cu o secundă înainte de a o ucide şi a zîmbit iar. Va fi ceva absolut delicios. Poc, poc, mulţumesc, doamnă. Fratele şi sora vor fi ai lui, înainte ca mulţimea să aibă timp să reacţioneze. Conta pe faptul că oaspeţii vor intra în panică şi vor alerga spre ieşire, strivindu-se sub picioare, ca vitele. Avea nevoie de infernul acesta, pentru a-i oferi lui timpul necesar coborîrii prin trapa din spatele orgii, pe care a tăiat-o în dușumea. Va ateriza în dulapul din peretele vestibulului, va ieşi apoi prin fereastra din faţă şi se va amesteca în mulţimea isterică. Ar putea chiar să se distreze puţin, ţipînd şi el împreună cu ei.

– Atît de multe de făcut şi aşa de puţin timp, a murmurat el. Pentru că în aceste preţioase două sau trei secunde, poate chiar patru, înainte ca mulţimea să sară de pe locuri, trebuia să încerce să-i omoare şi pe Willie şi pe Mark. Aceştia stăteau în rîndul şase al băncilor, lîngă culoarul central. Stark îşi dădea seama că era cam lacom, dar nu-i păsa. Trebuia să scape de ei. Şi-a imaginat asta de multă vreme, pentru că a trebuit să suporte să locuiască împreună cu ei. Colegii lui de locuinţă erau nişte porci. Porci abjecţi şi jegoşi. Nu putea suferi gîndul că ar putea lăsa astfel de gunoaie să continue să polueze omenirea. Nu, nu avea de ales. Trebuia să-i omoare şi dacă nu putea să-i

ucidă azi, atunci se va întoarce şi o va face mai tîrziu. Totuşi nu-şi va bate capul să le filmeze morţile, deoarece, ca şi prostituata Tiffany, Willie şi Mark nu erau destul de valoroşi pentru a fi păstraţi în memorie.

Şi-a înăbuşit un chicot cînd şi-a amintit de dispozitivul acela de deschidere a uşii garajului, căruia i-a adus o modificare atît de inteligentă. Era încastrat în parbrizul dubiţei. Nimeni nu-l putea observa şi nici să-şi închipuie ce putea să însemne. Dar nu va deschide niciodată vreo uşă de garaj. Nu, ohoo! O apăsare de buton şi bum... Informaţii la ştirile de la ora unsprezece.

Nu-i aşa că ne-am distrat? O, da, într-adevăr.

Din cauza protezei de metal, Michelle nu putea să îngenunchieze, aşa că părintele Tommy a cununat perechea la începutul ceremoniei, în loc să aştepte pînă la mijlocul slujbei, cum se obişnuia. Îşi punea mari speranţe în această pereche. Christopher era bărbat bun, cu mult bun-simţ şi cu un grad ridicat de inteligenţă. Credea în căsătorie şi în obligaţiile asumate, ca şi simpatica lui mireasă. În trecut, amîndoi au primit loviturile sorţii şi au supravieţuit cu eleganţă şi demnitate şi Tommy era convins că vor lupta să-şi ţină jurămintele, cînd se vor izbi de unele inevitabile greutăţi.

Era o bucurie să-i cununi. Cînd Christopher a pus verigheta pe degetul lui Michelle, a zîmbit.

Mîna îi tremura, aşa că mirele a trebuit să încerce de două ori. Dar Christopher era solid ca un stejar bătrîn.

Tommy le-a dat binecuvîntarea, apoi s-a întors pentru a urca scările.

Corul a început să cînte *„O, iubire minunată"*. Cînd ceilalţi participanţi la ceremonia de căsătorie au

plecat în linişte pentru a-şi ocupa locurile în şirul de bănci din faţă, mireasa şi mirele, încadraţi de cavalerul şi domnişoara de onoare, l-au urmat pe Tommy sus spre altar. Trecînd prin spatele lui, s-au îndreptat spre scaunele de lîngă perete şi s-au aşezat. Laurant a aranjat trena lungă a rochiei de mireasă a lui Michelle, apoi s-a aşezat lîngă ea. Nici unul dintre ei nu se va mai ridica, pînă în momentul primirii Sfîntei Ostii.

Cei doi ministranţi, veri din familia lui Michelle, se aflau în cealaltă parte a altarului, lîngă uşa sacristiei. Noah stătea lîngă ei. Cînd Tommy a înconjurat masa altarului, l-a observat pe Noah sprijinindu-se de perete. S-a încruntat la el şi i-a făcut semn cu mîna să stea drept. Şi Noah s-a supus imediat.

Apoi Tommy s-a întors spre congregaţie. Şi-a plecat capul, a încrucişat mîinile pe marmura rece a altarului şi încet a făcut o genuflexiune.

În clipa aceea a văzut florile. Acolo, vîrît sub altar, se afla un minunat vas de cristal cu liliac alb. Şi-a imaginat pe loc că au fost puse acolo de florăreasă, pentru a nu stînjeni pregătirea altarului pentru ceremonia de nuntă. Şi indiferent cine a aşternut faţa de masă din pînză albă, a uitat să mai pună florile la locul lor. Tommy s-a aplecat şi mai mult pentru a lua vaza, dar în clipa în care a ridicat-o, a văzut luminiţa aceea roşie cît un năsturaş, clipind.

Ştia exact la ce se uită. O bombă! După mărime, Tommy şi-a dat seama că putea să arunce biserica în aer. Iar luminiţa roşie ce clipea indica faptul că bomba e deja activată.

– Dumnezeule! a murmurat el, atît de uluit că nu se putea mişca. Şi-a simţit inima gata să se oprească. Reacţia imediată a fost să sară în sus şi să avertizeze lumea, dar a reuşit să se oprească la timp. Fii calm. Da, trebuia să fie calm. Ultimul lucru pe care-l dorea,

era să provoace panică. A dat drumul vazei din mînă, apoi a prins-o cînd a fost gata să se răstoarne. Mîinile îi tremurau violent şi simţea sudoarea curgîndu-i pe frunte.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce trebuie să fac? Tot în genunchi, s-a întors pe jumătate spre Noah şi i-a făcut semn să vină.

Văzîndu-i expresia răvăşită, Noah s-a îndreptat imediat spre el. Credea că i s-a făcut rău. Faţa îi era la fel de cenuşie ca marmura.

Tommy a trebuit să se ţină de marginea altarului pentru a se ridica în picioare. La tot ce putea să se gîndească era cum să-i scoată pe enoriaşi afară. Mintea îi lucra nebuneşte. Nu stătuse în genunchi mai mult de patru sau cinci secunde, dar a fost destul pentru ca mulţimea să înceapă să se întrebe ce face. Ţinîndu-se cu o mînă de altar, a înhăţat vaza cu cealaltă şi a rămas în picioare, în timp ce Noah a ajuns la el. Tommy a făcut un efort şi a zîmbit, a aşezat florile pe altar lîngă microfon şi apoi a făcut un pas înapoi. Nu voia ca microfonul să-i intercepteze şoapta, cînd îi va spune lui Noah ce a găsit. Acesta s-a aşezat cu spatele spre enoriaşi, în aşa fel încît să-l acopere pe Tommy, apoi a şoptit:

– Ce s-a întîmplat?

Tommy s-a apropiat de el şi i-a şoptit la ureche:

– Sub altar e o bombă.

Expresia lui Noah a rămas neschimbată. A dat doar din cap şi a şoptit la rîndul lui:

– Lasă-mă să văd.

Apoi s-a întors spre mulţime, a făcut grăbit semnul crucii, aşa cum l-a învăţat Tommy şi a îngenunchiat. Dorea ca enoriaşii să-şi închipuie că participa şi el la ceremonie. Cu capul plecat, s-a lăsat din ce în ce mai jos, pînă a ajuns sub altar.

– Dumnezeule, a şoptit apoi. Voise să vadă cu ce are de a face, sperînd să fie un mecanism simplu, artizanal, pe care să-l dezamorseze rapid. Dar nu avea el un aşa noroc! O aruncătură de ochi i-a confirmat că bomba era afurisit de sofisticată, mult prea complicată pentru a se putea ocupa de ea. Ar fi fost nevoie de un expert în dezamorsări, care să descopere ce fir trebuia tăiat şi de unde. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum ar fi putut să găsească un expert în explozive, într-un oraş de mărimea lui Holy Oaks?

Noah a ieşit de sub altar şi l-a privit pe Tommy.

– Nu pot să fac nimic.

Apoi, cînd s-a ridicat în picioare, Tommy i-a şoptit:

– Nu-i nimic, trebuie doar să-i scoatem pe toţi din biserică. Am să-l rog pe Christopher să ne ajute. Tu spune-le ministranţilor să plece.

Tommy s-a îndreptat grăbit spre mire. Era la jumătatea drumului cînd s-a oprit şi i-a făcut semn lui Christopher să vină pînă la el. Nu voia ca Michelle să audă ce intenţiona să-i spună. Ea îl privea atentă, cu o expresie nedumerită pe faţă, după care s-a aplecat spre Laurant şi i-a şoptit ceva. Laurant a dat uşor din cap, dînd de înţeles că nici ea nu ştia ce faceTommy.

Acesta i-a şoptit lui Christopher:

– Avem o problemă şi am nevoie de ajutorul tău, pentru a-i scoate pe toţi afară. Sub altar e o bombă. Nu vreau să stîrnim panică, a mai adăugat auzind respiraţia lui Christopher accelerîndu-se. Şi putem s-o facem. Te vor urma cu toţii pe tine şi pe Michele. Acum dă-i drumul, a ordonat el.

– Grota, a murmurat la rîndul lui Christopher. Spune-le să ne urmeze în grotă, unde avem o surpriză pentru mireasă.

– Da, ideea e bună, i-a răspuns Tommy tot în şoaptă. Apoi s-a răsucit repede şi s-a îndreptat din nou spre altar. Potrivind microfonul, a tras aer în piept şi a început:

– Doamnelor şi domnilor, Christopher are o surpriză pentru Michelle. Vă rog să-i însoţiţi pînă la poalele dealului, la peşteră.

Christopher ajunsese deja la Michelle, înainte ca Tommy să-şi înceapă anunţul. L-a privit înmărmurită cînd a sculat-o în picioare şi a luat-o în braţe.

– Christopher, ce faci? i-a şoptit ea.

– Zîmbeşte, draga mea. Trebuie să ieşim de aici.

Michelle i-a înconjurat umerii cu braţele şi a zîmbit, aşa cum i-a cerut. Apoi a şoptit din nou:

– Măcar e o surpriză plăcută?

Christopher nu i-a mai răspuns. A traversat spaţiul altarului, apoi în jos pe scări şi pe culoarul central. Entuziasmul lui a făcut-o pe Laurant să zîmbească. Pur şi simplu alerga.

Împreună cu David, cavalerul de onoare, ea a aşteptat ca Tommy să-şi termine anunţul. Apoi s-au sculat în picioare. Şi-a strecurat braţul sub al lui David şi i-au urmat pe mire şi mireasă, dar cu un pas mai potolit.

Un murmur a trecut prin mulţime, apoi s-a transformat în zgomot cînd oaspeţii şi-au adunat lucrurile, au ridicat capacele scaunelor şi s-au sculat în picioare, pentru a ieşi din biserică.

Lui Stark nu-i venea să-şi creadă ochilor. Plecau. Nu, a zbierat el în gînd. Asta nu era de acceptat. Nimeni nu trebuia să plece. Despre ce surpriză a trăncănit preotul?

Plecarea înainte de sfîrşit nu a făcut parte din repetiţie. Grota? De ce se duceau la grotă? Oare ce i-a scăpat?

Mintea îi lucra cu înfrigurare, gîndurile învălmăşindu-i-se în cap. Nu e acceptabil. Laurant. Pleca şi ea. Nu, nu, nu. Acuma traversa altarul. Întîi Tom, apoi Laurant. De fapt, aşa cum a plănuit. Dar catîrul, catîrul trebuia să vadă ce se întîmplă.

Preotul s-a adresat din nou mulţimii:

– Cei ce sînteţi aproape de uşile laterale, puteţi să ieşiţi şi pe acolo. Asta va scurta din timp, a mai adăugat el.

Stark, tremurnd de furie, simţea cum îşi pierde controlul, cum se dezintegrează, dar chiar în momentul cînd era gata să sară în picioare şi să înceapă să tragă, a văzut uşa laterală deschizîndu-se şi pe catîr, catîrul însuşi încercînd să intre, în timp ce mulţimea îl împingea în afară. În sfîrşit, Nicholas a sosit. Acuma, acuma, acuma totul e în regulă, a şoptit el. Simţea că-i vine să strige de bucurie. Era aşa de tulburat că-l vedea pe catîr, încît îi venea să-i facă cu mîna. Bine ai venit, Nicholas. Da, ohoo!

Deci mai avea timp... timp de spectacol... dacă acţiona repede. Ridicînd puşca cu o smucitură, a îndreptat-o spre prima lui ţintă. Nu rîde. Nu rîde, şi-a şoptit, dar fiorul era atît de minunat, încît nu ştia dacă va putea să se abţină. S-a uitat prin lunetă, în timp ce degetul i-a alunecat pe cocoş. Acuma, uşor. Acuma, uşor. Aşteaptă.

Noah tocmai îi împinsese pe ministranţi spre uşa laterală şi s-a întors pentru a o prinde din urmă pe Laurant, înainte ca aceasta să ajungă pe culoarul central. Era gata să o piardă din vedere. Trebuia să iasă toţi trei împreună, ea, Tommy şi el.

Era cam la 3,50 m de Tommy, cînd a zărit raza dansînd pe perete. Şi a reacţionat instantaneu.

– Se trage! a strigat el, în timp ce-şi scotea pistolul din mînecă şi se grăbea spre Tommy. Atenţia i s-a îndreptat spre balcon şi a tras spre sursa de lumină.

Nick a văzut raza laser săltînd peste altar spre Tommy, exact în momentul în care Noah, croindu-şi drum prin mulţimea uluită, a urlat:

– La pămînt!

Dar Tommy n-a mai avut timp să reacţioneze. A auzit pocnetul surd şi o aşchie din altar sărind în aer. În aceeaşi clipă Noah şi Nick au început să tragă, iar în secunda următoare, continuînd totodată să tragă spre balcon, Noah s-a aruncat peste Tommy făcîndu-l pe acesta să îngenuncheze pe podea. În cădere, Noah s-a lovit cu capul de masa de marmură şi a căzut peste Tommy ca mort. După ce acesta s-a eliberat, s-a căţărat pe scări cu intenţia de a-l duce pe Noah inconştient în spatele altarului, pentru a-l proteja. În timp ce se lupta să-l tragă înapoi, a văzut sîngele cugînd din umărul stîng.

În disperarea de a ieşi din biserică, ţipetele mulţimii sfîşiau aerul. Culoarele erau înţesate de bărbaţi şi femei în pragul isteriei. Nick ţinea pistolul Sig Sauer în mîna dreaptă şi, în timp ce-i împingea pe oameni înainte înlăturîndu-i din calea lui, şi-a băgat cealaltă mînă la spate sub jachetă şi a tras afară din toc Glock-ul încărcat. Apoi a sărit pe bănci şi a deschis focul. Alergînd pe deasupra băncilor, trăgea în continuare cu ambele arme, încercînd să-l facă pe ticălos să rămînă unde era.

Stark stătea ascuns în spatele balustradei. Ce se întîmplă? Preotul cel blond a scos o armă şi a început să tragă în el, dar n-a putut mai mult de cîteva focuri. Apoi l-a văzut pe părintele Tom căzînd, şi pe celălalt preot de asemenea, şi a fost sigur că i-a atins pe amîndoi.

Acuma trebuia să se ocupe de Laurant. Stark a ridicat puţin arma şi a prins-o în vizor. Stătea în genunchi în josul treptelor altarului. Tocmai încerca să se scoale, cînd a tras. A căzut, dar nu şi-a dat seama dacă glonţul a nimerit-o sau nu. O mulţime de gloanţe treceau pe lîngă el. Aşa că a aruncat puşca şi s-a tîrît pe burtă, pentru a ajunge la chepeng. Caseta video. Trebuia s-o ia. Gloanţele împroşcau aerul din jurul lui. Unul aproape l-a atins în mînă cînd a ajuns la camera video. Dar nu putea să scoată caseta şi nici nu putea să plece fără ea. Hotărînd să se tîrască pînă la trapa de lîngă orgă, a smucit de cordonul electric. Era înconjurat din toate părţile de împuşcături şi de strigătele mulţimii. Camera video a căzut cu zgomot pe podea şi el a tras-o spre el. O secundă mai tîrziu, ţinea în mînă caseta. După ce a băgat-o în buzunarul vindiacului, a tras fermoarul, s-a tîrît prin spatele orgii şi a ridicat chepengul. Arùncîndu-şi picioarele înainte, a alunecat în jos pînă pe un pervaz pe care-l construise dedesubt. Apoi s-a înălţat puţin, a închis capacul chepengului şi a pus zăvorul.

Era un zgomot atît de infernal, încît n-avea teamă că l-ar fi putut auzi cineva cînd s-a strecurat prin tavan. După ce a aterizat în dulapul din perete, a deschis uşa şi a aruncat o privire afară. În vestibul nu era nimeni, dar putea să vadă furnicarul mulţimii împingîndu-se şi încercînd să iasă prin uşile principale. A decis să se amestece în gloată. Aşa că a alergat de-a curmezişul vestibulului şi apoi şi-a croit drum cu coatele prin mulţime. De teamă că ar putea fi doborîtă, o bătrînă s-a agăţat de el şi gentleman cum era, a înconjurat-o cu braţul şi a ajutat-o să meargă.

Şi-a mai aruncat o dată privirea în urmă şi a trebuit să facă un efort pentru a nu izbucni în rîs. Probabil că Nicholas încă se mai lupta cu mulţimea,

încercînd să ajungă la portița de fier. Eventual, poate că a şi urcat scările, dar va găsi oare chepengul? Nu-i venea să creadă. A fost atît de inteligent conceput. Putea să şi-l imagineze pe catîr stînd acolo şi scărpinîndu-se în cap uluit. Unde, unde s-a dus oare Justin Brady? Da, el este cel pe care-l caută catîrul, dar data viitoare cînd îl va vedea, Stark era sigur că nu-l va recunoaşte. Barba va fi dispărut, părul tuns țărăneşte va fi mai lung, tuns cu stil şi vopsit altfel. Îşi va schimba şi culoarea ochilor, poate verzi sau albaştri. Avea o atît de minunată colecție de lentile de contact de unde să aleagă, toate culorile curcubeului fiind la dispoziția lui.

Stark îşi închipuia că e maestru al deghizării. Schimbări subtile, care constituiau mijlocul lui de salvare. Nimic dramatic, puțin aici, puțin colo, şi astfel apăreau o mulțime de schimbări. Nici propria-i mamă nu l-ar recunoaşte, dacă astăzi s-ar duce la ea şi ar bate-o pe umăr. Desigur, mama Millicent nu a văzut prea multe din cele petrecute zilele acestea, pentru că putrezea în grădina ei din spate, sub petuniile dintre care făcea parte. Totuşi, dacă ar fi putut să-l vadă sub înfățişarea asta de fermier, era sigur că ar fi fost şocată.

Nu i-a dat drumul bătrînei, ci a tras-o după el cînd a cotit după colț. Mergea pe lîngă zidul clădirii, în aşa fel încît, cînd catîrul va ajunge în balcon, să nu-l poată vedea, dacă se va uita pe fereastră.

Baborniţa plîngea. Cînd au ajuns la uşa laterală de unde izvora mulțimea care ieşea din biserică, a început să se împotrivească.

– Dă-mi drumul. Trebuie să-mi găsesc bărbatul. Ajută-mă să-l găsesc.

A îmbrîncit-o de lîngă el şi a privit-o cum cade în tufiş. Apoi a plecat mai departe, croindu-şi drum prin

îmbulzeala oamenilor şi întorcîndu-se încă o dată pentru a se asigura că nimeni nu-l urmăreşte.

Atunci i-a scăpat un geamăt. Părintele Tom tocmai ieşea în fugă din biserică, odată cu mulțimea. Îl sprijinea pe celălalt preot. Veşmintele lui albe erau pline de sînge, dar nu părea să fie rănit. Şi Laurant. Dumnezeule Atotputernic, ieşea şi ea pe uşă împreună cu el.

A fost atît de şocat să-i vadă pe amîndoi încă în viață şi în putere, încît aproape a strigat la ei. S-a lipit de zid, cu spatele presat de piatra rece. Ce e de făcut? Ce să facă? Nu era timp să plănuiască nimic, nu avea timp deloc, dar trebuia să facă ceva, înainte ca această ocazie să dispară.

Acuma Tom era înconjurat de mulțime. Stark privea cum acesta l-a pus încet pe iarbă pe celălalt preot, apoi a îngenunchiat lîngă el şi a şoptit ceva în urechea preotului muribund. Fără îndoială, se roagă pentru el. Ca şi cum asta l-ar ajuta cu ceva!

Numai că preotul împuşcat de el nu era preot, nu-i aşa? Avea pistol. Era deci catîr, un prefăcut. Cum de au îndrăznit să-l înşele? Cum au îndrăznit? Era un catîr. Dar acuma murea.

Stark dorea cu disperare să-l omoare pe Tom, deşi ştia că nu are vizibilitate prea bună pentru a trage – prea mulți oameni alergau în jur, zbătîndu-se ca nişte găini cu capetele tăiate.

Atunci şi-a îndreptat atenția spre Laurant. E mai uşor de prins, a raționat el. Stătea lîngă uşă, lipită de perete, încercînd să se retragă din calea mulțimii, dar la fiecare două secunde se întorcea pentru a se uita înăuntru. Nu era la mai mult de 10 m de el. Încet s-a tîrît spre ea. Părea cam năucă şi asta îi oferea lui un avantaj în plus.

Şi-a scos pistolul din buzunar şi l-a ascuns sub haină.

– Laurant, a strigat-o el pe nume încercînd să pară plin de umilinţă. Apoi a alergat spre ea cu capul plecat, dar cînd a chemat-o din nou a privit-o pe furiş. Laurant. Am fost împuşcat. Te rog, ajută-mă. Şi după ce s-a mai apropiat: Te rog.

Laurant l-a auzit pe Justin Brady chemînd-o pe nume şi fără să ezite o secundă, s-a îndreptat spre el.

Acesta s-a prefăcut că se împleticeşte. Apoi a gemut tare. Premiul Oscar! Ar fi trebuit să obţină un premiu pentru interpretarea asta ireproşabilă.

Laurant a făcut un pas în direcţia lui şi o durere ascuţită i-a săgetat gamba piciorului drept. Probabil că s-a tăiat cînd a fost aruncată pe podea de una din domnişoarele de onoare, care încerca să o împingă pe culoarul principal. Putea să simtă şi sîngele picurîndu-i pe pantof.

Şchiopăta, dar s-a mişcat cît a putut de repede. Cînd era la aproximativ 5 metri de el, s-a oprit brusc. Ceva nu era în regulă. În gînd parcă auzea glasul lui Nick. Nu crede nimic ce ţi se spune. Şi aruncîndu-şi privirea în jos, a zărit ce nu era în regulă.

Atunci Justin a văzut-o retrăgîndu-se un pas. Mîna lui dreaptă se afla băgată în haină, încleştată pe pistolul lipit de trup. A continuat să se împleticească spre ea, îndoit de la mijloc şi încercînd să arate ca şi cum avea dureri mari.

Dar ea nu s-a lăsat înşelată! La ce se holba? La mîna lui. Se uita la mîna lui. Şi-a aruncat şi el privirea în jos şi atunci a văzut. Mănuşa chirurgicală. Uitase să-şi scoată mănuşile chirurgicale. Şocat de propria lui neglijenţă, s-a repezit spre ea ca un taur. Laurant s-a întors pentru a o lua la goană strigîndu-l pe Nicholas,

cînd a lovit-o cu patul pistolului în ceafă, înăbuşindu-i strigătul.

Repede, i-a poruncit creierul. Ia-o, ia-o, ia-o. Era inconştientă, dar în timp ce cădea, a prins-o de talie înainte de a ajunge jos şi a tras-o înapoi, după colţul clădirii. Oamenii continuau să se scurgă din biserică şi grupuri de bărbaţi, femei şi copii se aflau în parcare, dar nimeni n-a încercat să-l oprească. Oare vedeau ce făcea? Oare vedeau pistolul înfipt în pieptul lui Laurant? Ţeava era îndreptată în sus, sub bărbie. Dacă cineva îndrăznea să intervină, ştia exact ce are de făcut. I-ar fi spulberat micuţul şi drăgălaşul ei cap.

Totuşi, nu voia să o omoare, nu încă. Avea planuri mari cu ea, deşi mai putea să aducă cîteva îmbunătăţiri. După ce o va încuia în portbagajul maşinii lui – Buick-ul vechi şi uzat despre care nici unul dintre catîri nu ştia că-i aparţine – o va duce undeva şi o va lega. Prin aceste părţi, se aflau o mulţime de cabane abandonate. Ştia că va găsi cu uşurinţă locul perfect. O va lăsa acolo legată de mîini şi de picioare ca o găină, şi cu căluş în gură, apoi se va duce după cumpărături. Da domnule, asta e ceea ce va face. Va cumpăra o altă cameră video – de înaltă performanţă desigur, tot ce e mai bun – şi cel puţin o duzină de casete. Sony dacă găseşte, pentru că au o rezoluţie mult mai bună. Şi apoi se va întoarce la dulcea lui Laurant şi-i va filma moartea. Va încerca s-o menţină în viaţă cît de mult va putea, dar cînd inevitabilul se va produce şi lumina îi va dispărea din ochi – şi sigur îi va dispărea – va derula caseta şi va revedea splendida ei execuţie. Ştia din experienţă că va petrece ore întregi privind şi rederulînd caseta, pînă va ajunge să memoreze fiecare spasm, fiecare geamăt, fiecare implorare. Numai cînd va fi complet satisfăcut, va putea să se odihnească.

Odată ce-i va îngropa cadavrul în pădure, se va duce acasă. Va face copii de pe casete şi le va trimite celor pe care dorea să-i impresioneze. Nicholas va primi una, drept amintire a neputinţei lui, de pe vremea cînd a îndrăznit să se împotrivească maestrului. O altă casetă va fi trimisă şefului FBI. Directorul poate vrea să folosească darul drept material pentru antrenarea viitorilor catîri. Va reţine desigur cîteva pentru casetoteca personală – chiar dacă cele mai bune casete pînă la urmă vor fi extrem de uzate – iar pe ultima o va transmite pe Internet. Deşi nu era guvernat de atotputernicia dolarului, oul acesta de aur i-ar oferi posibilitatea să caute un alt partener perfect şi i-ar aduce o avere. O mulţime dintre cei care navigau pe Internet, aveau astfel de gusturi de voyeuri.

În timp ce-şi căuta cheile, Laurant era întinsă pe pămînt lîngă dubiţă. Nimeni nu putea să-i vadă, atît erau de bine ascunşi între alte două maşini. A descuiat portiera, a deschis uşa glisantă, după care a ridicat-o pe Laurant şi a aruncat-o înăuntru. Cînd a tras la loc uşa, o parte din rochia ei lungă i-a rămas prinsă afară, dar era prea grăbit, pentru a deschide din nou. Ştia că e o greşeală, dar nu mai avea ce să facă. Evenimentele se succedau prea repede – cum a fost şi cu neglijenţa aceea de neiertat cu mănuşile. Şi cînd ocolea dubiţa pentru a urca pe locul şoferului, a văzut ambulanţa croindu-şi drum pe stradă şi încercînd să pătrundă printre lume şi maşini. Sirena urla.

Stark ştia că nu poate să meargă spre drum, care era singura ieşire. Nu-ţi face griji, a şoptit el, apoi a dat drumul la motor şi încet s-a îndreptat spre colţ. După care a apăsat pe accelerație. Maşina a făcut un salt înainte şi a intrat în tufişurile de trandafiri. O ramură plină de ţepi a zgîriat parbrizul şi instinctiv Stark şi-a ferit capul, ca şi cum aceasta ar fi putut să

pătrundă prin geam şi să-l zgîrie. Apăsă cu toată greutatea pe angrenajul de alimentare. Dubiţa cobora la vale pe panta cu iarbă, săltînd şi zguduindu-se. Stark avea impresia că zboară.

Apoi şi-a aruncat privirea în oglinda retrovizoare şi a început să rîdă. Nu-l urmărea nimeni. Se afla tot atît de în siguranţă, ca un gîndac sub covor.

Oare ar trebui s-o facă? Să-i facă pe toţi să dea ortul popii? Detonatorul era chiar în faţa ochilor lui, incastrat în parbriz, ca un deschizător de uşă de garaj adevărat.

Nu, trebuia ca şi Laurant să vadă artificiile. Şi atunci a hotărît să urmeze planul original. Va arunca mănăstirea în aer cînd va părăsi oraşul. Deja a găsit locul. Cel mai bun loc, într-o casă din vîrful dealului, în afara oraşului. Va putea să vadă fiecare cărămidă explodînd. Şi o..., ce privelişte va fi! Doamne, trebuie să filmez şi asta. Pentru a o trimite canalelor de televiziune. Informaţii la ştirile de la ora unsprezece. Da, ohoo!

– Fată cu ochii verzi, nu vrei să te trezeşti şi să te joci? Trezeşte-te şi joacă-te... Laurant, e timpul să te scoli.

Şi-a aruncat ochii pe ceas şi a rămas şocat ce puţin timp trecuse. Apoi a auzit scrîşnetul cauciucurilor şi a ridicat brusc capul. Privind în oglinda retrovizoare a văzut Explorer-ul verde pe vîrful dealului.

Maşina aproape a zburat prin aer, cauciucurile din faţă revenind pe pămînt exact în clipa cînd Stark a văzut-o, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Furia i-a scăpat de sub control.

– De netolerat, a zbierat el în timp ce izbea cu pumnul în volan.

Dubița s-a îndreptat spre drumul principal, a șters cu aripa o mașină parcată și a ajuns răsucindu-se pe marginea șoselei. Stark a apăsat piciorul pe pedala de accelerație, a zvîcnit înainte și a dat colțul următor. Rula cu 130 km/oră și se îndrepta spre parc. Mașina aproape s-a răsturnat, cînd a dat alt colț pe două roți, dar și-a revenit cînd a smucit volanul spre stînga. Apoi a mai cotit după un colț și iată, intrarea din spate a parcului, prin rezervație.

Catîrul nu se mai vedea în urmă și Stark era convins că l-a pierdut. Chicotind, a încetinit și a intrat pe porțiunea destinată joggingului. Dubița sălta pe cărarea acoperită cu catran negru, roțile din stînga alunecînd pe suprafața netedă, în timp ce roțile din dreapta se izbeau de pietrele de pe marginea cărării.

Atunci a avut impresia că o aude pe Laurant gemînd. Trebuia să oprească, să sară de la locul lui și să o sfîșie, cu mîinile goale. Furia îi creștea în intensitate și gîndurile se succedau atît de repede, că nu se putea concentra. A întins mîna pentru a ajusta în așa fel oglinda, încît să o poată vedea. Era așezată pe o parte, ghemuită ca o minge cu spatele la el, și nu mișca. Probabil imaginația i-a jucat vreun renghi, a gîndit el convins că n-avea cum să geamă. Și-a închipuit doar.

Era atît de preocupat să o privească, încît aproape că a intrat cu dubița în lac. A dat înapoi pînă în drum, apoi a aranjat din nou oglinda pentru a vedea ce e în urmă. Din cauza unghiului pe care-l făcea cărarea, a trebuit să încetinească mașina și mai mult.

Totuși mintea nu și-o putea încetini. A aruncat o privire peste umăr pentru a se uita la Laurant, dar nu pe ea a văzut-o, ci pe prostituata Tiffany. S-a scuturat și din nou a apărut Laurant.

Ar fi dorit să oprească și să închidă ochii. Avea nevoie de timp pentru a-și limpezi gîndurile și a se reorganiza. Trebuia să fie organizat. Era un tip planificat, meticulos pînă la ultimul amănunt. Nu-i plăceau surprizele. Din cauza lor sînt acum atît de buimăcit, a hotărît el.

Și ce surpriză a fost să-l văd pe preotul cel blond sărind în fața lui Tommy! Preotul cu pistol, trăgînd în el. Preotul care nu era deloc preot. Stark nu putea să-și ierte faptul că, așa proști cum erau, catîrii de fapt l-au înșelat. Nu și-a închipuit nici o secundă că prietenul lui Tommy e un catîr deghizat.

O da, de aceea sînt acum atît de buimăcit. L-au înșelat, făcîndu-l să greșească. Oftă. Apoi a început să-și dea seama că puterea de concentrare îi revenea. Gîndurile nu-l mai bombardau. Controlul, acesta era lozul cel mare. Își recăpătase autocontrolul.

– Aproape am ajuns, îi fredonă el lui Laurant. Cînd a ajuns la drumul principal care înconjura lacul, a încetinit dubița pentru a putea intra printre pini. Apoi a accelerat din nou. Buick-ul era parcat cu aproximativ 100 m mai departe, printre arborii din spatele colibei abandonate. Nu putea să-l vadă încă, dar știa că e acolo unde l-a lăsat, gata, așteptîndu-l.

– Aproape am ajuns, a repetat el. Tot ce trebuia era să ocolească intrarea în parc, apoi să intre în curbă și să ascundă dubița printre arbori.

Tocmai ajunsese la drumul spre cabană, cînd a văzut din nou Explorer-ul verde. Acesta a spulberat intrarea în parc și apoi a încetinit pentru a intra în curbă.

– Nu, a izbit Stark cu piciorul în frînă. Nu mai avea timp să dea înapoi, să întoarcă și să încerce să-l depășească pe catîr. Și nici mai departe nu putea să

meargă. Nicholas l-ar fi văzut şi l-ar fi blocat. Ce e de făcut? Ce să facă? Nu, nu, nu, psalmodie el.

A oprit dubiţa în parc, şi-a înhăţat revolverul şi a sărit afară. Deoarece mînerele de deschidere a uşilor pe dinăuntru erau scoase, pentru ca doamnele-prietenele lui să nu poată scăpa în timp ce el era ocupat cu şofatul, a trebuit să alerge în jurul maşinii şi să deschidă uşa pe dinafară.

Apoi şi-a băgat pistolul în haină şi a întins mîinile, pentru a o lua în braţe. Avea un plan nou.

Da, un plan nou. Şi putea fi realizat. Ce-ar fi s-o ţină înăuntru, unde era plăcut şi întuneric, şi să lucreze pe ea acolo, cu uşile blocate? Şi, la auzul ţipetelor ei, catîrul să dea ocol pe dinafară, încercînd să intre. Sigur că va face o greşală. Da, o va face. Şi atunci îl va ucide.

Laurant nu s-a trezit încet, sau cu privirea înceţoşată. S-a întîmplat brusc.

Acuma era inconştientă şi în secunda următoare era gata să ţipe, dar s-a oprit la timp. Îşi simţea gîtul uscat. Se afla în dubiţa lui. Nu se mişca, de teamă că ar fi putut s-o vadă în oglindă, sau s-o audă bîjbîind pe podea, după ceva ce putea fi folosit drept armă.

N-a avut nevoie decît de o privire rapidă, pentru a descoperi cutia cu scule, dar pentru a ajunge la ea trebuia să se mişte. Cutia se afla lîngă uşa din spate. Oare pe acolo nu se putea ieşi? Să împingă uşa şi să sară? Unde era clanţa? A făcut un mare efort pentru a zări în întuneric şi astfel a văzut gaura din uşă. Nebunul scosese clanţele.

De ce o fi făcut asta? Picioarele îi erau proptite de uşa laterală, dar ar fi putut să vadă dacă şi acesteia îi fusese scos mînerul numai dacă se mişca şi asta nu îndrăznea să facă.

Tremura, dar încerca din răsputeri să se abţină, îngrozită că ar putea să o observe şi astfel să afle că şi-a revenit. Dubiţa s-a lovit de ceva de pe drum. Asta a azvîrlit-o în sus şi apoi a aruncat-o în spatele locului din faţă. O secundă mai tîrziu, cînd maşina a ţîşnit înainte, a alunecat la loc.

Şi atunci a simţit metalul rece ce o apăsa pe piept. Acul de siguranţă îi intra în carne. Bîjbîind, a încercat să-l desfacă. Mîinile îi tremurau, aşa că aproape i-a scăpat, dar a reuşit să-şi înăbuşe scîncetul de teamă. Apoi l-a deschis şi încet a reuşit să-l îndrepte. Nu ştia ce putea să facă cu el, dar era singura armă pe care o avea. Poate că putea să i-l înfigă în gît. Lacrimile i-au umplut ochii. Capul o durea atît de tare, încît făcea un efort pentru a gîndi. Oare se uita la ea? Oare avea în mînă vreo armă? Poate că ar putea să-i sară în spate, să-l ia prin surprindere.

Foarte încet şi-a mişcat picioarele, cu gîndul să se întoarcă şi să sară în sus, să-l prindă de gît şi să-i izbească fulgerător capul de volan. Dar ceva o reţinea. Rochia i se prinsese undeva. Îi era frică să se uite, de teamă că ar fi putut s-o vadă.

Deodată dubiţa s-a oprit trepidînd. A scăpat acul de siguranţă din mînă, dar imediat a reuşit să-l ia de jos, înainte de a auzi portiera din dreptul şoferului deschizîndu-se. Unde se ducea? Ce intenţiona să facă?

Dumnezeule, vine după mine!

Trebuia să fie pregătită. Cînd va încerca să o scoată afară, va trebui să fie gata. Înnebunită, cu mîinile tremurînd violent, şi-a înfăşurat acul în jurul degetului mijlociu, chiar deasupra încheieturii.

Metalul strîngîndu-se i-a pătruns în carne, sfîşiindu-i pielea, dar acuma era în aşa fel fixat încît toată lungimea lui era îndreptată în afară. După care l-a acoperit cu mîna stîngă, în încercarea de a-l ascunde.

Doamne, nu-l lăsa să aibă pistol în mînă. Te rog, Doamne, nu-l lăsa să aibă pistol. Nu putea să sară în sus şi să-l izbească, dacă avea revolver în mînă. Ar fi împuşcat-o înainte de a-l atinge. Dacă-l ţine în mînă, am să aştept. Să-l determin să mă ducă în braţe. Dacă va trebui să mă care în braţe, va pune pistolul jos.

Dubiţa s-a mişcat cînd portiera laterală a glisat deschizîndu-se. Ea ţinea ochii strîns închişi şi încerca să nu plîngă, în timp ce se ruga în gînd.

Ajută-mă, Doamne, te rog ajută-mă...

Putea să-l audă cum gîfîie. Apoi a apucat-o de păr şi a tras-o spre el. Cînd s-a aplecat pentru a o scoate din maşină, ea a deschis ochii şi a văzut pistolul.

Apoi, degetele lui i s-au înfipt în carne, cînd a ridicat-o şi a pus-o pe umăr.

Era puternic, teribil de puternic. Alerga cu ea atîrnată pe umărul stîng, ca şi cum nu era mai grea decît un fir de mătreaţă de pe guler. Laurant ţinea ochii larg deschişi, dar nu îndrăznea să ridice capul, de teamă ca el să nu simtă mişcarea. Atîta timp cît credea că e inconştientă, nu-i va da atenţie.

Apoi ajungînd sus, a recunoscut cabana staretului.

Şi în clipa aceea a auzit o maşină venind spre ei şi pe nebun blestemînd. Acesta a urcat în fugă scările, apoi s-a oprit brusc.

L-a auzit zgîlţîind buşonul uşii, dar era încuiată. O secundă mai tîrziu, un foc de armă a pocnit exact lîngă urechea ei. Cînd a tresărit, a fost convinsă că el a simţit-o.

Stark însă era prea preocupat să intre, aşa că a dat un picior uşii şi a scos-o din balamale. Apoi, cu un pumn a lovit întrerupătorul de pe perete şi două lămpi, una pe bufetul de lîngă uşă şi alta pe o masă de sus de la balcon, au luminat cabana. Ţinînd-o tot pe umăr, a traversat în fugă camera şi a intrat în bucătărie.

Apoi a pus pistolul pe tejgheaua din mijloc şi a început să smulgă sertarele aruncîndu-le pe podea.

– Iată-vă, a strigat el plin de veselie cînd a dat peste sertarul cu cuţite. Apoi l-a înhăţat pe cel mai mare. Un cuţit de măcelărie. Arăta vechi şi tocit, dar nu-i păsa dacă e ascuţit sau nu. Ceea ce intenţiona să facă cu el, nu era de prea mare precizie. Pur şi simplu nu mai avea timp pentru aşa ceva. Acesta o să-şi facă treaba destul de bine. Da, ohoo!

Apoi şi-a înşfăcat din nou pistolul, s-a răsucit şi a alergat înapoi în camera de zi, împroşcînd din cale sertarele şi ustensilele de bucătărie. Cînd a ajuns în mijlocul camerei, s-a oprit şi a dat-o jos de pe umăr. A căzut peste măsuţa de cafea, apoi pe duşumea, primind şocul impactului în partea stîngă.

El a aşteptat să ajungă pe podea, apoi a apucat-o de păr şi a ridicat-o în genunchi.

– Deschide ochii, căţea. Vreau să te uiţi la uşă. Priveşte cînd vine catîrul, alergînd să te salveze.

Şi în timp ce vorbea, Stark şi-a dat seama că ţinea cuţitul de măcelărie şi pistolul în aceeaşi mînă. Atunci i-a dat drumul lui Laurant şi şi-a mutat cuţitul în mîna stîngă.

– Aşa, a mai zis el. Unde mi-a fost mintea? Doar nu pot să trag şi să tai cu aceeaşi mînă, nu-i aşa? Uită-te la mine, Laurant. Vezi ce am pregătit pentru tine?

Era tot în genunchi, iar el i s-a ghemuit la spate. Trupul ei forma acuma un scut viu împotriva pistolului lui Nicholas. Şi ţinîndu-i cuţitul în faţă, i-a zis:

– Ce crezi tu că am să fac cu ăsta?

Deşi nu s-a aşteptat la răspuns, a fost totuşi dezamăgit că n-a auzit-o ţipînd la vederea cuţitului.

O s-o facă, nici o grijă, cînd va începe să lucreze pe ea. O da, ştia cum să obţină ceea ce voia. Doar era maestru. A împuns-o cu cuţitul în braţul stîng şi apoi a chicotit încîntat cînd ei i-a scăpat un strigăt. Sîngele a început să-i curgă pe braţ în jos, înfiorîndu-l de plăcere. Apoi a rănit-o din nou.

– Aşa fetiţo. Ţipă, a încurajat-o el, cu vocea înălţîndu-i-se sinistru, nebun de surescitare. Vrem ca Nicholas să te audă.

S-a ghemuit mai bine în spatele ei şi a început să aştepte. Apoi i-a înconjurat umerii cu braţul şi a tras-o la el, în timp ce ţeava revolverului era îndreptată spre uşa deschisă. Ţinea capul plecat în spatele ei, dar de după ea se uita pe furiş spre uşă. Apoi a împuns-o din nou cu cuţitul, doar pentru a se distra, dar de data aceasta n-a mai ţipat. După care i-a pus vîrful cuţitului însîngerat la gît.

– Încerci s-o faci pe viteaza, Laurant? Cînd vreau eu să ţipi, pe Dumnezeul meu, ai să ţipi.

A auzit-o scîncind şi a zîmbit.

– Nu te nelinişti. N-am să-l împuşc pe catîr chiar acum. Mai întîi vreau să vadă cum te omor pe tine. Dinte pentru dinte, a fredonat el. Dar ce-l reţine atîta timp pe Nicholas? Unde e băiatul ăsta? Poate că încearcă să se strecoare pe uşa de la bucătărie. Hopa! Nici nu există aşa ceva. Deci nu poate s-o facă, nu-i aşa?

Dacă n-ar fi vorbit, ar fi auzit zgomotul slab de deasupra. Nick a intrat prin geamul de la dormitor. O ramură de copac l-a ajutat să urce, pînă a ajuns să se apuce de marginea ferestrei, dar larma sertarelor izbite în bucătărie a acoperit zgomotul făcut de el.

Uşa de la dormitor fiind deschisă, Nick a continuat să înainteze. Acuma putea să-i vadă pe Laurant şi pe Stark sub balcon, cam pe la mijlocul camerei de zi, cu faţa spre uşa de la intrare. Nick avea pistolul în mînă şi Glock-ul înfipt la spate, în centură.

Dar nu avea o bună vizibilitate, pentru a-l împuşca pe ticălos. Dacă glonţul trecea prin trupul lui, ar fi rănit-o şi pe Laurant. Nu putea să rişte. Nu putea nici să coboare pe scări. Stark l-ar fi văzut. Atunci, ce dracu' trebuia să facă?

Uitîndu-se în sus, Laurant a văzut umbra de pe tavan. Se mişca încontinuu, dar foarte încet şi ea şi-a dat seama că e Nicholas. Era doar o chestiune de timp, înainte ca omul din spatele ei s-o vadă şi el.

– De ce faci asta, Justin?

– Gura. Trebuie să aud maşina. Trebuie să-l aud pe catîr venind.

– Eşti prea rapid pentru el. Probabil că nici nu ţi-a văzut dubiţa şi s-a îndreptat spre nord, în loc să vină aici. Probabil că e pe partea cealaltă a lacului.

Încordîndu-şi auzul pentru a percepe eventualii paşi pe pietrişul de afară, Stark zîmbea:

– Aşa e c-am fost rapid? Nici un catîr nu mă poate întrece în inteligenţă.

– Catîrii sînt cei de la FBI?

– Da. Deşteaptă fată!

Trebuia să-l facă să continue să vorbească. Distrăgîndu-i atenţia cu cele ce-i spunea, nu se va uita în sus.

– Nu la fel de deşteaptă ca tine. Dar, de ce m-ai ales pe mine? De ce mă urăşti?

El îi mîngîie obrazul cu degetul mare. Mănuşa de cauciuc era rece.

– Încetează vorbăria asta. Nu te urăsc. Din contră, te iubesc, a şoptit el sentimental. Dar sînt sfărîmător de inimi. Eu sfărîm inimi.

– Dar de ce pe mine? a insistat ea. Ţinea capul plecat, însă din cînd în cînd îşi îndrepta ochii în sus, urmărind mişcarea lentă a umbrei.

– De fapt nu pe tine, i-a răspuns el. Catîrul mi-a ucis nevasta şi apoi s-a făcut cu asta prin ziare. O da, aşa a făcut. Tot timpul şi energia cheltuite cu antrenarea ei au fost spulberate. Era aproape desăvîrşită. Am visat la perfecţiune şi ea aproape a atins-o. Da, era aproape perfectă. Şi atunci Nicholas a ucis-o. L-au numit erou. Mi-a distrus viaţa şi ei îi spuneau erou. Şi au mai zis că s-a dovedit foarte inteligent. Asta n-am mai putut suporta, cum aş fi putut? Trebuia să dovedesc lumii că eu sînt maestrul.

Percepînd ura din glasul lui, inima i s-a strîns. Şi nu mai era nevoie să-i pună şi alte întrebări.

Avea impresia că dorea să se explice în faţa ei. Acuma cuvintele îi veneau din ce în ce mai mai repede. Voia să-i spună totul, să se laude cum a reuşit să-i prostească pe catîri.

– Cînd am citit articolul din ziar şi am aflat cine mi-a omorît nevasta, am hotărît să mă răzbun. Îţi dai seama? Am fost silit să fac toate astea. Şi în articolul acela era menţionat şi fratele tău, aşa că am vrut să ştiu mai multe despre bunul părinte Tom. Am citit că el şi cu Nicholas au fost cei mai buni prieteni, încă din copilărie. La început, m-am gîndit să-l ucid pe Tom şi apoi să mă apuc de familia catîrului, dar m-am răzgîndit. De ce să-i ofer lui Nicholas avantajul de a acţiona pe propriul lui teren, acasă la el? Holy Oaks era oraşul perfect, pentru ceea ce aveam de gînd. E atît de simpatic de izolat. Am făcut cercetări, am aflat tot ce puteam despre părintelul Tomiţă şi imaginează-ţi bucuria mea, cînd am aflat şi de existenţa ta.

Pe Nicholas l-am vînat, a continuat el chicotind. Pînă am dat de tine. După care te-am vrut şi pe tine.

Cînd mi-am întîlnit nevasta, am descoperit la ea ceva ce-mi amintea de mama. Tot aşa, şi tu îmi aminteşti de ea. Există o anume perfecţiune în tine, Laurant. Dacă circumstanţele ar fi fost altele, te-aş fi antrenat şi pe tine.

– Acum mama e moartă. Nu mai aveam nici un motiv să o las în viaţă. Ajunsese să fie perfectă şi ştiam că trebuie să acţionez repede.

În clipa în care s-a oprit, ei i-a scăpat întrebarea:

– Dar Millicent, cine a fost? A existat?

– A, ai ascultat caseta din confesional, nu-i aşa?

Laurant şi-a dat seama că se apleacă spre ea. Putea să simtă parfumul dulce al coloniei *Calvin Klein*, amestecat cu acreala respiraţiei.

– Dacă a existat Millicent? a repetat el. Probabil.

– Cîte femei ai ucis?

– N-am ucis pe nimeni, pentru că mama nu intră la socoteală. Perfecţiunea nu poate fi ucisă. Şi nici prostituatele nu contează. Sigur că nu. Vezi? Tu ai fi deci prima.

În clipa aceea a văzut şi el umbra. A răsucit-o pe Laurant şi a strigat:

– Am s-o ucid. Am s-o ucid. Aruncă arma, Nicholas. Acuma, acuma, acuma.

Nick se afla cam la mijlocul balconului. A ridicat mîinile, dar n-a dat drumul pistolului. Masa de sufragerie era exact sub el. Dacă ar putea să sară peste balustradă...

Stark era tot ghemuit în spatele lui Laurant, încercînd să o răsucească odată cu el pentru a o interpune între scări şi el, iar spatele să-i fie protejat de zid.

– Aruncă arma, a urlat el iar. Şi coboară, să participi la petrecere.

– De data asta, n-o să mai poţi scăpa de mine, l-a avertizat Nick. Putea să vadă teroarea şi durerea din ochii lui Laurant. Măcar de-ar fi putut să-l facă pe Stark să se mişte de lîngă ea, chiar şi numai o fracţiune de secundă, ar fi putut să-l împuşte înainte ca el să tragă.

– Cum să nu scap? Întîi o ucid pe Laurant, apoi pe tine, şi după aia plec. Proştii de catîri îl vor căuta pe mitocanul Justin Brady. Dacă nu arunci pistolul ăla, îi tai gîtul.

Cînd Nick a lăsat arma din mînă, zgomotul făcut de căderea ei pe covor abia s-a auzit.

– Dă-i un picior pînă la mine, a ţipat Stark fluturînd pistolul.

În timp ce făcea ceea ce i s-a cerut, Nick a coborît încet mîinile pînă ce au ajuns la nivelul umerilor. Fiecare secundă conta. Cînd va veni clipa, intenţiona să-şi încleştеze mîinile pe balustradă şi să sară.

– Eşti al meu acuma, nu-i aşa, catîrule? a strigat Stark. Cine e maestrul? Cine e eroul? Nu mă vor găsi niciodată. Nu, ohoo! s-a bucurat el. Nici nu ştiu cine sînt.

– Bineînţeles că ştiu, i-a răspuns Nick. Am ştiut-o dintotdeauna. Eşti Donald Stark. Ştim totul despre tine.. Eşti un operator cinematografic prost. Te foloseşti de prostituate, pentru a filma scene de asasinat simulate. Porcării de genul ăsta. Şi absolut deloc credibile. Treabă de amator. De abia îţi duci zilele vînzînd gunoaiele astea pe Internet şi o mulţime de clienţi sînt nemulţumiţi.

– Nemulţumiţi? a bombănit el.

Nick a ridicat intenţionat din umeri.

– Nu eşti bun, Stark. Ar trebui să te apuci de altă treabă. Poate că ai să înveţi ceva nou la închisoare.

Întreaga atenţie a lui Stark era îndreptată spre balcon. De aceea nu şi-a dat seama că a slăbit strînsoarea cu care o ţinea pe Laurant şi nici că ţinea cuţitul de măcelar îndreptat acuma spre uşă, nu spre gîtul ei.

– Nu, nu-i adevărat. Minţi. Nimeni nu ştie cine sînt. Tu ai auzit ce vorbeam cu Laurant, de aia ştii....

– Nu. Am ştiut dintotdeauna cine eşti, Stark. Articolul pe care l-am dat la ziar era doar pentru a te determina să apari. Toată lumea ştie tot, chiar şi Tommy. Am planificat totul pînă în cele mai mici amănunte.

Nick şi-a dat seama că minciunile lui îşi făceau efectul. Faţa ticălosului era roşie şi plină de pete, iar ochii aproape îi ieşiseră din orbite. Spera ca furia această să-l determine să greşească. N-avea nevoie decît de o secundă.

– Haide. Haide şi ia-mă. Las-o pe ea. Vino după mine.

Laurant a văzut ţeava pistolului ridicîndu-se şi l-a simţit pe nebun încordîndu-se lîngă ea. A încercat s-o scoale în picioare odată cu el, pentru a-l putea împuşca pe Nicholas. Apoi s-a auzit scrîşnetul cauciucurilor pe pietrişul din faţa uşii. Era Tommy? O, Doamne, nu. Oricine intra pe uşa din faţă putea fi ucis.

– Nu, a ţipat ea în timp ce răsucindu-se în braţele lui, l-a împins înapoi. Umărul i-a izbit mîna în care ţinea arma. Aşa că Stark a tras orbeşte, glonţul transformînd geamul din faţă în mici fărîme. Împuşcătura a fost atît de aproape de faţa ei, încît a putut să simtă fierbinţeala. Şi în timp ce încerca să se răsucească, a continuat să se lupte cu el şi să-l împingă, dar era prea puternic. Nu-i va da drumul şi nici nu va putea fi clintit.

Pistolul lui Stark s-a ridicat iar, în clipa în care Jules Wesson a apărut în uşă. Ghemuit în poziţie de trăgător, cu ambele braţele întinse şi mîinile încleştate pe pistol, aştepta să obţină o vizibilitate bună pentru a trage.

Laurant s-a împins înapoi şi, luptînd din răsputeri, s-a mai răsucit o dată, pînă a ajuns faţă în faţă cu Stark. Atunci a atacat. În încercarea de a-l împiedica să ochească, l-a apucat cu mîna stîngă de încheietura mîinii şi unghiile i s-au înfipt în carne. Şi, cînd el a încercat să-i înfigă cuţitul în mînă, ea şi-a aruncat braţul drept în sus şi i-a înfipt acul în ochi.

Stark a ţipat ca din gură de şarpe. Apoi a dat drumul cuţitului şi şi-a dus mîinile la ochi, continuînd să urle ca un animal turbat.

În secunda în care Laurant l-a izbit pe Stark, Nick s-a prins de balustradă şi a sărit peste ea.

Strigînd la ea să se culce la pămînt, şi-a scos Glock-ul de la spate şi a început să tragă.

Stark s-a împleticit, trăgînd şi el, dar fără ţintă. Wesson era la rîndul lui la pămînt, după ce a evitat un glonţ în ultima fracţiune de secundă, după care a tras şi el.

Nick a tras cînd se afla în aer, apoi a aterizat pe masă şi a tras din nou. Primul glonţ l-a lovit pe Stark în piept. Apoi Wesson cu o împuşcătură i-a smuls acestuia pistolul din mînă. Al doilea glonţ al lui Nick l-a izbit în cap, în timp ce se întorcea să fugă. Cea de a treia împuşcătură l-a izbit în picior.

Acuma, Stark era întins pe sapte, cu un picior îndoit sub el şi cu ochii larg deschişi. Nick se afla deasupra lui în picioare, respirînd greu în încercarea de a-şi înăbuşi furia.

Cînd a auzit un hohot de plîns, s-a întors. Laurant era pe podea, cu capul în mîini. Wesson se grăbea la

rîndul lui s-o ajungă, dar Nick a căzut în genunchi lîngă ea şi a întins mîinile pentru a o atinge. Apoi s-a oprit. Îi era teamă că nu va face decît să-i amplifice durerea.

– Iartă-mă, i-a şoptit el. Doamne, Dumnezeule, Laurant, te rog iartă-mă. Eu te-am băgat în toate astea, pe tine şi pe Tommy. E numai vina mea.

Ea i s-a aruncat la piept.

– A murit? S-a terminat?

Înconjurînd-o cu braţele, a ţinut-o strîns. Apoi a închis ochii.

– Da, iubito. S-a terminat.

CAPITOLUL 37

Noah se afla deja pe masa de operaţie, cînd Nick a sosit cu Laurant la spital. Aflînd de la una din asistente că a fost adusă şi sora lui, Tommy, care încă mai purta veşmintele sacerdotale însîngerate, a coborît în fugă spre camera de gardă.

Şi la vederea ei, a intrat în panică. Arăta parcă ar fi scăpat din iad, totuşi respira şi a reuşit chiar să-i zîmbească. Nick s-a aşezat lîngă ea pe masa de consultaţii, înconjurîndu-i talia cu braţul. Lui Tommy i-a trecut prin cap că arată mai rău decît ea, ceea ce era destul de îngrijorător. Faţa îi era cenuşie, iar în ochi avea o privire chinuită.

– Ce ştii despre Noah? l-a întrebat Nick. Ce face?

– Chiar acuma îl operează, i-a răspuns Tommy. Doctorul mi-a spus că glonţul n-a atins niciun organ vital, dar a pierdut mult sînge. Se va face bine. Însă va trece un timp, pînă îşi va recăpăta puterile.

– De cît timp a intrat în operație? l-a mai întrebat Nick.

– De douăzeci de minute. O să fie bine, a repetat el. Îl ştii pe Noah. E sănătos tun.

Laurant s-a apropiat de Nick, pentru a-şi pune capul pe umărul lui. Mîna ei era abandonată în mîna lui, care o ținea strîns. Era peste tot numai o rană. Nici nu putea să-şi dea seama ce o durea mai tare, capul, brațul sau piciorul. Fiecare centimentu din trupul ei vibra de durere. Ar fi vrut să se odihnească, dar cînd a închis ochii, camera a început să se învîrtească şi a simțit că-i vine greață.

– Unde dracu' e doctorul ? a întrebat Nick.

– Tocmai l-au sunat pe pager, a răspuns Tommy îndreptîndu-se spre sora lui şi dîndu-i delicat deoparte părul căzut de pe față. O să te faci bine. Încerca să pară sigur pe el, încrezător, dar n-a prea sunat aşa. Părea că e mai curînd o întrebare.

– Da. Am să fiu bine. Sînt doar obosită.

– Poți să-mi spui ce s-a întîmplat? Erai chiar în spatele meu, cînd l-am cărat afară pe Noah.

– Era şi el acolo şi m-a strigat. M-a rugat să-l ajut. Cred că mi-a spus că a fost împuşcat.

– Cine te-a strigat?

– Justin Brady, a răspuns ea. Doar că în realitate nu era Justin. După care s-a uitat la Nick. M-am îndreptat spre el, dar în gînd parcă îți auzeam vocea.

– Şi ce spuneam?

– Să nu cred nimic din ce mi se spune. Ştiam că ceva nu era în regulă cu el, şi atunci am văzut mănuşa. Cred că era o mănuşă chirurgicală. Şi-a întors privirea spre Tommy cînd a adăugat: Am încercat să fug, dar a venit după mine şi următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit în dubiță. Dar toate clanțele uşilor erau scoase şi n-am putut să ies. Tommy, mi-a

arătat o fotografie a nevestei lui. La picnic mi-a arătat fotografia. Trebuie că o furase de undeva.

– O să discutăm despre asta mai tîrziu, i-a sugerat Tommy cînd a văzut cît e de supărată. Acuma nu te mai gîndi.

– Tommy, du-te şi grăbeşte-l pe păcătosul ăla de doctor, a zbierat Nick.

Medicul, un tip ursuz, de vîrstă mijlocie, cu numele Benchley, a ridicat perdeaua exact în clipa în care Tommy pleca să-l caute. După ce i-a aruncat o privire lui Laurant, le-a poruncit amîndurora să iasă.

Avea manierele unui cîine Doberman. Strigînd după o asistentă care să-l ajute, i-a aruncat o privire cruntă lui Nick cînd acesta nu s-a mişcat de pe masă şi i-a cerut din nou să plece.

Dar Nick a refuzat să o părăsească pe Laurant. Şi nici măcar n-a fost diplomat în modul de a refuza. Frica îl făcea ostil şi bătăios, fără să realizeze că se împotrivea unuia tot atît de bătăios ca şi el. Doctor Benchley lucrase în Los Angeles timp de peste doisprezece ani, la o unitate de urgență dintr-un cartier violent. Aşa că văzuse şi auzise totul. Şi nimic nu-l intimida, nici măcar un agent FBI înarmat şi cu privirea înnebunită.

Atunci a intervenit Tommy şi l-a tras pe Nick dincolo de paravan, înainte ca acesta să-şi iasă total din sărite.

– Lasă-l să o consulte, l-a sfătuit el. E un medic bun. Vino şi stai jos în sala de aşteptare. Dacă rămîi lîngă uşa de acolo, poți să vezi perdeaua asta.

– Bine, e în regulă, a fost Nick de acord, dar fără să stea jos. Se mişca neîncetat de colo-colo. Tu de ce nu te duci pînă sus, să aştepți acolo, a mai adăugat el. Spune-i asistentei să-mi dea un semnal pe pager cînd

iese Noah din operație. Vreau să vorbesc și eu cu chirurgul.

– Mă duc imediat, i-a răspuns Tommy. Dar vreau să nu te miști de aici, pînă nu termină Benchley cu Laurant. O să fie bine, ai să vezi, a mai adăugat pentru a-l liniști pe Nick. Arată rău, dar se va face bine.

– Și dacă nu se va face? Tommy, era aproape să fie ucisă. Pusese mîna pe ea. A imobilizat-o ținîndu-i cuțitul la gît. N-am fost în viața mea atît de speriat. O secundă. Doar atîta i-ar fi trebuit să-i secționeze artera. Și asta numai din vina mea. Ar fi trebuit să știu.

– Ce să știi?

Dar Nick n-a răspuns imediat. Retrăia acele momente infernale, cînd furișîndu-se pe balcon a văzut-o jos pe Laurant.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, înainte ca el să aibă șansa de a pune mîna pe ea. N-ar fi trebuit niciodată să i se ofere această ocazie. Din cauza incompetenței mele, Laurant aproape că și-a pierdut viața, iar Noah a fost împușcat.

Tommy nu-l văzuse niciodată pe Nick atît de zguduit.

– Încetează să te mai acuzi și spune-mi ce s-a întîmplat. Ce ar fi trebuit să știi?

Nick și-a frecat fruntea cu mîinile și s-a sprijinit de perete. Privirea îi era ațintită pe perdeaua după care se afla Laurant. Cînd a terminat de povestit tot, Tommy a simțit nevoia să se așeze.

– Dumnezeule, puteați să fiți amîndoi uciși. După ce a tras adînc aer în piept, s-a sculat în picioare. Să știi, dacă eu aș crede că ai greșit cu ceva, ți-aș spune.

– Poate.

– N-ai greșit, a insistat Tommy. Și nici Pete nu crede asta. Ți-ai făcut doar datoria. Mi-ai protejat sora și i-ai salvat viața.

– Nu, mai mult ea și-a salvat-o. Eram acolo, înarmat pînă-n dinți, și totuși ea a fost cea care l-a străpuns pe ticălos cu un ac de siguranță. L-a împus direct în ochi.

Tommy s-a înfiorat.

– O să aibă coșmaruri.

O asistentă a venit după Nick. Un apel telefonic de la agentul Wesson. Rămas în sala de așteptare, Tommy a privit din întîmplare în jos și de abia atunci și-a dat seama că mai purta încă sutana albă îmbibată de sîngele lui Noah.

– Wesson a găsit detonatorul. Se afla într-un dispozitiv pentru deschiderea ușilor de garaj, l-a informat Nick cînd s-a înapoiat.

– Dar cu bomba ce e?

– Mănăstirea a fost sigilată și în curînd sosește cu elicopterul brigada de dezamorsare.

– Știi, Nick, am avut noroc că nimeni n-a fost ucis. Încerca să-și țină prietenul de vorbă, pentru că știa că Nick nu avea răbdare să aștepte. Nu voia să-l vadă năvlind în camera de consultație.

– De ce îi ia atît de mult timp doctorului?

– E meticulos.

– Ești al naibii de calm.

– Unul dintre noi trebuie să fie.

– Ești fratele ei și ai văzut cum arată. Dacă aș fi în locul tău și sora mea ar fi acolo, aș înnebuni.

– Laurant e o femeie puternică.

– Da, e puternică, dar cum poate un trup să suporte atîta?

Perdeaua s-a dat la o parte și asistenta care l-a ajutat pe medic a ieșit, îndreptîndu-se spre birou și ridicînd receptorul.

Doctorul era împreună cu Laurant. Odată rămas cu pacienta lui, manierele grosolane i s-au schimbat

radical. Era prietenos, amabil şi vorbea cu blîndeţe. Întîi i-a anesteziat braţul, apoi i-a curăţat rana. După care l-a bandajat, pentru a-l proteja pînă ce sosea chirurgul care trebuia să-i facă operaţia estetică. Apoi a cercetat cu atenţie regiunea din jurul ochiului stîng, dar s-a oprit cînd ea a tresărit.

– O să ai un ochi cam vînăt.

După care, medicul i-a comunicat că o trimite la radiografie. Îl îngrijora umflătura de la baza craniului şi voia să fie sigur că nu e vorba de o comoţie.

– O să rămîi aici peste noapte, sub observaţie.

Punînd o fişie de leucoplast peste bandaj, pentru a-l ţine cît mai fix, a remarcat.

– Am auzit ce s-a întîmplat la biserică. Ai avut noroc că ai scăpat cu viaţă.

Laurant se simţea amorţită şi dezorientată. Descoperea că-i este greu să se concentreze. A crezut că doctorul i-a pus o întrebare, dar nu era sigură, şi era prea epuizată pentru a-l ruga să repete.

– Asistenta te va ajuta să-ţi pui o cămaşă de spital.

Unde era Nick? Era afară cu fratele ei, sau a plecat? Ar fi vrut să o ia în braţe şi s-o ţină strîns.

Apoi şi-a mişcat piciorul, muşcîndu-şi buzele pentru a nu ţipa de durere. Îl simţea cum arde. Doctorul se întorsese pentru a pleca, cînd a auzit-o şoptind:

– Cred că iar sîngerează. Aş putea să primesc o faşă, vă rog?

Benchley s-a îndreptat spre ea.

– Braţul trebuie să-ţi fie cusut. Îţi aminteşti că ţi-am spus că va veni imediat un chirurg?

Îi vorbea ca unui copil. Apoi a ridicat două degete şi a întrebat-o cîte sînt.

– Două, a răspuns ea clipind din cauza razei de lumină pe care o îndrepta spre ochii ei. Eu vorbeam de

picior, a explicat apoi. Am fost trîntită la pămînt şi cred că sîngerează.

Senzaţia de greaţă devenise şi mai puternică şi respiraţia adîncă nu-i era de nici un ajutor. Atunci Bechley i-a ridicat fusta şi a văzut sînge pe furou.

– Dar aici ce avem? a întrebat el în timp ce a tras cu blîndeţe furoul deasupra genunchiului şi apoi i-a ridicat piciorul. După care i-a examinat rana sîngerîndă.

Ea nu putea s-o vadă. O împiedica fusta.

– Am nevoie doar de puţin bandaj, a insistat.

– Sigur că ai, a fost el de acord. Dar mai întîi trebuie scos glonţul.

Chirurgul avea o seară aglomerată. Scoţîndu-şi boneta, s-a îndreptat spre sala de aşteptare pentru a-i înştiinţa că Noah îşi revenea. I-a asigurat pe Nick şi pe Tommy că nu vor exista surprize sau complicaţii şi că agentul se va însănătoşi. Apoi s-a întors pentru a se spăla pe mîini şi a trece la operarea lui Laurant. În timp ce o opera la picior, chirurgul plastician îi cosea braţul.

O asistentă i-a dat lui Tommy ceasul şi inelul de logodnă ale sorei lui. Fără să gîndească prea mult, el i le-a înmînat lui Nick. Laurant n-a rămas prea mult în sala de operaţie. Era încă inconştientă cînd a fost dusă într-o rezervă.

După ce a aflat toate amănuntele privindu-l pe Noah, Nick a intrat în camera lui Laurant şi a rămas toată noaptea cu ea. Imediat ce Noah a fost dus la terapie intensivă, pentru a fi mai bine supravegheat, Tommy s-a întors la mănăstire să-şi schimbe veşmintele. Apoi a revenit la spital şi a rămas cu Noah.

Pete Morganstern a sosit în jurul orei două dimineaţa. Întîi s-a dus să-l vadă pe Noah. Tommy

adormise pe un scaun, dar s-a trezit cînd Pete a luat foaia lui Noah şi a citit-o. Apoi au ieşit amîndoi pe hol să stea de vorbă şi Tommy i-a comunicat unde-i poate găsi pe Laurant şi pe Nick.

Laurant dormea cu întreruperi. În momentele în care era conştientă, îl chema pe Nick. Efectul anesteziei dispărea greu. Nici măcar nu reuşea să deschidă ochii, dar îl simţea cum o ţine de mînă şi atunci adormea din nou, reconfortată de vocea lui mîngîietoare.

– Nick?

– Sînt aici.

– Cred că am renunţat la doctorul Benchley.

– Foarte bine, fata mea.

După încă o oră.

– Nick?

– Sînt tot aici, Laurant.

Simţea cum o strînge de mînă.

– I-ai spus lui Tommy că am făcut dragoste?

L-a auzit pe Nick înecîndu-se, după care i-a răspuns:

– Nu, dar tocmai i-ai spus tu. E şi el aici, cu noi.

A adormit din nou, dar de data aceasta n-a mai avut nici vise nici coşmaruri. Cînd Pete a intrat în salon, l-a văzut pe Nick aplecat asupra lui Laurant. A rămas pe loc şi l-a privit cum îi pune inelul de logodnă pe deget şi ceasul la mînă.

– Cum se simte? a întrebat el cu voce scăzută, pentru a nu o deranja.

– E bine.

– Dar tu?

– N-am nici o zgîrietură.

– Nu asta te-am întrebat.

Au ieşit împreună pe hol pentru a sta de vorbă. Pete a sugerat să meargă la cofetărie, dar Nick nu voia s-o părăsească pe Laurant. Dorea să fie acolo, în caz

că îl chema din nou. Astfel că au rămas împreună, pe scaunele aduse de Pete din camera asistentelor.

– Am venit din două motive, a început el. În primul rînd să-l văd pe Noah, desigur.

– Şi celălalt motiv?

Pete a oftat.

– Să vorbesc cu tine şi să mă scuz.

– Eu sînt cel care am încurcat lucrurile.

– Nu, nu e adevărat, a declarat Pete cu putere. Eu le-am încurcat, nu tu. Ar fi trebuit să te ascult. Cînd Brenner a fost arestat, mi-ai spus că ţie nu ţi se pare în regulă şi eu ce am răspuns? Ingnorînd tot ce te-am învăţat. Eram sigur că nu poţi vedea pădurea de copaci, din cauza implicării tale personale în acest caz. Ţi-am ignorat instinctele şi aceasta a fost o greşeală pe care n-am s-o repet niciodată. Îţi dai seama cît de aproape de un dezastru am fost de data aceasta?

Nick a dat din cap. S-a sprijinit apoi de perete şi şi-a întins picioarele.

– O mulţime de oameni ar fi putut să fie ucişi, dacă bomba ar fi explodat.

Apoi Pete a început să-i pună întrebări şi nu s-a oprit pînă ce nu a aflat toate amănuntele şi s-a declarat satisfăcut.

– Citirea articolul din ziar... Asta l-a marcat, a spus Pete.

– Cred că da.

– Soţia lui era aproape perfectă. Asta ai auzit că i-a spus lui Laurant?

– Da. Soţia lui Stark trebuie că ştia ce o aşteaptă. Odată ce Stark a decis că nu putea să devină mai bună, că era atît de perfectă cît putea să fie, urma să o ucidă, aşa cum a ucis-o şi pe mama lui. Cunoscînd acuma faptele, cred că probabil mintea ei a cedat şi de aceea l-a răpit pe băieţel.

– Nu vom şti niciodată ce motive a avut, a spus Pete. Dacă ar fi să fac speculaţii, aş sugera că probabil şi-a închipuit că o familie ar putea schimba lucrurile.

– Şi să-l transforme pe el într-un tată iubitor?

– Cam aşa ceva.

– Cred că mai iute voia să termine... să ne determine să o eliminăm pe ea, în locul lui.

Pete a dat din cap gînditor.

– S-ar putea să ai dreptate. Ce e cu Laurant? a mai întrebat apoi.

Nick ştia ce vrea Pete să spună.

– Voi sta cu ea destul, pentru a-i spune cît de mult regret că am băgat-o în toate astea.

– Şi apoi?

– Plec. Era hotărît.

– Aşa deci.

I-a aruncat lui Pete o privire scurtă.

– Fir-ar al naibii. Nu-mi place deloc cînd te aud vorbind aşa.

Parcă aş fi la psihiatru.

– Nu poţi să te ascunzi de inima ta, Nick. Fuga nu-ţi va rezolva problema.

– Şi tu eşti gata să-mi spui care e problema mea, nu-i aşa?

– Sigur că da, a aprobat el. Iubirea pentru Laurant te face mai uman, şi asta este ceea ce te înspăimîntă. E simplu.

– Nu fug. Mă întorc la treabă. Ce fel de viaţă aş putea eu să-i ofer? Merită să fie fericită şi în siguranţă, fir-ar al naibii, şi eu nu-i pot garanta aşa ceva. Stark a folosit-o pe ea şi pe Tommy, pentru a mă lovi pe mine. Situaţia s-ar putea repeta. Dumnezeu ştie, mi-am făcut destui duşmani de cînd am în-ceput să lucrez pentru tine. Ce va fi dacă alt ticălos o va face

din nou? Nu, nu pot să permit să se întîmple asta. N-am să dau ocazie.

– Aşa că te vei izola şi mai mult decît pînă acum? Nu-i aşa?

Nick a ridicat din umeri.

– Eşti hotărît? a insistat Pete.

– Categoric.

Pete ştia că nu va reuşi să învingă acest argument, dar se simţea dator să se mai amestece puţin.

– Psihiatrii sînt antrenaţi să vadă şi faptele mărunte. Să observăm.

– Aşa că?

– Atunci cînd am intrat în camera lui Laurant, am văzut că-i puneai pe deget inelul de logodnă. Am găsit că e un lucru foarte curios.

Nick nu putea să-i explice acest lucru.

– N-am vrut să se trezească şi să creadă că l-a pierdut. Poate să-l restituie la magazin şi să ridice garanţia. Asta e tot ce trebuie să facă. Acum, să mergem.

– Încă un comentariu şi apoi încetez să te mai sîcîi. Îţi promit. De fapt, e o întrebare.

– Ce anume? Arăta foarte nenorocit.

– Unde ai să găseşti puterea de a o părăsi?

CAPITOLUL 38

A trecut o săptămînă de cînd Noah a fost rănit. Agentul îşi recupera forţele la mănăstire, dar nu putea să se odihnească prea bine, din cauza afluxului neîntrerupt de vizitatori, cei mai mulţi dintre ei femei care aduceau produse alimentare necesare celebrării aniversării. Toată lumea era cuprinsă de emoţie. Pînă

la ora actuală se adunase mîncare suficientă pentru o lună întreagă.

Tommy a însoțit-o pe una dintre enoriașe spre ușă, mulțumindu-i pentru caserola adusă, apoi s-a întors în cămăruța unde Noah stătea întins pe o sofa. S-a lăsat să cadă pe un scaun de lîngă el și și-a pus picioarele pe o pernă. Noah îl chestiona în legătură cu ultimele evenimente, dar discuția era mereu întreruptă.

– Așa... unde am rămas?

– Îmi spuneai ce s-a întîmplat cu Laurant la spital.

– A, da. Nici Nick nici eu n-am știut că Laurant are un glonț în picior. Cînd medicul a ieșit și ne-a spus că a fost împușcată, Nick a înnebunit de-a binelea.

– Asta face dragostea din om.

– Așa cred, a acceptat Tommy. El deja se purta destul de nebunește, dar această informație l-a dat gata.

– Da? a zîmbit Noah. Aș fi vrut să pot vedea scena. Întotdeauna e atît de rece și de calm. Ce-a făcut?

– A început să urle: Ce dracu' înțelegi prin împușcată? Ce fel de spital e ăsta?

Noah a rîs.

– Și la cine țipa?

– La doctorul Benchley. L-ai cunoscut, nu-i așa?

– Da. E un tip încîntător.

– Dar a țipat și el la Nick: Hei, tinere, nu eu am împușcat-o, să știi. Dar Nick era scos din minți și mie a început să-mi fie teamă că-l va împușca el pe Benchley.

– Și după, ce s-a mai întîmplat?

– Nick n-a plecat de lîngă ea. A stat toată noaptea, dar i-a spus lui Pete și mie că, imediat ce se trezește, îi spune la revedere. Și chiar a făcut-o. I-a strîns și mîna.

Noah a izbucnit în rîs.

– Și ea ce a făcut?

– I-a spus că e un idiot și a adormit la loc.

– Vai, ce dragă mi-e sora ta, Tommy.

– Dar Nick era într-adevăr hotărît. Avea o mulțime de treburi de terminat și asta l-a reținut la Nugent cîteva zile.

L-au găsit pe Lonnie ascuns într-un motel din afara orașului Omaha. A fost acuzat de piromanie.

– Dar ce-mi spui de Brenner? Au găsit contul bancar despre care i-a vorbit șeriful lui Laurant?

– Da, l-au găsit. Brenner a furat serios de la firma *Griffen,* falsificînd registrele. Va fi scos din circulație pentru multă vreme. Hei, ți-am spus ce a făcut Christopher?

– Mirele?

Tommy a dat din cap afirmativ.

– În timp ce el și Michelle erau în Hawaii, în luna de miere, a petrecut o mulțime de timp la telefon punînd pe picioare o afacere. L-a convins pe Griffen să cumpere altă parcelă de teren proprietatea orașului și să lase scuarul în pace. În felul în care a făcut-o, a reușit ca unele dintre profituri să se aloce renovării scuarului și să se înceapă noi afaceri. Christopher a făcut o treabă foarte bună pentru oraș. Imediat ce va reveni, va rezolva problema magazinului lui Laurant. Cînd se va deschide, Michelle îl va conduce.

– Dar Laurant ce va face?

– Va picta.

Noah a zîmbit.

– Foarte bine.

– E timpul să-ți iei antibioticele.

– Am să le iau cu bere.

– E ora zece dimineața. Nu poți bea așa devreme.

– Voi preoții sînteți al naibii de riguroși.

Tommy i-a adus un pepsi şi s-a aşezat din nou.

– Am auzit că Wesson intenţionează să se retragă.

Ochii lui Noah nu mai zîmbeau.

– Va trebui să fie încurajat să plece.

– Trebuie să-i tai băiatului puţin din nas, a spus Tommy. Totuşi Nick mi-a spus că în cabană s-a aşezat în calea pistolului lui Stark, încercînd să-i distragă atenţia şi astfel să-i permită lui Nick o bună linie de tragere.

– A fost prea puţin şi prea tîrziu. Dar nu vreau să vorbesc despre Wesson. Pete mi-a spus deja ce s-a întîmplat. Aşa că, ia spune-mi, o părăseşte Nick sau nu?

– Ea l-a părăsit.

– Glumeşti. Unde s-a dus?

– La Paris. Tommy era radios cînd a adăugat. A cîştigat procesul. A primit înapoi fiecare bănuţ din averea bunicului, plus o mulţime de daune-interese. A trebuit să zboare la Paris să semneze nişte hîrtii.

– Totul e bine, cînd se sfîrşeşte cu bine.

– Nu i-am spus lui Nick de ce a plecat.

Noah s-a încruntat de mirare.

– Şi ce i-ai spus?

Tommy a ridicat din umeri.

– Că a plecat la Paris.

– Lăsînd să se înţeleagă că ar putea fi pentru totdeauna?

– Cam aşa.

– Nu e chip să se ducă după ea, pentru nimic în lume. Să zboare peste Ocean! Nu va face niciodată aşa ceva, nici într-un milion de ani.

După ce s-a uitat la ceas, Tommy l-a informat:

– Cred că în cîteva minute aterizează la Paris.

Noah a rîs iar.

– E nebun. A fost normal pentru el s-o părăsească, dar nu putea să admită că ea l-a părăsit?

– De fapt el s-a dus la Des Moines, apoi s-a întors. Atunci a trebuit să-i spun că ea a plecat.

– Pentru totdeauna.

Tommy a dat din cap.

– E o iubire cam dură, a explicat el. Îl iubesc pe Nick ca pe un frate, dar a trebuit să mă conving de sentimentele lui.

– Vrei să spui că l-ai mințit.

– Da.

– Ei fir-aş al naibii! Cred că ai comis un păcat. Vrei să te spovedesc şi să-ţi dau dezlegarea?

Laurant era epuizată. Cea mai mare parte a drumului pînă la Paris a plîns şi cînd nu plîngea clocotea de indignare împotriva ei însăşi, pentru că s-a îndrăgostit de un idiot. N-a putut să doarmă deloc şi imediat ce avionul a aterizat, a trebuit să meargă direct la firma de avocatură, pentru semnarea actelor.

Apoi ei au vrut să celebreze reuşita. Ea însă voia să se ducă la Boston, să-l găsească pe Nick, dar nu-şi dădea seama ce ar fi făcut dacă l-ar fi găsit. O clipă s-a gîndit că-l va săruta, apoi a hotărît că-i va da o lecţie, pînă la urmă n-a mai ştiut nimic. De obicei era o femeie practică, cu picioarele pe pămînt, dar Nick a schimbat-o. Nu putea să doarmă, nu putea să mănînce, nu putea să facă nimic, decît să plîngă.

După ce a terminat cu formalităţile de cazare la hotel, a făcut un lung duş fierbinte. Îşi luase cu ea o rochie de seară frumoasă, dar în loc de asta şi-a pus tricoul roşu, cu un biban cu gura larg deshisă pe piept.

Cum a putut s-o părăsească? Lacrimile au început să-i curgă din nou şi asta a înfuriat-o. Şi-a amintit reacţia lui cînd i-a spus că-l iubeşte. A fost înspăimîn-

tat. Atunci a crezut că din cauză că îi complica existența, dar acuma a încetat să se mai mintă și a acceptat adevărul. N-o iubea. Era cît se poate de clar!

Luînd în mînă o batistă, Laurant a intrat în dormitor și a sunat-o pe Michelle, pentru a-i plînge pe umăr.

Michelle a răspuns la primul apel. Părea adormită.

– Dacă m-ai sunat să-mi spui cît de rău îți pare pentru cele întîmplate la nuntă, să știi că te iert, cum am făcut și la ultimile trei telefoane pe care mi le-ai dat în Hawaii. Nimic n-a fost din cauza ta. E bine? Mama te-a iertat, tata te-a iertat, Christopher și cu mine de asemenea.

– M-a părăsit, Michelle.

Brusc prietena ei s-a trezit de-a binelea.

– Cine vrei să spui că te-a părăsit? Nick? Unde ești de fapt?

– La Paris, a răspuns ea smiorcăindu-se.

– Și plîngi, nu-i așa? Ai pierdut procesul, Laurant. Îmi pare așa de rău!

– Nu l-am pierdut.

– Vrei să spui că ești din nou bogată?

– Cred că da.

– Nu pari prea fericită din această cauză.

– Ai auzit ce ți-am zis? Nick m-a părăsit. Nu ți-am spus cînd te-am sunat ultima dată, dar m-a părăsit chiar a doua zi după nuntă. Mi-a strîns mîna, Michelle, și a plecat. Nu mă iubește.

– Ți-a strîns mîna? Michelle a izbucnit în rîs.

– Nu e nostim deloc. Convorbirea asta costă bani, așa că fii amabilă și nu rîde.

– În regulă, a replicat Michelle. N-ai nici o grijă, totul va fi bine.

– Acuma îți bați joc de mine.

– Îmi pare rău. Ce intenționezi să faci în legătură cu el?

– Nimic. Nu mă iubește.

– Am văzut felul în care te privea cînd dansai, la picnic. În același fel în care se uită Christopher la mine cînd vrea... știi tu ce.

– Asta e dorință, nu iubire. Îl îngrozesc.

– O, draga mea. Tu te pricepi teribil la asta. A mai rămas doar un singur lucru de făcut, a avertizat-o ea. Va trebui să te duci după el. Să-l cauți.

Laurant a oftat.

– Nu îmi ești de nici un ajutor. Mă simt mizerabil. Și urăsc acest sentiment.

– Du-te după el, a repetat prietena ei.

– Și după aceea? Nu pot să-l fac să mă iubească. Nu-mi place cum mă simt. Dacă asta e dragostea, bucură-te tu de ea. Știi ce am să fac? Am să-mi continui viața și am să-l uit. Da, asta am să fac.

– În regulă, a fost de acord Michelle, dar Laurant a putut sesiza amuzamentul din vocea ei. Mai am doar o singură întrebare. Cum o să reușești să-l uiți?

– M-am îndrăgostit de el aproape peste noapte, așa că probabil nu e ceva serios. E logic, nu?

– O, te rog. Tu-ți dai seama ce spui? În inima ta știi destul de bine că asta nu e doar pasiune. Eu m-am îndrăgostit de Christopher la prima noastră întîlnire. Se mai întîmplă uneori. Pur și simplu am știut din prima clipă că vreau să-mi petrec tot restul vieții alături de el. Du-te după Nick, Laurant. Nu te lăsa dominată de mîndrie.

– Mîndria nu are nimic de-a face aici. Dacă m-ar fi iubit, nu m-ar fi părăsit. S-a terminat, și eu trebuie să accept.

Laurant își simțea inima zdrobită. Michelle continua să vorbească, dar ea nu mai asculta.

A întrerupt-o, doar pentru a-i spune la revedere. Voia să meargă acasă, dar nu mai ştia unde e acest loc.

Apoi a sunat serviciul în cameră şi a comandat un ceai fierbinte. Îşi înşală neliniştea. Asta spunea Nick că face, cînd îşi pregăteşte un ceai.

Brusc a cuprins-o nerăbdarea de a părăsi Parisul. A sunat la agenţia de voiaj şi şi-a schimbat biletul. Putea să doarmă în avion, a raţionat ea. S-a dat jos din pat şi a început să-şi împacheteze lucrurile. Tocmai închidea geanta cu obiecte de toaletă, cînd s-a auzit bătaia în uşă. A sosit ceaiul. În timp ce traversa camera, a luat un şervetel de hîrtie, apoi a deschis uşa.

– Pune-l...

Pe coridor se afla Nick, privind-o. Era atît de uluită că-l vedea, încît n-a mai putut scoate o vorbă şi nici să se mişte.

Arăta îngrozitor. Părul îi căzuse pe faţă, hainele, parcă ar fi dormit în ele, iar ochii îi erau duşi în fundul capului. Dar ce frumos e! se gîndi ea.

– Pui vreodată lanţul? Ce ai în cap, cînd deschizi uşa în felul acesta? N-am auzit să fi scos afurisitul ăla de lanţ. Uşa era încuiată?

N-a răspuns. Stătea acolo privindu-l, cu o expresie buimacă pe figură. Se vedea că plînsese. Ochii îi erau roşii şi umflaţi. A trebuit să o împingă în cameră, pentru a putea închide uşa.

– Aşa trebuie să încui o uşă, a spus el punînd siguranţa.

Era aici, cu ea. S-a lipit cu spatele de uşă, să nu poată încerca să iasă. Apoi a tras adînc aer în piept şi senzaţia de teamă care-l însoţise dispăru. Se afla doar la cîţiva zeci de centimetri de el şi lumea căpătase deodată un nou sens.

– Cum m-ai găsit?

– Sînt agent FBI. Asta facem noi. Îi găsim pe oamenii care încearcă să fugă. Fir-ar al naibii, Laurant, cum ai putut să pleci aşa? Fără o vorbă, ai împachetat şi te-ai mutat la Paris? Ce dracu' se întîmplă cu tine? Nu ştii prin ce m-ai făcut să trec? Ce ai avut în minte? Nu se poate să-i spui cuiva că-l iubeşti şi apoi să fugi. E cruzimea dracului!

Laurant încerca să-i urmărească spusele, dar Nick vorbea atît de repede şi cu atîta furie, încît îi era greu să-l înţeleagă. De ce credea că s-a mutat la Paris? Şi ce-l făcea să-şi închipuie că fugea de el?

Era hotărîtă să-i ceară o explicaţie, imediat ce se va obişnui cu faptul că se afla aici, purtîndu-se ca un desăvîrşit şi adorabil idiot.

– Demisionez, a continuat el. Apoi a dat din cap, pentru a sublinia că vorbea serios. Dacă meseria mea te face să nu te măriţi cu mine, atunci, pe Dumnezeul meu, demisionez.

De-abia atunci observă că era îmbrăcată cu tricoul pe care i-l cumpărase el şi acest lucru l-a făcut să retrăiască tot felul de amintiri fierbinţi. A zîmbit cu zîmbetul lui minunat, care te topea, şi apoi, arătînd-o cu degetul, i-a spus:

– Tu mă iubeşti.

Şi a încercat s-o ia în braţe, dar ea a făcut un pas înapoi.

– Nu poţi să-ţi dai demisia.

– Ba da, pot, i-a răspuns el. Am să fac tot ce e nevoie, pentru a te face să te simţi în siguranţă, dar va trebui să nu mai fugi. Pentru că, indiferent unde te-ai duce, am să te urmez. Să fiu al naibii, Laurant, n-am să te mai las niciodată să mă părăseşti.

Şi-a întins mîinile pentru a-l opri, cînd el a încercat din nou s-o cuprindă în braţe.

– N-am fugit. Tu m-ai părăsit, nu-ţi aduci aminte?

– Ei bine, după aceea m-am întors, dar tu plecaseşi. N-ai pierdut prea mult timp în aşteptare. Iar Tommy n-a vrut să-mi spună unde te-ai dus, dar l-am silit.

Atunci a început să realizeze ceea ce se întîmplase. Fratele ei devenise un trişor.

– Şi ce ţi-a spus?

– Că te-ai mutat la Paris. Faptul că erai atît de departe m-a înnebunit, a admis el. Trebuia să te readuc în viaţa mea. Vreau să vin acasă în fiecare seară, la tine. Vreau să îmbătrînesc alături de tine. Am nevoie de tine, Laurant.

A început din nou să plîngă. Dar de data aceasta n-a mai lăsat-o să-l respingă. A prins-o în braţele lui şi a ţinut-o strîns. I-a sărutat fruntea şi i-a şoptit:

– Te măriţi cu mine?

– N-am să mă mărit cu un om care nu poate să-şi menţină slujba.

– Atunci am să primesc postul de coordonator, pe care mi l-au oferit.

– Nu, ceea ce faci acuma este prea important. Trebuie să-mi promiţi că n-ai să renunţi.

– Asta ce înseamnă?

– Nicholas, te iubesc.

– Nu mai demisionez.

Îi ridică bărbia şi îi dădu capul pe spate. Apoi o sărută pasionat, demonstrîndu-i şi prin aceasta cît de mult o iubea.

– Mărită-te cu mine, Laurant. Scoate-mă din situaţia asta mizerabilă.

Ea se uită deodată spre el. Arăta uluită.

– Cum ai ajuns aici?

Dar el nu voia să-i permită să evite răspunsul.

– Mărită-te cu mine, a repetat.

Ea a zîmbit.

– Eu vreau copii.

– Şi eu, a răspuns el. Cu tine, vreau orice. Voi fi un tată nevrotic, temîndu-mă tot timpul pentru ei, dar cu tine ca mamă, totul va fi în regulă. Ne vom completa unul pe altul, de dragul lor. Atîta timp cît te voi avea alături, totul va fi posibil. Te iubesc, dragostea mea.

Ea l-a sărutat pasionat pe gît.

– Ştiu că mă iubeşti.

– Da? Cînd ţi-ai dat seama?

Spera ca urmaşii lor să aibă ochii lui albaştri. Erau atît de frumoşi!

– Cînd te-am văzut în uşă. Atunci am ştiut că mă iubeşti. Te-ai suit în avion şi ai traversat oceanul pentru mine.

El a rîs.

– Să te pierd, era ceva şi mai înspăimîntător. De altfel, nici n-a fost prea rău.

– Vrei să spui că ai depăşit fobia de care sufereai?

– Sigur că da, a suspinat el.

Ea a zîmbit, l-a sărutat duios şi i-a şoptit:

– Ne întoarcem acasă cu vaporul.

Sfîrşit

JULIE GARWOOD

Julie Garwood are un uluitor succes la cititori, cărțile ei fiind bestseller-uri în *New York Times*.

„Întotdeauna originale și imposibil de lăsat din mînă, cărțile ei ne dezvăluie emoții puternice și personaje încîntătoare, care ne țin cu răsuflarea tăiată."

USA Today

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
Lei 17,90